

Tháng Năm Qua

Contents

Tháng Năm Qua	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Triều Ca Vi Lộ (ban Mai Vừa Hé)	2
2. Quyển 1 - Chương 2	9
3. Quyển 1 - Chương 3	17
4. Quyển 1 - Chương 4	24
5. Quyển 1 - Chương 5	31
6. Quyển 1 - Chương 6	39
7. Quyển 1 - Chương 7	45
8. Quyển 1 - Chương 8	51
9. Quyển 1 - Chương 9	58
10. Quyển 1 - Chương 10	64
11. Quyển 1 - Chương 11	75
12. Quyển 1 - Chương 12	84
13. Quyển 1 - Chương 13	91
14. Quyển 1 - Chương 14	98
15. Quyển 1 - Chương 15	106
16. Quyển 1 - Chương 16	111
17. Quyển 1 - Chương 17	118
18. Quyển 1 - Chương 18	126
19. Quyển 1 - Chương 19	134
20. Quyển 1 - Chương 20	141
21. Quyển 1 - Chương 21	148
22. Quyển 1 - Chương 22	154
23. Quyển 1 - Chương 23	162
24. Quyển 2 - Chương 24: Phong Hoa Thu Thực (tiết Thu Tao Nhã)	177
25. Quyển 2 - Chương 25	187
26. Quyển 2 - Chương 26	194
27. Quyển 2 - Chương 27	202
28. Quyển 2 - Chương 28	209
29. Quyển 2 - Chương 29	217
30. Quyển 2 - Chương 30	224
31. Quyển 2 - Chương 31	232
32. Quyển 2 - Chương 32	239
33. Quyển 2 - Chương 33	245
34. Quyển 2 - Chương 34	249
35. Quyển 2 - Chương 35	255
36. Quyển 2 - Chương 36	259
37. Quyển 2 - Chương 37	264
38. Quyển 2 - Chương 38	270
39. Quyển 2 - Chương 39	275
40. Quyển 2 - Chương 40	283
41. Quyển 2 - Chương 41	290

42. Quyển 2 - Chương 42	295
43. Quyển 2 - Chương 43	300
44. Quyển 2 - Chương 44	304
45. Quyển 2 - Chương 45	309
46. Quyển 2 - Chương 46	314
47. Quyển 2 - Chương 47	319
48. Quyển 2 - Chương 48	324
49. Quyển 2 - Chương 49: Kết Thúc Câu Chuyện	331
50. Quyển 3 - Chương 50: Ngoại Truyện 1: Chuyện Về Trác Tiểu Viễn	341
51. Quyển 3 - Chương 51: Ngoại Truyện 2: Chuyện Về Trương Giang Giang	345
52. Quyển 3 - Chương 52: Ngoại Truyện 3: Chân Mệnh Thiên Tử Của Trác Tiểu Viễn	348
53. Quyển 3 - Chương 53: Hậu Ký	352

Tháng Năm Qua

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, vườn trường, âm ápChuyển ngữ: Red de EdCâu chuyện kể về tình yêu giữa tôi và người con

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-nam-qua>

1. Quyển 1 - Chương 1: Triều Ca Vi Lộ (ban Mai Vừa Hé)

Lời tác giả: Hi vọng những ai đọc câu chuyện này đều có thể nhận được tình cảm như vậy. Mong rằng những tháng năm không thể quay lại, những tháng năm về sau, các bạn luôn may mắn, hạnh phúc, sinh sống mãi mãi, thân thể khỏe mạnh.

Ngày hè tiếng ve rền không dứt. Nắng chói chang chiếu qua cửa sổ xe, hắt lên mặt Tạ Mạnh khiến cậu không kìm được đưa tay lên che trán, chiếc áo sơ mi đã ướt một mảng dính chặt sau lưng.

Xe buýt lắc lư tiến vào trạm. Tạ Mạnh theo dòng người chen chúc xuống xe, cau mày lau đi mồ hôi nhễ nhại hai má, trên đầu Mặt Trời treo cao, cậu hướng bước đi về phía cổng trường.

Trung học W ngày đầu nhập học của tân sinh, cổng trường giăng đầy biểu ngữ đỏ tươi vui, song toàn những dòng cũ rích: “Hôm nay em tự hào về W, ngày mai W tự hào về em!”. Trung học W không phải loại trường học cao cấp hàng đầu, đội ngũ giáo viên cũng chẳng quá ưu tú, thế nên số lượng tân sinh ít đến đáng thương, nhiều nhất cũng chỉ có sáu lớp, mỗi lớp bốn mươi người. Ngay cả khi diễn ra sự kiện trọng đại như khai giảng, sân trường cũng chẳng mấy náo nhiệt.

Chỉ có sáu lớp nên cũng không phân ra lớp thực nghiệm hay không thực nghiệm. Tạ Mạnh tìm thấy tên và số báo danh của mình trong danh sách của lớp 3 năm nhất, khi đi vào phòng học mới phát hiện rất đông người đã đến.

Trung học W không có luật từ cấp hai học thăng lên cấp ba, hơn nửa đều là học sinh thi không đủ điểm vào nguyện vọng một hoặc có thành tích yếu ở cấp hai. Thậm chí mấy nữ sinh còn trang điểm nhẹ, quay đầu lại tò mò nhìn Tạ Mạnh.

Phòng học không có điều hoà, mặt Tạ Mạnh nhễ nhại mồ hôi, áo sơ mi dính bết trên người, mồ hôi tuôn rơi khiến chiếc cổ trắng mịn ướt đầm mà sáng bóng.

Phía sau nổi lên vài tiếng xì xào. Tạ Mạnh vừa lau mồ hôi, vừa kéo ghế lại. Cậu cúi mặt, dưới mái đầu mới cắt là đôi mắt đen láy sáng ngời.

“Bạn học này.” Một nữ sinh có dáng người nhỏ nhắn bước đến gần cậu hỏi, “Cậu tên gì?”

Tạ Mạnh ngẩng đầu, lại quạt mồ hôi trên trán.

“Tớ là Ô Hiểu Mai.” Nữ sinh vươn tay, nghiêng đầu một cách đáng yêu, “Còn cậu?”

Tạ Mạnh do dự một lát, quạt tay vào quần cho khô mồ hôi rồi mới bắt tay Ô Hiểu Mai: “Tạ Mạnh.”

Ô Hiểu Mai nói: “Tớ tốt nghiệp trường Q.” Cô chỉ mấy người phía sau, “Họ đều đến từ trường L, chỉ có Mễ Mễ là cùng trường với tớ.” Nữ sinh tên Mễ Mễ hơi thẹn thùng, ở chỗ ngồi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn hai người.

Tạ Mạnh im lặng một hồi mới chậm rãi đáp: “Tớ học trường S.”

“Trường S?” Ô Hiểu Mai kinh ngạc, “Thì ra là trường tốt nhất tỉnh mình, tớ nhớ rõ ràng nó có Trung học trực thuộc, cũng là Trung học tốt nhất tỉnh thì phải?”

Tạ Mạnh mơ hồ “ừ” một tiếng. Dường như Ô Hiểu Mai còn muốn hỏi thêm vài câu để đánh giá cậu, tới khi có thêm mấy tân sinh lần lượt đi vào mới đành phải ngừng lại.

“Hay là ngồi cùng tụi tớ đi?” Ô Hiểu Mai nhiệt tình mời mọc, “Dù sao giáo viên cũng chưa đến.”

Kết quả vừa dứt lời thì một người béo núc ních nom tựa Phật Di Lặc^[1] bước vào, giọng cười vang như tiếng chuông: “Ai nói tôi chưa đến nào? Nhanh về chỗ đi, nhanh về chỗ đi.”

[1] Phật Di Lặc là vị Phật có tướng mập tròn vui vẻ.

Ô Hiểu Mai bĩu môi, có phần không cam về chỗ. Còn một vài tân sinh chưa tới, nhưng Phật Di Lặc không đợi mà bắt đầu xếp chỗ ngồi luôn.

“Ồ cậu bạn đẹp trai.” Phật Di Lặc nói, “Ngồi khu giữa đó, tên em là gì?”

“Tạ Mạnh ạ.” Tạ Mạnh cầm cặp sách đi tới.

Phật Di Lặc quan sát cậu một phen: “Tôi nhớ ra em rồi. Điểm rất cao, chỉ thiếu một hai điểm là có thể vào Trung học S.”

Tạ Mạnh lắc nhẹ đầu: “Làm bài không tốt ạ.”

Phật Di Lặc vỗ vai cậu, an ủi: “Sông có khúc, người có lúc. Cứ tiếp tục cố gắng, đừng nản lòng.”

Tạ Mạnh gật đầu, nghiêm túc nói: “Cảm ơn thầy.”

Toàn thân Phật Di Lặc toát lên vui vẻ, nói thêm vài câu sau đó lại tiếp tục sắp xếp chỗ ngồi cho những học sinh còn lại.

“Ô Hiếu Mai!” Thanh âm của Phật Di Lặc bỗng hoá đáng sợ, “Đừng mơ tưởng ngồi cạnh cậu bạn đẹp trai nữa! Không cho phép yêu sớm!”

Ô Hiếu Mai mất kiên nhẫn nói: “Ai yêu sớm chứ, em tắm bỏ cho mắt cũng không được hay sao!”

Xung quanh rộ lên trận cười ầm ĩ, ai nấy đều có thiện ý, không hề lên tiếng giễu cợt. Tạ Mạnh cũng không kìm được bật cười, Ô Hiếu Mai nhìn cậu, đỏ mặt, lém lỉnh lè lưỡi.

Sắp xếp chỗ ngồi xong, Tạ Mạnh cùng một số nam sinh khác đi lấy sách và đồng phục. Sách rất nhiều rất nặng, phải vòng đi vòng lại mấy lượt mới có thể chuyển xong. Cũng chẳng rõ là đến lượt thứ bao nhiêu, khi Tạ Mạnh quay về thì phát hiện mấy nam sinh đang đứng chắn nơi cửa lớp.

Hình như Phật Di Lặc đang mắng người, song giọng điệu lại chẳng mấy nghiêm khắc: “Thật không ra sao! Ngày đầu tiên đã đi học muộn!” Một lát sau lại nói, “Nhuộm tóc hả? Ngày mai đi nhuộm lại cho tôi!”

Tạ Mạnh nhỏ giọng nói “Đi nhờ”, sau đó từ sau chen qua giữa hai nam sinh đi vào. Nam sinh đứng đằng trước ngoảnh đầu nhìn cậu một cái.

“Đây là bả sinh.” Nam sinh rất nhanh thu lại ánh mắt, thờ ơ vuốt vuốt tóc mình, miễn cưỡng nói, “Nếu nhuộm đen thì sẽ thành nhuộm tóc thật đấy, thưa thầy.”

Phật Di Lặc bị chọc tức, cuộn tập danh sách lại rồi đánh nhẹ lên đầu nam sinh: “Bộ dạng lưu manh, chẳng giống học sinh gì hết!”

Nam sinh bị đánh cũng không nổi giận, nhếch cười rất đều, vừa nói chuyện với người bên cạnh, vừa tìm chỗ ngồi. Lúc Tạ Mạnh định đi tiếp một lượt nữa để chuyển sách thì hắn cũng đứng dậy theo.

“Tôi là Quý Khâm Dương.” Nam sinh chống tay vào góc bàn, tựa như lơ đãng giới thiệu bản thân. Hắn nghiêng đầu quan sát Tạ Mạnh, nở nụ cười tuyệt đẹp.

“...Tạ Mạnh.” Tạ Mạnh im lặng một lát mới nói tên. Quý Khâm Dương gật đầu, âm thầm lẩm nhẩm tên Tạ Mạnh một lần.

Tạ Mạnh vô thức ngẩng đầu nhìn hắn. Đối phương quay sang mỉm cười với cậu.

Đằng sau bỗng có người vỗ vai Quý Khâm Dương. Dường như nhân duyên của hắn rất tốt, chẳng bao lâu đã tụ tập một chỗ với các nam sinh khác trong lớp. Tạ Mạnh đi sau bọn họ, lúc bước qua hành lang chợt có một cơn gió thổi qua cửa sổ, hất tung tấm rèm màu xanh lam. Tạ Mạnh ngừng bước. Cậu nghiêng đầu, nhắm mắt, để mặc làn gió hè mát lạnh mơn trớn da mặt mình.

Ngày hôm sau bắt đầu học quân sự, nội dung đáng lẽ được học trong ba ngày lại bị dồn nén một ngày phải học xong. Từ xếp hàng, đi đều tới đứng nghiêm, qua nửa ngày đã có rất nhiều học sinh chẳng chịu đựng nổi.

Tạ Mạnh cởi mũ, bước đến bồn nước rửa mặt, tóc mái khẽ nhại mồ hôi dính bết trên trán. Cậu chụm hai tay vốc nước tát lên mặt, lúc đương cầm cổ áo quạt gió thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng huyết sáo lớn truyền đến từ bãi tập.

Huấn luyện viên và một vài nam sinh đang chơi bóng, trong đó có Quý Khâm Dương.

Dáng người nam sinh cao lớn, khoanh khắc nhảy lên, mái tóc nâu sậm tưởng phát sáng dưới ánh Mặt Trời. Hắn thành thạo dẫn bóng, kêu vang một tiếng ném bóng vào rổ.

Tạ Mạnh nhìn nụ cười xán lạn trên mặt đối phương, lặng lẽ quay lại vành mũ.

Nghỉ trưa quá nửa, đám người Quý Khâm Dương mới trở về. Đầu mặt cổ các nam sinh khẽ nhại mồ hôi, toàn thân đều tản ra nóng bức. Tạ Mạnh đang khom lưng định đem đổi bình nước uống, vừa quay đầu lại thì trông thấy Quý Khâm Dương đứng ngay phía sau mình.

“Để tôi giúp cậu.” Nam sinh cười xắn tay áo lên, mồ hôi trên mặt vẫn đang chảy dài xuống cổ. Tạ Mạnh chỉ đứng cạnh hắn mà đã cảm nhận được một luồng khí nóng nực vô cùng.

Hai người hợp sức cùng nhau đổi bình nước xong, Tạ Mạnh cảm ơn rồi một mình mang chiếc bình rỗng ra ngoài, khi trở về thì thấy Quý Khâm Dương đang nói chuyện với nam sinh bên cạnh.

“Cậu với Tạ Mạnh thân nhau lắm à?” Nam sinh thiện ý hỏi một câu.

Quý Khâm Dương không đáp, chỉ vừa uống nước vừa lắc đầu.

Nam sinh nói tiếp: “Người trường S rất lợi hại, cả lớp chẳng mấy ai dám chủ động bắt chuyện với cậu ấy.”

Quý Khâm Dương cười nhướn mày: “Làm gì khoa trương đến mức đó.”

Nam sinh đánh hấn một cái: “Người ta học giỏi mà, kiêu lắm!”

“Thì đã sao.” Quý Khâm Dương không mấy để tâm bảo, “Chẳng phải hiện tại chúng ta đều học cùng một trường à?”

Tạ Mạnh tựa vào cạnh cửa, chờ hai người nói xong mới đi vào. Bước qua vị trí của Quý Khâm Dương, nam sinh đang gục người xuống bàn, cũng chẳng rõ có ngủ hay không.

Hầu hết các nữ sinh đều đã tỉnh. Ô Hiểu Mai rón ra rón rén bước đến chỗ Tạ Mạnh, chọc chọc vai cậu, che tay bên miệng nhỏ giọng bí hiểm: “Cái cậu Quý Khâm Dương này, ở trường của tụi tớ rất nổi tiếng.”

Tạ Mạnh hơi ngạc nhiên, bắt chước bộ dáng thấp giọng của cô hỏi: “Các cậu học cùng một trường?”

Ô Hiểu Mai gật đầu, dưới cái nhìn chăm chú của nam sinh có chút đỏ mặt, bạo gan bắt đầu tám chuyện: “Học lệch cực kì nghiêm trọng, viết văn từng thắng giải toàn tỉnh, còn biết chơi nhạc cụ nữa... Tớ nghe nói sau khi tan học, cậu ấy thường đến mấy nơi nào đó chơi, không biết là thật hay giả...”

“Mấy nơi nào đó?” Tạ Mạnh không kìm được hỏi lại, “Là nơi nào?”

Ánh mắt Ô Hiểu Mai có chút né tránh, ấp a ấp úng đáp: “Dù sao cũng không phải là nơi tốt đẹp gì...”

Tạ Mạnh trợn mắt nhìn.

Ô Hiểu Mai lại vội vàng lên tiếng: “Tớ cũng chỉ nghe nói thôi, biết đâu là giả thì sao.”

Tạ Mạnh à một tiếng, Ô Hiểu Mai hẳn cũng hiểu được mình nhiều chuyện, ngại ngừng cười gượng hai tiếng. Hai người còn nói thêm một lát, đến khi huấn luyện viên bước vào mới tách nhau ra.

Buổi chiều vẫn tập luyện như cũ, chẳng qua có thêm một hạng mục bò trườn cho các nam sinh. Hơn hai mươi nam sinh phân ra hai tổ, vài huấn luyện viên mắc dây thừng thành lưới trên mặt đất, sau khi luyện tập mấy lần sẽ bắt đầu bấm thời gian, tổ chậm nhất sẽ phải nhảy ếch một vòng quanh sân thể dục.

Tạ Mạnh là tổ trưởng tổ một, Quý Khâm Dương tổ hai. Huấn luyện viên đưa ra một ý, cho hai tổ trưởng vật tay để quyết định trình tự, ai thua sẽ phải đi trước.

Tạ Mạnh xắn tay áo. Làn da phơi nắng nửa ngày của cậu vẫn trắng như cũ, song không hề có vẻ yếu đuối, đường cong cánh tay của thiếu niên bóng loáng đẹp đẽ. Bấy giờ Quý Khâm Dương đã ngồi vào bàn, gương mặt tươi cười đưa tay ra.

Nắm tay hai người giao nhau. Nhiệt độ cơ thể Quý Khâm Dương cao hơn một chút, lòng bàn tay khô ráo ấm áp. Thần trí Tạ Mạnh nhất thời có chút hoảng hốt, đến khi phản ứng lại thì cổ tay đã bị áp chế một nửa.

Xung quanh vang lên tiếng reo hò sôi nổi.

Sức Quý Khâm Dương rất lớn, chiếm được lợi thế đầu tiên rõ rệt, hăng hái muốn trực tiếp áp chế hoàn toàn Tạ Mạnh, song hoá ra lại chẳng hề dễ dàng.

Mu bàn tay của Tạ Mạnh vẫn luôn duy trì một khoảng cách an toàn với mặt bàn, không chút xê dịch. Quý Khâm Dương nhú mày, ý cười trong mắt chẳng hề giảm nhìn người đối diện, phát hiện Tạ Mạnh cũng đang nhú mày nhìn mình.

Hai người không rõ cảm xúc nhìn nhau một lát, bỗng nhiên Tạ Mạnh nói lỏng sức lực. Người ngoài cho rằng Quý Khâm Dương đã ép được tay Tạ Mạnh xuống bàn, nhưng chỉ có Quý Khâm Dương là biết: đối phương cố tình tự hạ tay mình xuống.

Sau khi thắng, Quý Khâm Dương vẫn không tỏ ra đặc biệt vui vẻ hay không vui vẻ gì, chỉ mỉm cười tươi sáng, vỗ vai Tạ Mạnh: “Cảm ơn, người anh em.”

Tạ Mạnh thản nhiên đáp, đừng khách khí.

Giờ phút này, hẳn hai người đều không ngờ, cho đến tận những tháng năm rất lâu rất lâu về sau, trò vật tay này lại trở thành biện pháp giải quyết mâu thuẫn tốt nhất của cả hai. Thắng hay thua có lẽ đều không quan trọng, bởi thắng thua thường cũng chẳng hoàn toàn dựa vào thực lực. Giống như hôm nay, Tạ Mạnh cố tình bại dưới tay Quý Khâm Dương vậy.

Vì trong phần lớn cuộc đời họ, thắng thua đã không phải kết quả quan trọng nhất nữa.

Ngày đó tổ của Quý Khâm Dương chậm hai giây so với tổ của Tạ Mạnh, thiếu niên cột nhả nhảy éch vòng quanh sân. Hoàng hôn rải ánh chiều tà lên những tấm gạch đỏ rực trên đường chạy, một dáng người nhỏ bé thông thả nhảy bước. Bởi khoảng cách quá xa mà biểu cảm trên mặt Quý Khâm Dương có phần nhạt nhòa không rõ, nhưng Tạ Mạnh biết: đối phương nhất định đang cười.

Không vì lí do gì. Chỉ là cậu cảm thấy như vậy mà thôi.

Học quân sự xong, việc học bắt đầu căng thẳng hơn. Thời gian chạp mặt của Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương cũng tựa giọt mưa rơi vào giữa hồ, mối quan hệ được tạo thành chỉ như gợn sóng nhỏ xíu, sau đó lập tức mất hút. Hai người trừ học cùng một lớp, nghe cùng một giáo viên giảng bài, làm cùng một loại bài tập, cùng là bạn học ra, cũng chẳng có “cùng” nào nữa.

Tạ Mạnh là học sinh ưu tú điển hình trong mắt giáo viên, tính tình chín chắn khiêm tốn, thậm chí còn hơi khép kín. Nói không nhiều lắm, chơi tương đối thân cũng chỉ có nam sinh Trương Giang Giang, nguyên nhân một phần cũng do hai người là bạn cùng bàn.

Thật ra ban đầu Trương Giang Giang cũng hơi sợ Tạ Mạnh. Gã cảm thấy đối phương tốt nghiệp trường S, thành tích học tập lại tốt, thoát nhìn cũng rất thanh cao, sau này nhất định sẽ khinh thường mình. Nhưng về sau ngồi chung mới phát hiện hoá ra không phải như vậy.

Tạ Mạnh rất dịu dàng.

Tuy dùng hai chữ “dịu dàng” để miêu tả một nam sinh kể cũng hơi ẻo lả, nhưng Trương Giang Giang lại cảm thấy không có người nào thích hợp với hai chữ “dịu dàng” này hơn Tạ Mạnh.

Giống như một viên kẹo cứng rắn xinh đẹp, xinh đẹp đến nỗi không ai nỡ ăn nó, khó khăn lắm mới cho vào miệng ngậm, sẽ cảm thấy thật ngọt ngào. Chờ tới lúc cắn ra mới phát hiện: hoá ra bên trong viên kẹo lại mềm đến không ngờ.

...Trương Giang Giang cảm thấy suy tưởng của bản thân có phần buồn nôn, nhưng gã thực sự nghĩ vậy đấy.

Hiển nhiên Tạ Mạnh không biết trong lòng bạn học cùng bàn, mình đã bị liên tưởng ra bộ dáng gì, vẫn ngồi giải bài tập Đại số, giải xong thì để lên bàn Trương Giang Giang.

“Làm xong giúp cậu rồi, cậu tự xem đi.” Tạ Mạnh vô cùng kiên nhẫn, ngồi cùng bàn với Trương Giang Giang hai tháng, gần như ngày nào cũng phải làm gấp đôi lượng bài tập Toán trên lớp lẫn về nhà, còn không để bụng sửa chữa.

Trương Giang Giang vô cùng vui vẻ cầm vở bài tập lên, theo lời giải mà Tạ Mạnh viết, tự mình tính lại lần nữa, làm xong sẽ xoá bài của Tạ Mạnh đi.

Trương Giang Giang vừa xoá vừa cảm thán một câu: “Sắp thi giữa kỳ rồi.”

Trái lại Tạ Mạnh không có nhiều cảm xúc lắm: “Đúng vậy.”

“Môn Toán của tớ biết làm sao bây giờ?” Trương Giang Giang ảo não nói, “Ngay cả cậu cũng không giúp được...”

“...” Tạ Mạnh rất muốn nói rằng, cậu cũng không định giúp gã đâu.

“Nhưng mà cũng không sao.” Trương Giang Giang đột ngột phần chấn, Tạ Mạnh tưởng có thể nhìn thấy giá trị HP[2] của gã đầy tràn trong nháy mắt, “Chỉ cần có Quý Khâm Dương thì Phật Di Lặc sẽ không chú ý đến tớ. Anh Dương chẳng những điếc còn không sợ súng!”

[2] Mức máu của nhân vật trong game.

Ngòi bút trên giấy của Tạ Mạnh chợt dừng lại: “Quý Khâm Dương?”

Trương Giang Giang: “Hồi cấp hai có lần anh Dương thi Toán được một điểm, mà một điểm kia là vì giáo viên thấy viết tên đẹp nên mới cho.”

Tạ Mạnh: “...Cậu ta nộp giấy trắng?”

Trương Giang Giang lắc đầu: “Không đâu. Cậu ấy viết chữ rất đẹp cũng rất nhiều, nếu không sao có thể được điểm chữ đẹp cơ chứ.”

“...” Tạ Mạnh cảm thấy khó tin, “Viết nhiều như vậy đều không đúng?”

Trương Giang Giang tỏ ra rất thấu hiểu: “Không sai, cậu ấy chính xác là không đúng chữ nào.”

...Thế này cũng quá tùy hứng rồi, Tạ Mạnh vừa đưa bút nguệch ngoạc linh tinh vừa nghĩ. Cậu ngoảnh đầu trông lại bàn cuối cùng. Quý Khâm Dương đang chăm chú viết gì đó, tầm nhìn chợt đảo lên bục giảng, lập tức cùng cậu mắt đối mắt, hơi ngạc nhiên, song rất nhanh đã bày ra nụ cười.

Tạ Mạnh nhìn hẩn, qua một lát mới rời mắt đi.

2. Quyển 1 - Chương 2

Về sau không biết vì nguyên do gì mà ánh mắt hai người sẽ thường xuyên chạm nhau. Có đôi khi chỉ là tình cờ, có đôi khi là vì đôi bên cố ý quan sát đối phương.

Giờ Toán, Tạ Mạnh thường xuyên sẽ bị gọi lên bảng làm bài tập. Khoảnh khắc cậu đứng khỏi chỗ ngồi, tầm mắt Quý Khâm Dương tưởng như lập tức dính chặt trên lưng cậu. Tất nhiên cũng có thể là ảo giác, bởi rất nhiều người cũng đều nhìn cậu. Đặc biệt là Trương Giang Giang – ánh mắt còn cực kì nóng bỏng, loại ánh mắt sùng bái đến nỗi chỉ hận không thể quỳ xuống liếm chân... Thậm chí không biết bắt đầu từ khi nào, đối phương đã tập thành quen: chỉ cần Tạ Mạnh làm xong bài tập, thầy giáo nói hai chữ “chính xác” thì sẽ lập tức vỗ tay đầu tiên.

Lần nào Tạ Mạnh cũng sẽ lúng túng đón nhận tràng pháo tay nhiệt tình cùng hỗn loạn mà trở về chỗ ngồi. Lúc này nếu cậu ngoảnh nhìn Quý Khâm Dương thì ánh mắt đối phương tám chín phần mười sẽ cùng cậu chạm nhau. Trên mặt ý cười nồng đậm, khoé mắt lại đầy tràn tươi tắn, hân cũng đang vỗ tay.

Trương Giang Giang vỗ tay tới đỏ bừng, đặc biệt kích động: “Bài này Phật Di Lặc không giảng thế mà cậu cũng làm được!”

Tạ Mạnh bình tĩnh nói: “Tớ có chuẩn bị bài.”

Trương Giang Giang sùng bái tới mù quáng, bắt đầu có phần khoa trương: “Thế cũng là quá siêu rồi!”

Tạ Mạnh liếc gã một cái, giở sách ra chỉ vào một bài ví dụ mẫu: “Không thấy giống nhau như đúc à? Chẳng qua chỉ đổi số, cứ làm tương tự là được.”

Trương Giang Giang nhìn kĩ mới phát hiện đúng là cùng một dạng thật.

“Nếu cậu chuẩn bị thì cũng sẽ làm được.” Tạ Mạnh nói những lời này nghe cũng dễ dàng hết như hôm nay ăn gì vậy, cậu vỗ vỗ cánh tay Trương Giang Giang, động viên, “Lần sau cậu thử lên làm xem, làm đúng tớ sẽ vỗ tay cho cậu.”

Phật Di Lặc dạy Toán rất hay. Hơn nữa ông đủ hài hước, khi dạy Hình học thậm chí còn mang theo con kiến đồ chơi, dạy học sinh cứ như dạy bạn bè vậy. Nhưng trong số học sinh của ông, người duy nhất giống bạn bè thì chỉ có Quý Khâm Dương.

Chỉ duy Quý Khâm Dương mới dám như nói đùa mà hỏi ông, thầy à, tại sao con kiến lại bò theo hình lập phương, bên trên rải đường ư? Lúc dạy Đại số cũng chỉ có hân mới dám phát biểu $a + b$ nên tương đương với ab .

Phật Di Lặc giận đến nổi muốn mắng người, nhưng lại bó tay với Quý Khâm Dương. Mặc dù nam sinh không có cố gắng gì, cũng chẳng tuân thủ nội quy, nhưng lại không trốn học không đánh nhau, lại càng không ngủ gật trên lớp. Cho dù muốn phạt hân học tập không nghiêm túc thì cũng chẳng tìm được lí do nào.

“Em phải chăm chỉ vào.” Phật Di Lặc kiên nhẫn khuyên bảo tận tình, “Học tập Tạ Mạnh kia, trước khi học chuẩn bị bài, học xong thì ôn lại bài.”

Bấy giờ là tiết tự học buổi tối. Học sinh và thầy giáo đứng trên bục giảng một đôi một nhỏ giọng nói chuyện, thanh âm Quý Khâm hết sức lười nhác.

“Em có mà.” Hân cười nói, “Nhưng không có năng khiếu, cần cù cũng chẳng bù thông minh được thầy à.”

Tạ Mạnh nghe thấy, vô thức ngẩng đầu lên. Quý Khâm Dương cũng vừa lúc ngoảnh qua. Hắn nhìn Tạ Mạnh, chớp mắt mấy cái, bỗng nhiên trề môi dưới xuống, thè lưỡi chĩa vào huyết nhân trung, trợn trắng mắt làm mặt khỉ. Tạ Mạnh “phụt” một tiếng phì cười.

“...” Trương Giang Giang vẽ mặt khó hiểu nhìn cậu, “Sao thế?”

Tạ Mạnh khụ khụ, trấn tĩnh đáp: “Không sao, sắc nước thôi.”

Về mặt Trương Giang Giang tỏ rõ “cậu chắc chắn đang lừa tớ nhưng mà thôi tha cho cậu”. Cả một buổi sáng hôm nay gã đều luôn miệng nhắc đến người bạn mình mới quen với Tạ Mạnh, nói tới mức nước miếng bay tung toé, vui sướng giăng đầy mặt: “Tớ kể cậu nghe nha, Nhu Nhu siêu đáng yêu siêu dịu dàng luôn, cô ấy còn bảo học Văn không cần phải quá giỏi đâu...”

Tạ Mạnh vừa nghe vừa nhìn về phía bục giảng. Quý Khâm Dương đã rời tầm mắt, tiếp tục miễn cưỡng nghe Phật Di Lặc hát bài ca không quên, hết như từ đầu tới cuối chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mấy ngày trước khi thi giữa kỳ, Quý Khâm Dương còn hẹn Tề Phi đi chơi bóng. Hai người chơi nửa buổi với một nhóm khoá trên, mãi đến giờ nghỉ trưa mới rời sân.

Tề Phi chính là nam sinh hôm trước từng hỏi Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh có thân nhau không: “Tôi nghe nói năm hai thành lập một ban nhạc, cậu có hứng thú không?”

Quý Khâm Dương nằm dài trên đất, đầu gối lên cánh tay, hờ hững đáp: “Ban nhạc nhỏ như vậy, không thích.”

“Cũng chưa chắc.” Tề Phi nhoen cười, “Hình như hát chính là Ân Lạc Tuyết.”

Lúc nghe thấy tên Ân Lạc Tuyết, Quý Khâm Dương ngẩn người: “Cô ta định làm gì?”

Tề Phi phát tay: “Làm sao tôi biết được, người ta ngàn dặm truy phu... Mà hai người chia tay lúc nào thế?”

Quý Khâm Dương khịt mũi. Nét cười trên mặt hắn vẫn thế, nhưng nét cười trong mắt thì không. Hắn lạnh nhạt đáp: “Tôi với cô ta chẳng có quan hệ gì, cô ta thích làm gì kệ cô ta.”

Tề Phi chắc chắc vài tiếng: “Nhưng tình cảm của người ta với cậu còn sâu nặng lắm, nghe nói cậu vào Trung học W cũng đuổi tới theo. Lúc học quân sự tôi đã trông thấy cô ấy rồi, hai mắt chỉ hận không thể dính trên mặt cậu luôn.”

Quý Khâm Dương miễn bình luận. Tháng mười một, tiết trời đương lạnh, hắn nằm được một lát thì ngồi dậy định khoác thêm áo. Lúc quay đầu sang mới phát hiện Tề Phi đang chép một bài thi.

“Từ bao giờ cậu bắt đầu chăm học thế này.” Quý Khâm Dương buông lời châm chọc, rướn người qua nhìn, “Chép của ai đấy?”

Tề Phi: “Của Tạ Mạnh.”

Quý Khâm Dương nhướn mày, hần hơi bất ngờ: “Cậu với Tạ Mạnh thân nhau khi nào vậy?”

“Thân hay không thì có gì liên quan.” Tề Phi thản nhiên đáp, “Hỏi mượn là cậu ấy cho mà, người rất tốt.”

Nét mặt Quý Khâm Dương bỗng chốc hoá thú vị. Hắn đứng dậy, rồi đột ngột vươn tay đoạt lấy bài thi của Tạ Mạnh, chẳng hề quan tâm Tề Phi ở sau lưng liên tục kêu “Này này” ầm ĩ cả lên.

Chữ viết của Tạ Mạnh cũng hết như con người cậu – sạch sẽ chỉnh tề. Chưa thể nói là rất đẹp, nhưng so với đa số các nam sinh thì đã là ổn lắm rồi. Quý Khâm Dương xem một lát thì cũng hết hứng. Hắn ném trả bài thi cho Tề Phi rồi mới mặc áo khoác.

“Còn muốn chép đến bao giờ nữa?” Quý Khâm Dương đá đầu gối đối phương mấy cái, “Đi thôi.”

“Bọn mình đi ăn cái gì đi.” Tề Phi chậm rãi cất bài thi, “Thịt cừu nha?”

Quý Khâm Dương lắc đầu: “Tôi hứa với mẹ về nhà ăn rồi.”

“Hôm nay thần tiên tỷ tỷ nấu cơm?” Tề Phi hỏi.

Quý Khâm Dương liếc xéo gã một cái: “Ai cho phép cậu gọi mẹ tôi như thế hả.”

“Ôi giời, gọi là thần tiên tỷ tỷ cũng đâu có gì sai. Lần trước đi tập khiêu vũ cô ấy còn bị mấy sinh viên Đại học năm nhất đến bắt chuyện, tôi thấy cậu cũng đâu có giận.”

Quý Khâm Dương không trả lời. Hắn vươn tay đè đầu Tề Phi, lực độ khá mạnh tỏ ý cảnh cáo.

Tạ Mạnh giật nảy mình, mới phát hiện điện thoại trong áo khoác mình đang rung, trên màn hình hiện ba chữ “Trương Giang Giang” to đùng.

“Cậu đang ở đâu hả?” Giọng Trương Giang Giang có vẻ khá gấp gáp, “Tớ gọi cho cậu mấy cuộc rồi đó!”

“...” Tạ Mạnh thở dài, “Có chuyện gì thế?”

Trương Giang Giang: “Bài thi thử lần này có nhiều câu tớ không biết lắm... Đạo này Nhu Nhu lại không online, bài thi của cậu đâu?”

Tạ Mạnh: “Tớ cho Tề Phi rồi.”

Trương Giang Giang ai oán kêu lên: “Sao lại cho cậu ta chứ, bọn mình thân như vậy, sao cậu không cho tớ hả?”

Tạ Mạnh gãi mũi, cuối cùng chỉ có thể nói: “Hay là cậu đến chỗ tớ đi, tớ chỉ bài cho.”

“Được được!” Trương Giang Giang bảo, “Cậu cho tớ địa chỉ đi, tớ tới ngay!”

Tạ Mạnh: “Khu XX đường OO, tầng ba phòng số 2.”

Trương Giang Giang lẩm bẩm: “Tầng ba... 2...” Gã ngừng lại một lát, ngữ điệu bỗng chốc hoá nghiêm túc, “Chẳng phải đây là vô đường rất có tiếng của thành phố mình à...?”

“Đúng vậy.” Thanh âm Tạ Mạnh ôn hòa mà bình tĩnh, “Tớ đang ở sân tập sanda[1], lúc đến nhớ đừng đi nhầm đó.”

[1] Sanda hay còn gọi là Tấn Đả, là một loại võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc.

Trương Giang Giang: “...”

Khi Quý Khâm Dương về đến nhà thì Quý Sơn Dung đang ngồi trong phòng khách đọc báo, trông thấy con trai cũng không ngẩng đầu, chỉ nói một câu: “Về rồi à.”

Quý Khâm Dương vâng một tiếng. Mạc Tổ Viện từ trong bếp đi ra, trong tay bưng một cái nồi lớn: “Đi rửa tay mau.” Mẹ hần thúc giục nói, “Bố con mang cua về, hôm nay ăn nhiều gấp đôi nhé.”

Đối với cua, Quý Khâm Dương cũng chỉ thích bình thường. Hắn rửa sạch tay rồi ngồi vào bàn, hứng thú gảy gảy chân cua. Hiếm khi Quý Sơn Dung mới về nhà một chuyến. Ông là một nhà địa chất học, ngày ngày đều vào nam ra bắc khảo sát, niềm yêu thích đất đá còn nhiều hơn quan tâm con trai.

Mạc Tổ Viện gỡ cua cho hai bố con, câu được câu không cùng con trai chuyện phiếm.

“Ở trường có vui không?” Quý Khâm Dương học Trung học, dường như Mạc Tổ Viện cũng chẳng lo lắng lắm. Lúc nào bà cũng chỉ hỏi có vui hay không, như thể con trai chỉ đi chơi chứ chẳng phải đi học vậy.

Quý Sơn Dung trộn gạch cua đầy ứ với giấm và gừng, đưa tới bên môi vợ, dặn dò: “Ăn chậm thôi không nóng.” Nhìn vợ vui vẻ ăn.

“...” Quý Khâm Dương bất ngờ hứng chịu màn tình cảm trước mắt, lẩm bẩm một câu, “FA cũng cần được yêu thương đấy nhé...”

“Nói cái gì đó.” Mạc Tổ Viện cười cốc đầu Quý Khâm Dương, lặp lại câu hỏi, “Ồ trường có vui không?”

Quý Khâm Dương cắn chân cua, nhát gừng đáp: “Tạm tạm... Cũng khá vui ạ.”

Mạc Tổ Viện: “Có cô bé nào xinh không?”

Quý Khâm Dương cầu thả nói “...Không để ý.”

Mạc Tổ Viện: “Con trai thì sao?”

Quý Khâm Dương hơi ngừng lại, đột nhiên trong đầu hiện lên gương mặt của Tạ Mạnh. Hắn khẽ cau mày.

Mạc Tổ Viện trợn mắt, mỉm cười: “Khó thể cơ à? Chẳng lẽ trong trường chỉ có con là đẹp trai?”

Quý Khâm Dương liếc mẹ mình một cái. Hắn nhìn sang bố, Quý Sơn Dung vẫn đang chậm rãi bẻ chân cua, hai bố trao đổi ánh mắt, ông mới giả vờ ho khụ khụ: “Em quan tâm con trai nhà người ta làm gì?”

Mạc Tổ Viện cười khanh khách, giọng làm nũng: “Anh ghen à?”

Quý Sơn Dung hoàn toàn bất lực với người vợ lớn tuổi nhưng tâm tính chẳng khác gì thiếu nữ này của mình, đành phải đáp: “Vâng vâng.” Sau đó xúc thịt cua vào bát vợ mình.

“Kết thật nhiều bạn vào.” Cuối cùng Mạc Tổ Viện vò rối tung tóc con trai, “Đi học ấy à, vui vẻ là được rồi.”

Trương Giang Giang ôm theo nơm nớp lo sợ đứng bên ngoài võ đài, Tạ Mạnh chào hỏi gã vài câu liền vào trong. Thân hình nam sinh thoát trông rõ ràng rất mảnh mai, vậy mà khi so chiêu với người khác lại toát lên dẻo dai vô cùng. Áo lụa khoác ngoài, Tạ Mạnh vung tay, tay áo phất lên hết như mặt nước nhấp nhô dập dềnh.

Cậu và võ sư đấu qua đấu lại ba bốn mươi chiêu mới thu thế, vừa lau mồ hôi vừa bước ra ngoài võ đài.

“Bài thi đâu?” Tạ Mạnh nhìn chằm chằm Trương Giang Giang hỏi, “Chỗ nào không hiểu?”

Bấy giờ Trương Giang Giang mới nhớ ra mình đến đây làm gì, vội vàng lấy bài thi trong cặp sách ra.

Tạ Mạnh tùy tay vắt khăn mặt ngang cổ, một tay cầm bài thi, một tay lấy bút ra sửa. Trương Giang Giang đứng bên cạnh nhìn cậu, tóc mái của nam sinh hơi dài, rủ xuống trán mang theo chút ẩm ướt.

“Chỗ này nhân thẳng vào, khai căn sau đó cân bằng...” Tạ Mạnh ngừng lại một lát, ánh mắt ghim trên gương mặt tưởng đã đi vào cõi tiên của Trương Giang Giang, thở dài, “Cậu có nghe không đấy?”

Trương Giang Giang: “...Cậu đẹp trai quá.”

Tạ Mạnh: “...”

Trương Giang Giang: “Cậu học sanda từ khi nào vậy?”

Tạ Mạnh: “Hồi bé thân thể không tốt nên bà dẫn đi học... Bài Hình học này...”

“Bài tập cứ để đó, không vội không vội.” Sự chú ý Trương Giang Giang đã hoàn toàn lệch sang hướng khác, “Cậu học cái này để làm gì? Đánh nhau phòng thân à...?”

Tạ Mạnh: “...”

Trương Giang Giang: “Hay là anh hùng cứu mỹ nhân?”

Tạ Mạnh không còn gì để nói nhìn gã.

“Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ?” Trương Giang Giang bắt đầu liên tưởng đến hình ảnh của một đại hiệp.

Rốt cuộc Tạ Mạnh không chịu nổi nữa: “Tớ chỉ học sanda chứ không phải làm Superman hay Spiderman. Cậu nghĩ đi đâu thế?”

Trương Giang Giang vẫn chưa từ bỏ ý định: “Vậy học cái đó để làm gì?”

Tạ Mạnh nhẫn nhịn nói: “Đầu tiên là muốn cường thân kiện thể...”

Hai mắt Trương Giang Giang sáng rực: “Sau đó?”

“Sau đó... Có lẽ...” Tạ Mạnh bị gã nhìn đến mức nội tâm thầm run rẩy, sau cùng mới gượng trả lời,

“Sau đó bảo vệ tổ quốc... Chắc là thế đi?”

“Dù sao đi nữa.” Trương Giang Giang chăm chú nhìn Tạ Mạnh, “Cậu thật sự rất là đẹp trai.”

Tạ Mạnh: “...Cảm ơn.”

Giúp Trương Giang Giang giải xong đề thi thì cũng vừa lúc tới giờ cơm, hai người đến quán thịt cừu trước cửa vô đường giải quyết bữa tối.

“Đạo này Nhu Nhu bận lắm, hình như các cậu ấy cũng sắp thi.” Trương Giang Giang hút sợi mì lên bảo, “Cậu ấy còn bảo tớ chăm chỉ học tập, ngày ngày tiến bộ nữa.”

Tạ Mạnh nheo mắt gấp tờ trong mì ra, nghe đến mấy chữ “chăm chỉ học tập, ngày ngày tiến bộ” thì bất giác ngây người. Đôi người đen láy sáng lên, cách một tầng hơi nước hun lên từ nồi canh thịt cừu chính giữa nhìn chăm chăm Trương Giang Giang, tỏ ý hiểu rõ, cũng không nói câu nào.

Dường như Trương Giang Giang biết đối phương đang hoài nghi điều gì, gương mặt non nớt nháy mắt đỏ bừng, lắp ba lắp bắp nói: “Tớ, bọn tớ không, không phải yêu sớm... Chỉ, chỉ là động viên nhau... Chia, chia sẻ...”

“Cậu không thích cô ấy chắc?” Cuối cùng Tạ Mạnh cũng bỏ hết tờ ra. Cậu gấp mì lên nhẹ nhàng thổi, “Hàng ngày ngoài hỏi bài tớ ra thì lúc nào cậu cũng nhắc đến Nhu Nhu... Các cậu quen nhau thế nào?”

Ráng đỏ trên mặt Trương Giang Giang vẫn chưa nhạt đi, cả người thoát trông mất tự nhiên, thẹn thùng đáp: “Bọn tớ gặp nhau trong một group học tập...”

“...” Nhất thời Tạ Mạnh chưa kịp hiểu group học tập là gì...

“Thì, thì là một nhóm gồm rất nhiều học sinh giỏi, cùng nhau giải một số bài tập...” Trương Giang Giang hơi ngượng ngùng, “Tớ... tớ lén trà trộn vào group đó của Trung học S.”

Tạ Mạnh há hốc miệng ngạc nhiên: “...Họ sao chép bài tập của nhau?”

“Tất nhiên là không!” Trương Giang Giang giật mình, ngôn từ chính nghĩa phản bác, “Nhu Nhu siêu lắm! Những bài tập mà họ làm đều rất khó, thảo luận cũng siêu nghiêm túc siêu kịch liệt luôn!”

Tạ Mạnh khó có thể tưởng tượng được khung cảnh ấy tốt đẹp đến bao nhiêu. Cậu ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Họ biết cậu học trường W không?”

“Không biết...” Trương Giang Giang lập tức cô đơn, “Tớ ngại nói ra. Bài tập của họ khó lắm, tớ cũng không

hiểu... Có lần bất cẩn hỏi một câu không hiểu, chỉ có Nhu Nhu là giảng cho tớ thôi.”

Tạ Mạnh im lặng. Cậu vỗ cánh tay Trương Giang Giang, im lặng một hồi mới nói: “Cậu rất giỏi, không biết làm bài chẳng phải việc gì xấu hổ đâu. Họ không để ý đến cậu là họ có vấn đề.”

Trương Giang Giang mỉm cười: “Nhu Nhu cũng nói vậy.”

Tạ Mạnh gật đầu: “Cậu ấy nhất định rất xuất sắc.”

Trương Giang Giang lại đỏ mặt, như thể chính gã mới là người vừa được khen, trưng ra điệu cười ha ha ngô nghê.

“Cậu cũng rất xuất sắc.” Trương Giang Giang huých nhẹ vai Tạ Mạnh, “Tớ nghĩ những bài tập của họ chắc chắn là cậu giải được. Chẳng qua không học trường S mà thôi, có gì đặc biệt hơn người khác chứ.”

Tạ Mạnh không kìm được bật cười, cậu đấm nhẹ Trương Giang Giang một cái, từ tốn nói: “Trên thế giới này chỉ có hai thứ công bằng, đó là kiến thức và thời gian. Nghĩ thông được điều này thì học trường nào cũng như nhau cả thôi.”

Trương Giang Giang miệng thì đầy mì sợi, mặt thì đầy sùng bái giờ ngón cái lên với cậu.

“Ừm.” Tạ Mạnh thản nhiên uống xong ngụm canh thịt cừu cuối cùng trong bát, “Có điều câu đó không phải do tớ nói.”

Trương Giang Giang: “...”

3. Quyển 1 - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau kỳ thi giữa kỳ, tiết trời nhanh chóng trở lạnh. Tạ Mạnh tỉnh dậy lúc sáu giờ, lấy sữa cho bà nội, sau đó đánh bộ quyền sanda trong lúc đun nước nóng. Khi chuẩn bị thu thể thì bỗng nhiên một bàn tay từ đâu đánh tới, Tạ Mạnh lui lại mấy bước, vung tay đánh trả, một hai phút đã vượt quá mười chiêu.

“Xem chân đây!” Trương Tú Quyên nhún người, công phu dưới chân vừa nhanh vừa chuẩn. Tạ Mạnh khụy một gối xuống, tránh qua vị trí yếu hại mới chập vật ổn định được.

“Hảo bà[1].” Tạ Mạnh bất đắc dĩ nói, “Đã nói bao nhiêu lần là đừng dùng chân, bà cũng có tuổi rồi.”

[1] Hảo bà: Từ địa phương Tô Châu, cách gọi bà nội (ghi chú của tác giả).

Trương Tú Quyên toàn thân võ phục, rõ ràng vừa mới đánh quyền xong, gương mặt như trẻ ra, tinh thần hưng phấn hẳn.

“Sao nào?” Trương Tú Quyên liếc xéo cháu trai một cái, cười bảo, “Khinh bà già này đi đứng không nhanh nhẹn à?”

Tạ Mạnh đỡ trán: “...Bà biết con không có ý này mà.”

Trương Tú Quyên hừ lạnh: “Thầy của con đều do ta dạy dỗ hết đó.”

“Vâng vâng vâng.” Tạ Mạnh trở vào bếp lấy sữa, cách một khoảng xa còn không quên nói to với bà mình, “Bà chẳng những là hảo bà của con, còn là sư tổ của con nữa, được chưa.”

Trương Tú Quyên bị trêu đến bật cười, khẽ mắng Tạ Mạnh một tiếng “hứ” nhỏ xíu.

Sau kỳ thi giữa kỳ, bảng điểm được dán trên bảng tin, trước chỉ có hai mươi hạng đầu. Văn Toán Anh Lý Sinh Hoá Địa Sử Triết, Tạ Mạnh hiên ngang đứng đầu bảng, mà không ngờ được Quý Khâm Dương cũng nằm trong top năm.

Mặc dù thành tích của bốn môn khoa học tự nhiên thậm chí không nổi bật, nhưng không thể không thừa nhận, điểm số năm môn còn lại của hắn đều cao gần như tuyệt đối.

Ba chữ “Quý Khâm Dương” kia cứ như vậy nhẹ nhàng hạ cánh tại vị trí thứ năm, lại như được mạ vàng, sáng lấp lánh giữa một biển hoa.

Trương Giang Giang nhìn bằng ánh mắt hơi ghen tị: “Học lệch mà điểm vẫn cao như thế...”

Tạ Mạnh im lặng. Cậu khẽ đẩy gáy Trương Giang Giang, vừa quay đầu lại thì trông thấy Quý Khâm Dương đang dựa người bên cửa phòng học nhìn mình.

Dường như nam sinh lại cao thêm, gương mặt đẹp đến chói mắt, lưỡi nhác như cười như không.

Tạ Mạnh nhìn hắn hồi lâu, cúi đầu, lặng lẽ rời đi ánh mắt.

Tề Phi đến muộn, trông thấy Quý Khâm Dương thì thuận miệng hỏi: “Dạo này đi học sớm thế?”

“Đi với người khác.” Quý Khâm Dương gấp một cái, thanh âm hờ hững. Hắn vô thức đưa mắt về phía trước, Tạ Mạnh mặc một chiếc áo len màu nâu, đuôi tóc đen nhánh hơi dài, che đi nửa cái cổ trắng mịn. Hình như nam sinh rất sợ lạnh, kéo dài tay áo phủ kín bàn tay, chỉ có đầu ngón tay thò ra ngoài, cầm bút ghi ghi xoá xoá.

Tề Phi nhìn theo ánh mắt hắn: “Nhìn gì thế, Tạ Mạnh làm sao à?”

Quý Khâm Dương vuốt cằm: “Cậu ấy cao ghê.”

“Thật à?” Tề Phi ngờ vực, bỗng nhiên gãi khum tay bên miệng nhỏ giọng gọi, “Tạ Mạnh...”

Tạ Mạnh cách đó không xa rút cuộc quay đầu lại. Cậu đưa mắt về phía Quý Khâm Dương trước, sau cùng mới chuyển ánh nhìn qua người Tề Phi, tỏ vẻ nghi hoặc.

Giáo viên đã vào lớp, Tề Phi không dám lớn tiếng, tiếp tục dùng khẩu hình miệng hỏi: “Cậu-cao-bao-nhiều?”

Tạ Mạnh khẽ cau mày, dường như đang tiêu hoá câu hỏi của Tề Phi.

Tề Phi sợ cậu không hiểu, lại làm động tác đo đo đỉnh đầu, ý là chiều cao.

“...” Tạ Mạnh giơ tay đưa ra ba con số.

Vì động tác quá nhanh nên Tề Phi không kịp nhìn rõ, đang định bảo đối phương làm lại một lần nữa thì đã thấy Quý Khâm Dương bên cạnh đột nhiên chỉ vào người mình.

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh nhướn mày, đôi ngươi sáng lên, làm tư thế ném bóng vào rổ: “...”

Quý Khâm Dương gật đầu, cong ngón trở lên làm động tác mời gọi.

Tạ Mạnh do dự một lát, cuối cùng khoát tay, đúng lúc thầy giáo liếc qua, Tạ Mạnh đành phải quay đầu lại.

Quý Khâm Dương mắt hững “chậc” một tiếng.

Tề Phi: “...”

“Rốt cuộc hai cậu mới nói gì?!” Gã phát điên chất vấn, “Sao tôi nhìn chẳng hiểu gì hết!”

Một đoạn nhạc đệm cậu khoa tay múa chân tôi đoán già đoán non cứ như vậy bị quăng ra sau, quan hệ của Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương cũng không đột ngột trở nên thân thiết. Dù sao từ phong cách đến các mối quan hệ, hai người đều khác nhau một trời một vực. Một người sau khi tan học sẽ chơi bóng, một người sau khi tan học lại làm bài tập. Nước giếng không phạm nước sông, cầu độc mộc vẫn luôn là cầu độc mộc, đường đời vẫn cứ nhộn nhịp đông vui.

Trong một lần chơi bóng, Tề Phi trông thấy cô nàng hoa khôi lớp 5 chờ bên ngoài sân.

“Không ngờ nha.” Tề Phi chuyển bóng cho Quý Khâm Dương, “Quen nhau khi nào đó?”

Quý Khâm Dương lách qua một người khác, dễ dàng ném một cú ba điểm, ngoảnh đầu liếc mắt ra ngoài sân, nhướn cười: “Quên rồi.”

Tề Phi “hừ” một tiếng, đảo mắt một vòng quanh sân, song không nhìn thấy Ân Lạc Tuyết.

Hiển nhiên Quý Khâm Dương biết gã đang tìm ai, không khách khí lườm nguýt một cái, mỉa mai hỏi: “Thích xem chuyện vui lắm hả?”

Tề Phi ngoan ngoãn làm động tác kéo khoá miệng. Gã và Quý Khâm Dương là anh em nhiều năm như vậy, biết rõ bình thường đối phương thoát trông tính tình rất tốt, nhưng nếu thật sự chạm vào vảy ngược[2] của hắn thì hắn có thể sẽ bóp chết mình luôn.

[2] Vảy ngược: còn gọi là nghịch lân. Đây là điểm yếu hại rất quan trọng của con rồng. Chạm vào vảy ngược của rồng thì nó sẽ tức giận. Vảy ngược ở đây ý chỉ điều không thể đụng tới.

Hoa khôi lớp 5 tên Tôn Diễm, so với một Ân Lạc Tuyết theo phong cách “ngự tử” già dặn thì đối lập hẳn, người cũng như tên, là một cô gái ngọt ngào đáng yêu[3].

[3] Chữ “diễm” () trong tên của Tôn Diễm có nghĩa là ngọt.

Quý Khâm Dương vừa chơi bóng xong, cô rất tinh ý mà ngoan ngoãn đưa ra chai nước.

“Cảm ơn.” Quý Khâm Dương cười vắn nấp chai, hắn tùy ý khoác cặp, vươn tay ra, thành thạo khoác qua vai nữ sinh.

Mặt Tôn Diễm hơi đỏ, trên sân có rất nhiều nữ sinh đang nhìn Quý Khâm Dương, ánh mắt đánh giá hoặc nhiều hoặc ít đều dừng trên người Tôn Diễm.

“Hôm nay.” Tôn Diễm tựa như vô ý lên tiếng, “Em đã gặp Ân Lạc Tuyết.”

“Ừm.” Về mặt Quý Khâm Dương bình tĩnh, ngữ điệu cũng chẳng có gì bất thường.

Tôn Diễm biết câu “ừm” của hắn chính là tỏ ý đã biết, nhưng vẫn có phần không cam: “Anh và cô ta... Vẫn là bạn à?”

Quý Khâm Dương cúi đầu nhìn cô một cái, lạnh nhạt đáp: “Không đến mức đó.”

Rốt cuộc Tôn Diễm cũng mỉm cười, cô tỏ ra đáng yêu nghiêng đầu hỏi: “Anh không thích cô ta ở điểm nào?”

“Ồ...” Quý Khâm Dương ngẫm nghĩ, “Anh thích người ngoan một chút.” Hắn cầm tay Tôn Diễm, “Giống như em vậy.”

Lúc gần đi tới cổng trường thì đột nhiên Tôn Diễm nhớ ra để quên một thứ trong lớp, Quý Khâm Dương tỏ ý nếu không phải đồ vật quan trọng thì cũng không cần quay lại lấy.

“Là bài tập đó.” Tôn Diễm ảo não nói, cô một mực nũng nịu quấn lấy cánh tay Quý Khâm Dương, “Anh đi lấy cùng em được không?”

Quý Khâm Dương cười cười: “Anh vào lớp của em cũng không hay lắm.”

Tôn Diễm bấu môi, dùng dằng hồi lâu thấy Quý Khâm Dương thật sự chẳng có động tĩnh gì, mới miễn cưỡng chậm rãi quay lại lấy.

Quý Khâm Dương nhàn nhã nhét tay vào túi quần bước ra cổng. Bỗng nhiên từ xa trông thấy một hình dáng quen thuộc, chân Quý Khâm Dương hơi khựng, hiển nhiên hai người đang quay lưng về sau không phát hiện ra hân.

“Tớ không trách cậu.” Thanh âm của nam sinh có phần bất đắc dĩ, “Tình hình lúc đó... Quả thật cũng khó xử.”

Tạ Mạnh không ngờ được lúc tan học sẽ bị Lâm Vi Hân chặn ở cổng trường. Cậu vẫn chưa hề cho bất cứ bạn học nào ở cấp hai biết chuyện mình đến Trung học W, cũng chẳng rõ cô mất bao lâu mới tìm được mình.

“Vậy tại sao không vào Trung học S?” Cảm xúc của Lâm Vi Hân dần trở nên kích động, ngay cả khoé mắt cũng đỏ ửng, “Cậu vẫn đang trách tớ... Tội mình, thành tích của cậu rõ ràng có thể...”

“Tớ thật sự không thi đỗ.” Tạ Mạnh ngắt lời, thanh âm nam sinh nhẹ nhàng mà lạnh nhạt, “Tớ thiếu một điểm, phiếu điểm có thể kiểm tra được, cậu nghĩ tớ sẽ lừa cậu à?”

Lâm Vi Hân im lặng. Từ vị trí của Quý Khâm Dương có thể lơ mơ trông thấy đối phương ôm lấy Tạ Mạnh, thanh âm nức nở đứt quãng hoà với đôi câu an ủi thấp giọng của nam sinh.

Sau cùng Lâm Vi Hân cũng rời đi. Tạ Mạnh nhìn đăm đăm bóng lưng cô dần khuất, thở dài một hơi, quay người lại thì chạm mặt Quý Khâm Dương.

Không đếm xỉa vẻ mặt kinh ngạc cùng gấp gáp của Tạ Mạnh, Quý Khâm Dương ung dung vẫy vẫy tay: “Hi.”

“...” Tạ Mạnh mấp máy môi.

Quý Khâm Dương: “Bạn gái cậu à?”

Tạ Mạnh gượng cười: “Đã không phải nữa rồi.”

“Ồ.” Quý Khâm Dương còn muốn hỏi thêm, nhưng chợt nghe thấy cách đó không xa Tôn Diễm đang gọi tên mình.

Dường như trong khoảnh khắc, gương mặt nam sinh xuất hiện vẻ buồn bực cùng không thoải mái vì bị quấy rầy. Hân nhìn chằm chằm gương mặt Tạ Mạnh, mày mắt đều khẽ cau lại.

Bấy giờ Tạ Mạnh lại mỉm cười, cậu chỉ chỉ đằng sau Quý Khâm Dương: “Bạn gái cậu gọi kìa.”

Quý Khâm Dương thở dài, hân chẳng mấy tình nguyện nói: “Ừm.”

Tạ Mạnh nhìn hân, lại nhẹ nhàng mỉm cười.

“Quý Khâm Dương.” Cậu phát tay, “Ngày mai gặp.”

Tạ Mạnh rất ít cười. Không phải vì cậu nghiêm túc, mà vì thói quen vốn như vậy. Đa số thời gian cậu đều chôn đầu đọc sách hoặc làm bài tập. Cậu anh tuấn giống một khối thạch anh trầm tĩnh. Nhưng hôm nay, cậu đã cười với Quý Khâm Dương hai lần. Khiến sau đó, có người trên quảng trường từ trường về nhà, cứ nghĩ đến hai nụ cười ấy mãi.

Tựa những cát tuyết bay dưới đèn đường giữa đêm đông, cả thế giới đều ngập trong tăm tối, chỉ duy một mảnh tuyết trắng kia là vừa mát lạnh lại dịu dàng.

Khi Lâm Vi Hân lại tìm đến lần nữa thì Tạ Mạnh nhận ra, cô sẽ không dễ dàng bị đuổi về như vậy. Cậu có phần bất đắc dĩ nhìn nữ sinh đứng chặn ngoài cổng trường, mãi chẳng chịu đi.

“Cũng sắp thi cuối kỳ rồi, cậu không cần học bài à?”

Lâm Vi Hân mạnh mẽ nói: “Cậu với tớ học chung đi.”

Tạ Mạnh: “Cũng đâu phải cùng trường, trọng tâm phạm vi cũng khác nhau, sao mà học chung được.”

Lâm Vi Hân không nói tiếng nào. Tạ Mạnh vuốt trán, im lặng một hồi mới nói tiếp: “Tai tiếng tớ thế nào, cậu cũng không phải không biết, đừng ở gần tớ quá.”

“Những điều đó đều là dối trá! Tớ cũng đã biết sai rồi, cậu không thể tha thứ cho tớ một lần ư?!” Lâm Vi Hân bỗng nhiên bùng nổ, cô nức nở nói, “Cậu vẫn còn đang trách tớ... Tớ cũng rất sợ mà... Bạn trai mình lại có thể là đồng...”

Lâm Vi Hân vội bịt chặt miệng.

Tạ Mạnh cúi đầu, mặt không cảm xúc nhìn cô, hồi lâu sau mới từ tốn lên tiếng: “Cậu vốn biết là tôi không phải. Lúc ấy cậu hoàn toàn có thể đứng ra làm chứng, nhưng cậu đã không.”

Lâm Vi Hân tuyệt vọng lắc đầu, cô định vươn tay níu lấy tay áo Tạ Mạnh, song cậu tránh được.

“Cậu và họ đều cùng một loại người.” Tạ Mạnh lạnh lùng nói, “Thà tin mấy tấm ảnh đó, cũng không muốn tin tôi.”

Trương Giang Giang về đến nhà, việc đầu tiên chính là bật máy tính đăng nhập QQ[4], sau đó gỡ bài tập ra bắt đầu làm. Hôm nay group bên Trung học S đặc biệt náo nhiệt, lúc đầu Trương Giang Giang cũng chẳng mấy để tâm, cho đến khi nhìn thấy một cái tên quen thuộc.

[4] QQ: một phần mềm chat của Trung Quốc, tương tự như Yahoo, MSN,...

“Tạ Mạnh? Là Tạ Mạnh đó hả?” [Lớp thực nghiệm – Lý], “Hồi cấp hai không phải rất nổi tiếng à, cả trường ai cũng biết hết, hình như là có quan hệ đồng tính với thầy giáo?”

[Lớp thực nghiệm – S]: “Tôi cũng biết cậu ta, lúc đó trên diễn đàn nổi kinh khủng luôn, trong trường cấp hai học siêu lắm.”

[Lớp tốt nghiệp – A]: “Về ngoài đẹp trai là thật, về phần học siêu ấy à... Có quan hệ đồng tính với thầy giáo thì chả phải đáp án đề thi sẽ nằm gọn trong tay sao, siêu gì mà Trung học cũng thi trượt.”

Trương Giang Giang từ kinh ngạc ban đầu dần dần hoá phần nộ, sau khi đọc đến phần sau thì cả mặt cũng đỏ bừng. Gã ném bài tập qua một bên, dồn sức lên bàn phím gõ chữ: “Tạ Mạnh còn lâu mới làm loại chuyện này để lấy đáp án! Cậu ấy xuất sắc như thế! Căn bản không cần đáp án cũng có thể thi rất tốt!”

[Lớp tốt nghiệp – A]: “...Cậu là ai? Làm như cậu và cậu ta quen thân lắm ấy.”

Trương Giang Giang: “Tôi và cậu ấy là bạn! Ngày nào tôi cũng gặp cậu ấy! Các người vốn chẳng biết gì về cậu ấy, dựa vào đâu mà dám nói xấu cậu ấy chứ!”

[Lớp thực nghiệm – S]: “Chắc chắc nghe mà xem, ngày nào cũng ở chung với một tên đồng tính... Nhớ không nhầm bây giờ cậu ta học Trung học W mà, cậu nói ngày nào cũng gặp cậu ta, tức là cậu cũng học Trung học W hả?”

Trước màn hình máy tính, Trương Giang Giang đông cứng.

[Lớp tốt nghiệp – A]: “@Admin: Sao người trường W lại ở trong group của trường S thế này? Loại người tạp nham nào cậu cũng cho vào group được à?”

Trương Giang Giang không nhìn nữa, gã trực tiếp thoát QQ, tắt máy tính, quần áo cũng không thèm cởi đã treo lên giường, bọc chăn cuộn thành một bó. Gã vẫn còn tức lắm, nhưng phần nhiều lại càng uất ức. Song nghĩ đi nghĩ lại vẫn không biết là ức vì Tạ Mạnh hay ức vì mình.

Lúc điện thoại truyền đến chuông báo tin nhắn, Trương Giang Giang còn đang chìm trong biển sâu uất ức, gã lẫn lộn một lát mới đi đọc tin nhắn.

Nhu Nhu bảo bối: “Đoạn hội thoại đó tớ xem rồi, mấy người kia tớ đều kick khỏi group hết, không phải lỗi của cậu, đừng giận.”

Tâm trạng Trương Giang Giang khởi sắc một chút, gã trả lời: “Tớ có thể gọi cho cậu được không?”

Qua hồi lâu đối phương mới trả lời tin nhắn: “Bố mẹ tớ đang ở nhà... Không tiện lắm, tớ xin lỗi.”

Nữ thần vừa nói xin lỗi, Trương Giang Giang đã luống cuống, trong lòng hối hận muốn chết: “Là lỗi của tớ! Tớ sai rồi! Cậu ngoan như vậy, chắc chắn trong nhà rất nghiêm khắc... Là tớ quá đáng QAQ.”

Nhu Nhu bảo bối: “Đừng nói vậy, cậu tốt lắm.”

Qua một lát, lại thấy gửi đến một tin nhắn: “Hôm nay tớ rất nhớ cậu, cậu có nhớ tớ không?”

Trương Giang Giang đỏ mặt. Quen nhau một thời gian, gã luôn cảm thấy Nhu Nhu không giống những cô nàng dè dặt khác. Rõ ràng mình mới là bạn trai thế mà lúc nào đối phương cũng chủ động nhiều hơn... Trương Giang Giang yên lặng tỉnh táo lại, gã trả lời tin nhắn rồi bò ra khỏi chăn, mở ngăn kéo lấy quyển nhật kí bên trong ra, nghiêm túc ghi lại nội dung tin nhắn.

Trước ngày thi cuối kỳ mấy hôm, thành phố Tô Châu nghênh đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông. Trên bục giảng, Phật Di Lặc còn đang giảng giải mấy bài tập Đại số trong đề thi thử, ngồi bên cửa sổ, một vài học sinh đã bắt đầu rục rịch.

Ô Hiểu Mai reo lên đầu tiên: “Oa, siêu nhiều luôn!”

Phật Di Lặc cũng không tức giận: “Biết rồi biết rồi! Sắp xong rồi! Sẽ thả mấy đứa ra ngoài ngay thôi!”

Đám học sinh đều bật cười, Tạ Mạnh cũng không kìm được quay đầu phóng mắt ra ngoài cửa sổ.

Tầng không buông xuống màn xanh âm u, mưa tuyết bay nhảy đầy trời, rơi trên cây nhựa ruồi trước cửa lớp học.

Qua tấm kính thủy tinh phản chiếu, Tạ Mạnh trông thấy Quý Khâm Dương. Tầm mắt hai người giao nhau, ánh nhìn lại hiem hơi không rời đi. Tuyết lặng lẽ tích lại bên khung cửa sổ, sương mù xung quanh dần làm nhạt nhoà biểu tình của đôi bên.

Cây nhựa ruồi

4. Quyển 1 - Chương 4

Lúc tan học, tuyết đã tích một tầng dày. Trương Giang Giang hưng phấn vô cùng, oai oái kêu gào chạy ra sân. Tạ Mạnh mặc áo khoác, khăn quàng cổ che kín hơn nửa mặt mới chậm rãi đi vào bãi tuyết.

Đối với một thành phố phương Nam như Tô Châu mà nói, có thể có được một đợt tuyết lớn như vậy thật sự là chuyện không dễ dàng. Độ phấn khích của các học sinh hoàn toàn không thua gì năm mới đến.

“Chơi một lát đã rồi đi.” Trương Giang Giang chờ mong nhìn Tạ Mạnh, “Hôm nay cậu xin nghỉ ở võ đường rồi mà?”

Tạ Mạnh kéo khăn quàng cổ xuống, thở ra hơi trắng, cậu nhìn một lượt xung quanh, đồng ý nói: “Được.”

Trương Giang Giang giơ cao hai tay “yeah” một tiếng.

Xa xa, Tề Phi đứng trên sân thể dục hô to: “Này! Trương Giang Giang! Mau tới đây! Cùng lớp 5 ném tuyết!”

Tạ Mạnh theo thanh âm nhìn sang thì trông thấy gương mặt nổi bật của Quý Khâm Dương. Trời đông lạnh, nam sinh ăn mặc rất phong phanh, áo khoác rộng mở đang nặn tuyết cầu.

“Lớp chúng ta chỉ có 20 nam, quá thiệt.” Tề Phi cực kì chấp nhất chuyện thắng thua, hai nhãn cầu tưởng như rực lửa, “Sắp xếp trận địa đi, chúng ta nhất định không được thua.”

Quý Khâm Dương nhếch cười: “Gặp thì ném thôi, trận địa gì chứ.”

Trương Giang Giang hoàn toàn không quan tâm thắng thua của trận ném tuyết, gã chỉ giơ di động tự sướng, đang muốn kéo Tạ Mạnh vào ống kính.

“Đừng giơ cao như vậy.” Tạ Mạnh bảo gã kéo gần ống kính xuống.

Trương Giang Giang có chút lo lắng: “Chụp gần quá liệu có khiến mặt tớ trông béo không...?”

Tạ Mạnh: “...”

Tề Phi bóp mặt Trương Giang Giang: “Cậu vốn là thằng nhóc béo ú sẵn rồi! Đừng chụp nữa, ra đây nặn tuyết cầu đi.”

Mấy người ngồi xôm một vòng nặn tuyết, chỉ có Tạ Mạnh không mang găng tay, chẳng mấy chốc ngón tay đã đông cứng đỏ bừng. Quý Khâm Dương nhìn thấy, liền cởi một chiếc găng tay đưa cho cậu.

Tạ Mạnh không từ chối, cậu cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, khách sáo một câu: “Cảm ơn.”

Quý Khâm Dương không nói gì, hần nhìn Tạ Mạnh kéo cao khăn quàng cổ che kín chóp mũi, chỉ chừa ra đôi người đen láy, hết như một thiếu niên vẫn còn tính tình trẻ con.

“Hai người còn làm gì đó?” Tề Phi xoa tay làm nóng người, lớp 5 đối diện có vài người đã bắt đầu đứng dậy, “Chuẩn bị... Trương Giang Giang! Cậu đừng có chạy lung tung!”

Trương Giang Giang trốn tránh tuyết cầu bay tới, một đường a a a kêu lên. Tề Phi chửi thề, kéo gã ra sau, nhặt một tuyết cầu lớn ném sang. Quý Khâm Dương kéo Tạ Mạnh đứng lên, đột nhiên có tuyết cầu phi thân qua giữa hai người, Quý Khâm Dương ném trả, đập trúng đầu một người gần đó.

Trương Giang Giang vẫn còn giơ di động: “Chụp ảnh chụp ảnh nào!”

Tạ Mạnh đẩy đầu gã tránh khỏi một quả cầu tuyết, chỉ nghe “tách” một tiếng, điện thoại đã lưu lại một gương mặt dữ tợn non choẹt dí sát màn hình.

Trương Giang Giang: “...”

“...” Tạ Mạnh sờ mũi, “Chụp cái khác đi.”

Lại thêm một quả cầu tuyết bay tới, Tạ Mạnh cúi người tránh né, lại nghe phía sau vang lên một câu “Moá nó!”, lớp trưởng lớp 5 bực mình lồng lộn hét lên: “Ném đúng mục tiêu! Không nhận ra người mình là sao!”

Trương Giang Giang phóng thẳng tới, gã cũng không chụp ảnh nữa mà rõ ràng đang cầm di động quay video.

Hai tay Tề Phi đều là tuyết, trông cũng chẳng khác người vừa đánh giặc về là bao. Quý Khâm Dương bị vài người vây quanh, áo khoác và trên tóc bầy hầy một đống hỗn độn. Tạ Mạnh cởi khăn quàng cổ, dồn sức đứng lên, quay sang chắn trước Quý Khâm Dương, một đập đá bay tuyết cầu đang phi tới. Ai ngờ đối phương nặn quá lỏng lẻo, tuyết cầu lập tức hoá thành tuyết bột trắng xoá tạt vào mặt cậu.

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Trương Giang Giang vô tâm vô phẩy cười lớn, đột nhiên một nắm tuyết từ đâu bay đầy vào miệng gã.

Trương Giang Giang: “...”

Tề Phi: “Ha ha ha ha ha ha!!!”

Tạ Mạnh quệt tuyết trên mặt, quay đầu lại thì trông thấy Quý Khâm Dương đang phủi áo khoác, mái tóc

xoã tung của nam sinh quá nửa đều là tuyết, khăn quàng của Tạ Mạnh một nửa vất trên đầu hắn, một nửa rơi xuống cổ.

Trương Giang Giang lạnh run cầm cập chạy tới, gã vẫn không quên chụp ảnh, muốn cùng Tạ Mạnh chụp chung. Tề Phi cũng đem di động ra, muốn đi chụp hình các nam sinh bên lớp 5, gã quen miệng hỏi Quý Khâm Dương: “Cậu có muốn chụp chung không?”

Quý Khâm Dương không từ chối, hắn quàng khăn lên rồi cùng chụp với Tề Phi.

“Cậu quá đẹp trai.” Tề Phi than thở, “Sớm biết vậy đã không chụp chung với cậu.”

Trương Giang Giang nghe thấy liền đi tới, nhiệt tình nói: “Chúng ta cùng chụp đi! Chúng ta cùng chụp đi!” Gã kiên quyết kéo Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh cùng nhét vào ống kính, bản thân lại chỉ có thể nửa ngồi xuống phía trước, gương mặt non choẹt như thể càng béo thêm một vòng.

“Dùng di động của tôi đi.” Quý Khâm Dương đột nhiên đề nghị, “Di động cậu sắp hết pin rồi.”

Lúc này Trương Giang Giang mới phát hiện di động của mình đã cạn đến mức pin cảnh báo rồi.

Quý Khâm Dương hí hoáy cầm di động bật camera lên, hắn nhìn Tạ Mạnh, biếng nhác cười hỏi, “Chụp chung một tấm không?”

Tạ Mạnh cảm giác ngày hôm nay bản thân đã mang cả đời chụp xong – Trương Giang Giang vậy mà lại mang theo pin dự phòng. Quý Khâm Dương chỉ có tấm hình chụp chung là chụp cùng Tạ Mạnh, sau đó di động đã bị Tề Phi lấy đi chụp một đồng đồ vật linh ta linh tinh.

Tạ Mạnh đem chiếc găng tay trả lại cho hắn.

“Cảm ơn.” Tạ Mạnh cười nói.

Quý Khâm Dương nhìn đối phương tươi cười, hắn còn đang quàng khăn của Tạ Mạnh, cũng không cởi ra mà chỉ giao hẹn: “Tôi về nhà giặt sạch rồi trả cậu được không?”

“Được.” Tạ Mạnh gật đầu, lại bổ sung một câu, “Không cần vội.”

Lúc Tôn Diễm đến tìm Quý Khâm Dương, đại chiến tuyết cầu đã sớm tàn. Quý Khâm Dương đang cúi đầu xem lại ảnh chụp trong di động, khăn quàng của Tạ Mạnh quấn vài vòng trên cổ che khuất nửa mặt.

Nói thực nếu xét riêng bề ngoài, mặt mũi Quý Khâm Dương thật sự quá đẹp. Trước đây khi chưa lớn thậm chí còn khó hình dung vẻ đẹp của hắn là gái hay trai.

Tôn Diễm chu môi làm nũng với bạn trai: “Em cũng muốn chụp ảnh.”

Quý Khâm Dương nhú mày, miệng hắn bị khăn quấn quanh, âm thanh phát ra làu bàu: “Hết pin rồi, để lần sau đi.”

Tôn Diễm ai oán nói: “Lần sau chắc gì tuyết đã rơi.”

Quý Khâm Dương: “Em chụp bằng di động của mình cũng được mà.”

Tôn Diễm không vui vẻ mấy: “Dùng di động của anh chụp sau đó làm hình nền, các cặp tình nhân chẳng phải đều lấy ảnh của đối phương làm vậy ư? Nếu không làm sao chứng minh chúng ta là một đôi chứ.”

Quý Khâm Dương miễn bình luận, hắn không nói gì thêm, mặc cho Tôn Diễm thao thao cũng chẳng đáp lại một câu.

“Anh rốt cuộc có nghe hay không?” Tôn Diễm có chút tức giận, “Em đang nói chuyện với anh đó.”

Cánh tay đang đặt trên vai nữ sinh của Quý Khâm Dương bỏ xuống, hắn đứng yên, nghiêng đầu, mặt không chút biến sắc nhìn về phía Tôn Diễm.

Cô gái im lặng, sắc mặt có chút hốt hoảng nghĩ mà phát sợ, hé miệng, dường như muốn xuống nước giải thích.

“Em về trước đi.” Quý Khâm Dương lên tiếng, thanh âm bình thản không cao không thấp, “Anh còn có việc, không tiện.”

Chọn tới chọn lui nửa ngày trong số ảnh chụp ném tuyết, Trương Giang Giang mới tìm ra tấm ảnh ưng ý nhất gửi cho Nhu Nhu xem. Gã không thể không biết xấu hổ đem ảnh tự sướng của mình cho đối phương xem được, chỉ chọn tấm ảnh đơn giản chụp cảnh tuyết, bên dưới kèm theo vài lời miêu tả.

“Hôm nay tớ cùng Tạ Mạnh ném tuyết, lớp bọn tớ thắng đó.”

Tin nhắn gửi đi, Trương Giang Giang có chút thấp thỏm, đang cố gắng hút trân châu trong cốc trà sữa, đột nhiên nhận được hồi âm của nữ thần Nhu Nhu.

“Thật tốt, tớ còn chẳng có thời gian ném tuyết cơ.”

Trương Giang Giang lại bắt đầu cười ngô nghê. Tạ Mạnh không có khăn quàng cổ, chỉ đành dựng thẳng cổ áo khoác lên, có chút không biết nên khóc hay cười nhìn Trương Giang Giang.

“Nữ thần trả lời tó.” Trương Giang Giang vui tươi hơn hở, gắp uống hết trà châu, đưa trà sữa còn lại cho Tạ Mạnh, “Cậu uống đi, ấm lắm đó ấm lắm đó.”

Tạ Mạnh thở dài, cậu ôm cốc trà sữa trên tay, nhìn Trương Giang Giang cúi đầu nghiêm túc bấm chữ trả lời tin nhắn.

“Cậu bảo tó nên hồi âm thế nào bây giờ?” Trương Giang Giang hỏi, “Ước gì lần sau có thể cùng cô ấy ném tuyết được không?”

Tạ Mạnh suy nghĩ một lát: “Cậu ấy học trường S, việc học hẳn rất bận, khả năng lúc này không được.”

Trương Giang Giang ngẫm lại thấy cũng đúng: “Vậy tó nhắc cô ấy chú ý thân thể không cần quá mệt mỏi?”

“...” Kỳ thật Tạ Mạnh cũng chẳng có chút kinh nghiệm nịnh bạn gái nào.

Trương Giang Giang hoàn toàn một bộ dáng thiếu niên chìm ngập trong yêu đương, một cái tin nhắn mà phải suy nghĩ nửa ngày mới gửi được.

Xe Tạ Mạnh chờ đã đến, cậu chào Trương Giang Giang: “Về sớm một chút.”

Trương Giang Giang còn đang cúi đầu nghĩ nội dung tin nhắn, ngay cả thời gian chào hỏi cũng không muốn lãng phí. Tạ Mạnh bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lên xe.

Tuyết lại bắt đầu rơi.

Tốc độ của xe buýt chậm gấp đôi so với bình thường. Tạ Mạnh nhìn đèn đường lần lượt sáng lên, dưới đèn, tuyết nhẹ rải rắc trên nền đất. Phố Sơn Đường so với ngày thường lạnh hơn rất nhiều, quán nhỏ bán hoành thánh ở đầu cầu cũng chuẩn bị đóng cửa.

Tuyết càng rơi càng lớn, Tạ Mạnh từ trên xe bước xuống, trong nháy mắt đã dính đầy một thân tuyết. Cậu cúi đầu, mi mắt tích lại một tầng trắng muốt.

Nhà thuyền theo dòng nước chảy xuôi, dựa vào tảng đá xanh biếc bên bờ. Dọc bờ sông, cửa hàng nhà dân đã bắt đầu treo đèn lồng. Tạ Mạnh bước qua cầu vòm, khắp trời tuyết bay tán loạn, hai bên bờ sông, ngọn đèn chói lọi in ngược bóng xuống nước.

Trương Tú Quyên cầm ô, bà mặc áo choàng Trung Hoa thời dân quốc, dưới chiếc quần rộng là một đôi giày vải thêu hoa.

“Hảo bà.” Tạ Mạnh đón lấy chiếc ô trong tay bà, “Để con cầm cho.”

Trương Tú Quyên phải sạch tuyết trên người cậu, cởi áo choàng trùm lên đầu cháu trai: “Hiếm khi tuyết rơi lớn như vậy, bà già này cũng muốn ra ngoài ngắm cảnh.”

Tạ Mạnh kéo áo choàng xuống vây quanh hai má, lông mày và lông mi cậu còn ướt tuyết, trông đầy mắt tưởng như một mặt hồ xuân.

Tạ Mạnh kéo một nửa áo choàng khoác lên vai bà nội: “Ngày mai có thể nặn người tuyết trong sân mà.”

Trương Tú Quyên cười: “Ta đây nhiều tuổi lắm rồi.”

Tạ Mạnh không nói gì, gò má cậu kề lên mái đầu bạc của Trương Tú Quyên, nhẹ nhàng dụi dụi.

Khi biết Quý Khâm Dương định mua một bộ trống, phản ứng đầu tiên của Mạc Tổ Viện là muốn đổi cho con trai một gian phòng lớn hơn để chơi nhạc.

Quý Sơn Dung thở dài: “Em chiều nó quá.”

Mạc Tổ Viện cũng không để ý: “Ngày thường chăm nom không đủ, nó có sở thích đương nhiên là chuyện tốt, anh thích gì em cũng đâu có cấm?”

Quý Sơn Dung không còn lời nào để nói. Nhà họ Mạc nhiều thế hệ làm trà, là trà thương[1] nổi tiếng ở Giang Nam, Đông Sơn cũng có vựa trà, hàng năm lợi nhuận rất khá. Nhà Mạc Tổ Viện mấy đời con một, bản thân dù phải nhận đồ đệ, cũng không muốn ép con phải kế thừa gia nghiệp.

[1] Thương nhân buôn trà.

“Năm đó vì gả cho anh, em đều không cần gì hết.” Mạc Tổ Viện pha xong trà đưa cho Quý Sơn Dung. Bà mặc sườn xám, dáng người uyển chuyển, trên mặt hầu như chẳng tồn tại dấu vết thời gian, “Người lớn phải khoan dung, cần gì khắt khe với trẻ con.”

Cả đời Quý Sơn Dung đều làm việc cùng đất đá, tự nhiên không thể tranh cãi với vợ. Trong phòng làm việc ông có một bức tranh chữ – bức tranh đơn giản có thể khái quát trọn vẹn một đời.

“Đọc vạn cuốn sách, đi ngàn dặm đường, chỉ một vợ hiền, gia đình hoà thuận.”

Quý Sơn Dung uống trà, thật lòng ngợi ca bà xã: “Em là vợ hiền của anh.”

Mạc Tổ Viện cười: “Anh cũng là chồng tốt của em.”

Trước kỳ thi cuối kỳ một ngày, Quý Khâm Dương còn đang ngâm mình nghe nhạc trong phòng, sách cũng chẳng thèm đọc. Mạc Tổ Viện cùng Quý Sơn Dung lên núi tận hưởng thế giới chỉ có hai người, ngoài thuê người giúp việc đến, cũng không quản con trai, Quý Khâm Dương tự do tự tại đã thành quen.

Khăn quàng cổ của Tạ Mạnh đã được giặt sạch vắt trên chiếc giá bên cạnh. Quý Khâm Dương chống tay lên đầu, vừa đeo tai nghe, vừa đánh nhịp trên đùi.

Chuông điện thoại vang lên ba lần, đến lần thứ tư, Quý Khâm Dương không thể bình tĩnh được nữa mới đứng dậy.

“Ôn tập đến đâu rồi?” Tề Phi cũng chẳng giận Quý Khâm Dương không nhắc máy, gã luôn tự hào bản thân có tinh thần bất khuất thà chết không từ nan, “Cùng đi ôn nha?”

Quý Khâm Dương giặt tai nghe ra, tùy ý hỏi: “Cùng ai?”

Tề Phi: “Mấy người nữa thôi.”

Quý Khâm Dương khẩy cười: “Tôn Diễm tìm cậu.”

Tề Phi xấu hổ đáp: “Người ta chỉ muốn cùng cậu nói lại tình xưa thôi mà... Ngay cả một cơ hội cũng không cho sao?”

Quý Khâm Dương: “Cô ta tìm người gây sự với Ân Lạc Tuyết, tưởng tôi không biết chắc?”

Tề Phi ngẩn người: “Tôi cứ nghĩ cậu với Ân Lạc Tuyết...”

“Hai việc khác nhau.” Quý Khâm Dương ngắt lời gã, “Ân Lạc Tuyết muốn làm gì trong lòng tôi biết rõ, nhưng ít nhất cũng không hại người khác. Cậu cho Tôn Diễm biết, chia tay là chia tay, đừng gây sự nữa.”

Tề Phi thở dài: “Được rồi được rồi, đừng nóng nữa, chơi bóng không?”

Quý Khâm Dương không nói tiếng nào.

Tề Phi biết thật sự không còn hi vọng gì, đành phải nói câu “Ngày mai thi gặp nhau” rồi cúp máy.

Quý Khâm Dương phiền não ném di động đi, vừa vịn rơi lên khăn quàng cổ của Tạ Mạnh. Hắn ngẫm nghĩ, lại nhặt về.

Album ngày đó đều là ảnh chụp tuyết rơi, đa số đều do Tề Phi chụp, đủ mọi loại người bên lớp 5, cảnh

tuyệt vô nghĩa, thậm chí không ít ảnh chụp hoa, có tấm còn chỉ có một nửa gương mặt quý của Trương Giang Giang, ảnh của rất nhiều người không quen biết,... Quý Khâm Dương vừa xem vừa xoa, xoa đến cuối thì nhìn thấy ảnh của mình và Tạ Mạnh.

Quý Khâm Dương hỏi Tạ Mạnh: “Cùng chụp một tấm không?”

Tạ Mạnh nhìn hắn một cái, gật đầu: “Được.”

Bọn họ đứng rất gần nhau, đầu dường như dựa sát. Cổ Quý Khâm Dương quàng khăn của đối phương, Tạ Mạnh mặt không biểu tình nhìn thẳng ống kính. Sau lưng hai người, đất trời như tan vào màu tuyết trắng xoá.

Thiếu niên xán lạn, tuổi đời vừa chín.

Lời tác giả: “Hảo bà” là từ địa phương của Tô Châu, chính là bà nội đó.

5. Quyển 1 - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kết quả thi cuối kỳ chênh lệch không nhiều so với thi thử, Trương Giang Giang ngược lại tiến bộ không ít, chen được một hạng trong top 10.

“Rốt cuộc cũng có thể về báo cáo kết quả rồi...” Trương Giang Giang kích động muốn khóc, “Tổ cứ sợ thi quá kém thì sau này sẽ không có tiền mừng tuổi.”

Tạ Mạnh cất bài thi đi, thuận miệng hỏi: “Cậu cần nhiều tiền mừng tuổi như vậy làm gì?”

Trương Giang Giang nghiêm túc suy nghĩ: “Đầu tiên là muốn mời cậu ăn cơm.”

Tạ Mạnh: “...”

Trương Giang Giang: “Còn muốn mua quà cho Nhu Nhu nữa.”

Tạ Mạnh nhất thời không kịp phản ứng: “Mua cái gì?”

“Quà.” Trương Giang Giang xòe ngón tay ra tính, “Sắp đến lễ tình nhân rồi đó.”

Tạ Mạnh: “...Cậu định mua cái gì?”

Trương Giang Giang: “Cái con gấu bông Lavender^[1] gần đây hình như rất đắt hàng.”

[1] Một loại gấu bông nổi tiếng, có màu hoa oải hương.

“...” Tạ Mạnh hết nói nổi, “Đừng mua linh tinh, nhờ cậu ấy có rồi thì sao?”

Trương Giang Giang thở dài: “Nhờ có rồi ư?” gã hỏi Tạ Mạnh, “Hay cậu đi cùng giúp tớ chọn đồ đi?”

Tạ Mạnh đối với gương mặt non nớt đầy tràn hi vọng của Trương Giang Giang kia, quả thật nói không nên câu từ chối...

Nghỉ đông, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Tạ Mạnh cũng không có quá nhiều thay đổi. 6 giờ dậy, hâm sữa, đánh quyền, khi nào Trương Tú Quyên đánh lên thì hai người lại so chiêu thêm nửa tiếng.

“Trưa nay con ra ngoài ăn cơm, cơm nước bà chỉ cần hâm nóng là được.” Đẩy cánh tay đang đánh tới của Trương Tú Quyên ra, Tạ Mạnh nói.

Tay Trương Tú Quyên biến chiêu, đánh sượt qua cằm Tạ Mạnh: “Giỏi, đi hẹn hò chứ gì.”

Tạ Mạnh quay đầu tránh thoát: “Là nam sinh.”

Trương Tú Quyên thu thế, cười nói: “Nam sinh cũng được, chẳng mấy khi con đưa bạn về nhà chơi.”

Tạ Mạnh: “Lần sau có cơ hội con sẽ đưa.”

Trương Tú Quyên không tin: “Cấp hai con cũng nói vậy, kết quả một người cũng không có.”

Tạ Mạnh: “Bây giờ và hồi đó không giống nhau.”

Trương Tú Quyên hỏi cậu: “Chỗ nào không giống?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Giờ tốt hơn trước.” Nhưng một lát, cậu bổ sung, “Con quen nhiều bạn hơn, mọi người đều rất vui vẻ.”

Trương Giang Giang nói muốn mời cơm, phong thái tiếp đãi cũng vô cùng nghiêm túc, chẳng qua gương mặt quá non nớt, lại tròn trịa như quả bóng, người bán hàng cuối cùng vẫn đưa hoá đơn cho Tạ Mạnh.

“Để tớ trả! Để tớ trả!” Trương Giang Giang nóng nảy, khí thế bức người ném tiền lì xì lên mặt bàn, “Lấy thoải mái đi!”

Tạ Mạnh: “...”

Người bán hàng: “...”

Cuối cùng hai người ăn no muốn chết cũng chỉ hết hơn 200. Vì tiền lì xì của Trương Giang Giang thật sự quá gây chú ý nên trước tiên, Tạ Mạnh quyết định đi mua ví.

“Cậu có nhiều tiền mừng tuổi không?” Trương Giang Giang lén lút hỏi Tạ Mạnh.

“Nhà tớ không có nhiều người quen.” Tạ Mạnh chọn màu ví, cậu cầm chiếc màu nâu lên hỏi đối phương, “Cái này thế nào?”

Trương Giang Giang tùy ý nhìn thoáng qua: “Cũng được... Mà ông bà chắc cũng sẽ cho nhiều đúng không?”

Tạ Mạnh: “Hiện tại tớ sống cùng bà nội, bố mẹ đều đã qua đời.” Cậu để người bán hàng cắt mác đi, bảo không cần cho túi, quay đầu lại thì thấy Trương Giang Giang trừng ra vẻ mặt tớ-muốn-chết.

“...” Tạ Mạnh dở khóc dở cười, “Cậu đừng nghĩ nhiều, hồi tớ học Tiểu học hai người đã không còn rồi, nói cho cậu nghe cũng chẳng phải việc gì to tát.”

Trương Giang Giang chỉ hận không thể khắc bốn chữ “tớ là tội đồ” lên mặt, gã phì phui hai tiếng: “Năm mới, chúng ta đừng nhắc chuyện này nữa, vui lên đi vui lên đi.”

Tạ Mạnh mỉm cười: “Tớ rất vui, cậu hẹn tớ, mời tớ ăn cơm, mấy chuyện này đều khiến tớ rất vui.” Cậu nhìn Trương Giang Giang, cười nói, “Cảm ơn cậu.”

Về quà của Nhu Nhu, hai kẻ không có chút kinh nghiệm yêu đương nào vô cùng quê mùa chọn một con gấu bông siêu bự, bởi kích thước quá lớn, cuối cùng Trương Giang Giang đành phải công trên lưng mang về.

“Cậu định tặng cô ấy thế nào?” Tạ Mạnh nhin không được hỏi.

Trương Giang Giang: “Chắc gửi bưu kiện thôi, trực tiếp đến trường đưa cho cô ấy chỉ tổ gây phiền toái.”

Tạ Mạnh: “...Cậu cũng hiền quá đấy.”

Đối với việc người khác nói mình hiền lành, Trương Giang Giang cũng không ngại, nhà bọn họ vốn theo trường phái “nam chủ nội nữ chủ ngoại”, với gã mà nói, đàn ông hiền lành cũng không phải việc gì thấp hèn.

Sau khi mua gấu bông thì đi dạo phố một lát, Trương Giang Giang muốn ăn kem ly, Tạ Mạnh cũng mua cho gã, hai người thay nhau công gấu, đến tối đều bắt đầu thấy không chịu nổi.

“Không xong rồi... Tớ gục đây...” Trời rét căm mà Trương Giang Giang vẫn ra một đầu đầy mồ hôi, gã quyết định trước hết mang gấu về nhà, “Tối nay sang nhà tớ ăn cơm không? Mẹ tớ nhắc cậu suốt.”

Tạ Mạnh: “Hôm nay đến đây thôi, để lần sau đi, cậu đến nhà tớ cũng được.”

Trương Giang Giang tất nhiên không có ý kiến, mang theo bộ dáng buồn cười công gấu bông lên xe buýt, cách cửa sổ xe, gã vẫy tay chào Tạ Mạnh.

“Cẩn thận một chút.” Tạ Mạnh chỉ con gấu của gã, “Quà tặng đó.”

“Biết rồi.” Trương Giang Giang cười đáp.

Mùa đông trời tối rất nhanh, Tạ Mạnh tiễn Trương Giang Giang xong cũng không vội về nhà, cậu kéo mũ áo lông lên đỉnh đầu, một mình tản bộ trên phố.

Đèn hoa rực rỡ thấp lên, vị năm mới vẫn chưa hoàn toàn bay biến, đèn pha xe cộ băng băng trên lòng đường, Tạ Mạnh rảo bước, đầu đường cuối xóm đều còn lưu lại vài tàn pháo đỏ tươi. Siêu thị văn hoá qua năm ngày đầu năm mới cũng đã khai trương, không ít học sinh đều đến đây mua tài liệu và bài tập cho học kỳ sau.

Tạ Mạnh xem mấy quyển trên một giá sách, đang chuẩn bị khom lưng tìm tòi, phía sau đột nhiên có người vươn tay chạm gáy cậu.

Người nọ cúi đầu, hơi nghi hoặc gọi tên Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh ngẩng lên, có chút ngạc nhiên: “Hàn Đông?”

“Lâu rồi không gặp.” Hàn Đông gật đầu xem như chào hỏi, “Dạo này có khoẻ không?”

Tạ Mạnh thả lỏng tay, cậu lộ ra nét cười: “Cũng không tệ.”

Hàn Đông đánh giá cẩn thận đối phương một phen: “Chúc mừng năm mới.” Cuối cùng y nói.

Siêu thị văn hoá rất gần Trung học S, xung quanh có không ít quán cà phê học sinh có thể tới ôn bài. Bấy giờ trước mặt Quý Khâm Dương là một ly cà phê sữa trắng như tuyết, hấn chán chường chờ Quý Mạt Ly chọn bánh ngọt.

“Cả hai cái đều thích mới chết chứ...” Quý Mạt Ly tủi thân nhăn mặt, “Hay mua cả hai nha.”

Quý Khâm Dương liếc xéo cô em: “Tết nhất đã tăng sáu cân[2], mày còn thấy chưa đủ hả?”

[2] 6 cân = 3 kg.

Quý Mạt Ly trợn trắng mắt trở lại chỗ ngồi. Cô học nửa kỳ ở Trung học S, thành tích chẳng ra sao, nhưng ngược lại đối với những quán cà phê xung quanh thì nắm rõ như lòng bàn tay, nhân dịp đi mua sách cùng anh họ Quý Khâm Dương liền đến đây ăn ít quà vặt.

Chuông cửa chọt vang lên vài tiếng, Quý Mạt Ly vô thức ngẩng đầu, vừa trông thấy người bước vào lại vội vã cúi xuống.

“?” Quý Khâm Dương nhướn mày, “Làm sao?”

“Suyt!” Quý Mạt Ly khấn trương hạ thấp giọng, “Em trông thấy Hàn Đông!” Cô thật cẩn thận nói thầm, “Nhân vật hô mưa gọi gió ở lớp quốc tế trường em, vừa đẹp trai lại còn là học thần, bạn trai của em đó.”

Quý Khâm Dương khó hiểu: “...Sao mày phải trốn bạn trai mày?”

Quý Mạt Ly nghiêm túc đáp: “Bạn trai là em tự phong, cậu ấy không biết.”

Quý Khâm Dương: “...”

Quý Mạt Ly lại nhìn lên qua: “Cậu ấy đi cùng con trai... Ồ, người kia nhìn quen quen?”

Quý Khâm Dương còn chưa kịp quay đầu lại, đã nghe thấy Quý Mạt Ly reo lên: “A! Em từng trông thấy người kia trên diễn đàn BBS của cấp hai! Tên là gì nhỉ... Tà, Tà Mạnh?”

Hàn Đông chỉ tiền mua cà phê, y hỏi Tà Mạnh: “Cậu uống gì?”

Tà Mạnh nhìn thực đơn: “Sữa tươi là được.”

“Thói quen cũng không đổi.” Hàn Đông thanh toán tiền, “Lần nào cũng chỉ uống sữa.”

Tà Mạnh không đáp, cậu ngồi gần cửa sổ, phía sau vừa vắn có một chậu cây xanh um chặn ngang tầm mắt.

Hàn Đông vẫy tay: “Cho cậu xem cái này.” Y lấy điện thoại di động ra, trong đó album ảnh chụp màn hình tìm được mấy tấm, đưa cho Tà Mạnh xem.

Chính là ảnh chụp đoạn hội thoại ngày nào mà Trương Giang Giang “lừa thương môi chiến” trong group của Trung học S.

“...” Tà Mạnh cau mày, “Các người bắt nạt cậu ấy?”

Hàn Đông bật cười: “Quan trọng không phải chỗ đó.” Y chỉ màn hình di động, “Đây đều là mấy đứa học thăng lên từ cấp hai, vẫn còn muốn gọi lại chuyện này thì quả thật cũng khá phết đấy, năm đó topic kia tuy rằng bị khoá, nhưng cũng không hề xoá đi, nó trôi nổi bao lâu mà vẫn bị lục lại thì cậu cũng biết là có ý tứ thế nào.”

Tà Mạnh không nói gì, cậu uống ngụm sữa, lát sau mới lên tiếng: “Không sao, dù gì hiện tại trường tôi học cũng là Trung học W.”

Hàn Đông liếc cậu: “Lâm Hằng Kính xuất viện rồi, nhà trường đang điều tra chuyện này, lão ấy nếu không muốn bị thu hồi chứng nhận tư cách giáo sư, thì nhất định phải đổ tội danh cường bức lên đầu cậu.”

Hàn Đông thở dài: “Cậu quá xúc động, góc chụp của mấy bức ảnh kia lại rất chuẩn, lão bị đánh thế kia ngược lại lại trở thành nạn nhân.”

Diễn đàn BBS load cũng không nhanh, Quý Khâm Dương đăng nhập vào tài khoản của Quý Mạt Ly, tìm hồi lâu mới thấy cái topic bị khoá kia, tiêu đề rành rành hai chữ “Kinh bạo[3]”.

[3] Bất ngờ kinh động.

Trang thứ nhất tổng cộng đăng ba bức ảnh, góc chụp đều là từ cạnh bên, từ trên nhìn xuống trông như Tà Mạnh đang đè một người lên tường cường hôn.

“Trời ạ.” Quý Mạt Ly che miệng, “Đây chính cửa lớp thực nghiệm của em đó... Thật là kích thích mà.”

Quý Khâm Dương nheo mắt, hẩn quan sát kĩ một lúc, đột nhiên nói: “Đây là ảnh cắt, ban đầu vốn là video, chỗ này chỉ chụp ra mấy bức trong video đó thôi.”

Quý Mạt Ly trợn mắt: “Ý anh là...?”

Quý Khâm Dương quơ quơ ngón trỏ, nhẹ nhàng đặt giữa môi.

Sữa trước mặt Tà Mạnh đã nguội ngắt, cậu chẳng chút biến sắc nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy mắt tưởng chừng lại một tầng sương. Sương mù liếm láp tấm kính thủy tinh, màn trời đen kịt, ngọn đèn đường đã sáng nhưng cũng chẳng mấy loá mắt.

“Tôi tìm ra người chụp ảnh, Lâm Hằng Kính tất nhiên cũng tìm được.” Hàn Đông bảo phục vụ đem giấy và một cái bút đến, “Cậu ta tên là Trác Tiểu Viễn, tình cờ thế nào cũng học trường W. Tôi không biết cậu ta có gặp cậu hay không, có điều chứng cứ nằm trong tay cậu ta, Lâm Hằng Kính khẳng định sẽ nghĩ cách đến tìm.”

Tà Mạnh cúi đầu nhìn Hàn Đông viết xuống thông tin cá nhân cùng lớp học của Trác Tiểu Viễn, cậu do dự chốc lát, cuối cùng vẫn cất tờ giấy kia đi.

“Cảm ơn.” Tạ Mạnh thật lòng nói.

Hàn Đông: “Tôi vẫn luôn tin cậu.”

Tạ Mạnh gật đầu: “Tôi biết, mấy tháng cuối cùng phòng giáo vụ không đuổi học tôi... Là nhờ cậu nói giúp.”

“Đều là bạn học cả, việc nên làm mà.” Hàn Đông đứng dậy, y vỗ vai Tạ Mạnh, “Đi thôi, tôi đưa cậu về.”

Nhà Tề Phi cái gì cũng không nhiều, nhiều nhất chính là người, thế nên mỗi dịp năm mới, tiệc tân niên ăn đến tám ngày cũng chưa xong. Lúc Quý Khâm Dương gọi điện, gã còn đang ôm con gái của cô mình, vừa vịn nước tiểu của cô nhóc tuôn ra trên đùi gã.

“Này này!” Tề Phi một tay ôm cô nhóc, một tay nghe máy, “A lô?!”

Thanh âm Quý Khâm Dương mang theo ý cười: “Thế nào, lại bị bầy cô tám dì nhà mình quán lấy hả?”

“...” Tề Phi thở dài, “Cậu tới cứu tôi coi?”

Quý Khâm Dương: “Lực bất tòng tâm.”

Tề Phi chán nản: “Vậy cậu gọi tới làm khỉ gì...”

“Cũng không phải là không có việc gì.” Quý Khâm Dương hạ thấp âm lượng, hiếm khi nghiêm túc nói, “Có quen ai tên là Trác Tiểu Viễn không?”

Tề Phi ngẫm nghĩ: “Biết sơ sơ... Hình như học lớp 6?”

Quý Khâm Dương lại hỏi: “Biết cậu ta hay chơi với ai không?”

“Làm sao mà biết được...” Tề Phi khó hiểu, “Mà sao tự dưng lại quan tâm đến người khác thế?”

Quý Khâm Dương không trả lời, hẩn ngẫm nghĩ chốc lát, đột nhiên nói: “Được, hiểu rồi, trước cứ thế đã.”

“Này này...” Tề Phi còn chưa kịp hỏi rõ, Quý Khâm Dương đã cúp máy.

Nhóc con trên đùi tròn mắt, mút ngón tay nhìn chăm chăm anh mình: “Quắc quắc... Ôm!”

“...” Tề Phi nổi điên, “Khốn kiếp! Đừng có bôi nước dãi lên tay ông!”

Tạ Mạnh không phải lần đầu ngồi xe riêng nhà Hàn Đông, tài xế lái xe cũng biết cậu, Hàn Đông bảo cậu đi vào trước.

“Tôi nhớ hồi trước không phải chiếc này mà?” Tạ Mạnh nhìn về phía cốp xe, “Cậu đổi xe lúc nào vậy?”

Hàn Đông thoải mái đáp: “Quà năm mới, tùy tiện dùng thôi.”

“...”

Tạ Mạnh chuyển đề tài: “À, cậu có quen cô gái nào tên là Nhu Nhu không?”

Hàn Đông ngẩn người, vẻ mặt y có chút kì lạ: “Cậu hỏi chuyện này làm gì?”

Tạ Mạnh giải thích: “Là Trương Giang Giang, chính là người cãi nhau trong group của các cậu đó, cậu ấy và một nữ sinh tên Nhu Nhu có quan hệ khá tốt, cậu có biết cô ấy là người thế nào không?”

Hàn Đông không chút do dự nói: “Tất nhiên là rất tốt, cực kì tốt rồi.”

“?” Tạ Mạnh ngờ vực nhìn y một cái, “Cậu rất thân với cô ấy à?”

Hàn Đông: “Quan hệ không tồi.” Y ngẫm nghĩ, bắt đầu liệt kê, “Điều kiện gia đình tốt, học giỏi, ngoại hình đẹp, nhân phẩm càng khỏi phải nói, tôn kính giáo viên hoà đồng với bạn bè.”

Tạ Mạnh: “...Tôi cũng không cần biết nhiều như vậy.”

Hàn Đông: “Cậu có thể nói cho người bạn kia của mình.”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ thấy cũng đúng.

“Người kia thì sao.” Hàn Đông đột nhiên hỏi, “Người bạn đó của cậu, là người thế nào?”

“Trương Giang Giang hả?” Tạ Mạnh nghiêm túc nói, “Cậu ấy tất nhiên rất tốt rồi, rất dễ thương, tính cách hoạt bát hào phóng, cũng rất cố gắng học tập.”

Hàn Đông: “Có ảnh không, cho tôi xem đi.”

Tạ Mạnh cho y xem ảnh chụp chung của mình và Trương Giang Giang trong di động.

Hàn Đông quan sát chốc lát, y cau mày, có chút mất hứng: “Không có ảnh chụp đơn à, chụp cho tôi một tấm đi.”

Tạ Mạnh: “...”

Xe Hàn Đông chỉ có thể đi đến đầu phố Sơn Đường, Tạ Mạnh bước xuống, cách cửa sổ xe nói tạm biệt Hàn Đông.

“Có chuyện gì cứ tìm tôi.” Hàn Đông nhìn cậu, “Nếu giúp được tôi nhất định sẽ giúp.”

Tạ Mạnh lưng hơi khom, gật đầu nói: “Biết rồi, cảm ơn cậu.”

Hàn Đông phát tay, y bảo tài xế quay đầu, ngoảnh nhìn Tạ Mạnh làm khẩu hình miệng “Gặp sau”.

Chợ phiên hàng năm của phố Sơn Đường vẫn chưa chấm dứt, hàng quán ồn ào náo nhiệt, hàng rong đầy đường khắp ngõ, xe Hàn Đông chật vật đi xa, đèn lồng sáng lên tràn ra ráng đỏ rực vô tận.

Nhìn đội múa lân trước mắt, Tạ Mạnh chậm rãi đi lên cầu vòm, bác gái bán quán quen mặt ở đầu cầu chào cậu một chiếc kẹo đường mới làm: “Con trai, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.” Tạ Mạnh mỉm cười.

Cậu đứng trên cầu, chỉ một cái cúi đầu là có thể thấy mũi những chiếc thuyền ô bông[4], nghe được tiếng người chèo thuyền hát, chứng kiến mái chèo gầy tung bóng những ánh đèn in ngược hai bên bờ sông. Hàng đoàn thuyền dài uốn lượn qua cầu, cập bến, mang sáng rực thấp trên mảnh tường trắng muốt của những đình các xung quanh.

[4] Thuyền ô bông là một loại phương tiện ra đời vào thời Hán, là phương tiện đặc biệt ở những vùng sông nước Giang Nam. Vì mũi thuyền sơn màu đen nên thuyền được gọi là ô bông (ô = đen, bông = mũi thuyền). Vàng, “nữ sinh” Nhu Nhu quả là người tốt, học tốt, gia cảnh tốt, nhưng nhân phẩm tốt thì phải xem lại ~~((=

À mà, đây là con gấu Lavender:

Còn đây là thuyền ô bông (nói thật đọc truyện này mới biết đến loại thuyền này đó):

6. Quyển 1 - Chương 6

Ngày đầu tiên của học kỳ mới cũng không có việc gì quan trọng, sau khi lấy sách, tổng vệ sinh, cả đám lại tụm vào một chỗ chuyện phiếm.

Gấu bông của Trương Giang Giang một ngày trước đã chuyển tới nơi, Nhu Nhu còn chụp ảnh cho gã xem, toàn bộ tấm ảnh chỉ có một con gấu bông siêu bự đang ngủ trên giường.

“Bây giờ từ sáng đến tối tớ đều ôm gấu ngủ, cứ như đang ôm cậu vậy.”

Trương Giang Giang xúc động mặt đỏ tai hồng, gã lén đem tin nhắn cho Tạ Mạnh đọc, đồng thời một mực tin chắc đây là “chân tình”.

“...” Tạ Mạnh hơi ngạc nhiên, “Cậu làm gì mà khiến cô ấy hồi đáp đến mức này?”

Trương Giang Giang có chút ngại ngùng: “Tớ gửi ảnh của mình cho cô ấy.”

Tạ Mạnh: “...Cô ấy cũng cho cậu xem ảnh rồi à?”

“Không.” Trương Giang Giang hồn nhiên đáp, “Nhưng cô ấy chụp ảnh gấu cho tớ, bọn họ còn ngủ cùng nhau nữa chứ.”

Tạ Mạnh: “...”

Ở bên cạnh nghe một hồi, Tề Phi rút cuộc không chịu nổi nữa, buồn nôn nói: “Lạy hồn, cô ấy ngủ với gấu, cậu là gấu chắc?! Hơn nữa con gấu kia cũng là do cậu mua... Cậu còn muốn ảnh của nó làm gì chứ?”

Trương Giang Giang mờ mịt hé miệng, gã rõ ràng còn chưa kịp phản ứng.

Tạ Mạnh thở dài, cậu vỗ vai Trương Giang Giang, sâu xa nói: “Dù sao đi nữa cũng đừng cho người lạ xem ảnh của mình, các cậu chưa từng gặp mặt, ít nhất cũng phải bảo cậu ấy gửi ảnh cho cậu đã chứ.”

Trương Giang Giang lúng túng gật đầu, Tạ Mạnh xoa đầu gã, cũng không biết đối phương rốt cuộc nghe có hiểu hay không.

Phật Di Lặc cho tan học sớm, Tạ Mạnh từ chối lời mời đến nhà của Trương Giang Giang, cậu chờ trước cửa lớp 6, đại khái qua 10 phút cửa phòng học mở ra.

“Chào bạn.” Tạ Mạnh ngăn nữ sinh bước ra đầu tiên lại, “Cho hỏi Trác Tiểu Viễn là người nào?”

Nữ sinh đánh giá cậu một hồi, mỉm cười quay vào trong lớp gọi: “Trác Tiểu Viễn! Có người tìm này!”

Nam sinh ngồi bàn cuối ngoảnh ra, lúc trông thấy Tạ Mạnh mắt khẽ nhú lại.

Trác Tiểu Viễn chậm rãi đứng lên, gã rất cao, tóc cắt đầu đinh, khoé mắt hẹp dài, trông rất anh tuấn.

Gã bước đến trước mặt Tạ Mạnh, vịn một tay lên khung cửa, cúi đầu nhìn đối phương: “Tìm tôi có việc gì?”

Tạ Mạnh: “Tôi là Tạ Mạnh...”

“Tôi biết.” Trác Tiểu Viễn biểu tình lạnh lùng, sau lưng có người gọi gã, gã quay đầu đáp một câu, “Đến ngay.”

Tạ Mạnh do dự chốc lát: “Tôi tìm cậu, là muốn...”

Trác Tiểu Viễn đột nhiên ngắt lời cậu: “Hôm nay tôi còn muốn chơi bóng, có chuyện gì ngày mai nói đi.”

Tạ Mạnh nhú mày: “Nhưng mà...”

Trác Tiểu Viễn: “Chiều mai có tiết thể dục, vừa vặn hai lớp chúng ta học chung, cậu gặp tôi lúc đó, thế nào?”

“...” Tạ Mạnh liếc nhìn đối phương, cậu ngẫm nghĩ, cuối cùng đồng ý, “Được.”

Trác Tiểu Viễn không nói gì nữa, gã nhìn chăm chăm Tạ Mạnh, đột nhiên vươn tay nắm cánh tay đối phương, Tạ Mạnh theo phản xạ đỡ đòn, một chiêu đánh tới, bị Trác Tiểu Viễn né được.

Tạ Mạnh: “...”

“Làm gì mà khẩn trương thế.” Trác Tiểu Viễn hừ mũi cười lạnh, “Tưởng tôi muốn làm gì cậu chắc?”

Lúc Tề Phi đến sân bóng, Quý Khâm Dương đã đấu được nửa ngày, mấy nam sinh lớp 6 đang đứng bên cạnh xem, trong đó gã cao nhất, Tề Phi thoát trông có chút quen mắt.

Quý Khâm Dương đang đấu trận 3 ON 3[1], nhìn tình huống có vẻ sắp thắng.

[1] Mỗi đội có 3 người thi đấu.

“Hôm nay sao hăng quá vậy?” Tề Phi nhìn Quý Khâm Dương từ đầu đến chân, nam sinh trên hiềm khi không cười, gương mặt tuyệt đẹp, biểu tình lại lạnh lẽo.

Quý Khâm Dương không đáp, hần nhìn mấy người lớp 6 ở đằng xa, hếch cằm: “Ai là Trác Tiểu Viễn?”

Tề Phi kịp thời phản ứng: “Chắc là cái gã cao nhất đó... Cậu muốn làm gì?”

Quý Khâm Dương cầm chai nước bước tới chỗ lớp 6, vóc dáng hần và Trác Tiểu Viễn cũng tương đương nhau, đứng trước mặt những nam sinh khác gây ra cảm giác rất áp lực.

Trác Tiểu Viễn theo phản xạ ngồi thẳng lưng.

Quý Khâm Dương nhìn gã, uể oải nhếch cười: “Đầu một ván không?”

Trác Tiểu Viễn xoè hai tay, nửa ngồi nửa đứng phòng thủ trước mặt Quý Khâm Dương. Ấn tượng đầu tiên của gã với nam sinh này, chỉ là hần có gương mặt quá đẹp, nhưng sau mấy lần chạm trán gã rất nhanh đã nhận ra: có một số việc thật sự không thể chỉ nhìn bề ngoài.

“Tôi đã ném vào ba quả rồi.” Hô hấp của Quý Khâm Dương vẫn rất đều đặn, khoé môi mang nét cười, “Muốn đánh cược không?”

Trác Tiểu Viễn không nói gì, áo cầu thủ sau lưng gã đã ướt đẫm, ánh mắt gã gắt gao nhìn chăm chăm quả bóng trong tay Quý Khâm Dương.

Quý Khâm Dương đảo bóng qua hai tay trong chốc lát, đột nhiên nói: “5-0, cậu đưa tất cả phim ảnh cậu từng quay chụp Tạ Mạnh cho tôi.”

Trác Tiểu Viễn ngạc nhiên ngẩng đầu, Quý Khâm Dương chợt lao tới, bả vai mang theo lực độ vô cùng hung bạo phá vỡ phòng thủ, nhảy lên làm một cú úp rổ liền mạch lưu loát. Hần buông tay, chiếc rổ treo cao còn đang chấn động mạnh, từng bước từng bước đến trước mặt Trác Tiểu Viễn: “Đã là 4-0 rồi.”

Đuôi mắt hẹp dài của Trác Tiểu Viễn khê nheo: “Sao cậu biết chuyện của Tạ Mạnh?”

“Không liên quan đến cậu.” Quý Khâm Dương lười biếng đáp, “Đưa thứ đó cho tôi.”

Trác Tiểu Viễn cười lạnh: “Ai biết cậu muốn làm gì.”

Quý Khâm Dương “à” một tiếng, hần ngẩng đầu lên, mặt gần như dính sát vào Trác Tiểu Viễn, lạnh giọng nói: “Vậy cậu giữ lại là muốn làm gì? Vơ vét tài sản? Nhượng điểm? Không đưa ra để minh oan cho Tạ Mạnh, cậu và tên khốn kia có gì khác nhau?”

Tề Phi đứng bên ngoài khó hiểu nhìn hai người trong sân vốn đang đấu bóng, chẳng hiểu sao tự nhiên lại dán sát vào nhau, giây tiếp theo thì trông thấy Trác Tiểu Viễn túm áo Quý Khâm Dương đẩy ra xa, có điều Quý Khâm Dương cũng không phải đèn cạn dầu, người hai bên còn chưa kịp can ngăn, nắm tay hắn đã hạ xuống mặt Trác Tiểu Viễn.

“Có chuyện gì từ từ nói! Có chuyện gì từ từ nói!” Tề Phi chạy tới ôm chặt thắt lưng Quý Khâm Dương: “Đại gia à cậu lại nổi điên chuyện gì nữa đây?”

Quý Khâm Dương còn đang giãy giụa, Trác Tiểu Viễn đã bụm mặt lui lại mấy bước. Gã hiển nhiên cực kì giận dữ, mắt đỏ ngầu nhìn Quý Khâm Dương, gào lên: “Mày thì biết gì?! Có cùng học cấp hai với Tạ Mạnh không?! Mày cho là mình giúp được cậu ta chắc?! Mày thì biết cái đêch gì!!”

Quý Khâm Dương nhếch môi cười sắc như dao, hắn tránh thoát gông cùm xiềng xích của Tề Phi, mặt lạnh lẽo nhìn Trác Tiểu Viễn: “Mày cũng khá lắm, cắt ảnh linh tinh, sau đó còn không làm rõ, nếu không phải vì mày, cậu ta sẽ tới bước đường này chắc?!”

Ánh mắt Trác Tiểu Viễn chợt loé, gã hé miệng muốn giải thích, song hai tay nắm đi nắm lại, cuối cùng chỉ đành lặng thinh.

Học sinh xung quanh tùm lại càng lúc càng đông, Tề Phi không thể không nhắc nhở: “Quý lão đại...”

Quý Khâm Dương đảo mắt một vòng, hắn cố kị thanh danh của Tạ Mạnh nên không muốn làm lớn chuyện, vươn tay túm áo Trác Tiểu Viễn kéo đến một chỗ gần đó, ghé vào tai đối phương nghiêng răng nói: “Hạn cho mày ba ngày giao thứ kia cho tao, nếu như có bất kì chuyện khó nghe nào về Tạ Mạnh truyền ra ngoài, tao nhất định không tha cho mày đâu.”

Trác Tiểu Viễn lạnh lùng đáp trả: “Câu đó tao nói mới đúng, mày tự xem xét chính mình đi.”

Quý Khâm Dương lười nói thêm, hắn thô bạo giơ ngón giữa với Trác Tiểu Viễn, sau đó mặc áo khoác, lúc kéo khoá mới phát hiện một cú kia mình nắm rất mạnh, các đốt ngón tay đều bắt đầu sưng lên.

Tề Phi còn ở một bên thao thao: “Cậu ăn thuốc súng vào người hay sao hả lão đại... Rốt cuộc có chuyện gì thế?”

Quý Khâm Dương mất kiên nhẫn nói: “Đừng hỏi gì cả.”

Tề Phi đành ngậm miệng, gã đi sau Quý Khâm Dương, bước qua hành lang khu lớp học, Quý Khâm Dương đột nhiên dừng lại, Tề Phi theo sau không đề phòng, suýt nữa thì đụng vào lưng hắn.

“Làm gì mà tự nhiên...” Còn chưa kịp buông câu oán thán, Tề Phi đã trông thấy Tạ Mạnh từ phía đối diện chậm rãi đi tới.

Nam sinh cúi đầu dường như đang thất thần, áo bành tô đen tuyền khoác trên người càng khiến cậu thêm gầy yếu, cậu đi đến rất gần mới ngẩng đầu, trông thấy Quý Khâm Dương thì có chút ngạc nhiên, hơi tròn mắt.

“Quý Khâm Dương?” Tạ Mạnh gọi tên đối phương.

“Ừm.” Quý Khâm Dương biểu tình tự nhiên chào hỏi, “Chưa về à?”

Tạ Mạnh ngẩn người, lập tức bật cười.

“Chẳng phải cậu cũng thế sao?” Cậu cười nói.

Quý Khâm Dương nhìn gương mặt tươi cười của đối phương, cũng không nói gì. Có lẽ ánh nhìn đối diện quá mức thẳng thắn, Tạ Mạnh cười trong chốc lát liền thôi, cậu nghi hoặc sờ sờ hai má, có chút lúng túng hỏi: “Sao vậy, mặt tôi có gì ư?”

Quý Khâm Dương rời tầm mắt: “Không có.”

“À...” Tạ Mạnh khó hiểu, cậu đứng yên chờ một lát, mới ngờ vực nói, “Này, tôi về trước nhé?”

“Cùng đi đi.” Quý Khâm Dương đột nhiên bảo, “Tề Phi có bài tập muốn hỏi cậu.”

“???” Tề Phi một bộ hoàn toàn không hiểu gì luôn...

Tạ Mạnh lại cười, dường như có chút bất đắc dĩ.

“Vậy thì cùng đi đi.” Cậu nói.

Ba người căn bản đi đường khác nhau, Tề Phi làm bộ làm tịch hỏi mấy câu, chờ xe đến thì chạy cõng cổ chết, bỏ mặc Quý Khâm Dương đứng nhét tay túi áo cạnh Tạ Mạnh, cùng cậu chờ xe.

Xe buýt vào trạm, người trên xe đông đến tưởng không còn chỗ đặt chân, Tạ Mạnh theo dòng người đi lên, cậu bị đẩy đến gần chỗ cửa xe, Quý Khâm Dương theo sau, chống tay đem cậu vây vào giữa.

Người phía sau vẫn còn chen lên, Quý Khâm Dương cố gắng nhường ra ít chỗ, có ông lão dẫn theo cháu nhỏ chen tới, xe vừa vận xuất phát, Tạ Mạnh duỗi tay, bấm lấy thắt lưng Quý Khâm Dương, đồng thời cùng hắn mặt sát mặt.

Ông lão đứng vững vàng, nhìn Tạ Mạnh mỉm cười, kéo tay đứa bé: “Cháu ngoan, nói cảm ơn đi.”

Bé con ngại ngần trốn sau lưng người lớn, phát hiện Tạ Mạnh đang nhìn, mặt bé lại càng cúi gằm xuống đất.

Tạ Mạnh nói: “Đừng khách sáo ạ.” Cậu kề sát bên cổ Quý Khâm Dương, “Người hơi đông, cậu nhẫn nại chút.”

Quý Khâm Dương điều chỉnh một chút tư thế đứng, một tay chống lên thùng xe, một tay bám chặt lan can, vừa vặn tạo thành hình tam giác. Hấn và Tạ Mạnh ở rất sát nhau, dưới tầm mắt có thể nhìn thấy trán của đối phương.

Tay Tạ Mạnh còn đỡ bên hông hấn, đơn thuần chỉ vì muốn tránh cho Quý Khâm Dương đứng không vững.

“Tôi quên mang khăn quàng cổ cho cậu rồi.” Ánh mắt Quý Khâm dừng lại trên chiếc cổ trắng nõn sạch sẽ của đối phương, đột nhiên nói.

“?” Tạ Mạnh mất mấy giây mới kịp phản ứng, cười đáp, “Chuyện đó... Không sao.”

Hai người theo xe dừng đưa, người xung quanh càng lúc càng đông, Tạ Mạnh dựa sát trên tường nhích lại gần, bảo: “Cậu quay lại đi.”

Quý Khâm Dương do dự một lát, vươn tay chống qua bả vai Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương thần nhiên giải thích: “Hướng này nhiều chỗ trống hơn, đứng cũng vững nữa.”

Mắt Tạ Mạnh vừa vặn nhìn thấy chàng trai phía sau lập tức bị chiếm chỗ thì không nói thêm gì nữa.

Phố Sơn Đường là trạm cuối, người xuống cũng nhiều nhất, hai người một đường duy trì tư thế ôm cũng không quá kì lạ. Chạng vạng tháng ba rét đến căm người, đường phố chật hẹp, trạm xe nườm nượm người chen lấn.

“Nhà cậu ở đâu?” Quý Khâm Dương thuận miệng hỏi.

Tạ Mạnh vươn tay chỉ chỉ: “Trong ngõ cuối cùng của phố Sơn Đường.” Cậu hỏi Quý Khâm Dương, “Còn cậu?”

Quý Khâm Dương: “Nhà tôi không ở đây, tôi đến thăm ông ngoại.”

Câu này cũng không tính là nói dối, Mạc Chiêu Hoà đúng là ở gần phố Sơn Đường, thỉnh thoảng Mạc Tổ Viện xong việc ở cửa tiệm cũng sẽ đi thăm ông.

“Tôi tiễn cậu tới đầu ngõ.” Quý Khâm Dương héch cằm, “Đi thôi.”

Thời điểm nhận điện thoại của con trai, Mạc Tổ Viện vừa mới ra khỏi phòng trà, bà có chút kinh ngạc: “Con ở chỗ ông ngoại? Sao tự nhiên lại đến đó?”

“Con không vào hẳn, chỉ đi dạo vòng vòng quanh đó thôi.” Quý Khâm Dương ngồi trên cầu vòm lười biếng đáp, bên cạnh chờ một người bán rong đậu phụ thối, hắn che di động một lát, nói, “Thêm ớt thêm rau thơm... Ừm, bao nhiêu tiền?”

Mạc Tổ Viện mỉm cười: “Chờ đó, mẹ đến đón con.”

Quý Khâm Dương cúp máy, bưng bát nhựa một mình ngồi trên cầu, dưới chân là mảnh sóng xanh trong vắt. Xa xa, một chiếc thuyền lặng lẽ trôi. Đuôi thuyền đậu một cô chim cốc, dưới ánh chiều tà tung tẩy cánh bay. Người lái thuyền ném xuống chú cá, mái chèo vừa dài vừa nặng đập nhẹ nhàng bên mép thuyền. Chim cốc đuổi thẳng chiếc cổ mảnh dài, một phen vùng dậy đâm vào trong nước.

Trời đông giá rét chưa tan, Tô thành^[2] xuân ý đã dạt dào.

[2] Thành phố Tô Châu.

7. Quyển 1 - Chương 7

Tối đó Tạ Mạnh ngủ không ngon giấc, nửa đêm tỉnh lại có chút đau đầu, cậu đứng dậy rót nước, tiếng nước róc rách bị Trương Tú Quyên ở phòng bên phát hiện.

Bà lão mặc mặc áo sợi gai màu xám, khoác áo choàng rộng đứng bên cửa phòng, khẽ nhăn mày: “Mấy giờ rồi?” Bà hỏi Tạ Mạnh.

“Hơn ba giờ.” Tạ Mạnh có chút áy náy, “Bà ngủ tiếp đi.”

Trương Tú Quyên thở dài, bà đi đến bên bàn ngồi xuống: “Con không ngủ được, bà già này còn ngủ gật gì nữa.”

Tạ Mạnh không nói gì, cậu đun nước, rót vào phích rồi ngồi xuống đẩy tới bên chân Trương Tú Quyên, lúc đứng lên, bà cầm lấy tay cậu.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Trương Tú Quyên quan sát nét mặt cháu trai, có chút đau lòng, “Hồi cấp hai con cũng như vậy, bà tuy nhấn nhai không hời, nhưng trong lòng cũng không thoải mái là bao.”

Tạ Mạnh hé miệng lại thôi, cậu gượng cười, cầm tay Trương Tú Quyên: “Thật sự không có gì, không có chuyện gì hết.”

Ngày hôm sau lúc đến trường, Trác Tiểu Viễn vẫn chưa tới, Tạ Mạnh một mực chờ đến tiết thể dục kết thúc cũng không nhìn thấy bóng dáng đối phương, chẳng biết làm sao, chỉ đành đợi tan học đi tìm người.

“Trác Tiểu Viễn xin nghỉ rồi.” Lớp trưởng lớp 6 là một nữ sinh nói, “Nghỉ bao lâu cũng không rõ... Sao vậy? Cậu tìm cậu ấy có việc gấp à?”

“...” Sắc mặt Tạ Mạnh không tốt lắm, “Cậu có địa chỉ nhà cậu ấy không?”

Nữ lớp trưởng đáp: “Thông tin liên lạc đều ở chỗ thầy chủ nhiệm, cậu có muốn đi xem không?”

Tạ Mạnh có chút do dự, cậu tới văn phòng, đứng như trời trồng trước cửa, cuối cùng cũng từ bỏ, vừa quay người chuẩn bị xuống tầng dưới thì chạm mặt Quý Khâm Dương đang chạy lên.

Lúc trông thấy cậu, đối phương khẽ nhướn mày: “Cậu ở đây à? Tìm cậu muốn đứt hơi luôn rồi đó.”

Tạ Mạnh: “?”

Quý Khâm Dương: “Về cùng nhau đi.”

Tạ Mạnh: “...Cậu đi thăm ông ngoại nữa à?”

Nét mặt Quý Khâm Dương nháy mắt hoá mờ mịt, song hắn lập tức phản ứng, theo đà “ừ” một tiếng, ngẫm nghĩ một lát lại bổ sung: “Con mèo nhà ông tôi mới đẻ, nên mấy ngày này tôi đều sẽ đến giúp.”

“...” Tạ Mạnh giật giật lông mi, cậu hiếm khi xuất hiện biểu tình dí dỏm, trong mắt toát lên ý cười: “Mèo con...?”

Quý Khâm Dương hùng hồn đáp: “Đúng vậy.”

Tạ Mạnh bật cười, Quý Khâm Dương nhìn cậu, đột nhiên vươn tay vuốt nhẹ tóc mái cậu.

Tạ Mạnh: “?”

“Dính cái gì ấy.” Quý Khâm Dương búng đầu ngón tay, hần thuần thực trưng ra nụ cười thờ ơ mà tuyệt đẹp, “Chúng ta đi thôi.”

Trác Tiểu Viễn vẫn không đến trường, thời gian Tạ Mạnh ngẩn ngơ cũng kéo dài thêm, thỉnh thoảng đáy mắt còn xuất hiện quầng thâm, rõ ràng cho thấy buổi tối ngủ không ngon giấc. Cậu vốn không béo, lúc này mặc quần áo đen lại càng khiến người khác cảm giác gầy đến không có chút thịt nào.

Quý Khâm Dương vẫn luôn về nhà cùng cậu, lí do thì đủ loại muôn hình vạn trạng.

“Cậu cắt tóc à?” Một lần Quý Khâm Dương vô ý hỏi, hần đem Tạ Mạnh vây giữa hai tay, hai người đứng sát vào thùng xe.

Đuôi tóc của nam sinh ngắn đi một chút, mỏng manh dính trên cần cổ.

“Tự cắt thôi.” Tạ Mạnh có chút ngại ngùng, “Đầu óc không tập trung lắm... Hình như cắt hỏng rồi?”

Quý Khâm Dương cười: “Không đâu.” Hần áp lòng bàn tay lên cổ Tạ Mạnh, “Cũng không tệ lắm.”

Làn da dưới tay mịn màng vô cùng, vì tiếp xúc với không khí mà có chút lạnh, tay Quý Khâm Dương rất ấm, Tạ Mạnh cũng không phản kháng tư thế tựa như bóp cổ này của hần.

Quý Khâm Dương miết chặt ngón tay, điềm nhiên như không bảo: “Người cậu sao cứng đờ thế này.”

Tạ Mạnh: “Chắc tại cúi đầu lâu quá.”

Quý Khâm Dương không nói gì, hần dùng đốt ngón tay từng chút, từng chút một xoa bóp gáy Tạ Mạnh, xoa đi xoa lại ba lần mới dừng lại: “Cảm giác thế nào?” Hần hỏi.

Tạ Mạnh chẳng biết đã nhắm mắt lại từ khi nào, cậu thở dài: “Dễ chịu lắm, cậu biết mát xa à?”

Quý Khâm Dương: “Mẹ tôi làm nghề pha trà, bả vai rất hay nhức mỏi.”

Tạ Mạnh gật đầu, cậu nói một câu: “Thật tốt.” Cũng không biết đang khen kĩ thuật mát xa của Quý Khâm Dương hay là nói chuyện gì khác.

Sau khi hai người xuống xe sẽ lòng vòng quanh phố Sơn Đường ăn vặt, cũng chẳng rõ người nào khởi xướng đầu tiên, dần dần đã thành thói quen, Tạ Mạnh bưng bát đậu hũ uống hết một nửa, Quý Khâm Dương vẫn còn đang đổ tương ớt vào bát.

Tiết trời dần ẩm áp hơn, Quý Khâm Dương ăn được một nửa thì cởi áo khoác ra, bên trong chỉ mặc một chiếc sơ mi dài tay.

Tạ Mạnh còn mặc áo bành tô, chàng vạng, ánh chiều tà rải trên mặt cậu, tưởng chiếc bút phác một vòng gương mặt tuần tú, đến tận cằm mới vừa vặn chui gọn vào cổ áo.

Quý Khâm Dương nhìn chăm chú hồi lâu, mới vô ý thu lại ánh mắt, đầu ngón tay hần chột có chút nóng, ngấm ngấm một lát, đặt bát đậu hũ xuống bàn.

Tạ Mạnh ngờ vực nhìn hần: “Không ăn nữa à?”

Làn da của Quý Khâm Dương trắng tương trong suốt, vì ăn nhiều ớt mà môi đỏ rực. Chóp mũi hần hiện chút mồ hôi, mái tóc nâu sậm tự nhiên xoã tung, có chút dài vén ra sau tai.

“Hơi nóng.” Quý Khâm Dương nói lỏng cổ áo, hần dựa đầu nhìn Tạ Mạnh, cười, “Cậu ăn của cậu đi.”

“...” Tạ Mạnh nhanh chóng uống sạch chỗ đậu hũ cuối cùng của mình.

Quý Khâm Dương lấy điện thoại ra xem giờ.

“Đi thôi.” Hần cầm cặp của cả hai đứng dậy, “Tôi đưa cậu tới đầu ngõ.”

Chân trái của Trác Tiểu Viễn bó bột thạch cao, gác trên bàn trà, một mình buồn tẻ ngồi trong phòng khách xem TV. Em gái Trác Cận Cận tết tóc bím đột nhiên chạy vào, đứng chắn trước TV.

“Có cái gì thì nói mau.” Trác Tiểu Viễn sốt ruột ném một chiếc đệm tựa lưng qua, “Vừa ăn kem ly xong, giờ còn muốn gì nữa?”

Trác Cận Cận vừa tròn mười tuổi, vì lí do sức khoẻ mà không cần đến trường, hàng ngày đều ham ăn ham chơi quần lấy anh trai mình. Trác Tiểu Viễn dường như thương ở nhà lâu như vậy, cô nhóc là người vui vẻ nhất gia đình.

“Có người đến nói là bạn học của anh.” Trác Cận Cận quần lấy cổ Trác Tiểu Viễn, liên tục khoa tay múa chân nói, “Một anh cực kì đẹp trai xinh đẹp.”

Trác Tiểu Viễn không chịu nổi: “Đẹp trai là đẹp trai, xinh đẹp là xinh đẹp, ăn với chả nói.”

Trác Cận Cận bĩu môi, không tình không nguyện trượt khỏi người Trác Tiểu Viễn, giúp anh trai đi mở cửa, kết quả lúc trông thấy Quý Khâm Dương bước vào, sắc mặt Trác Tiểu Viễn hoàn toàn hoá đen kịt.

“Cậu tới đây làm gì?” Trác Tiểu Viễn lạnh lùng nói, tóc gã có chút dài ra, cứng cáp dựng thẳng lên.

Quý Khâm Dương đưa hoa quả mang theo cho Trác Cận Cận, hấn xoay người xoa đầu cô nhóc: “Ngoan, tự rửa dâu rồi ăn nhé?”

Đối với người anh đẹp trai cùng tuổi anh mình này, Trác Cận Cận không có bất cứ sức chống cự nào, vui vẻ lắc lư chạy vào bếp, cũng chẳng thèm để tâm tới Trác Tiểu Viễn.

“Đến thăm xem cậu còn sống không.” Quý Khâm Dương uể oải cười, hấn quan sát thạch cao trên chân Trác Tiểu Viễn một lát, “Sắp khỏi rồi đúng không? Nếu vậy thì mau đi học đi, đừng gây thêm phiền phức cho người khác.”

Trác Tiểu Viễn nhú mày: “Tôi gây phiền phức cho ai chứ?” Gã hừ một tiếng, “Cậu chẳng phải chỉ mong tôi biến cho khuất mắt cậu ư?”

“Tôi không muốn gặp cậu, không có nghĩa là người khác sẽ không.” Quý Khâm Dương lấy trong cặp ra chiếc tai nghe, vòng qua gáy, “Đánh không lại còn miễn cưỡng, cậu thật sự cho mình là anh hùng chắc?”

Sắc mặt Trác Tiểu Viễn rất khó coi, song không chịu yếu thế, cứng rắn đáp trả: “Bọn người kia cũng đâu tốt đẹp gì, ý đồ thì sao chứ, chẳng phải cuối cùng đều bị ông đây đánh cho vào viện sao!”

Quý Khâm Dương phụt một tiếng, Trác Tiểu Viễn liếc xéo hấn, nhện không được hỏi: “Lão khốn kia không quấy rối Tạ Mạnh chứ?”

Quý Khâm Dương thần nhiên nói: “Có tôi đây rồi.”

Trác Tiểu Viễn: “Đừng tưởng đây là công của cậu, chẳng qua Hàn Đông không muốn Tạ Mạnh rước thêm phiền phức thôi, chứ muốn đánh nhau thì vài thằng như thế cũng không đủ để Tạ Mạnh cho vào mắt!”

Quý Khâm Dương nhú mày: “Cậu có ý gì?”

Trác Tiểu Viễn thờ ơ: “Sau này cậu khác biết.”

Quý Khâm Dương híp mắt, dường như hấn có điều suy nghĩ, giật tai nghe xuống, buông một câu: “Cậu ngược lại biết rất nhiều về cậu ấy.”

“Tạ Mạnh á?” Trác Tiểu Viễn nheo đuôi mắt, “Tóm lại biết nhiều hơn cậu, bọn tôi vốn học chung cấp hai, người ngoài như cậu chẳng hiểu từ đâu tự dưng nhảy vào.”

Quý Khâm Dương khinh thường nhếch môi: “Bây giờ ở Trung học W, cậu ấy là người lớp 3 bọn tôi, cậu

nghĩ lại đi, ai mới là người ngoài?”

Trác Tiểu Viễn ghen hòng, nửa ngày cũng tìm không ra một câu phản bác.

Quý Khâm Dương đeo tai nghe lên, hắt đứng dậy, hai tay nhét trong túi quần: “Tôi thấy chân cậu cũng sắp khỏi rồi, ngày mai nhớ đi học, nếu sáng mai không thấy mặt cậu, đừng trách tôi đến lôi cậu đi.”

Trác Tiểu Viễn: “...”

Tạ Mạnh và Trương Giang Giang tới trường không cách nhau bao lâu, hai người ở trước cửa lớp 3 chạm mặt Trác Tiểu Viễn đã đứng chờ từ sớm.

“...” Ánh mắt Tạ Mạnh dừng ở tảng thạch cao trên chân đối phương.

“Lão khốn đó cả đời sẽ không thể dạy học được nữa.” Trác Tiểu Viễn mặt không đổi sắc nói, “Cụ thể thế nào cậu hỏi Hàn Đông, tôi chỉ phụ trách chuyển lời thôi.” Gã nói xong, không nhìn Tạ Mạnh cái nào, chống nạng khập khiễng lướt qua bả vai đối phương, lúc chuẩn bị xuống tầng thì bị Tạ Mạnh gọi giật lại.

“Trác Tiểu Viễn!”

Người bị gọi mất kiên nhẫn ngoảnh đầu: “Chuyện gì?!”

Mặt Tạ Mạnh hiện lên nét cười: “Cảm ơn cậu.”

Trác Tiểu Viễn trừng cậu, lẩm bẩm một câu: “Thần kinh!”

Tạ Mạnh phát tay cười, Trương Giang Giang khó hiểu nhìn hai người: “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

“Không sao.” Tạ Mạnh vừa lúc nhìn thấy Quý Khâm Dương bước lên tầng, trên cổ đối phương treo tai nghe, trông thấy cậu thì khẽ nhướn mày.

“Sớm.” Quý Khâm Dương chào.

“Sớm.” Tạ Mạnh chú ý ngực hắt, vô ý hỏi một câu, “Cậu đang nghe gì đó?”

Quý Khâm Dương đưa một bên tai nghe cho cậu: “Nghe một chút xem?”

“...” Tạ Mạnh còn chưa kịp phản ứng gì, lỗ tai đã bị nhét đầy, một giai điệu du dương xa lạ gõ lên màng nhĩ

cậu, từng chút cộng hưởng tựa như mạng nhện dần quện lấy thính giác, khiến trái tim không kìm được run lên khê khàng.

“Hay chứ?” Quý Khâm Dương ghé đến rất gần, hẩn cúi đầu quan sát nét mặt của Tạ Mạnh.

“Ừ.” Tạ Mạnh vô thức gật đầu, hơi mờ mịt nói, “Nhưng chưa từng nghe qua...”

Quý Khâm Dương cười có chút đắc ý: “Tôi tự viết mà.”

“...” Tạ Mạnh trợn mắt, tai nghe nháy mắt đã bị Trương Giang Giang đoạt lấy.

Quý Khâm Dương dứt khoát đưa cả máy MP3 cho đối phương: “Nhớ trả lại đấy.” Hẩn chỉ chỉ Tạ Mạnh.

Tề Phi cuối cùng cũng trực nhật xong, bước ra khỏi phòng học, trông thấy MP3 trên tay Trương Giang Giang thì xuýt xoa một tiếng.

“Cậu tốt nhất nên ghi âm lại đi.” Tề Phi khoe khoang nói, “Sau này nó sẽ là tác phẩm thời học sinh của nhà soạn nhạc bậc nhất Trung Quốc, lịch sử đen đó.”

Quý Khâm Dương ở phía trước đá Tề Phi một cái, người sau lưng khoa trương kêu ầm lên.

Tạ Mạnh cùng Trương Giang Giang hai người một máy nghe nhạc theo sau, Trương Giang Giang khoa chân múa tay theo điệu nhạc, Tạ Mạnh vội giữ chặt tai nghe suýt nữa bị kéo ra, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nắng mai lọt qua ô kính cửa sổ, chiếu rọi từng hạt bụi nhỏ xíu lẩn trong không khí. Ngày xuân nắng ấm, sáng ngời trên gương mặt tươi trẻ của các thiếu niên.

8. Quyển 1 - Chương 8

Lúc Tạ Mạnh nhận điện thoại của Hàn Đông, lớp cậu đang học tiết Thể Dục buổi chiều. Nói một câu với Trương Giang Giang, Tạ Mạnh một mình đi tới sân thể dục bên cạnh.

“Trác Tiểu Viễn đi học rồi?” Hàn Đông hỏi, “Cậu ta chẳng phải vẫn chưa khỏi sao?”

Tạ Mạnh: “Còn chưa tháo bột nữa... Mà sao các cậu không gọi tôi?”

Hàn Đông cười: “Gọi cậu làm gì, nhờ gây tai nạn chết người thì sao, có người đồng ý thay cậu ra tay không

phải tốt hơn ư?”

“Vốn là do Trác Tiểu Viễn gây hoạ, nếu không phải cậu ta tin nhầm người, cậu cũng sẽ không oan ức nhiều như vậy.” Hàn Đông nói tiếp, “Khi đó em gái cậu ta sinh bệnh, cậu ta không có cách nào báo cáo chuyện này với trường, kết quả lại bị anh em thân thiết hãm hại, Lâm Hằng Kính cũng lợi dụng chức quyền chặn IP của Trác Tiểu Viễn, khiến trên web trường, cậu ta muốn đăng gì cũng không được.”

Hàn Đông thở dài: “Gần đây sức khoẻ em gái cậu ta ổn định hơn, cậu ta mới có thời gian đi xử lý chuyện này, lòng vẫn còn thấy hổ thẹn với cậu. Lâm Hằng Kính tìm mấy người chặn đường cậu ta, còn bị cậu ta đánh cho nhập viện, cũng coi như trả đũa được một phen.”

Tạ Mạnh im lặng một lúc lâu: “Sức khoẻ của em gái cậu ấy thế nào?”

“Cũng khá phiền phức.” Hàn Đông thấp giọng nói, “Trong lòng cậu ta hiểu rõ, cũng có chuẩn bị rồi, mà chuyện này Quý Khâm Dương cũng biết đấy.”

“...Quý Khâm Dương?” Tạ Mạnh kinh ngạc hỏi, “Chuyện này thì liên quan gì đến cậu ấy?”

Lúc này đổi thành Hàn Đông sửng sốt: “Chẳng phải cậu kể chuyện hồi cấp hai cho cậu ta sao? Trác Tiểu Viễn lo Lâm Hằng Kính đi quấy rối cậu, Quý Khâm Dương cùng cậu về nhà còn gì, lúc Trác Tiểu Viễn bị chặn đánh cũng là Quý Khâm Dương dẫn người đi cứu.”

Tạ Mạnh: “...”

Hàn Đông: “Lâm Hằng Kính giờ mất chức rồi, mấy ngày này cậu nhớ đề phòng, tôi vẫn cảm thấy lão sẽ không từ bỏ dễ dàng vậy đâu.”

“Biết rồi.” Tạ Mạnh đồng ý, “Cảm ơn, cậu cũng cẩn thận.”

Hàn Đông hừ mũi: “Lão dám có ý gì với tôi chắc?”

Tạ Mạnh bật cười, hai người lại nói mấy chuyện khác, Hàn Đông đột nhiên hỏi: “Trương Giang Giang dạo này thế nào?”

“?” Tạ Mạnh cảm thấy câu chuyển đề tài này rất khó hiểu, “Cậu hỏi cậu ấy làm gì?”

Hàn Đông rất chính đáng nói: “Tôi hỏi thay Nhu Nhu.”

Tạ Mạnh có vẻ không tin.

Hàn Đông: “Con gái da mặt mỏng lắm.”

Tạ Mạnh ngẫm lại thấy cũng đúng, vì vậy nói: “Hỏi gì mới được?”

Hàn Đông: “Cậu ấy hôm nay mặc quần áo gì?”

Tạ Mạnh liếc nhìn Trương Giang Giang bên kia, gã khi phát hiện ánh mắt của cậu thì ngu ngơ giơ tay hình chữ V.

“...” Tạ Mạnh phát tay, nói với người đầu dây bên kia, “Đồng phục.”

Hàn Đông: “Đồng phục? Ngoan thế ư?”

Tạ Mạnh buộc lòng phải nói: “Đồng phục tương đối thuận tiện mà.”

“À.” Hàn Đông vẫn chưa từ bỏ ý định, “Hôm nay các cậu làm những gì?”

Tạ Mạnh: “Lên lớp, tan học, ăn cơm, nghỉ trưa, lên lớp.”

Hàn Đông: “...” Y có chút tức giận, “Cậu không trả lời nghiêm túc một tí được à?”

Tạ Mạnh đành phải hỏi: “Chứ cậu muốn nghe cái gì?”

Hàn Đông ngẫm nghĩ nửa ngày, nói nhỏ một câu: “Vậy cậu xem cậu ấy học những môn gì, trưa ăn những gì, kể tôi nghe một chút đi.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương chơi bóng xong thì ngồi nghỉ bên sân nói chuyện cùng Tề Phi, có mấy nữ sinh vây quanh bọn họ, Ô Hiểu Mai là người nhìn thấy Tạ Mạnh đầu tiên.

“Tạ Mạnh!” Cô nàng vẫy tay chào.

Tạ Mạnh mang theo hai chai nước thể thao, đến gần đưa cho Tề Phi và Quý Khâm Dương. Lúc đưa cho Quý Khâm Dương, cậu mỉm cười, nói: “Cảm ơn.”

Quý Khâm Dương không hỏi cậu cảm ơn chuyện gì, hắn mở nắp chai, uống một hơi mới cười bảo: “Đừng khách khí.”

Tề Phi ngồi cạnh chẳng hiểu gì: “Hai người lại có bí mật gì đó?”

Quý Khâm Dương một mình uống nước không lên tiếng, Tạ Mạnh lấy lí do phải cùng Trương Giang Giang chạy bộ đi mất, Tề Phi khó chịu vò tóc: “Cậu không thành thật gì hết, anh em với nhau mà cũng giấu.”

“Chuyện riêng của người ta, không cách nào nói cho cậu biết được.” Quý Khâm Dương đứng dậy, hẩn làm vài động tác cho ấm người, cúi đầu nhìn Tề Phi, “Tôi nay chơi bóng với cậu, thế nào?”

Tề Phi: “Cậu không cần về với Tạ Mạnh sao?”

Quý Khâm Dương dừng một chút, hẩn khẽ cười, thản nhiên nói: “Không cần.”

Nửa học kỳ, sau khai giảng gần hai tháng, trường học rốt cuộc bắt đầu chuẩn bị đại hội thể dục thể thao. Đại hội thể dục thể thao của Trung học W không chỉ có điền kinh mà còn có các loại bóng, bóng rổ, cầu lông, bóng bàn, bóng né^[1], nếu không phải vì số lượng học sinh không nhiều, hẩn là đã có cả hạng mục bóng đá...

[1] Bóng né (dodgeball): người chơi ở mỗi đội sẽ ném bóng vào nhau, đồng thời gắng tránh đi bóng ném trúng mình.

Nhưng cho dù chỉ là năm người một đội bóng rổ, đối với một số lớp mà nói, muốn gom đủ người cũng không dễ dàng.

Ở lớp 3, người thường xuyên chơi bóng chỉ có Quý Khâm Dương, Tề Phi cùng một nam sinh tên Trần Đồng. Tình huống thật sự tìm không được người, Tề Phi đành phải kéo Trương Giang Giang vào.

“Tớ chỉ biết đập bóng thôi thì làm sao chơi?!” Trương Giang Giang có tinh thần vô cùng hăng hái, nhưng hành động lại có chút nản lòng, “Thế chỉ tổ tốn thời gian của các cậu...”

Tề Phi: “Tôi dạy cậu là được, bây giờ còn thiếu một... Trước phải giải quyết vụ nhân số đã!”

Trần Đồng đề nghị: “Trong lớp người tương đối cao chỉ có Tạ Mạnh, các cậu ai chơi thân với cậu ấy không?”

Ba người đồng loạt nhìn Quý Khâm Dương.

“...” Quý Khâm Dương liếc Trương Giang Giang một cái, lười nhác nói, “Làm như cậu và cậu ấy không thân ấy?”

Trương Giang Giang: “Không giống mà! Quan hệ của tớ và Tạ Mạnh rất là phức tạp, cậu ấy là ân nhân của tớ đó!”

Tề Phi: “...Cái khi gì, ân nhân ân nhiếc vút hết!”

Quý Khâm Dương dùng ngón trỏ day day thái dương, hấn ngậy người một lúc, mới cười nói: “Được rồi, để tôi đi hỏi cậu ấy.”

“Bóng rổ?” Tạ Mạnh đang phân loại rác, đem từng túi rác một buộc chặt, cậu ngẩng đầu, “Muốn tôi tham gia ư?”

Quý Khâm Dương đem những túi rác đã phân loại xong ném ra chỗ khác: “Nhân số không đủ, thêm cậu tham gia mới có thể đi đăng kí.”

Tạ Mạnh hơi cau mày.

Quý Khâm Dương nhìn cậu: “Hay là cậu đăng kí hạng mục khác rồi?”

Tạ Mạnh: “Bóng né.”

Quý Khâm Dương: “Vậy thêm một cái nữa, vui là chính thôi.”

Tạ Mạnh thở dài: “Tôi chơi bóng rổ không giỏi lắm... Chỉ biết một ít căn bản thôi.”

Quý Khâm Dương khẽ cười: “Tôi có thể dạy cậu.”

Tạ Mạnh có chút do dự, Quý Khâm Dương nói: “Đừng lo, còn có Trương Giang Giang kém hơn mà.” Lúc hấn nói lời này, Tạ Mạnh nhìn thẳng mắt hấn, có lẽ bởi không nhiều sắc tố đen lắm, đồng tử của Quý Khâm Dương đều thật nhạt, khi đôi người đơng đây ý cười, người khác nhìn vào sẽ có cảm giác thờ ơ.

“Thấy sao?” Quý Khâm Dương lười nhác cười bảo, “Cùng nhau chơi đi, tôi sẽ dạy cậu.”

Tạ Mạnh cứ như vậy mơ mơ hồ hồ bị lừa đồng ý, sau khi năm người đăng kí mới phát hiện có rất nhiều vấn đề, đại hội thể dục thể thao chỉ còn chưa đến một tháng nữa là bắt đầu, bọn họ còn phải dạy hai tay gà mờ.

Tề Phi chỉ đích danh: “Trương Giang Giang tôi sẽ dạy cậu, học nghiêm túc vào nghe chưa.”

Trương Giang Giang nhiệt huyết sôi trào hành lễ: “YES! SIR!”

Trần Đồng là hậu vệ, cũng không có gì để dạy, Tạ Mạnh cứ thế được giao cho Quý Khâm Dương.

Vậy nên mỗi ngày tan học đều có thể bắt gặp bốn người, trên sân bóng thường xuyên trông thấy bọn họ hai người một cặp luyện bóng. Đoạn thời gian này Tề Phi nhận ra Trương Giang Giang thật sự còn quá non, quyết định một mình lôi gã sang bên cạnh dạy thêm, với người khác thì nói là bí mật huấn luyện, thật ra chính là không muốn đồ đệ bôi tro chát trấu vào mặt sư phụ là mình thôi.

So ra mà nói, Tạ Mạnh thật sự là thiên tài, tiến bộ thần tốc, sức bền tốt, còn rất tập trung, phản ứng nhạy bén. Quý Khâm Dương chẳng bao lâu đã không có gì để dạy nữa, lúc hai người một đấu một, tuy vẫn thua nhiều thắng ít, nhưng Tạ Mạnh đã có thể học được vài phần bản lĩnh của Quý Khâm Dương.

“Áp sát lưng tôi, chen vào trong, sau đó xoay người ném bóng vào rổ.” Quý Khâm Dương làm mẫu trước mặt Tạ Mạnh, “Cậu làm đi.”

Tạ Mạnh nhận bóng, cậu đưa lưng về phía Quý Khâm Dương, đập vài cái, kết quả lúc lui về phía sau dùng quá nhiều sức, lập tức đụng vào lồng ngực Quý Khâm Dương.

Quý Khâm Dương đứng vững, hai tay hấn vòng qua thắt lưng Tạ Mạnh, trông như đang ôm lấy đối phương.

“...” Tạ Mạnh, “Thật ngại quá.”

Quý Khâm Dương ghé bên tai Tạ Mạnh, khẽ cười: “Không sao, người mới đều thế cả, làm nhiều rồi dần dần sẽ quen.”

...Kết quả sau rất nhiều lần Tạ Mạnh đều không khống chế tốt sức mình, lại đụng phải lồng ngực Quý Khâm Dương.

Tạ Mạnh có chút xấu hổ: “Hay là làm sai chỗ nào rồi?”

Quý Khâm Dương kiên nhẫn nói: “Động tác đều đúng, có điều cậu không cần vội, đứng gần tôi, áp sát rồi chen vào trong.”

Tạ Mạnh làm lại một lần nữa, cậu học theo động tác Quý Khâm Dương dạy, sau lưng kề sát ngực đối phương. Độ ẩm lồng ngực của nam sinh truyền qua lớp áo sơ mi, thoải mái ập trên lưng, Tạ Mạnh thậm chí có thể nghe được vị mồ hôi của Quý Khâm Dương, quện cùng ấm nóng của Mặt Trời, khiến không khí xung quanh tưởng như bùng cháy.

Quý Khâm Dương cúi đầu nhìn đuôi tóc có chút ẩm ướt của Tạ Mạnh, hấn dang hai quây bên người đối phương, ghé vào gáy nam sinh, thấp giọng bảo: “Áp sát thêm chút nữa, tìm cơ hội.”

Tạ Mạnh vô thức rụt cổ, chỉ một chốc không chú ý, bóng đã bị Quý Khâm Dương cướp đi.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương một tay xoay bóng, nhíu mày cười: “Tập trung vào.”

Tạ Mạnh lau mồ hôi trên trán: “Tiếp tục đi.”

Quý Khâm Dương ném trả bóng cho cậu, hai người lại bắt đầu luyện tập xoay người vượt người, liên tục đến lần thứ năm Tạ Mạnh mới tìm được cơ hội phá tan phòng thủ của đối phương, đem bóng ném vào rổ.

“Hôm nay tới đây thôi.” Quý Khâm Dương lấy di động ra, hẩn ngoái đầu nhìn Tạ Mạnh, “Nghỉ một lát rồi đi nhé?”

Hai người ngồi bên sân thể dục, tối tháng tư, gió còn hơi lạnh, Tạ Mạnh ngồi một lát thì mặc áo khoác vào, theo thói quen kéo dài tay áo che khuất bàn tay.

Có mấy nữ sinh đứng ở sân bóng bên cạnh, dường như đang quan sát nơi này, trong số đó Tạ Mạnh nhận ra Tôn Diễm.

“Nhìn gì đó?” Quý Khâm Dương đột nhiên rướn đầu tới, hẩn híp mắt, “Có người đẹp sao?”

“Không...” Tạ Mạnh có chút xấu hổ, cậu phát hiện Tôn Diễm đang nhìn sang bên này.

Quý Khâm Dương khoác một tay lên vai Tạ Mạnh, chẳng buồn nhìn lại, ban đầu Tôn Diễm kiên quyết không rời mắt, cuối cùng chẳng lâu sau đành phải cắn môi ngoảnh mặt đi.

“...” Tạ Mạnh do dự hỏi, “Hai người...”

Quý Khâm Dương lại trưng ra nụ cười đầy hồ hững: “Chia tay lâu rồi.”

Tạ Mạnh gật gật đầu.

Cả cánh tay Quý Khâm Dương đều dựa cả vào cậu: “Cậu thì sao?”

“?” Tạ Mạnh một lúc sau mới hiểu ra, cười nói, “Tôi không có bạn gái.”

Quý Khâm Dương: “Sao không tìm một cô đi?”

Tạ Mạnh: “Làm gì có thời gian chứ...”

Quý Khâm Dương rõ ràng không định đơn giản bỏ qua cho cậu: “Thích mẫu người thế nào?”

“...” Tạ Mạnh phát hiện câu này mà trả lời nhất gừng thì nhất định sẽ không được buông tha, đành phải trấn tĩnh đáp, “Ngoan một chút, hiểu chuyện một chút, đáng yêu, tóc đen, mắt to... Chắc thế.”

Quý Khâm Dương như có điều suy ngẫm: “Cậu không thích tóc nhuộm à?”

“Chưa nói được thích hay không thích.” Tạ Mạnh ngẫm nghĩ, “Còn tùy người nữa.” Cậu đảo mắt nhìn qua mái đầu Quý Khâm Dương, “Cậu...”

Quý Khâm Dương dường như còn chưa dứt khỏi suy tư, mấy giây sau mới hỏi lại: “Gì cơ?”

“...Không có gì.” Tạ Mạnh nói, “Chúng ta về đi.”

9. Quyển 1 - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cách đại hội thể dục thể thao một tuần, Trương Giang Giang rốt cuộc cũng có thể truyền bóng ra ngoài khi bị hai người khác kìm kẹp, mà không phải nằm lăn ra đất ôm bóng khóc lóc om sòm. Tề Phi thật sự cảm giác đường thì dài mà hành lí lại nặng, muốn đi nhanh cũng không được... Tất nhiên là tiến bộ cũng không chỉ có từng này.

Quý Khâm Dương lại chẳng biết vì sao, ngay trước trận đấu đem đầu nhuộm thành màu đen.

Thời điểm nam sinh xuất hiện trước cửa lớp lập tức hấp dẫn gần như toàn bộ chú ý, Tạ Mạnh ngẩng đầu thì trông thấy Quý Khâm Dương đang nhìn mình.

“Sớm.” Quý Khâm Dương tháo tai nghe xuống, tóc hấn dường như mềm hơn, không xoả tung như trước, nhuộm màu đen như mực.

Tạ Mạnh nhìn hấn hồi lâu: “Sớm...”

Quý Khâm Dương cười, gương mặt hấn vốn đã đẹp, sau khi tóc nhuộm đen ưu điểm càng được thể hiện rõ, hoàn mĩ như người mẫu nam trên bìa tạp chí thời trang.

Tề Phi: “...Cậu muốn tiến hoá thành nam thần thật luôn đó hả?”

Quý Khâm Dương ngờ vực: “Trước nay chẳng lẽ còn không phải à?”

Trương Giang Giang trầm ngâm: “Cậu là người đẹp trai nhất Trung học W đó...”

Quý Khâm Dương kinh ngạc: “Sao tôi không biết nhỉ?”

Tề Phi vỗ tay một cái: “Nhớ ra rồi! Lần trước trên diễn đàn trường mình các nữ sinh có lập một topic bình chọn.”

Trương Giang Giang đếm trên đầu ngón tay: “Quý Khâm Dương, Tạ Mạnh, Trác Tiểu Viễn... Top 5 chúng ta chiếm ba hạng!”

“Chúng ta cái con khỉ.” Tề Phi liếc xéo chằm chọc, “Trác Tiểu Viễn lớp 6.”

Trương Giang Giang: “Cậu ấy quen Tạ Mạnh, mà bạn của Tạ Mạnh thì cũng là bạn của chúng ta!”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương cười: “Câu này chính ra cũng có lí.”

Tạ Mạnh nhìn hẩn một cái, Quý Khâm Dương cũng vừa lúc quay đầu, hai người mắt đối mắt hồi lâu, mãi khi Phật Di Lặc bước vào mới rời ra.

Tề Phi còn đang tranh cãi chuyện của Trác Tiểu Viễn với Trương Giang Giang, Phật Di Lặc lớn tiếng hô vài câu trật tự mới khiến bọn họ im lặng.

Phật Di Lặc vén lên vén xuống tóc Quý Khâm Dương một hồi: “Hừm, nhuộm lại là tốt.”

“...” Quý Khâm Dương mắt kiên nhẫn sửa lại kiểu tóc bị vò loạn của mình.

Phật Di Lặc cười ha ha nói: “Thế này nhìn đẹp hơn bao nhiêu, cậu chàng đẹp trai ngoan ngoan.”

Lúc nghe được câu “cậu chàng đẹp trai ngoan ngoan”, Tạ Mạnh nhin không được bật cười, Quý Khâm Dương nhìn gương mặt tươi cười của cậu, mở to mắt tỏ vẻ vô tội cực kì.

“...Khụ.” Tạ Mạnh cười sắc một cái.

Trương Giang Giang và Tề Phi thì không tiết chế được, ha ha hô hô cười liên hồi.

Phật Di Lặc thật sự chịu không nổi nữa, mắng mỗ một phen mới ngừng lại.

Vì hôm sau khai mạc đại hội thể dục thể thao, nên cả ngày hôm đó, trên lớp đều vô cùng lười biếng. Sau khi tan học còn phải ở lại xếp hàng, người cầm biển lớp đã đổi thành Quý Khâm Dương, Tề Phi và Trương Giang Giang ở bên cạnh thì nhau hô “đẹp trai nhất trường W” cùng “cậu chàng đẹp trai ngoan ngoan”... Trên đường chạy, lớp 6 cũng đang xếp hàng, Trác Tiểu Viễn cầm biển lớp cùng Quý Khâm Dương đứng đầu hàng chạm mặt, hai người thậm chí còn giơ nắm đấm ra với nhau.

Hai lớp xếp hàng xen kẽ, Tạ Mạnh lúc bước qua Trác Tiểu Viễn thì khẽ gật đầu.

Kết quả Trác Tiểu Viễn đột nhiên dài họng, bắt đầu hô khẩu hiệu: “Lớp 6 lớp 6! Lớp 6 mạnh nhất! Lớp 6 lớp 6! Chúng ta đứng đầu!”

Tạ Mạnh: “...”

Tề Phi cười đến suýt chết: “Khẩu hiệu buồn cười quá ha ha ha ha!”

Trương Giang Giang: “Ha ha ha ha ha ha!”

Trác Tiểu Viễn nổi giận: “Mấy người được lắm, giỏi thì mấy người cũng hô đi!”

Quý Khâm Dương để biển lớp trên vai, thuận miệng nói một câu: “Hữu nghị thứ nhất, thi đấu thứ hai.”

“...” Trác Tiểu Viễn, “Mấy người chỉ hô có vậy thôi hả?”

Quý Khâm Dương nhún vai: “Đối với người ngu xuẩn như cậu thì thế là đủ rồi.”

Trác Tiểu Viễn: “...”

Xếp hàng xong, một số người còn muốn ở lại tập bóng, Trần Đồng gợi ý muốn cùng lớp 6 đấu một trận hữu nghị, Trác Tiểu Viễn đưa Trác Cận Cận theo, cô nhóc ngoan ngoan ngồi bên sân.

“Anh Khâm Dương!” Trác Cận Cận vẫy tay cười tươi như hoa.

Trác Tiểu Viễn bên cạnh mặt đần thối: “Mày gọi nó làm gì?”

Trác Cận Cận thật thà đáp: “Bởi vì anh ấy đẹp trai hơn anh.”

Trác Tiểu Viễn: “...”

Quý Khâm Dương đi tới, Tạ Mạnh theo hẩn, lúc Trác Cận Cận nhìn thấy cậu, hai mắt lập tức sáng rực.

“Chào em, Cận Cận.” Tạ Mạnh nửa ngồi xuống, cậu cười sờ đầu cô nhóc.

“Aaa!” Trác Cận Cận thét chói tai trốn sau lưng Trác Tiểu Viễn.

“...” Tạ Mạnh hơi khựng người, có chút lúng túng.

Trác Tiểu Viễn khó chịu hừ một tiếng.

Quý Khâm Dương hứng thú nhếch cười: “Lần đầu thấy tôi cô nhóc cũng không phản ứng mạnh như vậy.”

Trác Cận Cận đỏ mặt, đứng sau lưng anh mình lộ ra đôi mắt, thẹn thùng nói: “Anh đẹp trai quá đi mất...!”

Tạ Mạnh: “...”

Trác Tiểu Viễn ôm mặt: “Đừng để ý đến nó, mê trai cực nặng.”

Tề Phi đối với việc trông trẻ con cực kì có kinh nghiệm, Trác Cận Cận mười tuổi so với mấy đứa nhóc nhà họ hàng già quả thật chính là thiên sứ. Trác Tiểu Viễn nhìn gã bày trò biến đồng xu thành bông hoa đỏ em gái mình, rốt cuộc chịu không nổi, đen mặt bảo: “Cậu từ bỏ đi, tôi nhất định không gả em mình cho cậu đâu!”

Trác Cận Cận cười sáng sủa, vỗ tay nói: “Em muốn gả cho anh Tạ Mạnh!”

“...” Trác Tiểu Viễn, “Hôm trước mày còn bảo anh là muốn lấy Quý Khâm Dương!”

Tề Phi làm bộ đau lòng ôm ngực: “Anh không tốt sao?! Anh cũng rất bảnh mà!”

Trác Cận Cận ha ha phì cười, Tề Phi bế cô nhóc đặt lên cổ, bảo Trương Giang Giang đem bóng rổ đến: “Để anh trai cho em chơi bóng rổ.”

Trác Cận Cận hai lần đầu tiên không ném vào, đổi sang Quý Khâm Dương bế, cô nhóc có chút ngại ngùng.

“Em yếu quá đi mất.” Trác Cận Cận than thở.

Quý Khâm Dương ôm hông cô nhóc, đứng ngay dưới rổ, hấn ngẩng mặt nhìn Trác Cận Cận, nở nụ cười dịu dàng đẹp vô cùng: “Không phải lỗi của em, là do Tề Phi quá lùn thôi.”

Tề Phi lập tức ngồi xổm dưới đất giả bộ đáng thương: “Đúng vậy đúng vậy, trời ơi... Ngẩng cổ lên cũng thấy đau.”

Trác Cận Cận cười khanh khách, cô nhóc nhận bóng từ Tạ Mạnh, biểu hiện vô cùng nghiêm túc nhắm thẳng chiếc rổ, lần này nhẹ nhàng ném vào một cú.

Trên sân đồng loạt reo hò, Quý Khâm Dương nhẹ nhàng thả Trác Cận Cận xuống đất, nói đùa một câu: “Trước khi trận đấu kết thúc, công chúa nhỏ, em có muốn ở lại xem không?”

Trác Cận Cận nhìn Tạ Mạnh: “Anh cũng thi đấu sao?”

Tạ Mạnh cười gật đầu: “Ừ.”

Trác Cận Cận đi tới kéo tay Trác Tiểu Viễn, tự tin nói: “Tuy em rất thích anh, nhưng anh của em sẽ không thua đâu.”

Trác Tiểu Viễn không nói gì, gã ôm em gái mình, hai người ngoắc tay, Trác Cận Cận nắm chặt tay anh mình: “Cố lên anh!”

“Được.” Trác Tiểu Viễn đồng ý với cô nhóc, khẽ vuốt hai má Trác Cận Cận, “Thơm anh một cái nào.”

Trác Cận Cận ôm chặt gã, ra sức hôn lên đôi mắt lạnh lùng hung dữ của anh mình.

Trác Tiểu Viễn nhếch miệng nở nụ cười ngu ngốc.

Thi đấu hữu nghị nên ngay từ đầu cũng không quá kịch liệt, lớp 3 chủ yếu là rèn luyện phối hợp ăn ý, kĩ thuật của Trương Giang Giang cùng lắm cũng chỉ cố không gây cản trở, Trần Đồng cũng tận lực chuyển bóng cho Quý Khâm Dương và Tề Phi.

Tề Phi thích đơn thương độc mã xông vào vùng cấm, Quý Khâm Dương lại rất ít khi làm vậy.

Tạ Mạnh mấy lần đầu được Quý Khâm Dương chuyển bóng vẫn chưa thể lập tức đưa ra quyết định, về sau phản ứng lại càng lúc càng nhanh.

“Bên này!” Tề Phi ở bên phải ra hiệu, Quý Khâm Dương nhìn hấn một cái, cổ tay vừa chuyển, bóng lại bị ném sang trái, Tạ Mạnh nhanh chóng thoát khỏi hai tuyến phòng thủ của lớp 6, tiếp bóng, xoay người lao

vào vùng cấm. Quý Khâm Dương đã chờ ngay dưới rổ, Trác Tiểu Viễn muốn chặn, Tạ Mạnh lui về phía sau một bước bày ra tư thế ném bóng.

“Chặn rổ đi!” Trác Tiểu Viễn quay đầu hô to.

Bóng đi theo đường cong rất cao, nhưng không hề nhắm vào rổ, lúc Trác Tiểu Viễn nhận ra ý đồ của Tạ Mạnh thì đã muộn, Quý Khâm Dương nhảy lên, ngay trước rổ tiếp được bóng, trực tiếp ném vào rổ.

Trác Tiểu Viễn: “...”

“Wow!” Trương Giang Giang cười lớn nhảy lên lưng Tạ Mạnh.

Quý Khâm Dương vén tóc mái ướt đầm lên, cười đưa tay ra với Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh đập tay với hắn, không ngờ đối phương lại nắm chặt tay cậu, dùng sức kéo về phía mình, Quý Khâm Dương choàng tay qua vai Tạ Mạnh, đem cậu ôm chặt trong ngực.

“Làm tốt lắm.” Quý Khâm Dương dè gáy Tạ Mạnh, hắn dường như còn chưa thấy đủ, đột nhiên vòng một tay qua thắt lưng nam sinh, ôm người rồi hai chân khời mặt đất.

Tạ Mạnh: “...”

May mà Quý Khâm Dương chỉ bế trong chốc lát rồi thả cậu xuống ngay, Trương Giang Giang lại có vẻ kích động hơn hẳn, ôm chầm hai người, chỉ hận không thể cùng nhau xoay quanh vòng, Tề Phi kéo mãi cũng không ra.

“Đừng vui mừng quá sớm.” Trác Tiểu Viễn nheo mắt khiêu khích nói, “Chỉ vừa mới bắt đầu thôi!”

Mấy người cùng cụng nắm đấm vào nhau, sau đó nhìn chăm chú phòng ngự rõ ràng đã chặt chẽ hơn hẳn, Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương phối hợp ăn ý, Trương Giang Giang dần dần cũng bắt kịp tiết tấu. Nhưng lớp 6 cũng chẳng phải đèn cạn dầu, Trác Tiểu Viễn toả ra tới ba phần sát khí, khiến năm người Tạ Mạnh đều khó lòng phòng bị, cả một trận hai lớp đánh tới sức cùng lực kiệt, kết quả lớp 3 thua hai điểm.

“Yeah!” Trác Tiểu Viễn chạy khỏi sân đem Trác Cận Cận khiêng trên vai, cô nhóc vui cười tít cả mắt.

Tạ Mạnh nằm trên sân xi măng thở dốc, tầm nhìn đầy tràn những đôi giày thể thao, Quý Khâm Dương cười vươn tay ra với cậu, “Chơi vui không?”

Tạ Mạnh gật đầu, cậu cũng không vội đứng lên, cùng Quý Khâm Dương tay cầm tay, một người nằm, một người ngồi xổm, song không ai cảm thấy lạ lẫm.

“Đây là lần đầu tiên tôi chơi vui vậy.” Tạ Mạnh đột nhiên nói, cậu ngẩng cằm lên, nhìn ánh mắt Quý Khâm Dương, cười, “Thật sự rất thú vị.”

Quý Khâm Dương nhú mày, hắn cúi đầu nhìn chăm chú nụ cười của Tạ Mạnh, tựa như đang suy ngẫm câu nói của đối phương, hồi lâu sau mới đáp: “Sau này chúng ta cùng nhau chơi.”

Tạ Mạnh cười thật lâu, độ cong nơi khóe môi cũng không giảm đi, cậu theo Quý Khâm Dương đứng dậy, đột nhiên hỏi: “Sao tự đứng lại nhuộm tóc?”

Quý Khâm Dương ngăn người, lập tức nghiêng đầu nhìn Tạ Mạnh, cười: “Xấu lắm sao?”

“Tất nhiên là không.” Tạ Mạnh vươn tay, dùng sức vò tung tóc gáy của Quý Khâm Dương.

“...” Quý Khâm Dương sờ mũi, dưới hai bên tóc mai, vành tai hắn có chút đỏ ửng.

“Không nhuộm cũng đẹp.” Tạ Mạnh ngẫm nghĩ, nghiêm túc nói, “Cậu làm gì cũng đều rất đẹp.”

Lớp 6 thắng, Trác Tiểu Viễn tự nhiên muốn mời khách, mấy nam sinh cùng nhau ra khỏi cổng trường uống nước giải khát. Quý Khâm Dương chọn cho mình cùng Tạ Mạnh mỗi người một que kem Cornetto, động tác hai người không khác nhau lắm cùng đưa lên miệng cắn.

Trác Cận Cận hút nước ngọt, giật giật vạt áo đồng phục của Trác Tiểu Viễn: “Anh...”

Trác Tiểu Viễn ngoảnh mặt qua: “Làm sao?”

Trác Cận Cận nhích lại gần gã, chỉ tay ý bảo hắn nhìn cổng trường.

Quý Khâm Dương quay đầu nhìn thoáng qua, nụ cười bên môi chợt lạnh đi.

Trác Tiểu Viễn nhăn mày, gã giao Trác Cận Cận cho Tề Phi, một mình bước tới cổng trường.

Tạ Mạnh: “?” Cậu đang định quay đầu lại thì bị Quý Khâm Dương ôm lấy bả vai, đối phương dùng sức không nhẹ giữ chặt đầu cậu.

Lâm Hằng Kính tựa bên cửa xe, Trác Tiểu Viễn lạnh lùng trừng y: “Ông muốn làm gì?!”

Xét riêng bề ngoài, Lâm Hằng Kính mang dáng vẻ một người đàn ông nhã nhặn thậm chí có thể nói là ưa nhìn, ánh mắt y ghim chặt trên người Tạ Mạnh ở phía xa.

“Tôi chỉ muốn cùng cậu ấy tâm sự thôi.” Lâm Hằng Kính giơ tay lên, “Sẽ không làm gì đâu.”

Trác Tiểu Viễn: “Cậu ấy và ông không có gì để nói hết!”

Lâm Hằng Kính cười: “Cậu không phải cậu ấy, làm sao mà biết được.”

Trác Tiểu Viễn không muốn cùng y đôi co, mắng một câu cút xéo, Lâm Hằng Kính có chút bất lực, y đột nhiên la lớn: “Tạ Mạnh!”

“...Ông!” Trác Tiểu Viễn tưởng muốn nổi điên, Lâm Hằng Kính lại hô một tiếng: “Tạ Mạnh!”

Tạ Mạnh rút cuộc quay đầu, cậu dường như quan sát một lát, sau đó mới chậm rãi đi tới.

Quý Khâm Dương thờ ơ mỉm cười theo sau.

Lâm Hằng Kính biểu tình ôn hoà quan sát Tạ Mạnh: “Lâu rồi không gặp.”

Tạ Mạnh gật đầu: “Tìm tôi có việc gì?”

Lâm Hằng Kính nhìn bàn tay Quý Khâm Dương đặt trên vai Tạ Mạnh, tầm mắt tạm ngừng vài giây mới rời đi.

“Tôi chỉ muốn cùng một mình em nói chuyện thôi.” Lâm Hằng Kính dáng vẻ rất thành khẩn, “Tôi hiện giờ ngay cả việc làm cũng không có, sẽ không gây được bất cứ uy hiếp nào với em.”

Trác Tiểu Viễn còn muốn nói gì đó thì bị Quý Khâm Dương kéo lại.

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ, đồng ý nói: “Được.”

Lâm Hằng Kính nghiêng người, ý bảo mượn chỗ nói chuyện, Quý Khâm Dương để Trác Tiểu Viễn đi trước, hắn lạnh nhạt nhìn Lâm Hằng Kính, nhét tay vào túi áo bước đến trước mặt Tạ Mạnh.

“Có việc gì nhớ gọi tôi.” Quý Khâm Dương nói.

Tạ Mạnh cười: “Được... Không có gì đâu.”

Quý Khâm Dương chăm chú nhìn cậu, đột nhiên vươn tay vòng qua gáy Tạ Mạnh chỉnh cổ áo cho cậu, Tạ Mạnh sững sốt vài giây, lập tức phối hợp hơi cúi đầu xuống.

“Nhấn hết rồi.” Quý Khâm Dương cười khẽ.

Tạ Mạnh ừ một tiếng: “Cảm ơn.” Cậu cười nói.

Lâm Hằng Kính chờ Quý Khâm Dương đi xa mới thu hồi ánh mắt, y nhìn kĩ gương mặt vô cảm xúc của Tạ Mạnh, cười khổ: “Lâu lắm rồi em không cười với tôi.”

Tạ Mạnh im lặng cau mày.

Lâm Hằng Kính lẩm bẩm: “Trước kia trong giờ của tôi em học rất nghiêm túc, sau giờ học còn tới hỏi bài tôi nữa... Rõ ràng không có tình ý, lại cười đẹp đến vậy, nam sinh kia cũng bị em thu hút như thế sao?”

“Tôi không biết ông đang nói gì.” Tạ Mạnh lạnh lùng đáp, “Quý Khâm Dương và ông không giống nhau.”

Vẻ mặt Lâm Hằng Kính chợt hoá kì quái, bật cười: “Không giống chỗ nào chứ? Bởi vì cậu ta so với tôi trẻ hơn, so với tôi đẹp hơn, so với tôi...”

Tạ Mạnh ngắt lời y: “Nếu ông chỉ muốn nói mấy lời này, thì chúng ta không còn gì để bàn nữa.” Dứt lời quay người muốn rời đi.

Lâm Hằng Kính tâm tình có chút kích động chộp lấy tay cậu: “Em làm sao biết được cậu ta và tôi suy nghĩ không giống nhau?!”

Tạ Mạnh: “...”

Lâm Hằng Kính nói năng bắt đầu lộn xộn: “Em quyến rũ tôi, lại còn quyến rũ người khác... Điều là lỗi của em...”

Tạ Mạnh mạnh mẽ vùng tay khỏi Lâm Hằng Kính, lật bàn tay túm cổ đối phương đề phịch một cái lên đuôi xe, Lâm Hằng Kính không đề phòng, phía sau thất lưng đập mạnh xuống, hét to một tiếng.

Quý Khâm Dương chạy tới, nhưng không kéo Tạ Mạnh ra, chỉ hỏi một câu: “Không sao chứ?”

Tạ Mạnh gật đầu, cậu cúi nhìn vẻ mặt đau đớn của Lâm Hằng Kính, lạnh lùng nói: “Ông thích nam sinh xinh đẹp là chuyện của ông, nhưng ông không nên tự cho mình là đúng mà áp đặt sở thích của mình lên người khác. Ngoại trừ xin lỗi, tôi không muốn nghe bất cứ giải thích nào của ông hết.”

Lâm Hằng Kính đau đến chảy nước mắt, y nức nở nói xin lỗi không ngừng, đến tận khi Tạ Mạnh buông tay, y còn quỳ trên mặt đất ho khan.

“Đồ cặn bã!” Trác Tiểu Viễn xì một tiếng khinh miệt, “Còn không mau cút đi!”

Lâm Hằng Kính run rẩy đứng lên, y cuối cùng liếc nhìn Tạ Mạnh một cái, sau lại không thôi nhìn chăm chăm Quý Khâm Dương.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương: “?”

Lâm Hằng Kính chưa từ bỏ ý định: “Cậu... Cậu ta có phải cũng thích nam hay không...?”

Tạ Mạnh dở khóc dở cười, cậu lạnh lùng chắn trước mặt Quý Khâm Dương, cảnh cáo nói: “Nếu không muốn vào viện lần nữa, thì đừng mơ tưởng tới cậu ấy.”

Trên mặt Lâm Hằng Kính rõ ràng xuất hiện nét e sợ, do dự một lát, rồi cuộc đành chật vật chui vào xe.

Chờ xe Lâm Hằng Kính đi xa, Quý Khâm Dương biểu tình vẫn như cũ, vô cùng mờ mịt: “Ông ta nói vậy là có ý gì?”

Tạ Mạnh không định trả lời, cậu lại mua hai que Cornetto, mình ăn một cái, cái còn lại bóc sạch giấy kim loại đi mới đưa cho Quý Khâm Dương.

“Phí bọt miệng vô dụng thôi.” Quý Khâm Dương cắn Cornetto, hàm hồ bảo, “Cậu không nói, tôi sẽ hỏi mãi không ngừng.”

Tạ Mạnh nhìn hắn một cái, bình tĩnh đáp: “Tôi cũng không biết.”

Quý Khâm Dương nhú mày mỉm cười, hắn đem một bên tai nghe đeo lên tai Tạ Mạnh, lấy máy nghe nhạc ra, điều chỉnh một chút âm lượng. Đầu Tạ Mạnh gần như tựa lên vai Quý Khâm Dương.

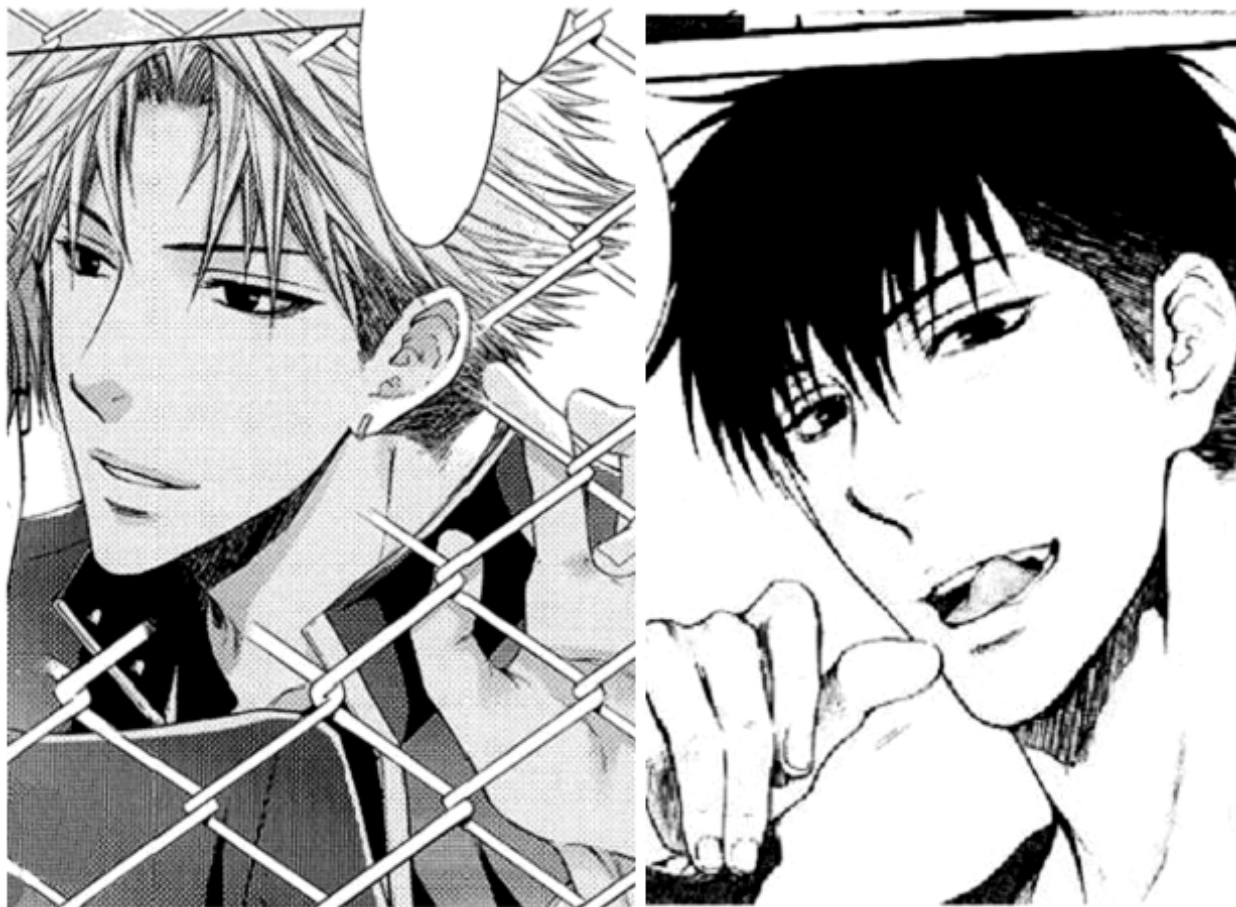
Bên trong tai nghe truyền đến một giai điệu quen thuộc.

Tạ Mạnh nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng của Quý Khâm Dương: “Năm tháng trôi mãi không ngừng, thời gian chậm chậm quyến luyến, dần dần dần dần, tháng ngày sẽ hết luyến lưu.”

Hoàng hôn buông, chiều tà chan rắng đỏ rực lên gương mặt tuyệt đẹp của Quý Khâm Dương. Hắn nghiêng đầu, ghé bên tai Tạ Mạnh hát: “Nụ cười em như hạt tuyết trắng, rơi vào lòng tôi, dần dần dần dần, chôn giấu trong tháng năm qua.” Funny một chút, chữ “Viễn” – trong tên của Trác Tiểu Viễn nghĩa là “xa”, còn

chữ “Cận” – trong tên của Trác Cận Cận nghĩa là “gần”. Anh em nhà này vừa hay hợp thành một cặp xa – gần ~~((:

À mà, đọc đến đoạn bạn Dương nhuộm tóc, không hiểu sao lại nghĩ đến bạn Maya trong bộ yaoi “Hidoku Shinaide” – cũng một dạng cà lắt phát phơ sau khi nhuộm đen tóc thì hót muốn xỉu

10. Quyển 1 - Chương 10

Đại hội thể dục thể thao hôm đó, Trương Giang Giang cố ý mang máy ảnh theo, lúc xếp hàng gã chụp, lúc Quý Khâm Dương nhảy cao gã chụp, ngay cả lúc Tề Phi kết thúc lượt chạy 1500 mét nằm bẹp trên đất, trông chẳng khác nào con chó đang thè lưỡi gã cũng chụp nốt.

“...” Tề Phi nhìn ống kính gần như dán chặt trên mặt mình, giận dữ hét, “Trương Giang Giang cậu chụp cái con khỉ! Còn không mau kéo ông dậy!”

Trương Giang Giang vươn tay: “Biết rồi biết rồi.” Gã đảo mắt một vòng quanh sân, “Tạ Mạnh đâu?”

Tề Phi vặn nắp chai nước khoáng đổ lên đầu mình: “Tham gia tổ nhảy cao số 2, Quý Khâm Dương cũng không thèm ngó ngang tôi mà đi cổ vũ cậu ấy rồi!”

“Quá là điều bình thường luôn.” Trương Giang Giang an ủi gã, “Chỉ nghe người nay cười, nào hay người xưa khóc[1].”

[1] Một câu trong bài “Giai nhân” của Đỗ Phủ.

Tề Phi: “...”

Ở sân nhảy cao bên kia, Tạ Mạnh đang khởi động, Quý Khâm Dương đứng cạnh cậu. So với những người khác quần đùi áo ngắn võ trang đầy đủ thì hoàn toàn đối lập, Tạ Mạnh chỉ đơn giản mặc quần dài áo sơ mi, Quý Khâm Dương hai tay nhét trong túi cùng cậu chuyện phiếm.

Lúc Tạ Mạnh chuẩn bị ra sân, Trương Giang Giang lôi Tề Phi tới cổ vũ cậu.

“Tạ Mạnh!” Trương Giang Giang gân cổ hô to, “Cố lên!!!”

Tạ Mạnh nghe thấy, quay đầu lại vẫy tay, Quý Khâm Dương đột nhiên giữ chặt lấy cậu.

“?” Tạ Mạnh cúi đầu, mới phát hiện dây giày mình bị tuột, cậu còn chưa kịp khom lưng buộc lại, Quý Khâm Dương đã ngồi xổm xuống.

“...” Tạ Mạnh vô thức lùi lại một bước.

Quý Khâm Dương ngẩng đầu, hần nhìn Tạ Mạnh nhú mày: “Cậu lùi cái gì?”

Tạ Mạnh lúng túng nói: “Không cần...”

Quý Khâm Dương không để ý đến cậu, hai tay nhanh nhẹn buộc chặt dây giày, Tạ Mạnh chống đầu gối, không được tự nhiên lắm nói câu cảm ơn.

Quý Khâm Dương cười: “Cố lên.”

Tạ Mạnh gật đầu, cậu nắm tay Quý Khâm Dương kéo dậy, khóe mắt liếc thấy Trương Giang Giang còn đang chụp ảnh...

Trương Giang Giang kích động lên tiếng: “Hai người đứng sát vào, tớ chụp thêm vài tấm nữa.”

Vì xếp hạng các lớp được tính theo điểm, nên ngoài các thí sinh muốn đốc sức, cổ động viên cũng muốn đốc sức theo. Một phiếu bình chọn gửi lên ban tổ chức là có thể tăng thêm một điểm, Phật Di Lặc cùng cả đám Ô Hiểu Mai tụm lại một chỗ cùng nhau viết phiếu.

Viết thì viết, song không có ai đi cổ vũ thì cũng không được. Bởi vì số lượng học sinh quá ít, cuối cùng lớp 3 chỉ dành để thí sinh này cổ vũ cho thí sinh kia, vì thế thường xuyên có thể nhìn thấy một vài sinh chạy lòng vòng rất khô khan quanh sân.

Sau khi kết thúc phần thi nhảy cao, Tạ Mạnh đi xem Trương Giang Giang thi đấu cử tạ. Giữa hàng loạt thí sinh chuyên nghiệp lưng hùm vai gấu, Trương Giang Giang trông hết như một chú gà chịu đủ loại ngược đãi, một bữa ăn cũng không đủ no, chỉ có thể ở lì một chỗ mà ngày ngày bất lực...

“Xin chào...” Trương Giang Giang thấp thỏm chào hỏi, “Hữu nghị thứ nhất, thi đấu thứ hai...”

Một đám cường tráng mập mạp đều ngoảnh đầu nhìn gã.

“...” Trương Giang Giang một vẻ “ôi mẹ ơi thế giới này thật đáng sợ con phải trở về Sao Hỏa thôi” trên mặt.

Sau khi hạng mục điền kinh kết thúc, thành tích của lớp 3 cũng không mấy lí tưởng. Trừ Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh chiếm một hai vị trí trong hạng mục nhảy cao của nam ra, cũng chỉ có Tề Phi ẩm chúc á quân chạy 1500 mét. Quán quân là một vận động viên chuyên nghiệp chạy đường dài cấp quốc gia, tùy tiện chạy cũng có thể bỏ xa gã nửa vòng...

“Còn cách hạng nhất 30 điểm nữa.” Tề Phi cầm máy ảnh của Trương Giang Giang lên tính toán, “Nếu chạy tiếp sức 100 mét bốn người chúng ta có thể thắng thì sẽ rút ngắn một nửa khoảng cách.”

Quý Khâm Dương chống cằm: “Đổi trình tự chạy tiếp sức đi, Tề Phi chạy đầu, tôi chạy cuối.”

Trần Đồng gơ tay: “Tôi chạy không nhanh, để tôi chạy thứ hai cho.”

Quý Khâm Dương: “Vậy Tạ Mạnh chạy thứ ba nhé.”

Tạ Mạnh nhìn Quý Khâm Dương một cái, gật đầu.

Trương Giang Giang vội vàng bước tới: “Tớ nghe được tin này! Mấy lớp khác đều không có người chạy nhanh, nên lớp 6 là đối thủ nặng kí nhất của chúng ta, Trác Tiểu Viễn là người chạy cuối cùng!”

Quý Khâm Dương khẩy cười: “Cơ hội báo thù tới nhanh thật.”

Tề Phi dậm chân, nghe thấy câu này thì đặc biệt quát lên một tiếng, bốn người dán số thứ tự lên lưng, lúc chuẩn bị ra sân, Tạ Mạnh đột nhiên gọi Tề Phi lại.

“Tôi và cậu đổi cho nhau đi.” Cậu đưa số thứ tự cho Tề Phi, “Tôi chạy đầu tiên.”

Bình thường chạy thử, tốc độ của hai người cũng chẳng khác nhau là mấy, Tề Phi cũng không nghĩ nhiều, đồng ý đổi vị trí với Tạ Mạnh. Chờ tới lúc đứng vào vị trí, Quý Khâm Dương quay đầu lại thì không trông thấy Tạ Mạnh.

Tề Phi cách 100 mét quơ tay với hắn.

Quý Khâm Dương nheo mắt, hắn nhìn chăm chăm vị trí đầu tiên ở cách hắn gần một vòng sân thể dục, Tạ Mạnh đã làm tốt tư thế chuẩn bị, sống lưng nam sinh cong thành một đường cung chắc nịch.

Súng lệnh vang lên.

Toàn bộ khán đài vỗ vũ ầm trời, đám nữ sinh cũng chẳng thèm viết phiếu bình chọn nữa, Phật Di Lặc đi đầu hò hét, Trương Giang Giang vào sân khẩn trương chụp hình.

“Tạ Mạnh no.1! Tạ Mạnh no.1!” Ô Hiểu Mai chỉ hận không thể nhảy khỏi khán đài, lúc sắp chạy xong chặng thứ nhất, Tạ Mạnh rõ ràng cách người thứ hai cả một người.

Trần Đồng đứng tại vị trí thứ hai hô to: “Mau mau mau!!!”

Tạ Mạnh giao gậy, bởi vì tốc độ quá nhanh, cậu quán tính chạy theo Trần Đồng ra ngoài tới gần 10 mét, lợi thế dẫn đầu rõ ràng, áp lực của người chạy thứ hai cũng giảm đi rất nhiều.

Trương Giang Giang xông đến ôm chầm lấy Tạ Mạnh.

“Còn chưa chấm dứt đâu.” Tạ Mạnh cười xoa đầu đối phương, cậu nhìn thấy Trần Đồng đã giao gậy cho Tề Phi, lớp 6 cũng đuổi tới, trong nhất thời không thể phân rõ chính xác ai trước ai sau.

“Tớ tới đích đợi trước.” Tạ Mạnh nói với Trương Giang Giang một câu, chặng thứ ba đã chạy được một nửa, khoảng cách giữa hai lớp dẫn đầu vô cùng sát sao, chặng cuối cùng, Quý Khâm Dương đã chuẩn bị tốt nhận lấy gậy.

Trác Tiểu Viễn dường như cũng cùng một lúc nhận được gậy.

Tạ Mạnh ở đích gắt gao nhìn chăm chăm lượt chạy cuối cùng của hai nam sinh, rất nhiều người lớp 6 cũng đã tới, đều đồng loạt hô to tên của Trác Tiểu Viễn, ưu thế của Quý Khâm Dương cũng không rõ ràng mấy.

Trương Giang Giang sốt ruột muốn chết, Tề Phi cùng Trần Đồng cũng đã chạy đến, nhưng thanh âm cổ gào lên của vài người căn bản không thể sánh bằng một đám người. Dưới cơn nóng giận, Tề Phi kéo cả đám chạy ra phía sau đích.

“Anh Dương!!!!” Tề Phi dùng toàn bộ sức lực gào to.

Trương Giang Giang ở bên cạnh chụp ảnh cũng gọi: “Đẹp trai nhất trường W!!!!”

Trần Đồng: “Cậu chàng đẹp trai ngoan ngoãn!!!!”

Tạ Mạnh: “...”

Mọi người nhìn cậu chăm chăm.

Tạ Mạnh hít sâu một hơi, la lớn: “Quý Khâm Dương!”

Quý Khâm Dương ngẩng đầu, Tạ Mạnh đứng phía sau đích dang rộng hai tay, nhận thấy ánh mắt của đối phương, lại mỉm cười hô to một tiếng: “Quý Khâm Dương!”

Giấy tiếp theo tiếng súng lệnh vang lên, cả người Quý Khâm Dương đã nhào vào lòng Tạ Mạnh.

“Yeah!!!!!!” Người đầu tiên nhận ra bên mình thắng là Tề Phi, gã kêu to ôm chầm Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh còn đang quần lấy nhau, liền sau đó Trần Đồng cùng Trương Giang Giang cũng nhào lên.

Trương Giang Giang vui mừng quên hết tất cả: “Thắng rồi thắng rồi thắng rồi!!!”

Tạ Mạnh bị Quý Khâm Dương ôm, sức lực nam sinh lớn vô cùng, eo bị siết tới đau nhói, Tạ Mạnh chỉ đành vòng tay ra sau lưng vỗ vai đối phương.

Quý Khâm Dương đột nhiên ôm cậu nhấc bổng lên.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương bế rất lâu.

Tạ Mạnh đỡ khóc đỡ cười: “Không nặng ư?”

Quý khâm ha ha cười hai tiếng, hân ôm Tạ Mạnh thêm một lát, mới chậm rãi buông ra.

“Ăn nhiều một chút.” Quý Khâm Dương nói, “Cậu nhẹ lắm.”

Buổi sáng hạng mục điền kinh chấm dứt, lớp 3 cách vị trí thứ nhất chỉ chưa đầy 10 điểm. Buổi chiều đấu bóng, các lớp khác cũng tương tự không nhiều học sinh có sở trường thể dục, quả thật là tin tốt.

Ô Hiểu Mai cùng các nữ sinh khác thi bóng né, ẵm được hạng nhất về.

“Oa!!!” Một đám nữ sinh ôm nhau hét chói tai, đến cuối thậm chí còn xếp thành một vòng quanh sân bóng nhảy điệu con thỏ để chúc mừng.

Tề Phi cầm đầu ra oai: “Con gái lớp nào xinh nhất?”

Các nam sinh hô to: “Lớp 3!”

“Con gái lớp nào đáng yêu nhất?”

“Lớp 3!”

“Con gái lớp nào thông minh nhất?”

“Lớp 3!”

Các nữ sinh bị chọc cười ha ha, mà sau đó trong trận bóng rổ của nam, Ô Hiểu Mai cũng tặng lại một món quà lớn.

Cô nàng không biết từ đâu mang tới bông tua cổ vũ, hơn hai mươi nữ sinh mỗi người cầm một cái, đứng bên sân vừa múa vừa hô khẩu hiệu.

“Con gái lớp mình cũng rất có năng lực.” Trần Đồng cười vừa xoay bóng vừa khởi động.

Trương Giang Giang đưa máy ảnh cho Tạ Mạnh, để cậu giúp mình chụp một bức ảnh ôm bóng rổ.

“Chụp đẹp vào.” Trương Giang Giang tạo dáng thật ngẫu, “Tớ muốn cho Nhu Nhu xem.”

Tạ Mạnh: “...”

Trương Giang Giang: “Được chưa được chưa?”

“...” Tạ Mạnh, “Không cần phải gắng gượng đến thế.”

Trương Giang Giang đặt bóng rổ lên đỉnh đầu.

Tạ Mạnh: “...Đổi đi.”

Trương Giang Giang ngẫm nghĩ, đem bóng rổ đặt giữa hai chân.

Tạ Mạnh: “...”

Cuối cùng Quý Khâm Dương nhìn không nổi nữa đi qua, giúp gã tạo tư thế ôm bóng rổ dưới nách đơn giản nhất.

Đấu bóng rổ có sáu lớp, nhưng hai lớp đã bỏ thi, phân ra hai trận, hai lớp một trận, hai lớp thắng sẽ vào chung kết. Lớp Trác Tiểu Viễn vẫn luôn nổi bật nhất, nhất định có thể trụ lại cuối cùng, vào theo cũng chỉ còn con hắc mã là lớp 3, hai đội xem như oan gia ngõ hẹp.

“Nhường chúng tôi thắng đi.” Tề Phi nhìn Trác Tiểu Viễn buông lời đùa cợt, “Các cậu dù có thắng thì điểm cũng không đủ, chúng tôi thắng thì sẽ được hạng nhất.”

Trác Tiểu Viễn hoàn toàn không để ý đến gã.

Quý Khâm Dương: “Yên tâm, không cần bọn họ nhường, để tôi kèm cậu ta.”

“Cậu sao?” Trác Tiểu Viễn nheo đuôi mắt, “Làm thế nào được, các cậu định bỏ vùng cấm chắc?”

Quý Khâm Dương chỉ Tạ Mạnh, khiêu khích khẩy cười: “Bọn tôi có vũ khí bí mật.”

Câu này là lời thoại kinh điển của huấn luyện viên Anzai[2], lúc đầu Trác Tiểu Viễn cũng không thèm để ý. Gã giỏi nhất là ném bóng ba điểm, tuy rằng đối thành Quý Khâm Dương phòng thủ sẽ khổ không tả nổi, nhưng nếu kiềm chế được đối phương tại vùng cấm thì nhất định chiếm ưu thế.

[2] Một nhân vật trong Slam Dunk – một bộ manga nổi tiếng về bóng rổ.

“Đừng yên lòng quá sớm.” Quý Khâm Dương chắn trước mặt Trác Tiểu Viễn, đột nhiên lên tiếng, “Vùng cấm cũng không phải chỉ có một mình tôi.” Hắn vừa dứt lời, đường chuyền của lớp 6 đã bị Trần Đồng cản lại, Trác Tiểu Viễn vội vàng ngăn Quý Khâm Dương không cho hắn xông lên lấy bóng, lại không ngờ được Trần Đồng chẳng chút do dự chuyền bóng cho Tạ Mạnh.

Trác Tiểu Viễn: “!”

Tạ Mạnh dẫn bóng, trực tiếp xoay mạnh người, hai bước mới nhảy lên, từ bên cạnh đem bóng úp rổ, toàn bộ quá trình mây bay nước chảy, động tác cực kì nhanh gọn lẹ.

Trác Tiểu Viễn: “...”

Quý Khâm Dương giơ tay lên, cùng Tạ Mạnh chạy tới đập tay: “Cảm giác úp rổ thế nào?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ, cười nói: “Tôi cũng không ngờ mình lại có thể nhảy cao như vậy.”

Quý Khâm Dương không nói gì, hần nhìn gương mặt tươi cười của Tạ Mạnh, vươn tay vòng qua cổ đối phương, dồn sức ôm chặt.

Cả một trận, Trác Tiểu Viễn gần như không thể phát huy được sở trường ném ba điểm của mình. Ngược lại trong vùng cấm, Tạ Mạnh như cá gặp nước, một phút cuối cùng lật ngược điểm số khiến các nữ sinh lớp 3 đứng bên sân đều đồng loạt điên cuồng.

Tạ Mạnh bị hai người khác kẹp chặt, gian nan ném bóng vào rổ, bản thân cũng lập tức mất thăng bằng ngã xuống đất. Lúc còi kết thúc vang lên, cậu tưởng như hoàn toàn không còn sức đứng dậy nữa.

Trương Giang Giang phấn khởi trực tiếp ngồi lên người cậu, ngay sau đó Tề Phi, Trần Đồng cũng ngồi theo...

“Đừng...” Tạ Mạnh cười, thều thào ngăn lại, “Tay tớ còn đau lắm.”

Mấy người còn đang kích động kia căn bản chẳng nghe vào tai, mãi đến khi Quý Khâm Dương bước tới, mới đuối được một đám trên người cậu xuống.

Tạ Mạnh vuốt tóc mái ướt đầm, ánh mắt đầy tràn ý cười nhìn Quý Khâm Dương, đối phương khom lưng xuống chìa tay về phía cậu: “Đứng dậy được không?”

Tạ Mạnh gật đầu, cậu nghỉ ngơi chốc lát rồi mới đứng lên.

“Từ lúc đi học tới giờ chưa từng tổn nhiều sức lực đến vậy.” Tạ Mạnh có chút tự mỉa nói.

Quý Khâm Dương nhú mày: “Không thấy vui ư?”

“Không...” Tạ Mạnh lắc đầu, cậu nhìn Quý Khâm Dương, lần thứ hai mỉm cười, “Cực kì vui là đằng khác.”

Lớp 3 cuối cùng đạt được số điểm cao nhất xếp hạng đầu tiên, về sau Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh đều nổi danh toàn trường, ngay cả khoá trên cũng biết đến bọn họ.

“Nghe nói hôm qua Lý Tĩnh Phương năm hai hện các cậu chơi bóng?” Tề Phi vừa chép bài vừa tò mò hỏi Quý Khâm Dương.

Kết thúc đại hội thể dục thể thao cũng là lúc ôn thi cuối kỳ, thỉnh thoảng Tạ Mạnh sẽ ở lại lớp chỉ bài cho Trương Giang Giang.

Quý Khâm Dương đeo một bên tai nghe, bên còn lại đưa cho Tạ Mạnh: “Không để ý.” Hắn quay đầu hỏi đối phương, “Cậu có thấy không?”

Ca khúc lần này mang theo chút phong cách rock, Tạ Mạnh nghe tới say mê, một lúc lâu mới phản ứng lại: “...Lý gì cơ?”

Tề Phi hừ một tiếng: “Hai người ở cùng nhau quá lãng phí, ngay cả bạn gái cũng không có.”

Quý Khâm Dương bĩu môi, hắn khoác vai Tạ Mạnh, biếng nhác nói đùa, “Cậu chẳng bảo bọn tôi ở cùng nhau đây này, còn cần gì bạn gái nữa.”

Tạ Mạnh ngâm nga theo ca khúc, cậu cầm vở nháp của Trương Giang Giang xem, tính lại một lần theo công thức: “Chỗ kia sai rồi, dùng công thức này.”

“À à à.” Trương Giang Giang nghiêm túc tẩy đi làm lại.

Tề Phi: “...Còn đâu thanh xuân?! Còn đâu thanh xuân nữa!”

Gã vừa kêu xong, Trác Tiểu Viễn liền xuất hiện tại cửa lớp: “Kêu cái gì mà kêu.” Nam sinh lạnh lùng cau mày, “Cậu phát dục chắc.”

Tề Phi: “...”

Quý Khâm Dương chào hỏi đối phương: “Chào.”

Trác Tiểu Viễn: “Nghiêm túc đi? Có chơi bóng hay không?”

Trương Giang Giang lập tức đáp: “Tớ làm xong ngay đây!”

“Không chơi với cậu.” Trác Tiểu Viễn ghét bỏ nói, “Trình độ còn non lắm.”

Trương Giang Giang trợn mắt: “Giờ sư phụ tớ đổi thành Tạ Mạnh rồi! Tiến bộ chóng mặt luôn!”

Tề Phi: “...Ông đây nằm yên mà cũng dính đạn là sao?!”

Năm người cãi nhau ầm ĩ mãi mới làm xong bài tập, lúc ra tới sân thể dục thì phát hiện sân đã đầy người, có mấy đàn anh khoá trên đến hỏi thăm Quý Khâm Dương: “Cùng chơi không?”

Quý Khâm Dương cất tai nghe đi, xoay khớp bả vai, hần quay đầu hỏi bọn Tạ Mạnh: “Các cậu thấy sao?”

Tạ Mạnh cởi áo đồng phục, xắn tay áo sơ mi lên: “Tôi không có ý kiến.”

Trương Giang Giang khẩn trương nói: “Tớ, tớ sẽ không cản trở!”

Tề Phi khinh bỉ nhìn gã một cái, tự mình xoay khớp chân.

“Cậu hỏi tôi?” Trác Tiểu Viễn khinh thường đập bóng, “Ông đây đã từng sợ cái gì chưa?”

Bởi vì chỉ đánh nửa sân, năm người thay phiên cùng khoá trên chơi 3 ON 3, người đầu tiên ra sân là Tạ Mạnh, Quý Khâm Dương và Trương Giang Giang, Tề Phi cùng Trác Tiểu Viễn ở bên cạnh đưa tay chỉ huy.

“Chuyền bóng chuyền bóng đi chứ!” Tề Phi khoa tay, “Cậu bị ngu hả Trương Giang Giang!”

Trác Tiểu Viễn vội khuyên ngược lại: “Đừng nghe cậu ta! Xông lên đi xông lên đi!”

Trương Giang Giang nổi điên: “You can you up! No can no bb![3]“

[3] Tiếng Anh Hoa (Chinglish), là một dạng tiếng Anh sai ngữ pháp mà người Trung hay nói. Câu này đại khái nghĩa là: Giỏi thì làm đi, không làm được đừng có lảm mồm!

Hai mươi phút sau Trương Giang Giang xám xịt rời sân...

Trận đấu tiếp tục, Trác Tiểu Viễn chuẩn bị ném một cú ba điểm.

Tề Phi: “Tư thế kiểu này thể nào cũng không vào!”

Trương Giang Giang: “Đúng vậy đúng vậy, thể nào cũng không vào!”

Trác Tiểu Viễn: “...”

Tề Phi thay người vào sân, vừa tiếp được bóng liền lao vào vùng cấm.

Trác Tiểu Viễn bắt đầu chỉ dạy Trương Giang Giang: “Nhìn thấy không, chó điên chơi bóng như thế đó, một chút chiến thuật cũng không có, IQ quá thấp, ngàn vạn lần đừng có học theo.”

Trương Giang Giang “dạ dạ vâng vâng” gật đầu một mạch.

“Nói ai IQ thấp hả?!” Chó điên Tề Phi gào thét, “Tôi cần chết cậu!”

Cuối cùng Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh cũng mệt lả.

“Ba người các cậu chơi đi.” Quý Khâm Dương ném bóng cho Trác Tiểu Viễn, sau đó mở chai nước đưa cho Tạ Mạnh, hai người ngồi bên sân, yên bình nhìn ba kẻ dở hơi chơi bóng.

Lưng áo sơ mi của Tạ Mạnh đã ướt nhẹp mồ hôi, cậu cởi cúc ở cổ áo, nhẹ nhàng phẩy phẩy, lộ ra một nửa bờ cong xương quai xanh cực kì mềm mại.

Quý Khâm Dương quay mặt đi, hấn ngửa đầu đảo đảo tóc mái, qua một lát lại không kìm được ngoảnh đầu về.

“?” Tạ Mạnh đã cài lại cúc áo, cậu nhìn Quý Khâm Dương cười cười.

Quý Khâm Dương: “...”

Lời tác giả: Đại thần An Lợi đi xem mã nam trung học đấu bóng, cái câu “ăn nhiều một chút” kia, chính là từ đó mà ra.

Đoạn này:

“?” Tạ Mạnh cúi đầu, mới phát hiện dây giày mình bị tuột, cậu còn chưa kịp khom lưng buộc lại, Quý Khâm Dương đã ngồi xuống.

“...” Tạ Mạnh vô thức lùi lại một bước.

Quý Khâm Dương ngẩng đầu, hấn nhìn Tạ Mạnh nhú mày: “Cậu lùi cái gì?”

Tạ Mạnh lúng túng nói: “Không cần...”

Quý Khâm Dương không để ý đến cậu, hai tay nhanh nhẹn buộc chặt dây giày, Tạ Mạnh chống đầu gối, không được tự nhiên lắm nói câu cảm ơn.

Nói chứ... được chàng trai mình thích quỳ xuống buộc dây giày – hành động này tuyệt đối gây trụy tim cho các cô gái – và tất nhiên – cả các chàng trai nữa =))

11. Quyển 1 - Chương 11

Trước kỳ nghỉ hè, Trương Giang Giang tâm tình hồi hộp gửi cho Nhu Nhu một tin nhắn: “Có thời gian đi bơi không?”

Đối phương trả lời rất nhanh: “Xin lỗi cậu... Nghỉ hè có lẽ tớ sẽ đi học thêm.”

Nói không thất vọng là nói dối, nhưng là một người đàn ông vừa hiểu chuyện lại rộng lượng (...) Trương Giang Giang tất nhiên sẽ không tính toán chi li.

Nhu Nhu lại gửi một tin nhắn nữa: “Đi bơi đừng quên chụp ảnh cho tớ xem nhé, cực kì nhớ cậu luôn, ảnh chụp bóng rổ kia làm hình nền cũng lâu lắm rồi.”

Trương Giang Giang: “...”

Tạ Mạnh ghi bài tập hè, vừa ngoảnh đầu lại thì trông thấy Trương Giang Giang mặt mũi nháy mắt đã đỏ bừng.

“...” Tạ Mạnh khá lo lắng, “Không khoẻ chỗ nào sao?”

Tề Phi cười xấu xa nói: “Cậu ta không phải không khoẻ, chỉ là đang xấu hổ thôi.”

Trương Giang Giang: “...”

Qua hạ chí, Tô Châu chính thức bước vào thời kì nóng bức. Ban ngày nóng khô, không khí bức bối, ban đêm ngược lại mát mẻ, thỉnh thoảng Tạ Mạnh sẽ bê mấy chiếc ghế mây ra sân để Trương Tú Quyên ngồi hóng gió.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cậu vẫn luôn không đổi, sáng sớm đánh quyền, cùng Trương Tú Quyên so chiêu.

“Nghỉ hè con không đi chơi sao?” Bà lão ra tay mau lẹ, đối với cháu trai cũng chẳng nương tay, “Đừng chỉ ở nhà, mốc người luôn đó.”

Tạ Mạnh bất đắc dĩ: “Ngày nào con cũng đi chơi, nhờ bà có chuyện gì thì biết làm sao?”

Trương Tú Quyên: “Ta có thể có chuyện gì, con đừng tự bó buộc mình thế.”

“...” Tạ Mạnh dở khóc dở cười, đành phải nói, “Hôm nay con sẽ đi bơi.”

Trương Tú Quyên hưng phấn: “Đi cùng bạn gái à?”

Tạ Mạnh: “Nam, lát nữa cậu ấy sẽ tới.”

Trương Tú Quyên trợn mắt: “Hừ, con cũng cao giá quá đấy, còn muốn người ta tới đón nữa! Mang chè đậu xanh trong tủ lạnh hâm lại đi, nóng bức thế này mà cũng không biết khách sáo.”

Lúc Quý Khâm Dương đến thì trông thấy Tạ Mạnh đang cầm một bình giữ nhiệt, hẩn nhịu mày, đạp chân chống chiếc xe địa hình mới mua.

“Hảo bà nấu chè đậu xanh.” Tạ Mạnh giải thích, cậu vặn nắp bình, rót cho Quý Khâm Dương một chén, “Uống thử xem.”

Vừa vặn còn ấm, thanh mát ngon miệng, Trương Tú Quyên hăm đường phèn, chè ngọt mà không ngấy.

Quý Khâm Dương vừa uống vừa cười bảo: “Cái này coi như tiền xe hả?”

Tạ Mạnh cũng cười, hiếm khi thấy cậu nói đùa: “Như vậy quá lãi cho cậu rồi.”

Quý Khâm Dương không phủ nhận, hẩn bảo Tạ Mạnh ngồi phía sau, rồi treo bình giữ nhiệt lên ghi đông xe.

Phố Sơn Đường nhiều dốc, tuy ngắn nhưng cao, Quý Khâm Dương đeo Tạ Mạnh tới sườn núi thì đứng hẩn lên đạp.

“Hay để tôi xuống đẩy nhé.” Tạ Mạnh đề nghị.

Quý Khâm Dương kìm nén không nói gì, gió từ sườn núi quét lên thổi tung tóc mái hẩn, lộ ra vàng trán tròn bóng: “Cậu đứng dậy, giữ chặt vai tôi.”

“?” Tạ Mạnh mặc dù không hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Quý Khâm Dương hăng hái dồn lực lao lên đoạn dốc cao nhất.

Gió nóng phần phật đập thẳng vào mặt, Tạ Mạnh nheo mắt, vô thức bám chặt Quý Khâm Dương, nam sinh lái xe mỉm cười ngoảnh lại, nắng khắc chói chang lên gương mặt hân tuyệt đẹp dịu dàng.

Khi hai người đến bể bơi, Trương Giang Giang và Tề Phi đã đứng chờ từ trước. Trương Giang Giang còn mang cả phao bơi con vịt vàng theo.

Lúc thấy Quý Khâm Dương, Tề Phi có chút ngạc nhiên: “Chẳng phải hôm qua vừa bám lỗ tai sao? Hôm nay có bơi được không đấy?”

Tạ Mạnh nghe thấy, có chút ngờ vực ngoảnh đầu nhìn lại.

Quý Khâm Dương lộ ra lỗ tai bên trái, trên vành tai có một chiếc khuyên nhỏ lấp lánh ánh bạc.

“...” Tạ Mạnh nhìn chằm chằm hồi lâu.

Quý Khâm Dương nghiêng mặt cười: “Đẹp không?”

Tề Phi tỏ ra không chịu nổi, trong mắt gã Quý Khâm Dương thật sự tự kỉ vô cùng: “Vâng, lão đại cậu đẹp nhất, gọi cảm muốn chết luôn!”

Trương Giang Giang khá lo lắng sau khi khai giảng liệu có thể bị Phật Di Lặc phát hiện hay không, có điều nghe Tề Phi nói, ngay cả tóc Quý Khâm Dương còn từng nhuộm rồi, một chỗ nhỏ như vậy ai có thể quản được chứ.

“Vậy sao hôm nay cậu còn đi bơi?” Tạ Mạnh đã thành quen cũng không có cảm giác gì, trong mắt cậu Quý Khâm Dương rất đẹp, ăn vận nhiều thứ có khi còn hợp hơn cả con gái.

Quý Khâm Dương: “Tôi đứng ngoài nhìn được rồi, hồ bơi cũng khá mát mẻ.”

Vì đến sớm nên trong bể bơi cũng không có nhiều người, Trương Giang Giang bám vào con vịt vàng nổi lên bắt Tề Phi đẩy mình, Quý Khâm Dương một mình có chút tẻ nhạt ngồi cạnh hồ nước rửa chân, ánh mắt vô thức ghim trên người Tạ Mạnh đang chìm trong nước.

Nam sinh hệt một chú cá, cả người ngâm nước tưởng như mềm mại hẳn đi.

Quý Khâm Dương nhìn cậu bơi về phía mình, chống một tay nhô lên xuống bên cạnh.

“Có chán không?” Tạ Mạnh lau chiếc cằm còn đang nhỏ nước, da cậu rất trắng, song không giống làn da trắng tuyết như trong suốt của Quý Khâm Dương, vì ra khỏi mặt nước mà có chút lạnh, Quý Khâm Dương phát hiện đầu ngực của đối phương sưng lên.

“...” Quý Khâm Dương sờ mũi, khụ một tiếng nói, “Có một chút.”

Tạ Mạnh cầm một chiếc khăn mặt lau róc, cậu ngẫm nghĩ bảo: “Chờ bọn họ chơi xong, tôi đưa cậu đi chỗ khác.”

Quý Khâm Dương hứng thú: “Ồ? Chỗ nào?”

Tạ Mạnh bật cười, ném khăn mặt ra chỗ khác: “Cho cậu biết thì còn gì là thú vị nữa.”

Sau khi chào hỏi Trương Giang Giang và Tề Phi, Tạ Mạnh kéo Quý Khâm Dương ra ngoài thì vừa vặn chạm mặt Trác Tiểu Viễn, Trác Cận Cận mặc một bộ áo tắm viền hoa rất dễ thương, trông thấy cậu lại hét ầm lên.

Tạ Mạnh: “...”

Trác Tiểu Viễn lạnh lùng nói: “Với cái thân hình này của mày thì không cần phải xấu hổ đâu.”

Trác Cận Cận tức giận đánh ông anh mình một cái.

Quý Khâm Dương cùng Trác Tiểu Viễn cùng nắm đấm: “Chăm sóc em gái cho tốt.”

Trác Tiểu Viễn nhếch mi: “Không cần cậu phải nói.” Gã liếc mắt nhìn hai người một cái, “Các cậu bơi xong rồi?”

Tạ Mạnh không đáp đúng trọng tâm: “Trương Giang Giang và Tề Phi còn ở trong.”

Trác Tiểu Viễn khó chịu hừ một tiếng: “Lại phải chơi cùng bộ đôi ngu ngốc đó nữa.”

Tạ Mạnh: “...”

Lúc đạp xe đến trước cửa võ đường, Quý Khâm Dương còn chưa phản ứng kịp, Tạ Mạnh đi lên vài bậc thang dừng lại chờ hần.

“Hồi bé thân thể không tốt lắm, nên hảo bà đưa tôi đến đây.” Tạ Mạnh chào hỏi bác bảo vệ, quen lối đi vào khu sanda, trong phòng thay đồ không có người, Tạ Mạnh đưa một bộ võ phục còn mới cho Quý Khâm Dương.

Nam sinh mặc võ phục bằng lụa, chân đất không đi giày.

Quý Khâm Dương cũng bắt chước cậu, cởi giày ra, hai người một trước một sau bước vào võ đài.

Sư phụ dạy quyền cước còn đang lên lớp học trò, rất nhiều đứa nhóc thoát trông chỉ tầm năm, sáu tuổi đang đứng trung bình tấn, từng nắm đấm nhỏ con ra quyền thu tay.

“Tôi cũng học theo bọn nó sao?” Quý Khâm Dương hiếu kì hỏi, hần nhìn Tạ Mạnh đeo bao bảo hộ tay vào, lại ném cho mình hai chiếc.

“Hiện tại cậu học căn bản cũng không kịp nữa rồi.” Tạ Mạnh cười nói, “Tôi dạy cậu bộ quyền pháp thực dụng, bình thường dùng để phòng thân.”

Quý Khâm Dương cảm thấy có chút khó tin: “Tôi không ngờ cậu biết món này đó.”

Tạ Mạnh không nói gì, kéo cánh tay Quý Khâm Dương chồng lên tay mình, cậu khoa tay múa chân một hồi đánh tới đánh lui, Quý Khâm Dương dựa theo làm lại một lần.

“Chân trái phía trước, chân phải phía sau, đầu gối hơi cong xuống.” Tạ Mạnh vừa nói vừa làm, chân trái vòng qua Quý Khâm Dương, hai cánh tay giao nhau đột ngột kéo lệch, tức thì thân trên của Quý Khâm Dương ào ra trước, còn chưa kịp phản ứng gì đầu gối Tạ Mạnh đã theo tới. Một cái xoay người, Quý Khâm Dương đã bị đè đến không cách nào động dậy trên mặt đất.

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh cúi đầu nhìn hần: “Sanda cổ truyền, đầu, ngón tay, bàn tay, nắm tay, khuỷu tay, bả vai, đầu gối, chân, hông, cánh tay, mỗi một bộ phận đều có thể tấn công, chú trọng đánh bất ngờ, áp dụng trong thực tế là chính.”

Cậu đỡ Quý Khâm Dương dậy, bày ra tư thế phòng ngự: “Cậu thử xem.”

Quý Khâm Dương mồ hôi đầy người nằm bẹp trên đất, Tạ Mạnh múc chè đậu xanh cho hần.

“Chiêu vừa nãy gọi là gì?” Quý Khâm Dương đột nhiên hỏi.

Tạ Mạnh: “Vĩnh Xuân quyền, Tam Bản phủ.”

Quý Khâm Dương: “Đó cũng là sanda?”

Tạ Mạnh: “Là một loại võ truyền thống Trung Quốc.”

Quý Khâm Dương bật cười: “Sao cậu cái gì cũng biết thế, đúng là nhất đại tông sư.”

“Bộ phim của Vương Gia Vệ cũng không tệ lắm[1].” Tạ Mạnh cười theo, “Chẳng qua kĩ thuật có chút khoa trương.”

[1] “Nhất đại tông sư” là một bộ phim do Vương Gia Vệ đạo diễn, cũng là ý chỉ võ sư hạng nhất, kiểu kiểu như thế =.=.

Quý Khâm Dương gật đầu: “Ừ, đuống đuống (đúng đúng).”

Miếng chè đậu xanh trong miệng Tạ Mạnh suýt nữa thì phụt ra, Quý Khâm Dương nghỉ ngơi một lát lại đứng lên, hấn khởi động khớp cổ tay cổ chân.

“Còn tập nữa ư?” Tạ Mạnh kinh ngạc, “Chuyện này không cần phải vội, cậu không sợ sáng mai không dậy được hả?”

Quý Khâm Dương nhú mày, một lời hai nghĩa đáp: “Mấy vụ đánh đấm này, là đàn ông thì không thể thua.”

Nghỉ hè qua tầm nửa tháng, Tề Phi lại hẹn Quý Khâm Dương đi bơi.

“Lỡ tai cậu ngon lành rồi đúng chứ?” Tề Phi cầm di động, một tay phe phẩy quạt hương bồ, vừa gọi điện vừa dỗ mấy đứa nhóc nhà dì mình ngủ trưa, “Tôi hẹn Trương Giang Giang với Trác Tiểu Viễn rồi, cậu và Tạ Mạnh cũng đến đi, nếu không tôi sẽ phải ở nhà dỗ hai đứa nhãi ranh đó.”

Quý Khâm Dương ở đầu dây bên kia bật cười: “Không rảnh, dạo này có việc.”

Tề Phi: “Chắc lại viết nhạc hử, mà gọi Tạ Mạnh hộ cái, nhất định là sẽ đi.”

Quý Khâm Dương: “Cậu ấy cũng không rảnh, không cần hỏi đâu.”

Tề Phi: “Gì?!”

Quý Khâm Dương biếng nhác đáp: “Cho nên ba tên ngu ngốc các cậu chỉ có thể chơi cùng nhau thôi.”

Tề Phi: “...”

Tạ Mạnh nhận được điện thoại của Trương Giang Giang lúc đang dạy Quý Khâm Dương cách chế trụ nhanh chóng đối thủ lên tường, cậu bắt chéo hai tay đối phương ra sau, chen một chân vào giữa hai chân của đối phương.

“Xin lỗi...” Tạ Mạnh ý muốn nghe máy, Quý Khâm Dương biểu tình có chút khó xử, hắn đành cố thả lỏng thân thể dựa sát lên tường.

“Cậu và đẹp trai hạng nhất làm cái gì vậy?” Trương Giang Giang trong điện thoại oán giận nói, “Người muốn gặp thì toàn không đến à.”

Tạ Mạnh suy nghĩ chốc lát mới kịp phản ứng đẹp trai hạng nhất là ai...

“Gần đây tớ đi làm thêm.” Tạ Mạnh nói xong thì nhìn thoáng qua Quý Khâm Dương, cậu này cũng không tính là nói dối, trừ việc dạy Quý Khâm Dương ra, ở võ đường cậu cũng phải đốc thúc lũ nhóc khác đánh quyền.

Trương Giang Giang hiểu rõ tình hình kinh tế trong nhà Tạ Mạnh, tức khắc ngừng hậm hực: “Cái kia... Có khổ lắm không?”

Tạ Mạnh: “Rất tốt.”

Trương Giang Giang lại hỏi: “Làm vui không?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Làm rất vui.” Cậu nhìn thoáng qua Quý Khâm Dương đang bị mình đặt trên tường, lại cười nhấn mạnh thêm, “Làm cực kì vui.”

Quý Khâm Dương nhếch miệng, đột nhiên vai khê động, đánh vào vai Tạ Mạnh, người sau lưng không đề phòng bị Quý Khâm Dương đẩy ngược một cái, vì thế vị trí hai người lập tức hoán đổi.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương cười xấu xa làm khẩu hình miệng: “Làm-cực-kì-vui.”

Kỳ nghỉ hè gần hết, Quý Khâm Dương đã có thể chống đỡ hơn mười chiêu của Tạ Mạnh. Mạc Tổ Viện tuy không hiểu vì sao con trai đột nhiên có thêm sở thích kì quái này, nhưng vẫn làm cho hắn một bộ sưu tập võ phục xuân hạ thu đông.

Quý Sơn Dung ngược lại khá vui vẻ, còn cố ý viết mấy chữ “Võ giả cao đức, nhân tâm hiệp nghĩa”[2] dán

trong phòng nhạc của Quý Khâm Dương.

[2] Đạo đức của người học võ là hành hiệp trượng nghĩa =.=.

Mấy ngày nghỉ hè cuối cùng, Quý Khâm Dương mỗi sáng sớm đều chạy bộ, đạp xe, vừa nghe nhạc vừa đánh một bộ Hình Ý quyền.

Mạc Tổ Viện làm xong bữa sáng, vô cùng mê đắm nhìn con trai: “Con em thật là đẹp trai.”

Quý Sơn Dung giả vờ nghiêm túc khụ một tiếng.

Mạc Tổ Viện cười nói: “Được rồi, lão già anh cũng rất bảnh.”

Quý Khâm Dương uống xong sữa đậu nành, hôn hai má mẹ mình.

Mạc Tổ Viện vỗ hấn hỏi: “Có về ăn trưa không?”

Quý Khâm Dương phẩy ngón tay làm động tác “không”, hấn đeo tai nghe lên, ngâm nga hát chạy xuống tầng.

“...” Mạc Tổ Viện lo lắng vỗ mặt, “Con trai có phải đang yêu không?”

Quý Sơn Dung run run lật báo hừ một tiếng: “Trước đây nó cũng không phải chưa từng đưa bạn gái về.”

Mạc Tổ Viện: “Lần này không giống.” Bà cười nói, “Con em, thật sự thích ai, sao em có thể không biết chứ?”

Tạ Mạnh cùng Quý Khâm Dương mặt đối mặt từ hai đầu bước tới, hai người phảng phất đã bày ra tư thế cao thủ so chiêu. Có lẽ không theo căn bản nên Quý Khâm Dương ngược lại học không hề bị hạn chế, tựa tờ giấy trắng vẩy mực múa bút đã trở thành một quyển sách có một không hai, lối đánh chỉ theo đuổi nhanh chuẩn độc.

Tay trái vùng tới, Tạ Mạnh đưa tay chắn, đầu gối chân trái của Quý Khâm Dương đuổi kịp, Tạ Mạnh đỡ, cậu mạnh mẽ vùng tay làm lá chắn gạt quyền phong của Quý Khâm Dương ra, đẩy ngược lại, đối phương ngược trúng một chiêu, lui lại mấy bước.

Tạ Mạnh mỉm cười, cũng không buông tha hấn, nhảy lên một chân hướng về bả vai Quý Khâm Dương, người phía sau phản ứng cực nhanh, bất thành linh bất được chân Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh: “!”

Tay còn lại của Quý Khâm Dương túm lấy ngực áo Tạ Mạnh, gần như nhấc lên nửa thân cậu, lẩn nửa vòng hai người cùng ngã trên mặt đất.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương đè cả người lên Tạ Mạnh, chống tay lên khủy cùi, cúi đầu nhìn cậu.

Tạ Mạnh có chút buồn bực hỏi: “Chiêu vừa nãy của cậu...”

“Học được trong phim đấy.” Quý Khâm Dương có vẻ lơ đãng, hần chống cằm, đột nhiên vươn tay vuốt vuốt tóc mái Tạ Mạnh, “Rất hữu dụng đúng không?”

Tạ Mạnh thở hắt, cậu di chuyển chân: “Đứng dậy...”

Quý Khâm Dương uể oải không chịu cử động.

Tạ Mạnh: “...”

Nam sinh đột nhiên dụi dụi vai Tạ Mạnh nửa ngày hết một con cún con, Tạ Mạnh đưa tay sờ một cái, tất cả đều là mồ hôi của Quý Khâm Dương...

“Cậu...” Tạ Mạnh bật cười.

Quý Khâm Dương ha ha hai tiếng, hần đứng lên kéo tay Tạ Mạnh: “Sắp khai giảng, làm xong bài tập rồi đúng không?”

“Ừm.”

“Tốt quá, mượn bài tập Toán về chép...”

“...”

12. Quyển 1 - Chương 12

Mỗi ngày mừng một tháng chín đối với học sinh mà nói đều là ngày trọng đại, năm hai lên năm ba, năm nhất lên năm hai, năm nhất một lần nữa mở ra cánh cửa mới trong đời.

Tề Phi sáng sớm đứng trên hành lang tầng hai nhìn xuống, Trương Giang Giang chuyển qua chuyển lại mấy lượt sách, ngoảnh đầu phát hiện gã vẫn còn đang nhìn.

“Nhìn cái gì đấy?” Trương Giang Giang sấn tới.

Tề Phi kéo cổ gã lại, vẻ mặt thần thần bí bí bảo: “Nghe nói khoá mới có một đại mỹ nhân, đến, cùng anh đây nhìn xem.”

Trương Giang Giang khinh thường nói: “Đại mỹ nhân thì sao chứ, chắc chắn không xinh bằng Nhu Nhu.”

Tề Phi: “Thôi đi, Nhu Nhu nhà cậu ai biết là trâu hay heo, mình cậu cứ tự cho là thiên tiên mãi.”

Trương Giang Giang hiện tại trong lòng trong mắt đều là Nhu Nhu nhà mình, hoàn toàn không quan tâm Tề Phi miệng thối: “Vậy tìm ra chưa, mỹ nhân ấy.”

Tề Phi thở dài, thổn thức nói: “Trước đây Quý lão đại tùy tiện đứng một chỗ là mỹ nhân đã bu lại một đám rồi...”

Trương Giang Giang từ chối cho ý kiến, gã liếc mắt trông thấy Tạ Mạnh ôm sách đang chuẩn bị lên tầng, lập tức kêu: “Tạ Mạnh!”

Nam sinh ngẩng đầu, Quý Khâm Dương đi cạnh cậu cũng dừng lại theo.

“Lão đại!” Tề Phi cố ý lớn tiếng nói, “Chiều nay đi chơi bóng nha!”

Quý Khâm Dương chưa vội trả lời, hần quay đầu hỏi Tạ Mạnh: “Cậu đi không?”

Tạ Mạnh gật đầu, cười bảo: “Lâu rồi không cùng nhau chơi.”

Năm hai áp lực học tập càng lúc càng nặng, rất nhiều học sinh bắt đầu có ý muốn học thêm, đặt vững nền tảng cho các môn khoa học tự nhiên kỳ sau.

Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh khi nói chuyện cũng sẽ không nhắc vấn đề này, chẳng biết là không coi trọng, hay là vô thức tránh đi.

Ngược lại Tề Phi trong giờ Ngữ Văn lên đề cập tới một lần: “Hôm nay tôi nghe Phật Di Lặc nói, Tạ Mạnh sắp tham gia olympic Toán, mấy ngày nữa sẽ ra ngoài cùng trường khác học bổ túc.”

Quý Khâm Dương khẽ nhắc mi, hắn không nói lời nào, tai trái đeo tai nghe, cầm bút viết nguệch ngoạc. Giáo viên dạy Văn đang phân tích thơ cổ, lấy bài thi của Quý Khâm Dương làm mẫu.

Tề Phi trộm liếc hắn một cái: “Cậu chắc thi ban xã hội hả?”

Quý Khâm Dương không thừa nhận cũng chẳng phản đối, ánh mắt hắn dừng trên người Tạ Mạnh, đuôi tóc nam sinh hơi dài, cúi đầu, lộ ra đường cong nơi cằm cổ tuyệt đẹp.

“Trương Giang Giang muốn thi truyền thông, cũng là ban xã hội.” Tề Phi nhẹ giọng nói, “Tôi hỏi Trác Tiểu Viễn, cậu ta nói học y, thấy quyết tâm lắm.”

Bút của Quý Khâm Dương không ra mực, hắn ấn mạnh vài cái, mắt kiên nhẫn ném vào ngăn bàn.

Tề Phi thở dài: “Cậu đừng như vậy, phân ban cũng không phải là không gặp được nhau, bình thường vẫn có thể cùng chơi mà.”

Quý Khâm Dương không nói gì, dứt khoát nhét tai nghe vào hai tai mình, hắn thoát thấy Tạ Mạnh ngoảnh lại nhìn lướt qua bên này, tầm mắt hai người thoáng chốc chạm nhau.

Quý Khâm Dương rời mắt trước.

“?” Tạ Mạnh nhìn sang Tề Phi, gã vô tội nhún vai.

Tạ Mạnh cũng không từ chối thi olympic Toán học, cậu tìm thời cơ nói cho Trương Giang Giang biết.

“Không biết Nhu Nhu có thi không nhỉ?” Trương Giang Giang ao ước nói.

Tạ Mạnh: “Nếu là lớp quốc tế thì chắc sẽ đi.” Dứt lời, cậu trông thấy Quý Khâm Dương vừa vặn từ cửa lớp bước vào.

“Quý Khâm Dương.” Tạ Mạnh vẫy tay.

Quý Khâm Dương biếng nhắc liếc cậu một cái, cố ý lấy tai nghe xuống hỏi một câu: “Cậu gọi tôi?”

Tạ Mạnh dở khóc dở cười: “Đúng vậy, tôi gọi cậu.”

Quý Khâm Dương bữu môi, chậm rãi đi tới.

“Hôm nay muốn đến nhà tôi không?” Tạ Mạnh tính tình tốt cười cười, “Tôi có thứ này cho cậu.”

Trương Giang Giang nghe xong nhảy dựng lên: “Tớ cũng muốn đi tớ cũng muốn đi! Bao nhiêu lâu rồi tớ còn chưa được đến nhà cậu!”

Tạ Mạnh đang định nói để lần sau, chợt nghe Quý Khâm Dương đột ngột lên tiếng.

“Được.” Hắn liếc Tạ Mạnh một cái, “Cùng đi đi.”

So với Trương Giang Giang hưng phấn, Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương trên đường có vẻ im ắng hơn rất nhiều. Quý Khâm Dương chống đầu, hết sức chú tâm nghe nhạc, ngẫu nhiên sẽ đánh vài nhịp theo giai điệu bài hát, Tạ Mạnh mấy lần nhìn hắn đều không được ngó ngang.

Trương Giang Giang trì trệ đến đâu thì cũng phát hiện ra chỗ không thích hợp, gã ghé tai Tạ Mạnh nhẹ giọng bảo: “Cậu với Quý đẹp trai hạng nhất cãi nhau à?”

Tạ Mạnh do dự chốc lát, lắc đầu.

Trương Giang Giang một bộ tớ-hiểu-mà võ vai cậu: “Mau làm hoà đi, có dịp tớ sẽ tạo cơ hội cho các cậu ở riêng một chỗ nha.”

Tạ Mạnh: “...”

Rõ ràng Trương Giang Giang hoàn toàn quên, thứ gọi là cơ hội ở riêng một chỗ đã sớm bị gã phá tan...

Buổi chiều Trương Tú Quyên đến Đại học của người cao tuổi học quốc hoạ, đã pha sẵn trà hoa quả cùng chè đậu xanh để trong tủ lạnh, Tạ Mạnh mời Trương Giang Giang và Quý Khâm Dương vào nhà, tự mình xuống bếp lấy bát.

Trên tường ngoài cửa căn nhà lớn kiểu cũ leo đầy dây thường xuân, phòng khách rất tối, gió lùa từ khoảng sân, mang theo hương đất cùng ẩm ướt. Nhà cửa được Tạ Mạnh dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, trên tường treo hai bức di ảnh đen trắng, dưới bàn thờ bày hoa quả cùng lư hương.

“Đây là bố mẹ tôi.” Có lẽ là sợ xấu hổ, Tạ Mạnh chủ động giải thích, cậu mang trà bánh ra, được Quý Khâm Dương tự mình tiếp nhận.

“Đề tôi.” Quý Khâm Dương thản nhiên nói.

Tạ Mạnh ngẩn người, lập tức cười đáp: “Cảm ơn.”

Ba người ngồi bên chiếc bàn vuông trong phòng khách, Trương Giang Giang nhìn di ảnh, không kìm được hỏi: “Bác trai bác gái... Đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Mạnh thấp hươg cắm vào lư hươg: “Bố mẹ tớ ở trong một nhóm phóng viên tự do đời đầu, năm tớ sáu tuổi bọn họ đi Palestine và Israel... Rồi hi sinh trong chiến tranh.” Cậu nhìn Trương Giang Giang, “Chẳng phải cậu thích chụp ảnh sao? Trong phòng tớ có rất nhiều ảnh bố mẹ chụp, có muốn xem không?”

Trương Giang Giang tất nhiên muốn xem, song gã ngại phiền toái Tạ Mạnh, vội nói: “Cậu cứ ngồi đây đi, tớ tự đi xem.”

Sau khi nghe Tạ Mạnh nói địa điểm, Trương Giang Giang rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại hai người cậu và Quý Khâm Dương.

Mùi hươg dần khuếch tán cả căn phòng, Quý Khâm Dương nhấp ngụm trà, nhìn chăm chăm mặt Tạ Mạnh.

“...Mặt tôi có gì à?” Tạ Mạnh khó hiểu dùng mu bàn tay cọ cọ hai má, song chẳng cọ được chút vết bẩn nào.

“Đúng rồi.” Tạ Mạnh đột nhiên nhớ tới, “Tôi có thứ này cho cậu.”

Quý Khâm Dương nhìn đối phương đứng lên, mở tủ gỗ phía sau lấy ra một chiếc hộp.

Nét mặt Tạ Mạnh có chút khấn trương: “Mấy ngày nữa tôi phải tham gia lớp huấn luyện thi olympic Toán, có lẽ không thể kịp sinh nhật tặng cậu, nên mới chuẩn bị trước.”

Quý Khâm Dương mở nắp hộp ra, mở xong mới phát hiện bên trong hoá ra là một chiếc tai nghe SONY.

“Tôi không biết cái nào tốt, nên đã hỏi rất nhiều... Cái này là người bán hàng giới thiệu.” Tạ Mạnh nhìn Quý Khâm Dương cười, “Có điều dùng tốt hay không, còn phải theo ý cậu.”

Tạ Mạnh thấy Quý Khâm Dương không có phản ứng, chỉ có thể kiên trì tiếp tục nói: “Đây là hướng dẫn sử dụng, MP3 của cậu cũng có thể dùng được, hoá đơn tôi chưa rút, bảo hành hai năm, nếu dùng không quen thì...” Tạ Mạnh chỉ cảm thấy trên môi nóng lên, những lời chưa nói đều bị cản lại.

Mặt Quý Khâm Dương gằn trong gang tấc, lông mi nhỏ dài cong vút, đôi ngươi mang theo ý cười.

Tạ Mạnh: “...”

“Dùng không quen thì thế nào?” Xúc cảm trên môi còn chưa rõ ràng, Quý Khâm Dương đã lui về khoảng cách an toàn, như thể chưa có điều gì xảy ra, đem tai nghe cắm vào MP3.

“...” Tạ Mạnh cứng nhắc nói, “Ừm... Có thể mang hoá đơn đi đổi.”

“Thế ư?” Quý Khâm Dương đeo tai nghe lên mỉm cười, “Có điều đồ cậu mua, sao có thể không tốt chứ?”

Học sinh tham gia olympic Toán học tổng cộng phân ra hai lớp, mỗi lớp chỉ có mười lăm người, hàng ngày huấn luyện từ 2 giờ đến 8 giờ tối, tiến độ của hai lớp có nhanh có chậm, Tạ Mạnh là người khác trường duy nhất được xếp vào lớp có tiến độ nhanh của học sinh Trung học S.

Hàn Đông ngày đầu tiên nhìn thấy cậu, biểu tình cũng không ngạc nhiên lắm: “Lâu rồi không gặp.”

Tạ Mạnh cười: “Lâu rồi không gặp.”

Lần lượt những bạn học trước kia quen biết cũng tới chào hỏi cậu, Tạ Mạnh đều đáp lại, biểu tình lạnh nhạt.

“Sau khi vụ Lâm Hằng Kính được giải quyết, hình như phòng giáo vụ từng liên lạc với bà nội cậu thương lượng giúp cậu chuyển trường.” Hàn Đông nhìn cậu một cái, “Có điều tất nhiên đã bị cự tuyệt.”

Trương Tú Quyên vẫn chưa nhắc qua việc này với Tạ Mạnh, nhưng cậu có thể tưởng tượng được thái độ của bà mình lúc đó.

“Tôi học ở Trung học W rất tốt.” Tạ Mạnh nói.

Hàn Đông ghét bỏ liếc cậu: “Tôi không mù, nhìn ra được hiện tại từ đầu đến chân cậu đều rất thoải mái.”

Tạ Mạnh: “...”

8 giờ tan học, Hàn Đông và Tạ Mạnh cùng nhau trao đổi bài vở, hai người vừa thảo luận bài tập vừa đi ra ngoài thì chạm mặt lớp chậm cũng vừa tan học.

Lâm Vi Hân thướt tha đứng sau cửa lớp.

“Tạ Mạnh.” Cô bạn chủ động chào hỏi, mỉm cười ngọt ngào.

Hàn Đông “ồ” một tiếng, y chọc tay Tạ Mạnh: “Diễm phúc của cậu lớn quá.”

Tạ Mạnh bất đắc dĩ trừng y một cái, ngoảnh đầu nhìn Lâm Vi Hân: “Chưa về sao?”

Lâm Vi Hân động tác tự nhiên vén lọn tóc dài rơi trước bả vai ra sau lưng, đôi người tưởng như ướt nước: “Tổ đợi cậu... Cùng về được không?”

Lúc Tạ Mạnh về đến nhà thì đã sắp 10 giờ, cửa phòng Trương Tú Quyên đã đóng, bên trong truyền ra giai điệu từ chiếc radio cũ, Tạ Mạnh nhẹ tay nhẹ chân rửa mặt rồi vào phòng mình, nằm trên giường mà nửa ngày chẳng ngủ được.

Cậu xoay người đứng lên, mở cặp lấy bức thư của Lâm Vi Hân ra, để gần ngủ mới phát hiện còn xịt nước hoa.

“...” Tạ Mạnh cười khở, lại ném bức thư vào cặp.

Trên bàn có bình nước trắng, Tạ Mạnh vừa mới rót cho mình một chén thì trông thấy Trương Tú Quyên vừa tháo mặt nạ vừa ngâm nga “Nữ nhi tình” bước ra cửa, lúc thấy cháu trai thì giật cả mình.

Tạ Mạnh: “...”

“Về nhà sao không gọi ta một câu?” Trương Tú Quyên ném mặt nạ oán giận nói, “Đói bụng không, muốn ăn gì?”

“Con đói bụng thì sẽ tự ăn, bà đi ngủ sớm chút đi.” Tạ Mạnh giục bà, Trương Tú Quyên ngáp một cái, sờ đầu cậu, “Ta đi ngủ, con đừng thức quá khuya.”

Tạ Mạnh gật đầu, cậu uống một ngụm, nghĩ đến Lâm Vi Hân đầu lại bắt đầu đau.

Lư hương trước di ảnh bố mẹ đóng đầy tàn nhang, Tạ Mạnh ra sân đổ một ít vào mấy gốc cây, sau đó thấp ba nén hương đi vào.

Mùi hương tràn ngập khoe mũi, Tạ Mạnh ma xui quỷ khiến vươn tay chạm môi.

Nơi đó dường như còn lưu lại hương vị của Quý Khâm Dương.

Bởi vì huấn luyện bắt đầu lúc 2 giờ chiều, nên buổi sáng Tạ Mạnh vẫn đi học bình thường, Trương Giang Giang nhìn thấy cậu, câu đầu tiên chính là hỏi Nhu Nhu.

“...” Tạ Mạnh hoàn toàn quên mất chuyện này, vô cùng xin lỗi nói, “Hôm nay tớ sẽ hỏi giúp cậu... Tớ thật sự quên mất.”

Trương Giang Giang rộng lượng đáp: “Không sao không sao, cậu có mang album ảnh đi không?”

Từ sau lần tới nhà Tạ Mạnh, Trương Giang Giang ngày ngày đều nhớ thương ảnh chụp của bố mẹ cậu.

Lần này thì Tạ Mạnh không quên: “Có mang.” Cậu lấy album từ trong cặp ra, ngay tiếp theo cũng trôi ra bức thư của Lâm Vi Hân, Trương Giang Giang nhanh tay lẹ mắt cướp được.

“Có thư tình sao không lấy ra hả?!” Trương Giang Giang thích thú, “Không xứng mặt anh em gì hết!”

“...” Tạ Mạnh lúng túng nói, “Không phải như cậu nghĩ đâu...”

Trương Giang Giang giờ bức thư lên không cho cậu lấy lại, đột nhiên thư trong tay biến mất, quay đầu lại thì trông thấy Quý Khâm Dương đứng phía sau.

Quý Khâm Dương cau mày, cổ hần treo chiếc tai nghe Tạ Mạnh tặng, nhẹ nhàng quơ quơ bức thư trong tay, trên mặt đầy tràn ý cười: “Thư tình?”

Tạ Mạnh chẳng hiểu sao lại có chút chột dạ, cậu hé miệng, phủ nhận: “Không phải...”

Quý Khâm Dương “ồ” một tiếng: “Vậy tôi giúp cậu vứt đi nhé?”

Tạ Mạnh nhúm mày.

Quý Khâm Dương nhìn cậu hồi lâu, đặt bức thư lên bàn, ý cười trên mặt nhạt đi: “Tôi đùa thôi, cậu cầm lấy đi.”

Buổi chiều lúc sửa soạn sách vở, Tạ Mạnh cố ý lấy bức thư của Lâm Vi Hân ra, cậu ngẫm nghĩ, cuối cùng kẹp vào một cuốn sách rồi nhét trong bàn học.

Giờ thể dục Tạ Mạnh xin nghỉ, trong phòng học không một bóng người, cậu sửa soạn xong cặp sách, lúc chuẩn bị rời khỏi thì Quý Khâm Dương bước vào.

Hai người mới đối mặt, Tạ Mạnh lập tức theo phản xạ rời tầm mắt, rốt cuộc biểu hiện quá lộ liễu, ngược lại sinh ra chút lúng túng.

“Định đi sao?” Quý Khâm Dương tỏ ra tự nhiên chào hỏi.

Tạ Mạnh “ừm” một tiếng, thái độ đối phương bình thản, Tạ Mạnh cũng thả lỏng một chút, cậu nhìn Quý Khâm Dương đeo tai nghe lên, nhin không được hỏi: “Quý Khâm Dương... Lúc cảm ơn người khác, nhà các

cậu hay làm gì?”

“?” Nét mặt Quý Khâm Dương đầy khó hiểu, “Sao tự nhiên lại hỏi câu này?”

Tạ Mạnh có chút muốn nói lại thôi: “Ngày đó cậu... hôn tôi, có phải vì rất vui... nên muốn cảm ơn tôi?”

Quý Khâm Dương im lặng một lát, đột nhiên phì cười: “Sao cậu lại nghĩ như vậy?”

Tạ Mạnh: “...?”

Quý Khâm Dương bước đến gần Tạ Mạnh, thào tai nghe rồi đeo qua đầu cậu, Tạ Mạnh theo phản xạ lùi về sau, lại bị đối phương nắm chặt cánh tay.

Bên trong tai nghe truyền tới giai điệu vừa xa lạ cũng vô cùng thân quen, Tạ Mạnh chỉ cảm thấy bờ môi nóng lên, toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại mình tiếng hát của Quý Khâm Dương, như thâm thì bên tai.

“Nụ cười em như hạt tuyết trắng, rơi vào lòng tôi, dần dần dần dần, chôn giấu trong tháng năm qua.”

13. Quyển 1 - Chương 13

Tề Phi từ sân bóng rổ chạy xuống, đặt mông ngồi cạnh Quý Khâm Dương.

“Cậu với Tạ Mạnh cãi nhau à?”

Quý Khâm Dương lộ ra vẻ mặt ngờ vực.

“Đạo này rất ít thấy hai người đi cùng nhau.” Tề Phi giải thích, “Hơn nữa nhìn ra được tâm tình cậu cũng không tốt lắm.”

Quý Khâm Dương không phủ nhận, hiếm khi trên mặt hắn không có ý cười, thần sắc rất lạnh lùng.

Tề Phi quan sát sắc mặt hắn, đoán đo lên tiếng: “Anh em không thể trở mặt chỉ sau một đêm... Có chuyện gì cứ nói ra là được, trốn tránh như vậy mãi cũng không phải biện pháp.”

“Không như cậu nghĩ đâu.” Quý Khâm Dương mắt kiên nhẫn nói.

Tề Phi nhún vai: “Được rồi được rồi, đừng nóng.” Hần khoác vai Quý Khâm Dương, “Chúng ta đi chơi với mấy cô em xinh đẹp nha.”

Quý Khâm Dương đối với mấy cô em xinh đẹp tất nhiên chẳng có hứng thú gì.

Nội tâm hần nôn nóng, đầy ngập nhiệt tình nhưng lại không có chỗ xả, thật giống như viết được rất nhiều tình ca, hát cũng hay, lại dường như chẳng ai thèm nghe.

Hàn Đông thấy Tạ Mạnh ngẩn người, bài tập cũng không làm, chẳng biết đang nghĩ gì. Y gọi cậu một tiếng: “Này.”

“...?” Tạ Mạnh quay sang.

Hàn Đông chỉ quyển vở: “Cậu có làm hay không?”

“Ừm...” Tạ Mạnh cười khổ đáp, “Không tập trung.”

Hàn Đông hừ một tiếng: “Đừng bảo tôi cậu vẫn còn nghĩ đến Lâm Vi Hân đấy nhé, nói khó nghe chứ, hoạn nạn mới thấy chân tình. Hồi cấp hai cậu với cô ta cũng không tòi, Kim Đồng Ngọc Nữ, thế mà lúc cậu gặp nạn cô ta tỏ thái độ gì?”

Tạ Mạnh lúng túng: “Tôi không nghĩ đến cô ấy.”

Hàn Đông thờ ơ cười: “Hiện giờ lớp huấn luyện người nào không biết, Lâm Vi Hân mỗi ngày đều viết thư tình cho cậu, tan học lại chờ cậu cùng về, tôi khuyên cậu nếu muốn gạt bỏ thì sớm gạt bỏ đi.”

“Biết rồi.” Tạ Mạnh liếc nhìn trang vở, rất nhanh viết ra công thức, “Tôi sẽ tìm cơ hội nói rõ với cô ấy.”

Khi tiết thứ hai buổi chiều kết thúc, Ân Lạc Tuyết tìm đến cửa lớp 3, Tề Phi nhìn thấy, chọc chọc Quý Khâm Dương.

Khác với những nữ sinh khác, vẻ đẹp của Ân Lạc Tuyết cực kì khoa trương, ngay cả mẫu váy thống nhất của trường học cũng phải cắt ngắn một đoạn, để lộ đôi chân thon dài trắng nõn.

Giờ nghỉ lại, hồi cấp hai khi quen nhau, có lẽ Quý Khâm Dương cũng thật sự thích cô, nhưng sau khi chia tay lại vô cùng bình tĩnh, không hề lưu luyến, cũng chẳng căm thù gì, lại càng không có thứ gọi là thương tâm khổ sở, chỉ đơn giản là không muốn dây dưa cùng nhau nữa thôi.

Trong tiếng ồn ào của những nam sinh, Quý Khâm Dương cùng cô đi tới sân thể dục.

“Chúng ta đã bao lâu không nói chuyện rồi?” Ân Lạc Tuyết cười nhìn hắn.

Quý Khâm Dương chẳng mấy hứng thú đáp: “Không nhớ.”

Ân Lạc Tuyết cũng không tức giận: “Anh vẫn như xưa, lúc nào cũng vô tâm vô phể.”

Quý Khâm Dương từ chối cho ý kiến, hai người lòng vòng một lát, hắn liền mất kiên nhẫn hỏi thẳng: “Tìm tôi có việc gì?”

Ân Lạc Tuyết cũng không ngoằn ngoèo: “Em muốn xin anh bài hát, trong quán rượu hát mấy bài cũ rích khách hàng cũng sẽ chán, ban nhạc tụi em biết anh, đến lúc đó có người hỏi cũng sẽ nói là bài của anh.”

Quý Khâm Dương không từ chối, chỉ hỏi một câu: “Có mang tai nghe không?”

Ân Lạc Tuyết trầm nghĩ: “Chẳng phải anh có sao... Mượn một lát mà cũng không cho.” Vừa nghĩ vừa lấy tai nghe của mình ra.

Quý Khâm Dương ném MP3 cho cô: “Tự mình chọn đi.”

Ân Lạc Tuyết nghe một lát, nét mặt dần thay đổi, cô tròn mắt, có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Quý Khâm Dương: “Anh có người mình thích rồi?”

Quý Khâm Dương nhú mày: “Lạ lắm sao?”

“Không... Ý em là...” Ân Lạc Tuyết biểu tình phức tạp, cô im lặng một hồi, mới cười xốt xa, “Nhớ lúc xưa anh quen em, cũng chưa từng vì em viết một bản tình ca.”

Quý Khâm Dương không nói gì, hồi lâu sau hắn mới thản nhiên nói: “Người đó không thích tôi.”

“...Phụt!” Ân Lạc Tuyết cười sảng sặc, cô lau chút nước bên khoé mắt vì cười quá độ mà len ra, “Em có thể nói ‘đáng đời anh’ không?”

Quý Khâm Dương liếc xéo cô, nét mặt có chút khó ngửi.

“Không ngờ có người lại có thể khiến anh thích đến như vậy.” Ân Lạc Tuyết có chút hâm mộ, cô thở dài, “Thật muốn biết người đó là ai.”

Quý Khâm Dương bĩu môi, lạnh nhạt nói: “Sao phải cho cậu biết chứ.”

Ân Lạc Tuyết cho là hắn đang nói đùa.

Quý Khâm Dương uể oải mỉm cười: “Trước kia cậu luôn nói tôi vô tâm vô phế, muốn biết lúc tôi thật sự thích ai sẽ như thế nào không?”

Ân Lạc Tuyết hé miệng: “Anh...”

Quý Khâm Dương nghiêm túc ngẫm nghĩ: “Chính là thế này.”

Ân Lạc Tuyết: “...”

“Muốn ở bên người đó, muốn hôn người đó, muốn vì người đó mà viết mà hát những bản tình ca bất tận.” Quý Khâm Dương bình tĩnh nói, “Muốn cả thế giới này đều không biết đến người đó, chỉ một mình tôi biết là đủ rồi.”

Tạ Mạnh hỏi mượn Phật Di Lặc chìa khoá thư viện, tuy rằng nói ra quả thật rất không có tiền đồ, nhưng cậu chính xác là đang dùng lí do ôn thi olympic làm cái cớ, tận lực tránh mặt Quý Khâm Dương.

Thư viện buổi sáng gần như không có học sinh, Tạ Mạnh nhìn đề bài một lát liền có chút lơ đãng, thử mấy lần, thật sự học không vào, Tạ Mạnh cũng đành buông tha.

Cậu tới chỗ cái thang, muốn xem thử tầng cao nhất của giá sách, lúc đang ngồi trên đỉnh thang đọc sách, đột nhiên cậu nghe thấy thanh âm của Quý Khâm Dương: “Cậu đang xem gì đó?”

“!” Cuốn sách trong tay Tạ Mạnh lập tức rơi xuống chân chiếc thang.

Quý Khâm Dương nhướn mày, hắn cúi người nhặt lên.

“Hành vi tâm lí học đồng tính” Quý Khâm Dương nhìn bìa sách, bật cười, “Cậu xem cái này làm gì?”

Tạ Mạnh nghiêm mặt: “Sao cậu lại ở đây?”

Quý Khâm Dương: “Thì trốn học chứ sao.”

Tạ Mạnh không đồng tình nhăn mày.

Quý Khâm Dương một bộ chẳng quan tâm nói: “Giờ Ngũ Văn, trốn cũng không sao. Với cả” Hắn ngẩng đầu nhìn Tạ Mạnh, “Nếu không trốn thì sao tìm được cậu.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương cầm cuốn “Hành vi tâm lý học đồng tính” trèo lên một đầu khác của chiếc thang, Tạ Mạnh ngồi im, mặt không đổi sắc nhìn Quý Khâm Dương chậm rãi tới gần.

“Cậu không trốn sao?” Quý Khâm Dương nhét sách vào giá, hấn chống thang, mặt đối mặt quan sát biểu tình của nam sinh.

“Sao phải trốn chứ?” Thanh âm Tạ Mạnh hơi lớn, dường như cậu cũng tự ý thức được, có chút buồn phiền mím môi.

Quý Khâm Dương không để ý mỉm cười, hấn nhìn chăm chăm môi Tạ Mạnh, cúi người chậm rãi tiến tới, ngay lúc sắp chạm vào, Tạ Mạnh đột nhiên quay mặt đi: “Về sau đừng làm loại chuyện này...”

Quý Khâm Dương gần như hôn sượt qua gò má nam sinh, hấn híp mắt, cười lạnh: “Đừng làm gì? Hôn cậu ư?”

Nét mặt Tạ Mạnh rốt cuộc cũng dao động, thần sắc cậu có chút chật vật, thấp giọng trách mắng: “Cậu như vậy khác gì Lâm Hằng Kính chứ?! Cậu...”

“Cậu biết rõ tôi và lão ta khác nhau.” Quý Khâm Dương bình tĩnh ngắt lời cậu, “Chẳng phải cậu từng đánh lão sao? Nếu cảm thấy tôi giống lão thì có gì cậu lại không đánh tôi?”

Tạ Mạnh ngẩng đầu hung hăng trừng hấn.

“Tôi hiện tại đứng ngay trên chiếc thang này, cậu chỉ cần đẩy nhẹ là lập tức sẽ ngã. Có thể sẽ bị thương? Gãy xương, đổ máu? Hừ, ai biết được?” Quý Khâm Dương thu lại ý cười, hấn chăm chú nhìn gương mặt Tạ Mạnh, gần từng chữ một, “Chỉ cần cậu cam lòng làm như vậy, tôi lập tức sẽ hiểu, từ nay về sau sẽ không bao giờ làm phiền cậu nữa.”

Ngực Tạ Mạnh ỳnh ỳnh đập dữ dội, môi cậu khẽ run, lại nói không nên lời, ánh mắt đầy tràn mờ mịt cùng mâu thuẫn.

Hai người hồi lâu đều không nói gì, im lặng cùng nhau nhìn đối phương.

Cho đến khi Quý Khâm Dương đột ngột vươn tay ôm mặt Tạ Mạnh.

Lòng bàn tay nam sinh khô ráo mà ấm áp, ngón cái hơi dòn sức vuốt ve gò má Tạ Mạnh, cậu nhắm nghiền mắt, cảm giác được trán Quý Khâm Dương kề sát trán mình.

“Tạ Mạnh.”

Tạ Mạnh biểu tình phức tạp nhìn hắn: “?”

Quý Khâm Dương hít sâu một hơi: “Tôi thích...”

“Tụi bây đang làm gì đó?” Bác thủ thư ra sức gõ lên giá sách đằng trước, bác chỉ có thể nhìn thấy bốn cái chân bên trên chiếc thang, “Nói bao nhiêu lần! Không cho phép ngồi hai người một thang! Nguy hiểm lắm có biết không?! Xuống ngay cho ta!”

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh gạt tay Quý Khâm Dương ra, cậu không dám đối diện với ánh mắt của đối phương, chỉ nhẹ giọng nói: “...Chúng ta xuống đi.”

Quý Khâm Dương không nói chuyện cũng không lập tức rời đi, hắn chờ bác thủ thư khoá cửa rồi mới cùng Tạ Mạnh về lớp.

Tề Phi trông thấy hai người một trước một sau tiến vào thì huyết sáo, cột nhả nói: “Hừm, hện hò cơ đấy.”

Quý Khâm Dương bước lên đá gã một đạp.

Trương Giang Giang cũng cho là bọn họ đã làm hoà, kêu gào buổi trưa muốn cùng nhau ăn cơm.

“Hôm nay lớp huấn luyện có bài kiểm tra, tớ phải tới sớm.” Tạ Mạnh uyển chuyển từ chối, cậu sắp xếp ngăn bàn, đột nhiên phát hiện mấy bức thư hồi trước của Lâm Vi Hân đã không cánh mà bay.

Cậu tìm lại một lần, vẫn không tìm thấy.

Quý Khâm Dương bước tới hỏi: “Tìm gì đó?”

“Không có gì...” Tạ Mạnh vừa quay đầu lại thì phát hiện mặt hai người vô cùng gần nhau.

Quý Khâm Dương mỉm cười, hắn nghiêng đầu qua, như có như không cọ mũi mình lên chóp mũi Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh: “...”

May mắn xung quanh không có ai chú ý, nhưng ngay cả như vậy, Tạ Mạnh vẫn như cũ căng thẳng, miệng

lưỡi khô khốc, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, tim đập liên hồi âm ỉ có chút nhói đau.

Cậu sắp không phân biệt nổi, thứ cảm xúc sợ hãi cùng căng thẳng này, rốt cuộc là gì.

Thứ bảy lớp bỏ túc học buổi sáng, kỳ thi sắp đến ngược lại buổi học không quá căng thẳng, để tránh cho học sinh áp lực lớn mà phát huy thật tốt. Tạ Mạnh là người cuối cùng rời khỏi phòng học, Lâm Vi Hân như cũ chờ cậu.

“Chúng ta ra ngoài một lát đi.” Lâm Vi Hân vẻ mặt nghiêm túc nói, “Tớ có lời muốn nói với cậu.”

Lớp học bỏ túc ở rất gần công viên Kim Khê Hồ, hiếm khi trong công viên không nhiều người lắm, bên trong có hai hồ nhân tạo nhỏ bày trí những tảng đá Thái Hồ lớn bé khác nhau.

Lâm Vi Hân thật thận trọng dẫm lên một tảng đá lớn nhất, hai tay dang ra để giữ thăng bằng.

Tạ Mạnh dặn: “Cẩn thận một chút.”

Lâm Vi Hân nhìn cậu mỉm cười.

“Thư tớ gửi cậu đã xem chưa?” Cô hỏi cậu.

Tạ Mạnh nhìn cô một cái, lắc đầu.

Lâm Vi Hân dường như cũng không ngạc nhiên lắm: “Tớ cũng biết là cậu sẽ không xem. Cậu là vậy, cảm giác rất dịu dàng, nhưng một khi đã quyết chuyện gì thì nhất định không dễ dàng thay đổi.”

Tạ Mạnh không nói gì, cậu nhìn Lâm Vi Hân nhảy lên một khối đá khác.

“Tớ nghĩ, nếu cậu không có bạn gái, thì có phải tớ vẫn còn cơ hội hay không?” Lâm Vi Hân cúi đầu nhìn cậu.

“...” Tạ Mạnh hé miệng, “Thực xin lỗi.”

Lâm Vi Hân: “Cậu có người mình thích rồi sao?”

Trả lời cô là một mảnh im lặng, ngay lúc Lâm Vi Hân cho rằng đối phương vĩnh viễn sẽ không nói cho mình đáp án, cô chợt nghe Tạ Mạnh nhẹ “ừ” một tiếng.

“Tớ nghĩ hẳn là tớ có người mình thích.” Tạ Mạnh lộ ra một chút tươi cười, cậu nhìn Lâm Vi Hân, nghiêm túc lặp lại lần nữa, “Tớ có người mình thích rồi.”

Lúc Tạ Mạnh nhận điện thoại của Quý Khâm Dương, xe buýt còn mấy trạm nữa mới đến phố Quan Tiền, xung quanh nam sinh dường như tranh cãi vô cùng ầm ĩ, a lô vài tiếng mới nghe thấy thanh âm.

“Cậu ở đâu?” Quý Khâm Dương hỏi.

Tạ Mạnh nhìn trạm vừa đi qua: “Cầu Ẩm Mã... Còn đang trên xe.”

Quý Khâm Dương bật cười: “Tớ biết cậu đang trên xe.”

Tại phải Tạ Mạnh bị tiếng cười của hắn làm cho nóng lên, mắt tự nhiên nói sang chuyện khác: “Mấy bức thư kia, có phải cậu giúp tớ xử lí không?”

Quý Khâm Dương không chút do dự thừa nhận: “Ừ đây.”

Đối phương sáng khoái như vậy ngược lại khiến Tạ Mạnh hơi ghen, cậu đứng lên chuẩn bị xuống xe, dở khóc dở cười nói đùa mấy câu vào điện thoại: “...Cậu vẫn chưa hết ghen hả?”

“Ừ đây.” Phía đầu dây bên Quý Khâm Dương đột nhiên truyền đến giọng nữ phát loa danh sách xe buýt vào trạm, Tạ Mạnh theo phản xạ nhìn ra ngoài cửa sổ, nam sinh cầm di động đang bị vây lại trong dòng người chờ xe.

“Ăn dấm của người mình thích...” Quý Khâm Dương ngẩng đầu nhìn Tạ Mạnh trên xe, chậm rãi nói, “thì có gì sai chứ?”

14. Quyển 1 - Chương 14

Lúc Hàn Đông ra khỏi trường thi thì trông thấy Quý Khâm Dương đang đeo tai nghe dựa người trên tường. Hai người chạm mặt, nam sinh mỉm cười, tháo tai nghe trên đầu xuống.

“Chào cậu.” Hàn Đông gật đầu.

“Chào.” Quý Khâm Dương nhìn thoáng sau lưng y, “Tạ Mạnh đâu?”

“Cậu ấy giúp thầy giáo thu bài thi.”

Quý Khâm Dương chỉ bên trong: “Tôi đi vào được không?”

Hàn Đông cười: “Vào đi, chắc cậu ấy cũng đang đợi cậu đấy.”

Tạ Mạnh giúp thầy giám thị kẹp hết bài thi lại, lúc sắp làm xong nhin không được nhìn ra ngoài cửa mấy lần, thầy giám thị thấy cậu như vậy, không kìm được hỏi một câu: “Em có người chờ à?”

Tạ Mạnh hơi ngượng ngùng: “Vâng...”

Thầy giám thị bông đùa: “Bạn gái hả?”

Tạ Mạnh có chút lúng túng, nhưng cũng không phủ nhận, cậu nhanh chóng kẹp những bài thi cuối cùng lại, đứng dậy chào hỏi.

“Đi đi.” Thầy giám thị phát tay cười, “Đừng để bạn gái sốt ruột.”

Quý Khâm Dương ngồi trong hành lang, nhìn Tạ Mạnh từ từ xa chạy tới. Hắn giả vờ nhắm mắt lại không động đậy, quả nhiên đối phương lúc đến gần thì thả nhẹ bước chân.

Tạ Mạnh tưởng Quý Khâm Dương đang ngủ, cậu ngồi xổm xuống, lại gần định tháo tai nghe trên đầu nam sinh xuống.

Quý Khâm Dương chợt vươn tay ôm cổ Tạ Mạnh, đem cả thân người kéo vào lòng.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương mở mắt nhìn cậu: “Định làm gì?”

“...” Tạ Mạnh gắng sức không để toàn thân mình đè lên người Quý Khâm Dương, “Cậu không ngủ sao?”

“Vốn cũng muốn ngủ.” Quý Khâm Dương biếng nhác nói.

Tạ Mạnh tỏ vẻ không tin.

Quý Khâm Dương đưa một tay sờ tóc Tạ Mạnh, sau đó lại dùng mu bàn tay vuốt ve mặt cậu.

Tạ Mạnh: “?”

Quý Khâm Dương nhếch cười: “Tớ muốn hôn cậu.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương ghé sát vào cậu: “Được không?”

Mặt Tạ Mạnh chợt xuất hiện vệt đỏ khả nghi, cậu trợn mắt, thanh âm cứng ngắt nói: “...Cần gì phải hỏi chứ?”

Bờ môi nam sinh mang chút hương vị của nước có ga, hơi ngòn ngọt, thật sạch sẽ. Quý Khâm Dương hôn một lát lại bắt đầu không thoả mãn, hần nắm cằm Tạ Mạnh, nhẹ nhàng lay lay: “Hé miệng.”

“...” Tạ Mạnh vừa mới hé miệng, đầu lưỡi đã bị quăn lấy.

Hai người hôn hồi lâu, đến khi không thở nổi nữa mới tách ra.

Quý Khâm Dương vẫn ôm chặt đối phương.

Tạ Mạnh đẩy hần: “Đứng dậy.”

Quý Khâm Dương mắc tai nghe trên cổ: “Đến nhà tớ không?”

“Lần sau đi.” Tạ Mạnh cười, “Tối nay phố Nam Hạo có yết thần tiên, bọn Trương Giang Giang đều sẽ đi.”

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh chỉ cảm thấy vai mình trùng xuống, mặt Quý Khâm Dương đã chôn sâu trong cổ cậu.

“...” Tạ Mạnh đỏ khấc đỏ cười, “Cậu làm nũng đó hả?”

“Không phải làm nũng.” Quý Khâm Dương lăm bắm, “Là sạc điện.”

“?” Tạ Mạnh nhất thời không phản ứng kịp.

Quý Khâm Dương: “Tớ phải sạc đầy giá trị hạnh phúc, như thế mới đủ can đảm chia sẻ cậu với người khác.”

Tạ Mạnh bật cười: “...Đột nhiên cảm thấy cậu viết nhạc có chút lãng phí.”

Quý Khâm Dương: “?”

Tạ Mạnh nghiêng mặt hôn trán đối phương: “Nói còn hay hơn hát nữa kìa.”

Yết thần tiên là ngày hội chùa hàng năm náo nhiệt nhất Tô Châu, cửa hàng rực rỡ muôn màu, đường phố tưng bừng náo nhiệt, không ít trẻ con đều ngồi trên vai người lớn, đưa mắt nhìn xuống một biển toàn đầu người chuyển động.

Trác Tiểu Viễn cũng công Trác Cận Cận lên, cô nhóc tết bím, trong tay cầm một chiếc chong chóng.

Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương đến nơi, chen nửa ngày mới gặp được bọn Trương Giang Giang.

“Thi thế nào?” Xung quanh quá ồn, Tề Phi nói chuyện cũng phải hét lên, “Có thể đứng hạng mấy?”

Trương Giang Giang mua cho mình một chiếc kẹo đường e còn lớn hơn cả mặt gã. Gã chỉ có thể giơ lên cao: “Vừa mới thi xong thì làm sao biết điểm chứ?”

Tề Phi khinh thường nói: “Chỉ có loại học hành bết bát như cậu mới nghĩ thế thôi.”

Quý Khâm Dương mua đồ uống trở về, mọi người đều lấy một ly.

“Mấy ngày thì biết kết quả?” Trác Tiểu Viễn vừa hút trà châu vừa hỏi.

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Chắc là tháng sau.”

Trác Tiểu Viễn: “Hạng nhất hạng hai không phải cậu thì cũng là Hàn Đông, năng lực của cậu ta so với cậu cũng không nhỏ.”

Quý Khâm Dương cầm ống hút vào ly trà sữa của mình, uống một hơi, sau đó đổi lấy ly còn nguyên trên tay Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương thừa dịp mọi người không chú ý, nhìn cậu làm khẩu hình miệng: “Hôn gián tiếp.”

Trương Giang Giang đã uống xong phần của mình, gã nhìn Tạ Mạnh cầm trà sữa nửa ngày không động:

“Cậu không uống à? Không uống thì cho tớ đi.” Nói xong muốn vươn tay ra lấy.

Tạ Mạnh vội vàng cầm ống hút...

“Tớ uống.” Tạ Mạnh úp úp mở mở nói.

Quý Khâm Dương đưa ly trà sữa còn chưa mở ra trên tay mình cho Trương Giang Giang, gã bỗng đứng lại ngại ngùng: “Vậy cậu uống cái gì...”

Quý Khâm Dương nhếch cười, hắn cực kì thản nhiên đoạt lấy ly trà sữa trong tay Tạ Mạnh: “Tôi với Tạ Mạnh uống một ly là đủ rồi.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương ngậm ống hút mà Tạ Mạnh đã hút qua, ngoảnh nhìn đối phương nhăn mày.

Ban đêm, phố Nam Hạo hai bên đường sáng rực đèn lồng, trên quảng trường sừng sững tượng đồng bát tiên, có người giả trang thành Hà tiên cô^[1], xách giỏ trúc bán hoa sen và đài sen. Trên sân khấu bắt đầu diễn “Bát tiên quá hải”, mấy người Tạ Mạnh lại chẳng có hứng thú lắm.

[1] Hà tiên cô là một trong bát tiên của TQ. Pháp bảo của cô là bông sen.

Mặt sau phố Nam Hạo là sông đào bảo vệ thành, trên cầu quay vô số người ngồi ngắm cảnh, Trác Tiểu Viễn ôm Trác Cận Cận đứng bên bờ, ngọn đèn màu rải ánh sáng khắp mặt sông. Tiếng chiêng trống vang trời, đội múa lân cũng bắt đầu tiến vào, Hà tiên cô tung lên một bông sen trông tựa tú cầu, một hàng dài uốn khúc lượn vòng trên bờ sông.

Đoàn người thông thả đi theo đội múa lân, Tề Phi kéo lấy Trương Giang Giang, gian nan quay đầu dặn dò: “Chúng ta nắm tay đi! Để chen chúc khỏi lạc nhau!”

Quý Khâm Dương vươn một tay tới Tạ Mạnh, choàng qua bả vai cậu, gần như nửa ôm mà chậm rãi tiến về phía trước, Trác Cận Cận ngồi trên cổ Trác Tiểu Viễn đi sau cùng, bởi bộ dáng quá nổi bật, hoàn toàn chẳng sợ lạc.

Bên ngoài các cửa tiệm đều thấp đèn sáng rực, ánh sáng chói mắt toả rộng xung quanh. Trương Giang Giang cầm đúng thời gian bảo mọi người chụp ảnh.

Tề Phi kéo vũ sư, mượn cái đầu sư tử đội lên đầu mình. Trác Tiểu Viễn mua cho Trác Cận Cận một chiếc mũ cách cách, một lớn một nhỏ ngu ngơ giơ cao chong chóng. Tạ Mạnh ăn kẹo đường, Quý Khâm Dương cũng ăn một chiếc khác, hai người đứng cách nhau cùng mỉm cười.

“Anh!” Trác Cận Cận kích động vỗ đầu Trác Tiểu Viễn hô lớn, “Nhìn kìa! Thật là nhiều sao!”

Trương Giang Giang ngẩng đầu cảm thán: “Thời tiết thật đẹp.”

Tề Phi: “Rất hiếm có, nhiều năm rồi cũng chưa từng thấy.”

Quý Khâm Dương từ phía sau ôm vai Tạ Mạnh, vì người xung quanh quá đông, động tác này cũng không gây chú ý mấy.

Trương Giang Giang giơ máy ảnh lên: “Chúng ta chụp chung đi?”

Bốn người đứng cạnh nhau, Trác Cận Cận được Trác Tiểu Viễn ôm, Trương Giang Giang đặt chế độ chụp xong liền chạy tới, kết quả chạy quá nhanh không phanh kịp, trực tiếp ngã lên người Tạ Mạnh.

“Mau mau mau!” Trương Giang Giang luống cuống tay chân đứng lên, “Nó sẽ chụp liền ba bức đó!”

“...” Tạ Mạnh giúp gã điều chỉnh tư thế.

Tề Phi rút qua kẻ răng: “Bức thứ hai rồi.”

Trác Tiểu Viễn nhanh chóng ôm chặt em gái mình.

“Mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ riêng! Bức cuối cùng!!” Trương Giang Giang nhếch cười hô to một tiếng: “K-I-S-S...!”

Quý Khâm Dương lập tức quay đầu hôn má Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh: “...”

Trương Giang Giang ôm máy ảnh nổi điên: “Tớ không bảo các cậu hôn thật nha!!! Cách ra một chút là được rồi!!!”

Tề Phi nhìn ảnh, cố ý bông đùa: “Quý lão đại cậu thật bất công, tại sao không hôn tôi? Tôi với cậu bên nhau nhiều năm như vậy...”

Trác Tiểu Viễn lạnh mặt, sự chú ý hoàn toàn đặt ở chỗ khác: “Sao tôi không ăn ảnh chút nào hết... Chụp quá xấu.”

Năm người náo loạn nửa ngày, cuối cùng cũng không chụp lại.

Mà thanh xuân dừng lại nơi bức ảnh, là Trác Tiểu Viễn ôm Trác Cận Cận mặt không đổi sắc, là Tề Phi cười híp mắt, là bộ dáng Trương Giang Giang cố đứng thẳng thật khôi hài, cùng nụ hôn của Quý Khâm Dương trên má Tạ Mạnh.

Trên dòng Giang Nam muôn vạn tinh tú, tiếp nối lịch sử đã qua, hao mòn loang lổ theo năm tháng.

Ngày thông báo kết quả kỳ thi olympic Toán, Tạ Mạnh cũng không quan tâm mấy, cho tới khi trường treo lên biểu ngữ đỏ thắm, Tạ Mạnh mới học được nửa tiết đã bị Phật Di Lặc gọi ra ngoài, cầm cúp và giấy khen, còn muốn chụp ảnh chung.

“Trung học W lâu lắm mới có dịp nở mày nở mặt.” Tề Phi phóng mắt ra sân thể dục, “Cậu xem Phật Di Lặc vui chưa kia.”

Quý Khâm Dương nhìn thoáng phía xa, thuận miệng hỏi, “Tan học các cậu định làm gì?”

Tề Phi: “Trương Giang Giang muốn Tạ Mạnh giúp cậu ta học bổ túc Toán, tôi cũng định thế... Cậu thì sao?”

“Tôi xác định theo nghệ thuật.” Quý Khâm Dương đột nhiên nói, “Tuần trước vừa nhận được thư tiến cử của nhạc viện trung ương.”

Tề Phi ngẩn người, lập tức hưng phấn bảo, “Cậu được lắm lão đại! Im hơi lặng tiếng suốt! Ủa mà như vậy là xong rồi hả?!”

Quý Khâm Dương cười: “Chỉ là thư tiến cử, muốn vào lớp sáng tác, thì phải qua một cửa nhạc lý[2] đã.”

[2] Lý thuyết âm nhạc.

“Cái đó tôi không biết gì đâu.” Tề Phi buông một câu, gã im lặng chốc lát, lại có chút cảm thán, “Chỉ còn một năm rưỡi, chúng ta có lẽ sẽ mỗi người một nơi.”

Quý Khâm Dương không nói gì, hẩn nhìn Tạ Mạnh đứng dưới tán cây, nắng chói chang chiếu qua cành lá xum xuê ngưng trên mặt cậu. Nam sinh tùy ý kẹp cúp dưới nách, lúc bước qua hành lang thì ngẩng đầu nhìn về phía tầng hai.

Hai người bốn mắt giao nhau, Tạ Mạnh hướng Quý Khâm Dương mỉm cười.

Sau khi tan học, trong lớp chỉ còn lại bốn người Tề Phi, Trương Giang Giang, Tạ Mạnh và Quý Khâm

Dương, Phật Di Lặc để lại chìa khóa, vì sợ ồn, Tề Phi đều đóng hết cửa trước cửa sau lại.

Bốn người tụ tập bàn bạc, Tề Phi cùng Trương Giang Giang như hai học sinh ngồi im một chỗ, Tạ Mạnh ngồi đối diện, giảng cho hai người mấy bài làm sai, Quý Khâm Dương rảnh rồi, vừa nghe nhạc vừa viết ca từ, cũng bình an vô sự.

“Dem a gộp với b, chứng minh tương tự...” Ngòi bút Tạ Mạnh đột nhiên xoẹt một đường thật dài trên tờ nháp, Trương Giang Giang nhìn chăm chú nửa ngày vẫn không hiểu gì.

“Chứng minh tương tự kiểu gì?” Trương Giang Giang biểu tình mờ mịt, gã nhìn liếc Tề Phi, người kia so với gã trông còn ngu hơn...

Tạ Mạnh hơi nhăn mày, cậu dường như rất nhẩn nại, nhanh chóng nói xong đề bài kia.

“Hiểu chưa?” Tạ Mạnh hít sâu một hơi, dưới ngăn bàn, tay Quý Khâm Dương đặt trên đùi cậu, đối phương thì như không có việc gì, một bộ chống đầu viết viết vẽ vẽ.

“...” Trương Giang Giang bắt đầu nghi ngờ nghiêm trọng IQ của mình, chỉ có thể kiên trì đề nghị, “Hay là... Cậu nói lại lần nữa?”

Quý Khâm Dương rời tay tới đầu gối Tạ Mạnh, người kia bị buồn, rụt người lại.

Tề Phi: “?”

Tạ Mạnh lúng túng nói: “Xin lỗi đã đụng vào cậu...”

Quý Khâm Dương rút cuộc thu tay về, Tạ Mạnh kiềm chế xúc động, lại nói qua đề bài một lần nữa.

Trương Giang Giang và Tề Phi dường như đã hiểu, hai người cầm lại vở của mình làm lại. Giây tiếp theo dưới ngăn bàn, tay của Tạ Mạnh bị Quý Khâm Dương nắm lấy.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương làm bộ chống đầu nhìn cảnh yên gió lặng ngoài cửa sổ, đầu ngón tay nam sinh chậm rãi miết qua lòng bàn tay Tạ Mạnh, cuối cùng mười ngón tay đều đan chặt vào nhau.

Lời tác giả: Tô Châu yểu thần tiên thật ra phải là tháng 4, tháng 5... Tôi có lùi lại thời gian một chút, để

phù hợp với tình tiết truyện orz.

15. Quyển 1 - Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiết trời dần trở lạnh, Tạ Mạnh hiềm khi có ngày không cùng Trương Tú Quyên so chiều. Bà lão ngồi trong sân phơi nắng, híp mắt, bất tri bất giác đã buồn ngủ.

“Hảo bà.” Tạ Mạnh lau mồ hôi, “Vào trong ngủ đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Trương Tú Quyên nheo mắt bật cười, sang tháng 11 bà cũng bước qua tuổi tám mươi, gần đây tinh thần cũng có chút không được như trước.

“Đột nhiên cảm thấy bản thân thật sự già rồi.” Trương Tú Quyên sửa sang lại tóc mai đã bạc, bà vỗ vỗ chỗ cạnh mình, “Ngồi đây với hảo bà một lát.”

Tạ Mạnh tới ngồi cạnh bà, để bà cầm tay mình: “Khi một người bắt đầu nghĩ mình già, thì người đó đã không còn già nữa rồi.”

“Không liên quan.” Trương Tú Quyên thản nhiên nói, “Ta nói ta già rồi, thì tức là đã già thật rồi, ta tự mình biết.”

Sáng thứ bảy, Mạc Tổ Viện hiềm khi cùng Quý Sơn Dung đi Tây Sơn câu cá, bà đã thành quen hàng ngày mỗi sáng đều nhìn con trai chạy bộ đánh quyền, làm việc nghỉ ngơi.

“Con đưa bạn tới chơi, có muốn mẹ chuẩn bị gì không?” Mạc Tổ Viện mở tủ lạnh, lăm lăm, “Đồ ngọt cũng không còn nhiều...”

Quý Khâm Dương đi giày xong, kéo tai nghe trên đầu xuống: “Cậu ấy tự làm được, mẹ đừng quan tâm.”

Mạc Tổ Viện cau, liếc hần một cái: “Sao có thể để khách tự làm được chứ?” Nói xong lại có chút không tin, “Có thật không phải con gái không đấy?”

“Là con trai.” Quý Khâm Dương nhú mày, nửa thật nửa giả nói, “Cậu ấy tên là Tạ Mạnh, lần sau sẽ giới thiệu cho hai người.”

Mạc Tổ Viện cũng chỉ nói đùa, phát tay, chờ con trai rời đi thì lấy dậu tây trong tủ lạnh ra, mang vào bếp rửa.

Tạ Mạnh mở cổng chờ Quý Khâm Dương dựng xe, lúc nam sinh khóa xe đột nhiên buông một câu: “Hử? Sao lại không cấm được chìa khoá?”

“Để tớ xem.” Tạ Mạnh không nghĩ ngờ gì, cúi người xuống nhìn. Bất thành linh, Quý Khâm Dương quay đầu lại hôn nhanh lên môi cậu.

Tạ Mạnh: “...”

Trương Tú Quyên ở trong nhà lên tiếng: “Tiểu Quý à, tới ném thử cháo đậu đỏ của hảo bà.”

“Vâng.” Quý Khâm Dương ôm vai Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh thở dài: “...Đừng tập kích bất ngờ thế chứ.”

Quý Khâm Dương: “?”

Tạ Mạnh: “Tim tớ yếu lắm.”

Quý Khâm Dương bật cười, hần thừa dịp Trương Tú Quyên không để ý, ghé sát tai Tạ Mạnh nhẹ giọng nói: “Không kìm được.”

Tạ Mạnh liếc hần.

Quý Khâm Dương tỏ vẻ cực kì nghiêm túc: “Không hôn cậu tớ khó chịu.”

Radio của Trương Tú Quyên tuần trước bị hỏng, khi ấy Tạ Mạnh mới thi giữa kỳ xong, lúc nói chuyện với Quý Khâm Dương vô tình nhắc đến chuyện này, nam sinh lập tức xung phong tới sửa.

Vốn dĩ Tạ Mạnh chỉ cho là đối phương kiểm cố đến nhà mình, không ngờ Quý Khâm Dương thật sự mở bung radio ra rồi lắp lại, điều chỉnh không lâu, radio liền truyền ra giai điệu bài “Tân mộc lan từ”.

Trương Tú Quyên vui mừng “ồ” một tiếng.

Quý Khâm Dương chỉnh lại một chút âm lượng, tuy lúc phát ra còn có tạp âm, nhưng rõ ràng đã trong trẻo hơn trước nhiều.

Trương Tú Quyên phấn khởi nói: “Ồi... Cuối cùng cũng nghe được.” Bà không nhận được mắng cháu mình, “Xem Tiểu Quý nhà người ta mà học tập!”

Quý Khâm Dương cũng không khách khí, dùng giọng Tô Châu đáp: “Con cũng muốn làm cháu của hảo bà.”

“Đều là cháu ta, đều là tim gan ta cả.” Trương Tú Quyên cười tươi như hoa, “Nhanh, mau ăn cháo đậu đỏ đi.”

Radio của Trương Tú Quyên vất vả lắm mới sửa lại được, tất nhiên sẽ không nở rời ra. Tạ Mạnh biết nên để bà một mình yên tĩnh nghe đài, kéo Quý Khâm Dương ra ngoài ăn cháo đậu đỏ. Cậu múc cho đối phương một bát đầy, bản thân thì chỉ ăn bánh.

“Cậu không thích ăn ngọt hử?” Quý Khâm Dương không lấy thìa mà trực tiếp bưng bát uống hơn nửa.

Tạ Mạnh lắc đầu: “Cậu thích à?”

“Thích.” Quý Khâm Dương khẩy cười, hần uống hết nửa bát cháo còn lại, đặt bát vào vại nước.

“Vẫn nên mua cho hảo bà chiếc radio mới đi.” Quý Khâm Dương dốc ngược chai dầu rửa bát, “Tớ cũng chỉ sửa được một lần này thôi, nó cũ quá rồi, vẫn nên đổi đi.”

Tạ Mạnh giúp hần xắn tay áo lên, cúi đầu nói: “Bà dùng quen nên luyện tiếc, kệ đi, bà thích là được rồi.”

Quý Khâm Dương không nói gì, ánh mắt hần dừng trên gương mặt nhìn nghiêng rất chuyên tâm của Tạ Mạnh, đột nhiên bảo: “Cậu cũng là tim gan của tớ.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương cười hân lên thái dương cậu: “Ngọt thật.”

Buổi chiều bà lão muốn tới quán trà nghe bình thư[1], Tạ Mạnh khoá cổng, Quý Khâm Dương đứng bên xe đợi cậu.

[1] Một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ.

“Tối nay muốn ăn gì?” Nam sinh chưa hết hi vọng, lần thứ hai xác nhận lại, “Cậu thật sự không ở lại qua đêm?”

Tạ Mạnh bắt đắc dĩ nhìn hần.

Quý Khâm Dương bĩu môi: “Thôi được rồi.”

Tạ Mạnh bật cười, cậu đưa tay nhéo gáy đối phương: “Cậu đó...”

Sắc thu nồng đậm, Quý Khâm Dương đeo Tạ Mạnh qua cầu nhỏ nước chảy, hai bên đường xum xuê hàng bạch quả, lá vàng rải rắc một đường, bánh xe nghiền qua đều lặng yên chẳng chút âm thanh.

Quý Khâm Dương ngâm nga bài hát chẳng biết viết từ bao giờ, băng qua lòng đường, Tạ Mạnh ngồi phía sau nghe xong, liền hỏi: “Đó là bài gì?”

Thanh âm Quý Khâm Dương thoảng trong gió, mang theo ý cười: “Bài nào cơ?”

Tạ Mạnh hồi ức nửa ngày, không thành thạo ngâm nga một đoạn.

Quý Khâm Dương chờ đối phương gập gập ghềnh ghềnh ngâm nga xong hai câu mới đáp: “Còn chưa viết xong... Cậu thích à?”

Tạ Mạnh gật đầu: “Ừ.”

Quý Khâm Dương: “Vậy thì tặng cậu.”

“Thật hay giả đó?” Tạ Mạnh cười hỏi.

“Về sau nhạc tớ viết đều là của cậu hết.” Quý Khâm Dương quay đầu lại, hẩn nhìn Tạ Mạnh, “Đều chỉ viết tặng cậu thôi.”

Khi hai người tới nhà Quý Khâm Dương, Mạc Tố Viện vẫn chưa về, trên bàn có dâu tây đã rửa, nhìn cực kì ngon miệng.

“Có muốn ăn gì không?” Quý Khâm Dương ngậm nửa quả dâu, mơ hồ chỉ vào, “Này.”

Tạ Mạnh ôm lấy đầu đối phương, hai người hôn cả buổi, trong miệng toàn là nước dâu trong veo.

Quý Khâm Dương ôm cậu không buông, nửa người dưới dán sát nhau, rõ ràng đều có phản ứng.

Tạ Mạnh bình ổn trong chốc lát, thấp giọng nói: “Không ăn... Bố mẹ cậu khi nào về?”

“Có lẽ tối nay.” Quý Khâm Dương lùi lại một chút, nhưng vẫn nắm chặt tay Tạ Mạnh, hẩn dẫn đối phương vào phòng nhạc của mình, bên chiếc piano là hàng loạt bản nhạc mới viết.

Tạ Mạnh nhặt mấy bản lên xem.

“Toàn là nòng nọc hết.” Tạ Mạnh bật cười, “Xem chẳng hiểu gì.”

Quý Khâm Dương ôm cậu ngồi trên ghế chơi đàn, ngón tay theo đúng chuẩn bấm tới bấm lui: “Đô đô, mi son, fa fa rê...”

Tạ Mạnh nghiêm túc hát theo: “Đô đô...”

Quý Khâm Dương thò tay vào vạt áo nam sinh, môi dán sát chiếc cổ trắng nõn của cậu.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương ngậm liếm vành tai cậu, Tạ Mạnh sợ buồn, né tránh: “Đừng...”

Quý Khâm Dương xoay người cậu lại, Tạ Mạnh ngồi trên đùi hẩn, chuyển sang tư thế mặt đối mặt, nam sinh lấy bản nhạc che mặt, hai bên trang giấy đều bị vò nhăn.

“Cậu làm gì đó?” Quý Khâm Dương bật cười, muốn rút bản nhạc ra, “Xé rách thì tớ bắt đền ai?”

“...” Tạ Mạnh buông tay, mặt cậu có chút đỏ, biểu tình có vẻ trấn tĩnh. Quý Khâm Dương vươn lên hôn mắt cùng mi tâm cậu.

Trong phòng mở lò sưởi, áo len mỏng của Tạ Mạnh bị Quý Khâm Dương vén lên, nam sinh cúi đầu hôn ngực đối phương, miệng lưỡi đùa giỡn đầu ngực.

Tạ Mạnh có chút không chịu nổi đẩy hẩn: “Đừng động chỗ đó.”

“Vì sao?” Quý Khâm Dương khẩy cười, “Không thoải mái ư?”

Tạ Mạnh xấu hổ không muốn nói gì, Quý Khâm Dương vì thế lại càng cố ý cười nói: “Xem ra cũng dễ chịu đấy chứ.”

Phía sau hai người là chiếc piano, Tạ Mạnh muốn trốn cũng không xong, chỉ đành dựa vào bên trên.

Quý Khâm Dương lại hôn cậu một lát, rốt cuộc nhịn không được vươn tay kéo khoá quần đối phương xuống.

Phân thân hơi cương của nam sinh được quần trong bao bọc, phơi bày hình dáng cùng màu sắc tuyệt đẹp. Tạ Mạnh theo phản xạ lấy tay che đi, bị Quý Khâm Dương nhẹ nhàng đẩy ra.

Hồi tưởng kinh nghiệm “tuốt súng ống” của bản thân, Quý Khâm Dương giúp Tạ Mạnh bằng tay. Người kia bám chặt vai hắn, trên mặt rắng đỏ càng lúc càng nồng.

Quý Khâm Dương nhìn chăm chú biểu tình của nam sinh, động tác an ủi trên tay hắn triển miên không ngừng, thanh âm phát ra khàn đục: “Tớ muốn dùng miệng... Được không?”

Tạ Mạnh run lên, Quý Khâm Dương chưa kịp phản ứng, đối phương đã bắn.

“...”

Quý Khâm Dương lăm bằm một câu: “Thật đáng tiếc...”

Đối với câu nói “thật đáng tiếc” kia của Quý Khâm Dương, Tạ Mạnh thật sự không biết biểu tình thế nào, cậu luống cuống tay chân rút khăn tay lau khô đồ vật của mình, không cẩn thận đụng phải thứ giữa hai chân Quý Khâm Dương, mới phát hiện đối phương còn cứng.

“Tớ...” Tạ Mạnh hít sâu một hơi, “Tớ giúp cậu...”

Quý Khâm Dương nhăn mày, hắn nắm tay Tạ Mạnh vòng ra sau, đem người ôm vào lòng: “Lần này đến đây thôi.”

Tạ Mạnh áy náy nói: “Nhưng mà...”

Quý Khâm Dương hôn môi cậu: “Lần sau giúp tớ khẩu giao được không?”

Tạ Mạnh: “...”

Lúc Mạc Tổ Viện trở về, Quý Khâm Dương đang dạy Tạ Mạnh nhận khuôn nhạc, bà nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hai nam sinh đều không phát hiện, đầu tùm lại một chỗ nhỏ giọng nói chuyện.

Mạc Tổ Viện nhẹ tay nhẹ chân rón rén bước tới sau lưng Quý Khâm Dương, Tạ Mạnh vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bà.

Mạc Tổ Viện dựng thẳng ngón trở lên làm động tác “suyt”, sau đó vươn tay che mắt con trai mình.

Tạ Mạnh: “...”

Mạc Tổ Viện giả giọng loli: “Đoán xem hôm nay mẹ con mặc đồ gì nào...?”

Quý Khâm Dương mỉm cười, hắn kéo tay Mạc Tổ Viện xuống: “Mẹ mặc gì cũng đẹp.”

Tạ Mạnh đứng bên cạnh, có chút câu nệ chào hỏi: “Con chào cô.”

Mạc Tổ Viện không hề ra vẻ bề trên, thân mật vỗ vai Tạ Mạnh, bông đùa: “Không hổ là ‘bạn trai’ của con cô, lớn lên thật đẹp trai mà...”

Tạ Mạnh: “...”

Hiếm khi bạn của con trai ở lại ăn cơm chiều, Mạc Tổ Viện chỉ hận không thể nấu một bàn tiệc đầy ắp, từ đầu tới cuối trong bát Tạ Mạnh đều chưa từng với.

Ăn được một nửa, Mạc Tổ Viện chợt nhớ ra một chuyện: “Hôm nay mẹ với bố con đi câu cá gặp được thầy Vũ, thầy ấy hỏi con đã đọc thư tiến cử của nhạc viện trung ương chưa?”

Tạ Mạnh trước giờ vẫn chưa nghe Quý Khâm Dương nhắc đến chuyện nhạc viện trung ương, động tác dùng bữa của cậu hơi dừng, quay đầu nhìn Quý Khâm Dương.

“Đọc rồi.” Quý Khâm Dương múc canh cho Tạ Mạnh, “Con còn đang lo đây.”

“Đó là một cơ hội tốt.” Quý Sơn Dung bảo, “Thầy Vũ giúp con báo danh thi nhạc lý hè này rồi, cố lên.”

Quý Khâm Dương không có ý kiến gì, hắn gấp thức ăn cho Tạ Mạnh, phát hiện nam sinh đang bưng bát ngăn người.

“Sao vậy?” Quý Khâm Dương đẩy nhẹ cậu.

Tạ Mạnh định thần lại: “Cậu... Sẽ thi ở Bắc Kinh?”

Quý Khâm Dương lơ đãng đáp: “Còn chưa chắc chắn, nhưng có lẽ thế.”

Tạ Mạnh hé miệng, cậu nuốt cơm, có chút không biết nói gì.

“Tạ Mạnh thì sao?” Mạc Tổ Viện nhiệt tình quan tâm hỏi, “Con định thi chỗ nào?”

“Mẹ không thấy hỏi thừa sao?” Quý Khâm Dương cười nói, “Cậu ấy nhất định sẽ thi cùng con...”

“Thượng Hải.” Tạ Mạnh bình tĩnh ngắt lời đối phương, cậu đảo tầm mắt, gắng sức không nhìn tới vẻ mặt đầy tràn kinh ngạc của Quý Khâm Dương, từ tốn nói, “Con định thi Thượng Hải.”

Phố Sơn Đường lác đác vài ngọn đèn, Quý Khâm Dương im lặng dắt xe đi bên cạnh Tạ Mạnh, vài vệt sáng chông chênh từ từ lùi lại phía sau, tựa thước phim cũ hiện mờ nhạt trên gương mặt hai người.

“Có phải cậu đang trách tớ không nói cậu biết chuyện nhạc viện trung ương không?” Trong bóng tối, Quý Khâm Dương đột ngột mở miệng, lúc sắp đến cột đèn đường kế tiếp, hắn mới nghe thấy Tạ Mạnh thở dài.

“Không phải.” Tạ Mạnh đứng dưới đèn, vệt sáng mờ nhạt trát lên mặt cậu, nam sinh biểu tình ôn hoà, “Chỉ là tớ có hơi kinh ngạc...” Cậu cân nhắc nói, “Cậu có thể học nhạc viện trung ương, tớ rất vui, thật đó, rất lợi hại.”

Quý Khâm Dương cau mày: “Nhưng cậu không muốn đi Bắc Kinh.”

Tạ Mạnh mím môi, cậu trốn tránh ánh mắt Quý Khâm Dương, gắng bình tĩnh bảo: “Dù tớ không đi Bắc Kinh, cũng sẽ không có gì thay đổi...”

“Cậu muốn tui mình yêu xa?” Quý Khâm Dương có chút cao giọng, lạnh lẽo bén sắc hỏi, “Cậu có nghĩ tới, bởi vì khoảng cách mà chia tay cũng không vấn đề gì?”

Tạ Mạnh mở lớn hai mắt, thần sắc cậu phức tạp kinh sợ, mở miệng vặc lại: “Cậu nói cái gì...!”

“Cậu chẳng nói gì với tớ, cậu nghĩ gì tớ cũng không biết.” Quý Khâm Dương nhìn chằm chằm đối phương, “Tớ cứ như một thằng ngu vậy.”

Tạ Mạnh siết chặt tay, cậu dường như đang nhẫn nại điều gì, hồi lâu sau mới lạnh lùng nói: “Cậu thì nói gì với tớ sao? Chuyện học nhạc viện trung ương, cậu thà nói cho Tề Phi cũng không nói cho tớ!”

Không gian lặng thinh không tiếng động, vệt sáng toả ra từ cột đèn đường ngưng tụ bên chân Quý Khâm Dương, hắn ngoảnh mặt đi, cứng ngắc bảo: “Tớ không muốn cùng cậu cãi nhau.”

Tạ Mạnh im lặng không nói, cậu nhìn Quý Khâm Dương bước lên xe, nam sinh một chân chống đất, hơi nghiêng người, dùng sức tiến tới hôn trán cậu.

“Tớ về đây.” Quý Khâm Dương thấp giọng nói, “Ngày mai gặp.” Sắp thi xong. Sắp free

()

À mà, đây là “hai hàng cây bạch quả”. Thấy đẹp nên post.

16. Quyển 1 - Chương 16

Một đoạn thời gian thật lâu về sau, Tạ Mạnh luôn mơ thấy bóng lưng Quý Khâm Dương ngày đó đạp xe rời khỏi. Cậu đứng dưới cột đèn đường càng lúc càng mờ sáng, dõi mắt nhìn theo. Nam sinh đạp rất chậm, bóng lưng lúc thì lẩn trong đêm tối, lúc lại thành linh sáng lên, chẳng hề ngoảnh lại, nhưng dường như cũng không hề muốn rời đi.

Hôm sau, lúc tỉnh lại Tạ Mạnh mới phát hiện mình dậy muộn. Cậu ảo não rên một tiếng, từ từ ngồi dậy thì đột nhiên có thứ gì đó rơi từ trong nách ra.

Tạ Mạnh khó hiểu cầm chiếc nhiệt kế trên tay.

“Tỉnh rồi hả?” Trương Tú Quyên đẩy cửa bước vào, bà đeo kính lão, vươn tay bảo: “Đưa đây.”

“...” Tạ Mạnh ngoan ngoãn đưa tới.

Kính của bà lão gác trên sống mũi, để cách xa một chút, qua kính nhìn kĩ hồi lâu: “Hơn 39 độ.” Bà nắm lấy cổ tay cậu, “Hay là đi bệnh viện khám thử?”

Tạ Mạnh lúc này mới cảm giác có chút váng đầu, cậu đảo đảo tóc, khụ một tiếng: “Không cần đâu, uống

thuốc là khỏi ấy mà.”

Trương Tú Quyên cũng không cảm râm nhiều, chỉ bảo: “Ta giúp con xin nghỉ ba tiết đầu rồi, trước uống cháo đi đã.”

Mặc quần áo rửa mặt rồi uống cháo xong, Tạ Mạnh mới cảm thấy dễ chịu hơn chút, cậu uống hai viên thuốc cảm, lúc chuẩn bị ra cửa mới phát hiện trời đang đổ mưa.

Cửa vừa mở trong nháy mắt, mưa gió gần như đập thẳng vào mặt Tạ Mạnh. Nam sinh khẽ rùng mình, mới nhớ tới xoay người đi lấy ô.

“Sau mưa thu trời sẽ trở lạnh.” Trương Tú Quyên thay giấy, đi phía sau cậu, “Bà đưa con đến trạm xe.”

Bà lão nhất quyết muốn cầm ô, Tạ Mạnh không lay chuyển được bà, chỉ có thể gắng sức chắn phía sau, lúc đến trạm xe sau lưng áo đã ướt một mảng lớn.

Trương Tú Quyên vừa lau nước cho cậu vừa thở dài: “Hảo bà già thật rồi... Con đã cao hơn hảo bà nhiều lắm.”

Tạ Mạnh nắm tay bà, vừa mở miệng đã ho khù khụ.

“Bà nhanh về đi.” Tạ Mạnh khàn giọng nói, “Bên ngoài trời lạnh, mưa to đường trơn, đừng để bị ngã.”

Trương Tú Quyên mỉm cười: “Bà đã bảo con rồi mà.” Bà phóng mắt ra ngoài trạm xe, nhẹ đẩy cháu trai mình, “Xe đến rồi, mau đi đi.”

Sau khi lên xe, Tạ Mạnh đứng dựa vào cửa sổ, Trương Tú Quyên bên dưới vẫy tay với cậu, tới tận khi xe đã đi thật xa, vẫn còn có thể nhìn thấy thân hình hơi còng của bà lão.

Tạ Mạnh đến lớp khi tiết thứ hai vừa tan, cậu gặp Trác Tiểu Viễn trước cửa lớp 3, qua hồi lâu vẫn không kịp phản ứng.

“Cậu cũng giỏi thật.” Trác Tiểu Viễn cau mày, “Xin phép chưa đó?”

Đầu óc Tạ Mạnh có chút buồn bực: “...Sao cậu lại ở đây?”

Trác Tiểu Viễn: “Phân ban rồi, lớp 3 học cùng lớp 6 trừ những ai theo ban xã hội, cũng may cậu không phải chuyển lớp, chỗ ngồi cũng không đổi đâu.”

“...” Tạ Mạnh biểu tình mờ mịt giật mình, lát sau mới nhớ ra, hỏi, “Quý Khâm Dương đâu?”

“Ở lớp 6, cậu ta theo ban xã hội, Tề Phi với Trương Giang Giang cũng bên đó. Hai tiết trước cậu không tới, chứ nếu không là xảy ra tiết mục từ biệt đưa quân ngàn dặm rồi.” Trác Tiểu Viễn cầm cặp sách giúp Tạ Mạnh, “Cậu muốn đi thăm hỏi cũng phải đợi tới trưa, buổi sáng bọn họ ba tiết liền học cổ văn, cậu mà đến, Trương Giang Giang khẳng định sẽ bỏ hết học hành.

Tạ Mạnh mơ mơ hồ hồ theo Trác Tiểu Viễn về chỗ ngồi, trong đầu đầy tràn cái tên Quý Khâm Dương.

Trác Tiểu Viễn lo lắng nhìn cậu: “Cậu thật không sao đấy chứ? Hay là xin nghỉ một ngày đi?”

Tạ Mạnh khoát tay, cổ họng cậu đau đến tưởng không nói được, xung quanh một nửa học sinh đều đổi thành lớp 6, nam sinh chiếm hơn nửa, toàn là những gương mặt xa lạ.

Trác Tiểu Viễn ngồi cạnh cậu: “Thật sự không sao chứ?”

“Không sao.” Tạ Mạnh khụ một tiếng, cậu nhìn Phật Di Lặc ôm một chồng bài thi bước vào, chuông báo tiết thứ ba cũng vừa lúc reng lên.

Mới qua nửa giờ Quý Khâm Dương đã viết xong cổ văn, dưới ngăn bàn, hẩn nhẩn một tin cho Tạ Mạnh, đợi nửa ngày vẫn chưa thấy đối phương trả lời.

Thầy dạy Văn rất dung túng hẩn, chủ yếu là vì bài thi của hẩn thành tích chót vót, nên chỉ cần không ảnh hưởng người khác, Quý Khâm Dương muốn làm việc riêng gì trên lớp cũng được.

Thật vất vả mới nhịn tới lúc tan học, Quý Khâm Dương trực tiếp đến cửa lớp 3, kết quả phát hiện cửa lớp đóng kín, hẩn từ cửa sổ liếc mắt vào, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Trương Giang Giang đi theo cũng nhòai người lên cửa sổ: “Đang kiểm tra? Chưa hết hai tiết chắc chưa xong đâu... Mà Tạ Mạnh đến rồi à?”

Quý Khâm Dương nhăn mày, hẩn không trả lời Trương Giang Giang, mắt nhìn thẳng Tạ Mạnh, nam sinh nắm tay đặt bên miệng, dường như đang ho.

“Tôi tới phòng giáo vụ một chuyến.” Quý Khâm Dương đột nhiên nói, “Cậu ở đây nhìn Tạ Mạnh, có việc gì thì gọi cho tôi.”

Trương Giang Giang hoảng sợ: “Cậu đến đó làm gì... Này này, cậu đừng đi chứ!”

Tạ Mạnh che miệng, gắng sức nuốt thanh âm ho khan trở về. Vì sốt cao, bài thi trước mắt cậu đều hoá

nhặt nhoà, đầu óc mơ mơ màng màng cũng không biết mình đang viết những gì.

Lúc đang làm bài hình học, chợt Trác Tiểu Viễn chọc cậu, Tạ Mạnh phản ứng trì trệ ngẩng đầu, liền trông thấy Quý Khâm Dương đeo cặp, mặt không đổi sắc đứng trước bàn mình.

“...” Tạ Mạnh, “?”

Quý Khâm Dương vươn tay sờ trán cậu, ngữ khí cứng rắn ra lệnh: “Đứng lên.”

Tạ Mạnh mất mấy giây mới “hả?” một tiếng.

Quý Khâm Dương rút bút và bài thi trong tay nam sinh ra, kéo cặp sách của cậu khỏi ngăn bàn, sửa soạn xong, quay đầu thì nhìn thấy Tạ Mạnh đang ngoan ngoãn mặc áo khoác.

“Sao lại ăn mặc phong phanh thế chứ?” Quý Khâm Dương trách, hất cởi áo khoác của mình ra choàng lên người Tạ Mạnh, dùng sức kéo tới, đóng chặt cúc.

Tạ Mạnh sựng sựng mũi, thanh âm ồm ồm nói: “Cảm ơn...”

Quý Khâm Dương sờ tóc cậu, mỉm cười.

Phật Di Lặc đứng ngoài cửa, quơ quơ hai tờ đơn xin phép trong tay: “Em giỏi quá nhỉ, đơn xin phép của chính mình còn muốn thầy đi nộp hộ.”

“Vậy thầy cứ đưa cho Trương Giang Giang là được.” Quý Khâm Dương một tay cầm hai chiếc cặp sách, một tay đỡ lấy vai Tạ Mạnh, hất chào Trương Giang Giang, “Bọn tôi đi trước.”

Trương Giang Giang vội gật đầu: “Được được, các cậu đi đường cẩn thận, tan học bọn tớ sẽ đến.”

“Đến cái gì mà đến.” Quý Khâm Dương không khách khí nói, “Bệnh viện hạn chế tụ tập đông người đó biết không, tôi ở đó là được rồi.”

“...” Trương Giang Giang bị tổn thương, đôi mắt gã trông mong nhìn chằm chằm Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh khụ một tiếng, miễn cưỡng khoát tay: “Thật sự không cần đến... Tớ không sao.”

“Về lớp đi.” Quý Khâm Dương mất kiên nhẫn nói, “Cũng không phải sinh li tử biệt, cậu khó chịu gì chứ.”

Trương Giang Giang: “...”

Bệnh viện có không ít người, Quý Khâm Dương mua cho Tạ Mạnh một chiếc khẩu trang, nam sinh đeo lên chỉ lộ ra đôi ngươi đen lấy uớt nước

Lúc Quý Khâm Dương đăng kí, nhện không được quay đầu nhìn cậu, rốt cuộc không kìm nổi, thừa dịp mọi người không chú ý ôm lấy Tạ Mạnh, cách khẩu trang hôn môi đối phương.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương khẩy cười: “Trông cậu giống con cún lắm.”

Tạ Mạnh liếc hẩn một cái, buồn bực nói: “...Cậu mới là cún.”

Quý Khâm Dương cười thành tiếng, hẩn cọ mũi Tạ Mạnh một lát, đem người ôm vào lòng.

Đăng kí khám bệnh, Tạ Mạnh xét nghiệm máu xong, đợi Quý Khâm Dương chạy tới chạy lui lấy thuốc cho cậu, bác sĩ nhìn kết quả xét nghiệm liền đề nghị truyền nước. Hai người tìm chỗ trống chờ y tá đến, Quý Khâm Dương lại đi mượn chăn dải cho cậu nằm lên.

“Có muốn ăn gì không?” Quý Khâm Dương nhìn chăm chăm cô y tá đang cầm kim truyền, mỉm cười với đối phương, cô gái lập tức đỏ bừng mặt.

Tạ Mạnh đắp trên người áo khoác của Quý Khâm Dương, thần sắc mệt mỏi nhìn đồng hồ treo tường: “12 giờ hơn rồi... Cậu có đói không?”

Quý Khâm Dương giúp cậu kéo áo khoác lên trên: “Tớ đi mua ít cháo, cậu ngủ một lát đi.”

Lúc Tạ Mạnh mơ mơ màng màng sắp ngủ, chợt cảm giác có người đặt thứ gì đó rất ấm áp gần chỗ dưới tay mình, cậu mở mắt ra thì thấy Quý Khâm Dương xắn tay áo dùng nước sôi tráng bát đĩa.

“Tỉnh rồi?” Quý Khâm Dương nhìn cậu, nam sinh vươn tay đặt lên trán đối phương, “Sao vẫn nóng thế nhỉ?”

“Có thấy ấm chút nào không?” Quý Khâm Dương đổ cháo hoa vào bát, quấy quấy, múc một thìa kê bên miệng Tạ Mạnh.

“Cậu có ăn không...?” Tạ Mạnh ngậm cháo, phát âm không rõ lắm hỏi hẩn.

Quý Khâm Dương: “Ăn xong nhanh đi, tớ ăn phần còn lại của cậu.”

Tạ Mạnh rất nhanh ăn thêm vài thìa, lắc đầu nói: “Không ăn nữa, cậu ăn đi.”

Quý Khâm Dương xác nhận cậu thật sự ăn không nổi nữa, mới bưng bát ăn hết phần còn dư, rót nước cho Tạ Mạnh, nhìn cậu uống thuốc rồi mới thu dọn bát đĩa mang tới vòi nước rửa.

“Ngủ tiếp một lát đi.” Sau khi quay lại, Quý Khâm Dương lau sạch nước trên tay, hắn vô thức muốn thử nhiệt độ cơ thể Tạ Mạnh, chợt nhớ mình vừa mới rửa tay, lại rút trở về.

Tạ Mạnh giữ chặt tay hắn: “Đừng chạy tới chạy lui nữa, nghỉ một chút đi.”

Quý Khâm Dương nói “ừ”, cũng không rút tay về nữa, cứ như vậy ngồi trên ghế cạnh giường cậu.

Nước muối truyền không hề nhanh, Quý Khâm Dương ngẩng đầu nhìn, thật cẩn thận vuốt ve mu bàn tay Tạ Mạnh.

“Ấm áp quá.” Tạ Mạnh từ từ khép mắt, đột nhiên bảo.

Quý Khâm Dương nhú mày: “Cậu nói nước muối?”

“Ừm, được cậu chăm sóc thật là ấm áp.” Tạ Mạnh nhìn hắn mỉm cười, “Tĩnh mạch, huyết quản, cơ bắp.” Nam sinh chỉ trái tim mình, “Cả chỗ này nữa, đều ấm áp vô cùng.”

Quý Khâm Dương không nhịn được bật cười: “Cậu buồn nôn quá.”

Tạ Mạnh bất đắc dĩ nói: “Tớ cũng là nam, làm gì biết nói lời ngon ngọt chứ.”

Quý Khâm Dương bông đùa: “Nếu thật sự cảm động, thì cùng tớ thi Bắc Kinh đi?”

Tạ Mạnh không nói gì, Quý Khâm Dương cầm dây truyền nước của cậu: “Hay là thế này, chúng ta vật tay, nếu tớ thua, cậu cứ việc đi Thượng Hải, thắng thì cùng đi Bắc Kinh, được không?”

Tạ Mạnh cau mày: “...Cậu đang bắt nạt người ốm sao?”

Quý Khâm Dương xấu xa đáp: “Hết cách rồi, cậu giỏi như vậy, tớ không tranh thủ hiện tại thì sao có cơ hội thắng cậu kia chứ?”

Tạ Mạnh mím môi, cậu nhìn thoáng qua Quý Khâm Dương, đối phương hiem khi không cười, nhìn đồng hồ rất nghiêm túc.

“Tớ đếm 123.” Quý Khâm Dương chăm chú nhìn cậu, “Không được nhường đâu đó.”

Lúc bắt đầu, sức hai người so với lần đầu đầu tiên cũng ngang nhau. Tạ Mạnh nhìn chăm chăm cổ tay đối phương, gắng giữ thăng bằng không bị áp xuống, tạo thành thế giằng co. Quý Khâm Dương đột nhiên lên tiếng: “Cậu không chịu đi Bắc Kinh, có phải vì không nỡ xa hảo bà không?”

Tạ Mạnh kinh ngạc ngẩng đầu, cậu chỉ cảm giác cổ tay mình buông lỏng, mu bàn tay Quý Khâm Dương đã vịn lên thành ghế.

“...” Tạ Mạnh, “Cậu...”

Quý Khâm Dương ảo não “hừm” một tiếng: “Biết thế không nói nữa, không tập trung chú ý quả nhiên là thua.”

Trong nhất thời, Tạ Mạnh không thể biểu tình bất cứ cái gì.

Quý Khâm Dương chống đầu, hần chăm chú nhìn ánh mắt Tạ Mạnh, khẽ cười: “Xem ra tớ chỉ có thể thi nhạc viện Thượng Hải rồi.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương lấy tai nghe trong cặp ra, vòng lên đầu Tạ Mạnh.

“Ngủ đi.” Hần hôn trán đối phương, “Tớ trông cậu.”

Lúc y tá tới rút kim truyền, sắc trời bên ngoài đã tối sẫm. Tạ Mạnh gọi điện cho Trương Tú Quyên, tiện thể xin Phật Di Lặc nghỉ buổi chiều ngày mai.

Áo khoác của Quý Khâm Dương còn choàng trên người Tạ Mạnh, hai tay nam sinh nhét trong túi áo, đứng một bên cúi đầu nhìn cậu.

“Chiều mai tớ đến thăm cậu.” Quý Khâm Dương vuốt mặt Tạ Mạnh, “Sao lại thấy cậu gầy đi nhỉ?”

Tạ Mạnh cầm tay hần cười cười: “Làm gì khoa trương như vậy... Tớ rất thoải mái mà.”

Quý Khâm Dương dang hai tay ôm lấy cậu.

Tạ Mạnh đặt cầm trong hôm vai đối phương, vì mặc rất nhiều nên tay có chút không giờ lên nổi: “...Thư tiến cử của nhạc viện trung ương cậu tính sao?”

“Chỉ là thư tiến cử mà thôi, tới học kỳ sau năm ba mới trả lời. Trước hết trong kỳ nghỉ hè năm hai tớ phải thi xong nhạc lý đã.” Quý Khâm Dương nhìn vào mắt Tạ Mạnh, thấp giọng cười nói, “Bên nhạc viện Thượng Hải tớ cũng tham gia, thêm một cơ hội nữa, nói chung là tốt lắm.”

Tạ Mạnh không nói gì, Quý Khâm Dương ôm cậu đứng bên đường chờ xe, rất đông người đến người đi đều nhìn bọn họ, nam sinh vẻ mặt không quan tâm, vừa ôm người vừa ngâm nga hát.

Tạ Mạnh cả người đều chôn trong lòng Quý Khâm Dương, cậu đột nhiên nói câu gì đó, đối phương bật cười, Quý Khâm Dương đặt cầm trên đỉnh đầu cậu, dụ cậu: “Cậu nói nhỏ như vậy, sao tớ nghe thấy chứ.”

Tạ Mạnh: “...Không nghe thấy thì coi như chưa nghe đi.”

“Cậu thật nhỏ mọn.” Quý Khâm Dương cười giả vờ oán giận, hần nhéo mặt Tạ Mạnh, hai người dựa trán vào nhau, trong mắt đều là hình bóng đối phương.

17. Quyển 1 - Chương 17

Không bao lâu sau khi phân ban là thi hết kỳ, lớp 3 cùng lớp 6 vừa vận tầng trên tầng dưới, Quý Khâm Dương gần như ngày nào cũng có thể về sớm, lại đặc biệt lên tầng hai chờ Tạ Mạnh.

Trác Tiểu Viễn thấy nhiều cũng quen, một lần thật sự nhịn không nổi nữa buông một câu: “Các cậu cứ như đôi vợ chồng già ấy, ngày nào cũng vậy không chán sao?”

Thi hết kỳ trong ba ngày, ngày đầu tiên sáng thi Ngữ Văn, chiều thi Toán, Quý Khâm Dương nộp bài thi rất sớm, đeo tai nghe đứng dựa trên bức tường cạnh cửa lớp 3.

Lúc Trác Tiểu Viễn nhìn thấy hần liền tỏ ra cực kì ghét bỏ.

“Không chờ cậu đâu.” Quý Khâm Dương mắc tai nghe trên cổ, hần nhìn thấy Tạ Mạnh đi ra, nam sinh mặc áo len trắng, gương mặt anh tuấn, đôi ngươi đen lầy sáng ngời.

“Thi thế nào?” Tạ Mạnh cười, thuận tay nhéo gáy Quý Khâm Dương.

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Câu này chẳng phải học giỏi không nên hỏi học dốt sao?”

Tạ Mạnh nhìn hần: “Nói cứ như cậu học kém lắm ấy.”

“Thì đúng thế mà.” Quý Khâm Dương biếng nhác nhồi lên lưng Tạ Mạnh, “Tớ học Toán nát thế nào, cậu cũng không phải không biết.”

Quý Khâm Dương lái xe đạp, Tạ Mạnh ngồi phía sau uống sữa nóng, lúc đèn đỏ dừng lại, Quý Khâm Dương ngoảnh đầu nhìn cậu.

“Cho tớ uống với.”

Tạ Mạnh đưa ống hút tới bên miệng hần.

Quý Khâm Dương tự mình uống một ngụm: “Sao không ngọt tí nào vậy?”

“Nguyên vị mà.” Tạ Mạnh cười, cậu đột nhiên vươn đầu hôn môi Quý Khâm Dương, “Cho cậu chút đường đó.”

Trương Tú Quyên ngồi trong sân phơi nắng, thấy Tạ Mạnh về bà mới mở mắt ra: “Tiểu Quý cũng tới hả.”

Quý Khâm Dương gọi một tiếng hảo bà, Trương Tú Quyên cười đáp lại: “Cháu ngoan.”

Tạ Mạnh vào trong nhà giúp bà lấy radio ra, còn mang cả chăn lông theo.

“Đừng phơi nắng bên ngoài lâu quá.” Tạ Mạnh đắp kín chân Trương Tú Quyên, “Lạnh thì bảo con.”

Dạo này tinh thần Trương Tú Quyên kém hơn trước rất nhiều, đi bệnh viện khám, cũng đã kiểm tra, bác sĩ chỉ nói do tuổi già, cũng không có chứng bệnh cụ thể.

Bảy tám mươi tuổi, dần dần già đi.

Tạ Mạnh không dám nghĩ lung tung, chỉ gắng hết sức ở bên bà càng nhiều.

Quý Khâm Dương ăn cơm tối xong mới đi, Tạ Mạnh đưa hần đến đầu ngõ, hai người đi song song một lát, liền nắm tay nhau.

Lòng bàn tay Tạ Mạnh ẩm ướt ẩm áp, mới đầu chỉ là nắm tay bình thường, dần dần ngón tay Quý Khâm Dương lồng ngón tay cậu, siết chặt bắt đầu có chút đau, cả hai lại chẳng ai buông ra.

Quý Khâm Dương dừng lại nơi đầu ngõ: “Cậu về đi.”

Tạ Mạnh ừ một tiếng, tay vẫn nắm chặt.

“Thư tiến cử của nhạc viện trung ương đừng vội vứt đi.” Tạ Mạnh đột nhiên nói, “Nếu như thi đỗ, không đi thật sự rất đáng tiếc.”

Quý Khâm Dương không nói gì, hẩn nhìn Tạ Mạnh, tay hơi dùng sức đem người kéo vào lòng.

Ba ngày thi chấm dứt, công bố xếp hạng thành tích, bài tập nghỉ đông lại thêm một chồng, năm mới tới trễ, Trương Giang Giang vì chuyện này mà oán hận rất nhiều ngày.

“Chỉ có trẻ con mới thích năm mới thôi.” Tề Phi khinh bỉ gã, “Cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Trương Giang Giang không phục: “Trước khi kết hôn đều có tiền lì xì mà, năm mới có chỗ nào không tốt chứ?!”

Tề Phi đã sớm không còn nhận tiền lì xì nữa, chẳng những không có tiền lì xì, hàng năm đến tết là gã lại phải trông một lũ trẻ con, nên năm mới đối với gã hoàn toàn không có hứng thú.

Trái với người có gia đình đông đúc rất phiền não kia, Trác Tiểu Viễn cùng Tạ Mạnh hoàn toàn không thể cảm nhận được, một người bố mẹ đều công tác nước ngoài, Trác Cận Cận bệnh nhiều năm như vậy, hết năm này qua năm khác, mỗi ngày Trác Tiểu Viễn đều cực kì quý trọng thời gian.

“Cận Cận dạo này thế nào?” Quý Khâm Dương hỏi.

Trác Tiểu Viễn: “Kỳ thi mấy ngày trước lại vào viện, gần đây về nhà rồi, năm mới hẳn là có thể ở nhà.”

Tạ Mạnh cổ vũ bằng cách vỗ vai gã.

“Bà nội cậu thì sao?” Trác Tiểu Viễn hỏi.

Tạ Mạnh bình tĩnh nói: “Vẫn như cũ.”

Trác Tiểu Viễn gật đầu, hẩn cười, đôi mắt xéch nhìn cực kì vô lại: “Ít người năm mới càng đỡ phiền toái, đồ đạc không nhiều, chẳng cần mệt nhọc.”

Mấy người trao đổi một phen, chỉ có Quý Khâm Dương năm mới có lẽ sẽ du lịch nước ngoài.

“Còn chưa chắc chắn.” Quý Khâm Dương ngồi trên ghế Tạ Mạnh, lơ đãng cười, “Mẹ tôi muốn ra ngoài, còn tôi thì không quan tâm.”

Tề Phi trêu chọc nói: “Bố mẹ cậu quả là một cặp thần tiên quyến lữ, cậu chỉ là loại thừa ra mà thôi.”

Quý Khâm Dương cũng không tức giận: “Đúng vậy, cho nên tôi cũng có muốn ra ngoài đâu, hai người bọn họ đi chơi tôi cũng chẳng biết làm gì.”

“Vậy tới nhà tớ đón năm mới đi.” Trương Giang Giang vĩnh viễn là loại người không sợ phiền, “Mẹ tớ bao nhiêu lần giục tớ đưa bạn đến nhà, thế mà các cậu không một ai nể tình...”

Quý Khâm Dương nhìn Tạ Mạnh, cười nói: “Nói sau đi, dù sao tôi cũng không trải qua một mình đâu.”

Trước tết trời đổ tuyết, Tạ Mạnh sáng ngủ dậy phát hiện trong sân đều một mảnh trắng xoá, cậu thở hắt, về phòng mặc thêm áo bông rồi ra đánh quyền.

Trương Tú Quyên bưng cặp lồng canh đứng dưới mái hiên, vừa nhìn cháu trai đánh quyền vừa cùng cậu nói chuyện.

“Đi chợ nhớ mua rau, bà muốn thịt con gà.”

Chân trước Tạ Mạnh ép xuống, chuyển động lưu loát, tuyết trên nền đất bị hất lên một tầng mỏng: “Còn gì nữa ạ?”

Trương Tú Quyên tuân một tràng: “Mua bánh ngọt, mua táo, mua mì... Mua cả đậu rang để ăn vặt, cả đường nữa, đừng quên.”

Tạ Mạnh đánh ra một chuồng, vừa mềm vừa cứng nói: “Nhà không có khách, mấy thứ đậu rang không cần thiết thì đừng phí tiền.”

Trương Tú Quyên: “Sao lại không có khách chứ? Nếu Tiểu Quý tới chơi thì phải làm sao?”

“...” Tạ Mạnh thu thế, cậu rất muốn giải thích với bà mình đối phương có lẽ sẽ xuất ngoại du lịch, cuối cùng cũng đành thôi, về phòng lấy tiền, “Con đi mua đây, ngoài trời lạnh bà đừng phơi nắng.”

Chợ không đông lắm, năm mới sang rất nhiều người đều trở về nhà, Tạ Mạnh mua gà, lại đến quán bán đậu rang, hạt dưa, sơn tra, thịt heo khô mua một ít, lúc về tới trên cầu còn mua một phần đậu phụ thối.

“Năm mới vui vẻ.” Người bán rong đậu phụ thối tươi cười nói.

Tạ Mạnh nhận bát, trả tiền: “Năm mới vui vẻ.” Cậu đáp.

Cổng không khoá, Tạ Mạnh cảm thấy kì lạ, liền trông thấy bên ngoài dựng một chiếc xe đạp cực kì quen mắt, Quý Khâm Dương xắn tay áo từ trong đi ra, nhìn thấy cậu thì biếng nhác mỉm cười.

“Mua xong rồi hả?” Nam sinh bước tới, động tác rất tự nhiên tiếp lấy đồ trong tay cậu, còn tiện thể mở ra nhìn, “Ồ, cậu cũng mua đậu phụ thối hả?”

Tạ Mạnh có chút không tin nổi nhìn hắn: “...Cậu không ra nước ngoài sao?”

“Ừ.” Quý Khâm Dương băng quơ đáp, “Bố mẹ tớ tình cảm vô cùng tốt cậu cũng không phải không biết, tớ không thèm làm Pikachu[1] đâu.”

[1] Pikachu là con phóng điện => làm Pikachu ý là làm bóng điện aka kì đà cắn mũi ~~(((=

“...”

Quý Khâm Dương xách con gà vào bếp, quay đầu lại thì thấy Tạ Mạnh vẫn đứng yên tại chỗ.

Quý Khâm Dương quơ tay trước mặt cậu: “Vui đến ngu người rồi hử?”

Tạ Mạnh hé miệng: “Không... Cậu ăn kẹo không?”

Quý Khâm Dương nhăn mày: “Tớ cũng không phải là Trương Giang Giang.”

Tạ Mạnh không nghe được hắn nói gì, bản thân luống cuống tay chân xếp đậu rang lên bàn: “Tớ mua sơn tra hạt dưa thịt heo khô, còn có cả ô mai nữa... Cậu muốn ăn gì?”

Quý Khâm Dương đột nhiên vươn tay dùng sức ôm chặt Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh: “?”

Quý Khâm Dương nghiêng đầu hôn má nam sinh: “Một năm mới này tớ sẽ luôn yêu cậu.”

Tạ Mạnh ôm hắn im lặng hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Tớ cũng thế.”

Nào bột, làm nhân, bao vỏ, làm sủi cảo, Tạ Mạnh đem táo đã nấu qua làm nhân, chọn ba quả nhét vào ba chiếc sủi cảo, Quý Khâm Dương nhìn thấy thì bật cười.

Tạ Mạnh không được tự nhiên lắm nói: “Mỗi người một cái, năm mới lấy may.”

Ba người làm một bàn đồ ăn, Quý Khâm Dương mang gà ra, múa tay một hồi nấu thành hai món, Trương Tú Quyên vui vẻ, uống chút rượu, radio đặt bên cạnh phát ra kịch nam[2].

[2] Loại hình nghệ thuật sân khấu miền Nam, thời xưa.

8 giờ đúng xem chương trình mừng tết âm lịch, Quý Khâm Dương vốn không có thói quen này, lúc Tạ Mạnh bật TV hẳn còn không hề nhớ tới.

“Hảo bà thích.” Tạ Mạnh chuyển tới kênh trung ương, Trương Tú Quyên tắt radio, hết sức chăm chú xem TV.

“Được rồi.” Bà lão đột nhiên vỗ tay, lục túi tiền một hồi, lấy ra hai bao lì xì: “Mỗi đứa một cái.” Trương Tú Quyên cười nói, “Ra ngoài ngắm pháo hoa đi, không cần ở cùng bà già này đâu.”

Tạ Mạnh cầm chiếc khăn quàng cổ lớn, một đầu quàng lên mình một đầu quàng lên Quý Khâm Dương, hai người rảo bước trên phố Sơn Đường, tuyết còn chưa tan, dưới chân dẫm lên có thể nghe thấy tiếng lẹp bẹp.

Sau giao thừa, Tô thành vắng ngắt, trừ mấy đứa nhóc ra ngoài đốt pháo hoa ra, gần như chẳng thấy một ai.

Hai bên bờ sông treo đầy đèn lồng đỏ rực, ánh đèn in ngược trên mặt nước, Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh ngồi song song trên cầu, nhìn mấy đứa nhóc đốt pháo hoa.

“Muốn nghịch một cái không?” Quý Khâm Dương cười hỏi.

Tạ Mạnh không biết từ đâu lấy ra mấy cây gậy thần tiên[3]: “Nghịch cái này đi.”

[3] Tên gọi khác của pháo hoa cầm tay.

Hai người mượn lửa của mấy đứa nhóc gần đó, ngồi xỏm xuống cùng nhau đốt, đốm lửa của gậy thần tiên cũng không quá nóng, Tạ Mạnh khép lòng bàn tay, gần như đem pháo hoa ôm trọn vào trong.

Ánh lửa làm nổi bật gương mặt Quý Khâm Dương tuyệt đẹp, hắn cúi đầu, lặng lẽ nhìn Tạ Mạnh.

“Chỉ còn một cây.” Tạ Mạnh ngẩng mặt, chạm tới ánh mắt Quý Khâm Dương, “...Cậu không đốt à?”

Quý Khâm Dương cười: “Tớ xem cậu đốt là đủ rồi.”

Tạ Mạnh cũng cười, cậu đốt cây gậy thần tiên cuối cùng, sau đó nhìn đóa hoa lửa dần dần lịm tắt.

“Về đi.” Tạ Mạnh đứng dậy run rẩy quàng khăn, cậu cúi đầu, ghé môi vào trán Quý Khâm Dương: “Năm mới vui vẻ.”

Quý Khâm Dương cũng không lập tức đứng lên, hắn giữ chặt tay Tạ Mạnh, cậu chạm vào một thứ đồ cứng cứng trong tay đối phương.

“...Cái gì vậy?” Tạ Mạnh tựa quây tay, Quý Khâm Dương buông ra, chậm rãi đứng dậy.

Tạ Mạnh cúi đầu thì thấy trong lòng bàn tay mình là một đôi khuyên tai bằng bạc.

Quý Khâm Dương sờ vành tai mình: “Đi bấm khuyên tai không?”

Nửa học kỳ sau của năm hai, Quý Khâm Dương bắt đầu học nhạc lý, vì thi vào nghệ thuật nên những môn văn hoá cũng không khẩn trương như những học sinh khác.

Tạ Mạnh nói sẽ ra ngoài trường học thêm, Trương Giang Giang cũng theo một chân, kết quả lúc vào lớp thì phát hiện Hàn Đông cũng tới.

“Học quá giỏi cũng rất cô đơn.” Hàn Đông tìm bừa một lí do, “Rảnh rồi cũng chỉ có thể đi học.”

Vì Trương Giang Giang ở trong nhóm của Trung học S, nên khi gặp một học sinh Trung học S trong đời thực, liền có chút e ngại.

Hàn Đông mặt không đổi sắc nhìn gã một cái.

Trương Giang Giang: “...”

Hàn Đông gật đầu: “Chào cậu.”

Trương Giang Giang nghiêm chỉnh ngồi cạnh y: “Chào, chào cậu...”

Tạ Mạnh giới thiệu hai người: “Hàn Đông biết Nhu Nhu đó, Trương Giang Giang cậu có vấn đề gì thì có thể hỏi cậu ấy.”

Mắt Trương Giang Giang sáng lên: “Thật, thật vậy sao?!”

Hàn Đông có vẻ mất tự nhiên, một lúc lâu sau mới thản nhiên ừ một tiếng.

Tạ Mạnh khó hiểu nhìn y một cái.

“Nhu Nhu cậu ấy trông thế nào?” Trương Giang Giang tràn ngập chờ mong, thật cẩn thận hỏi đối phương.

Hàn Đông nhú mày, chậm rãi nói: “Tóc ngắn màu đen.”

“Tóc ngắn hả...” Trương Giang Giang có chút thất vọng.

Hàn Đông giấu cợt: “Sao? Cậu không thích tóc ngắn à?”

Trương Giang Giang vội vàng phủ nhận: “Tất nhiên là không... Chỉ, chỉ là không giống trong tưởng tượng của tớ.” Gã quan sát thần sắc Hàn Đông, có chút nịnh bợ bảo, “Thật ra tóc ngắn cũng rất được...”

“Thế ư?” Hàn Đông từ chối cho ý kiến, “Cậu có thích không?”

Trương Giang Giang chần chờ đáp: “Tớ...”

Hàn Đông nhăn mày, mắt kiên nhẫn hừ một tiếng: “Rốt cuộc có thích hay không?”

Trương Giang Giang cố lấy dũng khí trừng đối phương: “...”

Hàn Đông hí mắt nhìn thẳng gã.

“...Thích.” Trương Giang Giang rốt cuộc đành phải chịu thua ánh mắt “cậu dám nói không thích nhất định giết chết cậu” của Hàn Đông.

Quý Khâm Dương ngồi trong quán cà phê gần lớp học thêm, hắn gửi tin nhắn cho Tạ Mạnh, sau đó đến quầy đóng gói ly sữa lại. Lúc Tạ Mạnh ra tới thì trông thấy nam sinh hướng cậu giơ chiếc túi ni lông trong tay lên.

“Đợi lâu chưa?” Tạ Mạnh nhận lấy sữa, cậu nắm tay Quý Khâm Dương, người kia bước tới dụi dụi trán cậu.

Quý Khâm Dương mỉm cười: “Không lâu lắm.” Hắn nhìn phía sau Tạ Mạnh, Hàn Đông mặt không đổi sắc gật đầu với hắn.

“Chào cậu.”

“Chào.” Quý Khâm Dương chào hỏi.

Trương Giang Giang sụt sịt mũi, than thở nói: “Tình cảm của các cậu thật là tốt... Trước giờ chưa có ai từng đón tớ hết á.”

Hàn Đông cúi đầu nhìn gã một cái: “Có muốn tôi đưa cậu về không?”

Trương Giang Giang có phần bị dọa: “Không, không cần...”

Hàn Đông mặt không đổi sắc nhìn thẳng gã.

“...” Trương Giang Giang rút vai lại, yếu ớt nói, “Được, được rồi... Làm phiền cậu.”

Tạ Mạnh không còn lời nào để nói, cậu nhìn Trương Giang Giang lẻ mà lẻ mà bước tới xe Hàn Đông, không đồng tình liếc xéo kẻ đầu tên: “Đừng bắt nạt cậu ấy quá, nhớ cậu ấy khóc thì sao?”

“Khóc thì cứ khóc thôi.” Hàn Đông tâm tình cực tốt nhét khăn quàng cổ vào trong áo khoác, ánh mắt y dửng dưng trên vành tai Tạ Mạnh, mỉm cười: “Hai người các cậu...” Y chỉ Quý Khâm Dương, “Đừng quá phô trương.”

18. Quyển 1 - Chương 18

Đối với học sinh mà nói, việc đau khổ nhất chính là phân tích bài thi giữa kỳ. Học đến năm hai, thành tích của mỗi người đã không còn bó hẹp trong một trường học nữa, mà là mở rộng ra toàn tỉnh.

Bài thi các môn tự nhiên của Tạ Mạnh gần như đều được giáo viên lấy làm mẫu, vì vậy cậu chỉ có thể ngồi cùng bàn với Trác Tiểu Viễn, xem chung bài thi.

“Bài này cậu làm thế nào?” Trác Tiểu Viễn tính lại câu làm sai theo công thức, “Rõ ràng tôi tính đúng công thức rồi mà.”

Tạ Mạnh cầm bút nhìn qua: “Trình tự sai, trước tính trong ngoặc đã.”

Trác Tiểu Viễn cúi đầu chờ cậu giải xong, đột nhiên thấp giọng nói: “Khuyên tai của cậu... Là Quý Khâm Dương cho?”

Tạ Mạnh theo phản xạ che lại vành tai, cậu ngẩng đầu nhìn Trác Tiểu Viễn.

“Yên tâm đi, không đến gần căn bản không nhìn thấy.” Trác Tiểu Viễn biểu tình lạnh lùng, “Huống hồ cậu là học sinh giỏi, thầy giáo đối với cậu rất yên tâm.”

“...” Tạ Mạnh chậm rãi buông tay, “Cảm ơn...”

Trác Tiểu Viễn khinh thường hếch môi: “Hai người bắt đầu khi nào?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Hơn một năm rồi.”

Trác Tiểu Viễn hừ một tiếng: “Thảo nào hồi đó cậu ta tích cực vụ lão cận bã kia như vậy, tình cảm cũng không phải thứ gì tốt đẹp.”

Tạ Mạnh nhú mày: “Tôi tự nguyện, cậu ấy không ép tôi.”

“Ồ, biết rồi, không cần khoe.” Trác Tiểu Viễn biểu tình ghét bỏ, gã im lặng một lúc lâu, quay mặt đi, ngữ khí cứng nhắc nói, “Nếu cậu ta dám ép buộc cậu, tôi sẽ là người đầu tiên không tha cậu ta.”

Tạ Mạnh bật cười, ngẫm nghĩ nửa ngày, cũng chỉ có thể trả lời một câu cảm ơn.

Trác Tiểu Viễn không để ý đến cậu.

Hai người im lặng hồi lâu, Tạ Mạnh mới nghe thấy nam sinh có chút không được tự nhiên nói: “Không phải trước kia cậu ta rất nhiều bạn gái sao... Cậu nhớ chú ý một chút.”

Tạ Mạnh: “...”

Trác Tiểu Viễn cau mày thao thao: “Nếu cậu ta có tâm tư khác, cậu cũng đừng chịu đựng, trước tiên phải...”

“Sau đó...”

“Cuối cùng...”

Tạ Mạnh: “...”

“...” Lúc đi tới cửa lớp, Quý Khâm Dương lần thứ hai xác nhận lại, “Cậu nghe cả một tiết?”

Tạ Mạnh thở dài: “Không thì biết làm sao, bịt miệng không cho cậu ấy nói chắc?”

Quý Khâm Dương biểu tình sâu xa khó dò: “...Cậu ta ngược lại rất hiểu chuyện.”

Tạ Mạnh tâm tình cũng rất phức tạp: “Cảm giác cứ như mẹ đẻ mình ấy.”

Quý Khâm Dương khoác vai cậu: “Cậu cũng có nhiều mẹ lắm đó.”

Tạ Mạnh: “?”

Quý Khâm Dương sờ mũi: “Tề Phi cũng nhìn ra rồi.”

“...” Tạ Mạnh, “Trương Giang Giang có biết không?”

Quý Khâm Dương cười xấu xa nói: “Bằng chỉ số IQ của cậu ta thì có chút khó khăn đấy.”

Tạ Mạnh nhin không được cũng bật cười, Quý Khâm Dương nhìn cậu, đột nhiên rướn tới hôn môi nam sinh

“...Còn đang ở trường đó.” Tạ Mạnh đẩy trán đối phương ra, ánh mắt bất đắc dĩ, lại chẳng có mấy ý trách cứ.

Quý Khâm Dương chẳng thèm để ý, cả người nhào lên vai Tạ Mạnh, lấy tai nghe từ cổ mình đeo qua đầu nam sinh, dần dần giai điệu quen thuộc cùng ca từ mới vang lên, Tạ Mạnh nghe xong một lát, nhìn Quý Khâm Dương: “Còn chưa viết xong sao?”

Quý Khâm Dương ngâm nga theo bài hát, hân biểu tình nghiêm túc nhú mảy: “Tốt nhất cứ viết từ từ thì hơn.”

Tiết mang chủng qua đi, khí trời bắt đầu nóng dần, mùa hè Tô Châu ít gió nhiều mưa, giữa trưa lại càng gay gắt, phủ lên tầng tầng cây xanh trong khuôn viên trường.

Tạ Mạnh kiểm tra lại bài thi một lần, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong phòng học quạt quay vù vù trong, không gian oi bức, tiếng ve trên mấy tầng cây loáng thoáng vang.

Môn cuối cùng thi xong, cả người Trác Tiểu Viễn gần như kiệt sức nằm gục trên bàn, Tạ Mạnh vừa thu dọn xong cặp sách thì trông thấy Quý Khâm Dương đứng phía sau cửa lớp.

“Ngày nào cũng hành hạ chó.” Trác Tiểu Viễn ôm đầu buồn bực nói, “Các người thật là quá lắm...”

Quý Khâm Dương đi ngang qua bên cạnh gã thì vỗ “đầu chó” một cái, Tề Phi theo sau giễu cợt: “Cậu vẫn chưa quen hả, anh đây nhìn đến mòn mắt luôn rồi.”

Tạ Mạnh hỏi một câu: “Trương Giang Giang đâu?”

Quý Khâm Dương cầm cặp sách giúp cậu: “Hàn Đông đến, chúng ta đi trước lấy chỗ, cậu ta chốc lát nữa sẽ tới.”

Tạ Mạnh không biết Hàn Đông đến làm gì, Tề Phi nhìn cậu một cái: “Giúp nữ thần Nhu Nhu truyền tin... Không biết là năm nào rồi nữa, chưa từng thấy cái thể loại nói yêu nói thương mà ngu như vậy, viết thư coi như cũng được đi, lại còn tìm người trung gian đưa thư, bưu chính Trung Quốc quả nhiên không đáng tin.”

Đây là lần đầu tiên sau nhiều ngày như vậy Tề Phi chủ động nói chuyện cùng Tạ Mạnh, từ sau khi biết quan hệ của cậu với Quý Khâm Dương, thái độ của đối phương rõ ràng trở nên cực kì không tự nhiên. Mấy ngày trước chạm mặt ở hành lang, Tề Phi đều tận lực tránh né, đi đường vòng.

Quý Khâm Dương không quan tâm, ôm vai Tạ Mạnh, thản nhiên nói: “Đừng để ý đến cậu ta, ngu đủ thì khác tự mình nghĩ thông suốt.”

Tạ Mạnh: “...”

Mấy người ngồi ở hiệu đồ ngọt gần trường đợi Trương Giang Giang, Quý Khâm Dương cùng Trác Tiểu Viễn tới trước, Tề Phi ngồi đối diện Tạ Mạnh xấu hổ hắng giọng một cái.

“Chuyện kia... Tôi cũng không kì thị gì đâu.” Tề Phi buồn bực gỡ đầu, “Dù sao Quý lão đại trước giờ vẫn luôn quen nữ sinh.” Gã liếc nhìn Tạ Mạnh một cái, nói thầm, “Cậu tuy lớn lên không tồi, nhưng rất là ngầu... Nhìn kiểu gì cũng là con trai.”

Tạ Mạnh cầm nín hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể dờ khóc dờ cười cảm ơn.

“Cảm ơn làm gì, tôi đâu có khen cậu đâu.” Tề Phi cà lơ phất phơ nói, “Quý lão đại thích là được, chúng ta vẫn là anh em.”

Tạ Mạnh gật đầu cười: “Chúng ta vẫn luôn là anh em.”

Tề Phi ngồi tại chỗ quay qua quay lại, nhin không được có bắt đầu tám chuyện: “Có điều tôi thật sự không ngờ lão đại cuối cùng lại nằm trong tay cậu. Hồi cấp hai Ân Lạc Tuyết còn không phụ phục được, chắc chắc, khi đó thật sự là, ông buông bướm thả, tre già măng mọc, Quý lão đại quả thật là trước chưa có ai, sau cũng không người tới[1].”

[1] Gốc: tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả. Chỗ này bạn Phi muốn nói bạn Dương quen nhiều nhưng trước

không yêu ai, sau cũng lại càng không, toàn quen xong rồi đấy.

“...” Tạ Mạnh mỉm cười đầy ý vị, hỏi, “Thế ư?”

Tề Phi tự hào nước miếng tung bay: “Cũng không hẳn...”

“Sao nào?” Quý Khâm Dương đứng đằng sau Tề Phi ngắt lời, hắn vừa trả tiền xong, cười nhướn mày hỏi Tạ Mạnh: “Cậu ta nói gì tở?”

Tề Phi cứng ngắc ngoảnh đầu: “...”

“Nói chuyện trước kia của cậu.” Tạ Mạnh ôn hoà nói.

Quý Khâm Dương: “?”

Tạ Mạnh biểu tình điềm tĩnh: “Ông buông bướm thả, tre già măng mọc, trước chưa có ai, sau cũng không người tới?”

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh nhìn Tề Phi: “Còn chuyện gì thì nói nốt đi.” Cậu vỗ người bên cạnh, “Quý Khâm Dương và tớ cùng nghe?”

Tề Phi: “...”

Hàn Đông nhìn Trương Giang Giang gần như một đường nhảy tung tăng chạy về phía mình, trời nóng bức, trên đầu nam sinh đều là mồ hôi, gương mặt mồm mĩm phờ nểng đỏ bừng, lúc chạy đến trước mặt y còn suýt nữa thì ngã.

“...” Hàn Đông mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm đối phương, “Chào cậu.”

Trương Giang Giang thở hổn hển chào hỏi: “Chào, chào cậu...” Gã lau mồ hôi, biểu tình khẩn trương cùng kích động, “Thư đâu?”

Hàn Đông chậm rãi đưa ra một phong thư màu hồng phấn: “Của cậu đâu?”

Trương Giang Giang vội đưa thư mình viết qua, còn không quên dặn dò: “Cầm đọc trộm.”

Bàn tay cầm thư của Hàn Đông hơi khựng lại, y liếc Trương Giang Giang, lạnh nhạt ừ một tiếng.

Trương Giang Giang không thể chờ đợi được, mở thư của Nhu Nhu ra, gã đề phòng nhìn Hàn Đông, thật cẩn thận dùng tay che lại giấy viết thư, giấu đi đọc.

Hàn Đông: “...”

Trương Giang Giang vẫn không yên lòng: “Cậu nhìn sang chỗ khác đi.”

Hàn Đông hít sâu một hơi, kiềm chế nửa ngày mới xoay người, đại khái qua khoảng năm phút, Trương Giang Giang mới cảm thấy mĩ mãn mà cho y quay lại.

“Đọc xong rồi?” Hàn Đông vẻ mặt khinh thường châm chọc nói, “Cậu...”

“Cậu có biết Nhu Nhu nói gì với tôi không?” Trương Giang Giang hưng phấn ngắt lời y, giờ phút này bộ dáng nam sinh từ đầu đến chân quả thật như chìm trong một tầng bong bóng hồng phấn.

Hàn Đông ngẩn người, y bị không khí thiếu nữ của đối phương đập thẳng vào mặt đến nỗi nói không ra lời khó nghe, không được tự nhiên hồi lâu sau mới cứng nhắc bảo: “Nói, nói cái gì?”

Trương Giang Giang ha ha cười nửa ngày, chờ tới khi biểu tình của Hàn Đông rõ ràng sắp mất kiên nhẫn, nam sinh mới ra vẻ đứng đắn nghiêm túc hỏi: “Cậu muốn biết sao?”

Hàn Đông lạnh lùng nheo mắt: “Rốt cuộc cậu có nói hay không?”

Trương Giang Giang nhếch môi: “Ha ha, còn lâu mới nói cho cậu.”

Hàn Đông: “...”

Bởi vì trong lúc thi đều chưa từng ghé qua võ đường, nên lúc Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương cùng nhau đến, có mấy võ sư đều tiến tới chào hỏi.

“Cuối cùng cũng trở lại.” Lý sư phụ dạy sanda cùng Quý Khâm Dương so mấy chiêu, Tạ Mạnh ở một bên thay xong quần áo, cười nói, “Thầy đưa con cái chìa khoá cũ kia đi, lát nữa con khoá cửa.”

Lý sư phụ đương nhiên không có ý kiến gì, lão dặn dò một câu đừng chơi quá muộn rồi rời khỏi.

Quý Khâm Dương trực tiếp thay võ phục trong sán đấu, Tạ Mạnh ép chân hình chữ mã[2], hai tay chạm tới bàn chân, mặt gần như dán sát vào đầu gối.

[2] Chữ mã: (méo hiểu ép chân thành hình chữ này kiểu gì =.=)

Quý Khâm Dương nhú mày, hắt ngồi xổm xuống, vươn tay muốn chạm vào eo nam sinh, Tạ Mạnh nhìn hắt một cái, đột nhiên hai chân cậu một khụy xuống, một rút về, nghiêng người ngồi xuống.

“Trốn cái gì?” Quý Khâm Dương cười nói, hắt tiến thêm một bước, kết quả bị Tạ Mạnh cản lại chân, còn chưa kịp giữ thăng bằng, nam sinh đã giữ chặt cánh tay hắt kéo mạnh.

“...” Quý Khâm Dương nằm thẳng cẳng, Tạ Mạnh ngồi trên thắt lưng hắt, từ cao nhìn xuống.

Nam sinh mặc áo bằng lụa màu đen, bởi vì cổ áo quá rộng, lúc cúi xuống liền lộ ra khuôn ngực căng đầy trắng nõn.

Tạ Mạnh nhú mày, cúi đầu một cái liền phát hiện nửa thân dưới Quý Khâm Dương đã cương ngạnh chạm đến cái mông của mình.

“...” Tạ Mạnh không nhịn được bật cười, “Cậu còn dám không thành thật.”

Quý Khâm Dương nắm thắt lưng cậu, cũng chẳng xấu hổ, tươi cười cực kì vô lại: “Đối với cậu tớ không có cách nào thành thật được.”

Tạ Mạnh hí mắt, tay Quý Khâm Dương đã sờ tới mông cậu, có chút mạnh bạo dùng sức xoa bóp, Tạ Mạnh liếm môi, Quý Khâm Dương nhìn chăm chăm về mặt đối phương, nhịn không được ngẩng nửa người dậy hôn cậu.

Tạ Mạnh ngã ra sau, một tay đè bả vai Quý Khâm Dương, ra sức ấn trở lại.

Quý Khâm Dương thở hổn hển: “Nào nào... Hôn một cái thôi mà.”

Tạ Mạnh ngồi im bất động: “Trừ Tôn Diễm, Ân Lạc Tuyết, còn ai nữa?”

“...” Quý Khâm Dương ánh mắt vô tội, “Lời trong miệng Tề Phi sao cậu có thể tin chứ?”

Tạ Mạnh cười khê, cậu đột nhiên vươn tay vuốt môi Quý Khâm Dương, đứng dậy đi về phía cửa.

Quý Khâm Dương về mặt dấu chấm hỏi nhìn nam sinh khoá cửa vô đường lại.

Tạ Mạnh lại quay trở về, ngồi xổm bên chân Quý Khâm Dương.

Quý Khâm Dương: “?”

Tạ Mạnh mặt có chút đỏ, cậu cời đai lưng xuống, bịt mắt Quý Khâm Dương lại: “Không cho nhìn.”

Quý Khâm Dương không hề cử động, hẳn có thể cảm giác được Tạ Mạnh kéo xuống quần trong của mình, lòng bàn tay nam sinh lạnh lạnh, động tác an ủi cũng không đủ thành thạo, nhưng lại không ngừng khiến Quý Khâm Dương hưng phấn, hạ thể cương ngạnh trướng đau, hẳn vô thức vươn tay tới, kết quả chạm phải tóc Tạ Mạnh.

“...” Quý Khâm Dương tháo chiếc đai lưng bịt mắt xuống, hình ảnh trước mắt kích thích đến mức hẳn thiếu chút nữa không kiềm được bắn ra.

Cả khuôn mặt Tạ Mạnh đang chôn giữa hai chân hắn, động tác vụng về giúp hắn khẩu giao.

Có lẽ là lần đầu tiên, kĩ thuật của Tạ Mạnh quả thật có thể dùng chặt vật để hình dung, cậu cố gắng phun ra nuốt vào dương cụ có kích cỡ không hề nhỏ của Quý Khâm Dương, đầu lưỡi thỉnh thoảng có thể nếm được vị tinh dịch, Quý Khâm Dương ban đầu còn có thể khống chế, về sau dần có chút không nhịn được, dường như thúc giục cổ vũ mà ve vuốt sau gáy Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh mút sâu một hơi, ngậm càng thêm sâu, Quý Khâm Dương thoải mái rên một tiếng.

Thứ càng lúc càng vào sâu trong cổ họng khiến khoé mắt Tạ Mạnh đỏ ửng, cậu nâng mi nhìn Quý Khâm Dương, đối phương cũng đang cúi đầu nhìn cậu, hai người bốn mắt giao nhau, Quý Khâm Dương liền bắn.

“Khụ khụ...” Tạ Mạnh không phòng bị, lúc rút ra đã không còn kịp nữa, không ít còn bắn lên mặt, cậu vươn tay lau đi, để ngừa có tinh dịch dính vào sàn nhà.

Quý Khâm Dương động tác nhanh nhẹn cởi áo, trùm lên đầu Tạ Mạnh.

“...” Tạ Mạnh lúng túng nói, “Đừng... Còn chưa lau sạch.”

Quý Khâm Dương ngừng tay, hẳn cách một lớp áo ôm lấy Tạ Mạnh, không cho cậu nhìn thấy vẻ mặt mình.

Tạ Mạnh buồn cười hỏi: “Kĩ thuật của tớ kém vậy sao?”

Quý Khâm Dương buồn bực nói: “Không phải chuyện đó.”

“Thế thì vì cái gì?” Tạ Mạnh hỏi.

Quý Khâm Dương quay mặt đi: “Tớ then thùng không được sao.”

Tạ Mạnh bật cười, Quý Khâm Dương nhìn cậu, ghé sát hôn môi nam sinh.

“Mấy ngày nữa tớ sẽ thi nhạc lý.”

“Ừ.”

Quý Khâm Dương nói: “Thư đề cử của nhạc viện Thượng Hải đến rồi, tháng 10 nhạc viện trung ương cũng muốn phỏng vấn.”

Tạ Mạnh sờ tóc hắn: “Vậy thì đi đi.”

“Cậu có mong tớ đỗ không?” Quý Khâm Dương nắm tay Tạ Mạnh, hắn lặp lại câu hỏi, “Cậu có mong không?”

Tạ Mạnh không trả lời, cậu vùi mặt vào lòng bàn tay Quý Khâm Dương, qua hồi lâu mới khẽ gật đầu.

19. Quyển 1 - Chương 19

Qua kỳ nghỉ hè, thân thể Trương Tú Quyên càng lúc càng không tốt, tinh thần kém đến nỗi, có đôi khi thậm chí còn ngủ gật trong sân. Tạ Mạnh vẫn luôn chú ý bà, đề phòng bà lão cảm lạnh hoặc cảm nắng.

Thành tích nhạc lý của Quý Khâm Dương trước khai giảng năm ba đã có kết quả, Tạ Mạnh không hỏi, nam sinh cũng không nói. Chủ nhiệm lớp 6 tìm hắn nói chuyện mấy lần, dường như có không ít nhạc viện muốn chiêu ra cảnh ô liu.

Việc học nặng nề, đề thi như núi, từng giờ từng khắc đều vô cùng quý giá, Tạ Mạnh phần lớn đều ôn tập Ngũ Văn, Quý Khâm Dương ngồi đối diện chỉ bài giúp cậu.

“Chép chính tả một câu thơ của Nạp Lan Dung Nhược, câu thơ biểu đạt tình ý tương tư.”

Tạ Mạnh viết vào vở: “Đời người nếu lúc đầu gặp gỡ...[1]”

[1] Trích bài “Mộc lan hoa lệnh – tự cổ quyết tuyệt từ” của Nạp Lan Dung Nhược. Nguyên văn: Nhân sinh nhược chích như sơ kiến.

Quý Khâm Dương mỉm cười: “Không phải câu này.”

Tạ Mạnh nhìn hẩn một cái: “Câu này tương đối thuộc.”

Quý Khâm Dương cười lắc đầu, lấy vở của Tạ Mạnh qua, nam sinh chữ cũng như người đều tuyệt đẹp, viết mà như vẽ:

“Một đời một kiếp một đôi người,

Tranh giành hoang phí ở hai nơi.

Nhìn nhau nhớ nhau mà chẳng gần,

Đất trời vì ai bừng sắc xuân.[2]”

[2] Trích bài “Hoạ đường xuân” của Nạp Lan Dung Nhược. Nguyên văn:

Nhất sinh nhất thể nhất song nhân,

Tranh giáo lưỡng xử tiêu hồn,

Tương tư tương vọng bất tương thân,

Thiên vi thùỵ xuân.

...

Đầu tháng 10, Quý Khâm Dương bắt đầu chuẩn bị đi nhạc viện trung ương Bắc Kinh phỏng vấn, hẩn xin nghỉ một tháng, Mạc Tổ Viện dự định cùng đi với hẩn.

“Lần này chúng ta có thể ở Bắc Kinh chơi một chút.” Mẹ hẩn sắp xếp hành lí, “Mẹ nhớ rõ hồi con còn bé từng đến một lần, giờ không biết đã thay đổi như nào.”

Quý Khâm Dương ngồi bên cửa sổ ngắm người, hẩn chẳng có chút hứng thú, khẽ vâng một tiếng, tai nghe mắc trên cổ.

Mạc Tổ Viện mắt nhìn con trai, bà cân nhắc chốc lát mới chậm rãi hỏi: “Có phải con không muốn thi nhạc viện trung ương không?”

Quý Khâm Dương quay sang, nhướn mày đáp: “Tất nhiên là không... Mẹ đừng nghĩ nhiều.”

Mạc Tổ Viện thở dài: “Mẹ chỉ cảm thấy con không mấy hăng hái, lúc trước nhận được thư tiến cử nhìn con còn rất có hứng thú. Giờ đi thi thì ngược lại, con hình như không coi trọng lắm.” Mạc Tổ Viện vươn tay, bà sửa lại tóc mái con trai, dịu dàng nói, “Mẹ biết con đăng kí cả nhạc viện Thượng Hải... Nhưng con thật sự muốn gì, mẹ vẫn hi vọng con có thể nghĩ cho rõ.”

Quý Khâm Dương đeo tai nghe trên đầu, hần bám chặt tay vịn, theo thùng xe đung đưa. Phố Sơn Đường trừ tết nhất ra thì thời gian nào người cũng rất đông, trạm xe chật ních người đứng chờ.

Gánh đậu phụ thối trên cầu, người bán hàng rong đã rất quen mặt Quý Khâm Dương, từ xa đã cất tiếng chào: “Hôm nay có ăn không?”

Quý Khâm Dương cười khoát tay: “Không ạ.”

Hần xuống cầu, đi dọc bờ sông, băng qua lối ngõ chật hẹp, cuối cùng đứng trước cửa nhà Tạ Mạnh.

Trương Tú Quyên ngồi trên ghế trong sân, cánh cửa chắn mất thân người Quý Khâm Dương, bà không nhìn thấy hần.

Nam sinh lặng lẽ đứng một lát, hần nghe thấy tiếng Tạ Mạnh ở trong nhà gọi một câu: “Hảo bà.”

Chiếc radio cũ bên cạnh Trương Tú Quyên đang phát khúc “Hong Lâu Mộng”, bà lão nghe tới mê say, hồi lâu sau mới đáp lại: “Đây.”

Tạ Mạnh đi ra, trong tay bưng bát dưa.

“Hảo bà.” Nam sinh cao giọng, “Ăn cơm thôi.”

Trương Tú Quyên hệt như một đứa trẻ, giọng buồn bực: “Ăn không vào.”

Tạ Mạnh kéo ghế tới: “Ăn không vào cũng phải ăn, để con bón bà.”

Bà lão lại nói thêm câu gì đó, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ăn thức ăn cháu trai đưa tới tận miệng.

“Già rồi.” Trương Tú Quyên vừa ăn vừa thở dài, “Mấy ngày nay ta nằm mơ, mơ thấy bố mẹ con, nói muốn đón ta về báo hiếu.”

Tạ Mạnh cười: “Con báo hiếu bà còn chưa đủ ư?”

Trương Tú Quyên hừ một tiếng: “Còn không tới phiên con báo hiệu đâu.”

Tạ Mạnh không nói gì, cậu bón tiếp vài thìa cơm thì đột nhiên ngừng lại, nắm chặt tay Trương Tú Quyên: “Để con báo hiệu đi, con báo hiệu bà đến một trăm tuổi, bà phải sống đến một trăm tuổi, không được nuốt lời.”

“Thằng ngốc.” Bà lão mắng khê, “Ai có thể trường mệnh trăm tuổi chứ, kịch nam kia đều lừa người mà thôi.” Khúc âm phát bên tai Trương Tú Quyên, bà như có như không vỗ mu bàn tay vỗ Tạ Mạnh, “Hảo bà của con, không muốn liên lụy con... Trước đây con luôn muốn học Đại học ở thủ đô đúng không? Đó là nơi Mao Chủ Tịch từng học, bà già này cả đời đều chưa từng đi qua. Cháu trai ta nếu có thể đi, đó là một việc rất đáng tự hào.”

Trương Tú Quyên nhìn Tạ Mạnh, nếp nhăn bên khoé mắt bà như khắc sâu độ dày tuổi tác, hai mắt lại như cũ thanh sạch tựa nước: “Cháu trai, con phải nhớ kĩ.” Bà cười nói, “Hảo bà không phải là tương lai của con, về sau người cùng con hội ngộ mới là quan trọng, con ấy, sẽ cùng người đó đi trên con đường dài thật dài, đi qua những ngày hạnh phúc mỹ mãn, trường mệnh trăm tuổi, giống như trong kịch nam vậy.”

Trên sách có nói, người trẻ tuổi dễ làm những việc xúc động, thức ăn và tình yêu, thường sẽ chọn tình yêu, sau này trưởng thành mới hối hận. Nói là như thế, nhưng rất nhiều năm sau, khi Quý Khâm Dương sắp bước sang tuổi bốn mươi, trải qua một đời sự nghiệp thăng trầm, cuối cùng đạt được thành công, cũng có người từng hối hận vấn đề đó.

“Tôi không cho là vậy.” Gương mặt nam nhân trải qua năm tháng gột rửa, vẫn tuyệt đẹp như cũ, đôi người lẳng đọng quang mang của thời gian, Quý Khâm Dương nâng cằm, quan sát phóng viên, cô gái bị nhìn chăm chú mặt đỏ rần, hoang mang rối loạn cúi đầu nhìn tập câu hỏi.

“Ừm... Nói vậy tức là, ngài có ý lựa chọn tình yêu sao?”

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Không phải có ý lựa chọn tình yêu, mà tôi sẽ luôn lựa chọn tình yêu.”

“Ngài không hối hận sao?” Phóng viên hỏi.

“Vì sao phải hối hận?” Quý Khâm Dương bật cười, hần nghiêng mặt đối với người xem, trong màn hình có thể rõ ràng chiếu đến chiếc khuyên bạc kiểu dáng bình thường trên vành tai trái hần.

“Tôi mất đi thức ăn.” Quý Khâm Dương chậm rãi nói, “Nhưng sẽ vẫn luôn có được tình yêu.”

Nhưng, tại thời điểm khi mới chỉ mười sáu mười bảy, tựa như trong sách nói, Quý Khâm Dương vẫn khá xúc động.

Thiếu niên mang theo tai nghe nằm gối đầu bên bờ sông, ngắm cầu nhỏ nước chảy, mặc cho chạng vạng gió thổi qua thân người mình, nóng bỏng mà thiếu đốt lồng ngực.

Đây là ngọn gió cuối hè.

Lúc Quý Khâm Dương đi Bắc Kinh, Tạ Mạnh cũng không đến tiễn. Cậu ngày đó có bài kiểm tra, sau khi làm xong mới đọc được tin nhắn của nam sinh, nội dung chỉ có ngắn ngủn bốn chữ: “Chờ tớ trở lại.”

Tề Phi vươn hai tay ra xoa nắn gáy, lẩm bẩm nói: “Xem ra lão đại đi khá xa... Có lẽ về sau hàng năm chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè mới có thể gặp?”

Tạ Mạnh trả lời tin nhắn, thu dọn xong cặp sách, Trương Giang Giang ở bên cạnh nhìn cậu: “Tớ cũng muốn thi Bắc Kinh, Tạ Mạnh cậu thì sao?”

Trác Tiểu Viễn mặt không đổi sắc vỗ đầu Trương Giang Giang: “Cậu trước hết nâng cao thành tích của mình đi đã, thi Bắc Kinh chỉ cần muốn là được chắc?”

Tạ Mạnh cười, cậu cong ngón tay gõ trán Trương Giang Giang: “Cố lên.”

Một tuần trước, Trương Tú Quyên lại đi bệnh viện kiểm tra một lần, kết quả không quá tốt, bác sĩ bảo bà lão đến tuổi rồi, Tạ Mạnh phải chuẩn bị tâm lí thật tốt.

“Bà nội cháu thân thể vẫn luôn rất tốt.” Tạ Mạnh cau mày bình tĩnh nói, “Năm ngoái mỗi sáng đều cùng cháu đánh quyền.”

Bác sĩ thở dài: “Qua 80 rất nhiều người già đều sẽ thế này, trước đây tôi cũng gặp qua rồi, bình thường thân thể tốt vô cùng, mỗi ngày buổi sáng đều chạy bộ, buổi tối đi ngủ thì đột nhiên lại... Cái này với tật bệnh không có liên quan gì, sinh lão bệnh tử, tuổi đến, rồi sẽ có như một ngày như vậy mà thôi.”

Tạ Mạnh không nói lời nào, cậu nhìn Trương Tú Quyên ngồi trong hành lang, bà lão cùng với bệnh nhân cách vách chuyện phiếm, ngữ khí đều mang theo vẻ tự hào.

“Cháu tôi sao... Học năm ba, thành tích khá tốt.”

“Tốt nghiệp muốn tới thủ đô học... Sao có thể không thi đỗ chứ?!”

“Đúng vậy đúng vậy, nhưng rất hiếu thảo, bà già này cũng có phúc lắm.”

Tạ Mạnh đi ra gọi bà: “Hảo bà.”

Bệnh nhân kia tấm tắc một tiếng, khen: “Cháu trai bà lớn lên thật đàng dạn[3].”

[3] Đăng dạng nghĩa là đẹp trai (chú thích của tác giả).

Trương Tú Quyên cười, Tạ Mạnh đứng bên bà, chờ bà lão cùng bệnh nhân nọ nói từ biệt.

Ra đến cổng viện, Tạ Mạnh gọi taxi, xe chỉ có thể chạy đến đường lớn của phố Sơn Đường, lúc xuống xe Tạ Mạnh ngồi xổm xuống trước mặt Trương Tú Quyên.

“Hảo bà.” Cậu quay đầu lại cười với bà, bảo, “Để con công bà.”

Mặt trời lặn nhuộm đỏ dải mây cuối chân trời. Dưới cầu, nước thanh sạch óng ánh chảy xuôi. Tạ Mạnh công Trương Tú Quyên chậm rãi đi qua đường đá xanh, thuyền ô bông trôi dưới chân, bà lão trên lưng cháu trai ngâm nga “Tử trúc điều”[4].

[4] Một điệu hát dân gian lưu truyền từ thời Hán, được phổ biến rộng khắp Tô Nam, Thượng Hải, Chiết Giang,...

Trương Tú Quyên ngâm nga dứt quãng, Tạ Mạnh từ đầu đến cuối đều im lặng, bà lão ngâm nga được một nửa, đột nhiên nhớ tới điều gì, liền hỏi Tạ Mạnh: “Tiểu Quý đâu, sao lâu rồi không thấy tới?”

Tạ Mạnh thốt người sau lưng lên: “Cậu ấy đi Bắc Kinh thi, tháng sau sẽ về.”

Trương Tú Quyên cười nói: “Con xem người ta đều tới thủ đô... Con cũng phải cố lên.”

Tạ Mạnh không trả lời, lúc sắp đến nhà, mới nói vâng.

Buổi tối Trương Tú Quyên ngủ sớm, Tạ Mạnh ở trong phòng mình cùng Quý Khâm Dương nói chuyện điện thoại, bên kia đầu dây, nam sinh cổ họng có chút khàn.

“Mấy ngày nay hát hơi nhiều.” Quý Khâm Dương giải thích, “Cậu thì sao, nhớ tớ không?”

Tạ Mạnh nằm trên giường, nâng cánh tay che khuất tầm mắt, “Cậu cứ nói đi... Đừng lãng phí tiền điện thoại đường dài.”

Quý Khâm Dương nhẹ nhàng bật cười.

Tạ Mạnh trong chốc lát không nói gì, đến tận khi nghe được Quý Khâm Dương hỏi: “Thân thể hảo bà thế nào rồi?”

“Tàm tạm.” Tạ Mạnh nói, “Vẫn như cũ.”

Quý Khâm Dương: “Nửa tháng nữa tớ sẽ về.” Nam sinh thấp giọng nói, “Chờ tớ về với cậu.”

Qua giữa tháng 10, thời tiết dần dần chuyển lạnh, hai ngày nghỉ Mặt Trời vẫn thế. Trương Tú Quyên hiếm khi dậy sớm, Tạ Mạnh đánh quyền xong, giúp bà mang ghế mây và radio ra sân.

“Bà muốn nghe gì?” Tạ Mạnh nghịch cái nút truyền phát trên radio, bà lão đã lâu chưa có tinh thần như vậy, tâm tình cậu theo đó cũng thả lỏng không ít.

Trương Tú Quyên ngẫm nghĩ: “Hay là nghe ‘Nữ nhi tình’[5] đi.”

[5] Một bản nhạc trong phim Tây Du Ký bản truyền hình 1986, trong tập đến Nữ Nhi Quốc.

Tạ Mạnh cười nói: “Bà đã nghe bao nhiêu lần rồi, nghe không chán sao?” Ngoài miệng thì chê trách, nhưng Tạ Mạnh vẫn mở “Nữ nhi tình” bản cũ lên, radio không phải quá tốt, mở hồi lâu mới ra tiếng.

“Con đi giặt quần áo.” Tạ Mạnh vuốt vuốt mái đầu bạc của Trương Tú Quyên, “Có chuyện gì nhớ gọi con.”

Trương Tú Quyên không trả lời, vẽ mặt mỉa mai, dưới ánh Mặt Trời nheo lại đôi ngươi.

Tạ Mạnh vào buồng trong, cậu đem quần áo từng chiếc từng chiếc giặt sạch, nghe trong sân thanh âm của nam ca sĩ có chút thê lương.

“Uyên ương một đôi bướm hai mình, cả vườn xuân sắc chộc người say...” Chiếc radio cũ rề rề, có chút gian nan phát tiếng, “...Hỏi thánh tăng, nữ nhi có đẹp hay không... Nữ nhi... Không đẹp...”

Radio đột ngột ngừng bật, chỉ để lại thanh âm áy mớ ong ong, Tạ Mạnh cau mày, gọi một tiếng: “Hảo bà.”

Nắng rải đầy trên bức tường trong sân, gió thổi quất đám lá rụng tung lên xào xạc, Trương Tú Quyên ngồi trên ghế mây vẫn không nhúc nhích.

Tạ Mạnh đứng lên: “Hảo bà?”

Không có người trả lời cậu

Radio “cạch” một tiếng, cho thấy đường truyền đã đứt. An tĩnh, cũng không bao giờ còn vang lên được nữa.

Lời tác giả: dạng là lời nói hài âm của Tô Châu, ý chỉ đẹp.

20. Quyển 1 - Chương 20

Quý Khâm Dương nghịch di động, Mạc Tổ Viện thay xong quần áo, từ phòng thử đồ bước ra, đứng trước gương lớn phải trái nhìn ngắm

“Đẹp không?” Mạc Tổ Viện hỏi con trai, Quý Khâm Dương nhìn thoáng qua, cười nói, “Mẹ mặc cái gì mà không đẹp chứ?”

Mạc Tổ Viện hắng giọng: “Con cho mẹ con là thiếu nữ mới lớn chắc, nói ngọt như vậy.”

Quý Khâm Dương nhú mày, hăn không nói gì, chờ Mạc Tổ Viện gấp lại quần áo, mới chậm rãi hỏi: “Lúc nào chúng ta về?”

“Lúc trước không phải nói rất tốt sao?” Mạc Tổ Viện lấy ví tiền ra, không mấy để tâm bảo, “Chơi một tuần nữa... Giúp con xem phòng kí túc xá của nhạc viện trung ương, thiếu cái gì để còn chuẩn bị trước.”

Quý Khâm Dương: “Có lẽ con sẽ không ở kí túc xá.”

Mạc Tổ Viện ngăn người: “Không ở?”

“Phòng quá nhỏ, nhạc cụ đều không để được.” Quý Khâm Dương giải thích nói, “Con tự mình thuê một phòng trọ là được.”

Mạc Tổ Viện liếc xéo hăn một cái: “Không phải là ở cùng cô nào đấy chứ?”

Quý Khâm Dương vô tội nói: “Con ở cùng cô nào được đây?”

Mạc Tổ Viện hừ khê: “Con tự mình biết.” Bà ma mãnh trừng mắt nhìn, “Muốn thuê phòng cũng được, tự mình nghĩ cách đi, mẹ không giúp con đâu.”

Trác Tiểu Viễn sáng sớm không thấy Tạ Mạnh đi học, nhắn một tin nhưng đối phương cũng không hồi âm, chờ đến sau khi hết tiết Toán đầu tiên, Phật Di Lặc gọi gã tới văn phòng giúp lấy bài thi.

“Dem chỗ này trả cho mọi người.” Phật Di Lặc cầm bài thi đã chấm xong đặt lên tay Trác Tiểu Viễn, thầy giáo ở bàn bên cạnh cũng vừa lúc trở về, cùng Phật Di Lặc chào hỏi: “Lần này bài thi rất khó, lớp thầy thành tích thế nào?”

Phật Di Lặc buông tay ra: “Như cũ thôi”

Thầy giáo kia cười: “Tạ Mạnh lại hạng nhất?”

“Lúc nào nó chẳng hạng nhất.” Phật Di Lặc thở dài, “Thằng nhỏ này đúng là mệnh khổ... Ai, cũng sắp thi rồi, người nhà lại xảy ra chuyện, cũng không biết nó có thể vượt qua được không.”

Cánh tay ôm chồng bài thi của Trác Tiểu Viễn chợt làm rơi mấy bài xuống đất, Phật Di Lặc nhìn thấy, ai oán kêu lên: “Cẩn thận một chút.”

“Bà nội Tạ Mạnh làm sao vậy ạ?” Trác Tiểu Viễn gắt gao nhìn chăm chăm Phật Di Lặc, đầu mày nam sinh lạnh lùng, ngừng tụ thành hình chữ xuyên[1], “Nhà cậu ấy đã xảy ra chuyện gì?”

[1] Chữ xuyên:

Tang lễ của Trương Tú Quyên được làm rất mộc mạc, phần lớn đều là hàng xóm tới giúp, lập linh đường, mời hòa thượng đến làm pháp sự,... Vì bà tuổi tác đã cao, ra đi lại vô bệnh vô đau, thuộc loại hỉ tang, phần lớn người đến phúng viếng cũng không quá bi thương.

Tạ Mạnh một mình trong bếp hấp màn thầu, cầm khay ra chia cho mọi người.

Kim sư phụ ở vô đường vỗ vai cậu: “Tiểu Tạ vất vả rồi.”

Tạ Mạnh sắc mặt không tốt mấy, đáy mắt rõ ràng lộ ra mỗi mọt: “Không có gì ạ.”

Kim sư phụ gật đầu, ông móc ra điều thuốc, hút vài hơi rồi đặt trước linh bài Trương Tú Quyên: “Sau này có dự định gì không?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Thi Đại học, tiếp tục đi học ạ.”

“Thi Đại học có tiền đồ lắm.” Kim sư phụ cười cười, nhìn vòng hoa trong sân, “Bà nội con vẫn luôn hi vọng con sống tốt.”

Tạ Mạnh không nói gì, qua hồi lâu mới vang một tiếng.

Hai người lại ngồi nói một lát, sắc trời tối dần khiến khách khứa đều lục tục từ biệt rời đi. Tạ Mạnh đứng dậy tiễn, khi trở về Kim sư phụ đã không còn ở nữa, trên bàn có một bao giấy trắng, Tạ Mạnh mở ra, phát hiện bên trong có 5000 tệ.

Thuốc lá trên bàn thờ đã cháy rụi chỉ còn đầu lọc, Tạ Mạnh dọn sạch rác, tự mình thắp hương, quỳ gối trước di ảnh của Trương Tú Quyên dập đầu lạy ba cái.

Hương chậm rãi rơi tàn, hơn phân nửa hương tro rơi xuống lư hương, Tạ Mạnh đứng thẳng dậy, nhìn bức ảnh đen trắng của bà lão trước mặt.

Trương Tú Quyên dù cho bao nhiêu tuổi, đều có thể từ ngũ quan nhìn ra khi còn trẻ là một mỹ nhân. Một đôi mắt cười dịu dàng đa tình, là dung nhan điển hình như khói như sương của con gái Giang Nam.

Năm tháng như chẳng dành lòng khiến bà già đi, vì thế lặng lẽ không tiếng động chấm dứt trước đôi mắt ấy.

Nửa đêm, lúc Quý Khâm Dương nhận được điện thoại của Tạ Mạnh còn có chút khó tin, phải xác nhận lại một lần nữa, hẳn mới từ trên giường đứng dậy, đi ra ban công.

“Sao còn chưa ngủ?” Quý Khâm Dương đứng trên tầng cao khách sạn, chỉ một cái cúi đầu là có thể nhìn thấy cảnh đêm phồn hoa, không giống với Tô Châu, qua 10 giờ tối, Bắc Kinh đèn hoa rực rỡ, đông như trẩy hội.

Thanh âm Tạ Mạnh có chút nhẹ bẫng: “Ngủ bây giờ đây... Cậu ngủ chưa?”

Quý Khâm Dương nói dối: “Tất nhiên là chưa, còn đang chờ điện thoại của cậu đó.”

Bên kia đầu dây Tạ Mạnh hít thở nhẹ nhàng, cậu im lặng một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Tô Châu bên này, buổi tối có mưa rào sấm chớp...”

“Thế ư?” Quý Khâm Dương nhìn nhà cao tầng phía xa toả ra ánh đèn neon, “Bắc Kinh thời tiết rất tốt, có gió nhưng không ẩm...”

“Quý Khâm Dương.” Tạ Mạnh đột nhiên ngắt lời hắn.

“Ừ?”

“...Khi nào cậu về?”

Quý Khâm Dương ngẩn người, tức khắc bật cười: “Hiếm khi được nghe cậu hỏi như vậy... Nhớ tớ không?”

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng sét đánh, mà ngay cả thanh âm của Tạ Mạnh dường như cũng mang theo hơi nước.

Nam sinh có chút bất đắc dĩ thở dài: “Trừ cậu ra tớ còn có thể nhớ ai.” Ngừng một chút, Tạ Mạnh thấp giọng nói, “Cậu nhanh trở về đi.”

“...” Quý Khâm Dương ghen lại, qua hồi lâu mới buồn bực lên tiếng, “Thật muốn nhìn một chút biểu tình hiện tại của cậu...”

Tạ Mạnh xấu hổ: “...Vẫn là thôi đi, rất khó coi.”

“Khó coi gì chứ? Chẳng lẽ cậu khóc sao?” Quý Khâm Dương bông đùa.

Tạ Mạnh không nói gì.

Quý Khâm Dương ngẫm nghĩ: “Cậu mà khóc nhất định cũng rất đẹp.”

Cổ họng Tạ Mạnh có chút khàn: “Tớ chưa từng khóc trước mặt cậu, làm sao cậu biết được chứ.”

Quý Khâm Dương lặng yên chốc lát, mới nhẹ giọng cười nói: “Về sau rồi sẽ có cơ hội.”

Dứt cuộc gọi của Tạ Mạnh, Quý Khâm Dương cũng không lập tức về phòng, hẩn cau mày một lát xem danh bạ, tựa vào ban công bấm dãy số của Trác Tiểu Viễn.

Bên kia nghe máy rất nhanh, Trác Tiểu Viễn thanh âm tỉnh táo mang theo lạnh lùng: “Cậu đợi một lát.” Gã bảo Quý Khâm Dương, dứt lời lại xoay người dường như an ủi ai, ngữ khí hạ thấp, “Chúng ta truyền xong chỗ này sẽ về nhà, mệt thì ngủ một lát đi, anh ở đây trông...”

Quý Khâm Dương chờ bên kia yên tĩnh trở lại mới hỏi: “Cận Cận làm sao vậy?”

“Bệnh cũ, không có gì gấp gáp.” Trác Tiểu Viễn ngữ khí bình tĩnh, “Tôi còn đang tính liên lạc với cậu, mấy ngày nay điện thoại Tạ Mạnh vẫn không gọi được, gửi tin nhắn cũng không hồi âm...”

Quý Khâm Dương nhú mày: “Tôi vừa cùng cậu ấy nói chuyện xong.”

“...” Trác Tiểu Viễn ghen hòng, cắn răng nói, “Có còn để chỗ cho chó nói chuyện hay không?!”

Quý Khâm Dương: “...”

“Được rồi.” Trác Tiểu Viễn hít sâu, nói thầm, “Vậy cậu ấy có nói gì với cậu không?”

Quý Khâm Dương vừa hé miệng, chợt nghe thấy Trác Tiểu Viễn u ám nói: “Nếu định nói lời yêu đương gì đó thì câm miệng cho tôi... Hơn nửa đêm ngược đãi chó, coi chừng tôi kiện cậu!”[2]

[2] Ở bên TQ thì FA hay được gọi là “cẩu độc thân” hay “chó độc thân”, cho nên bình thường lúc nhắc đến “chó” thì có nghĩa là FA.

Quý Khâm Dương cười xấu xa bảo: “Tôi còn chưa nói gì mà.”

Trác Tiểu Viễn: “...”

“Các cậu đúng là...” Trác Tiểu Viễn đau đầu hừ một tiếng, “Thật không biết các cậu tình cảm tốt để làm gì, Tạ Mạnh không muốn nói với tụi tôi còn chưa tính, ngay cả cậu cũng gạt... Có điều cậu còn đang thi ở Bắc Kinh, chắc cậu ấy không muốn gây phiền toái cho cậu.”

Quý Khâm Dương thôi cười: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trác Tiểu Viễn lặng im một lát, mới chậm rãi đáp: “Trương hảo bà qua đời rồi, vào thứ bảy tuần trước, Tạ Mạnh xin nghỉ đến khi cúng thất, tôi vốn định hôm nay tới thăm, kết quả Cận Cận lại đổ bệnh... Ngày mai Trương Giang Giang cùng Tề Phi hẹn nhau đi trước, cậu chừng nào thì về?”

Quý Khâm Dương siết chặt di động.

Trác Tiểu Viễn nói nửa ngày thấy hắn không phản ứng, có chút nghi hoặc xuy xuy vài tiếng: “Cậu có nghe gì không đấy... Dù sao có thể về sớm một chút thì về đi, Tạ Mạnh tính tình rất kín đáo, không khóc không nháo tôi sợ cậu ấy ghen chết...”

“Sẽ không.” Quý Khâm Dương chắc chắn nói, “Có tôi đây, nhất định sẽ không.”

Trác Tiểu Viễn giả giọng ghét bỏ: “...Cậu tự tin quá đấy, người ta có nói gì với cậu đâu.”

Quý Khâm Dương cười: “Không cần phải nói, tôi cũng biết.”

Nam sinh ngẩng đầu, ánh đèn neon trên mái khách sạn ngừng trên mặt hắn, Quý Khâm Dương biểu tình trầm tĩnh mà dịu dàng: “Tạ Mạnh nghĩ gì, tôi đều hiểu được.”

Từ sau khi Trương Tú Quyên qua đời, Tạ Mạnh làm việc và nghỉ ngơi bắt đầu không còn quy luật nữa. Ngày đầu tiên thức thâu đêm vẫn chưa điều chỉnh được, liên tục mấy ngày đều trong trạng thái cả đêm mất ngủ.

Buổi sáng vô cùng mệt mỏi, buổi tối lại ngủ không được, việc duy nhất Tạ Mạnh có thể làm chính là ép

bản thân ăn nhiều một chút, để tránh thân thể suy sụp.

Đêm qua cùng Quý Khâm Dương nói chuyện điện thoại xong, Tạ Mạnh rút cuộc ôm di động mơ mơ màng màng khép mắt, sáng ngày thứ hai ngủ dậy thì đã trời quang mây tạnh.

Lau sạch tàn nhang ở lư hương, Tạ Mạnh lại đem khung ảnh lau một lần nữa.

Sang tháng 10, cảm giác cuối thu càng lúc càng nồng đậm. Mây cao gió nhẹ, sâu trong ngõ nhỏ hương hoa quế vẫn luôn thoảng bay. Tạ Mạnh ngẫm nghĩ, đứng dậy mở cổng, định đi hóng gió, kết quả mới vừa mở cổng ra, liền cùng người đối mặt.

Quý Khâm Dương giơ tay, dường như đang định gõ cửa, đứng bên ngoài, hần kéo theo hành lí, đầu tóc lộn xộn không còn sót chút hình tượng.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương sững sốt chốc lát, sau đó mỉm cười: “Buổi sáng tốt lành.”

“...” Tạ Mạnh trừng mắt nhìn, “Chẳng phải cậu...”

Quý Khâm Dương: “Tớ mua vé máy bay rạng sáng, làm ỏ ở nhà ga một đêm, may mắn sáng sớm có chuyến từ Thượng Hải đến Tô Châu.”

Tạ Mạnh hồi lâu không nói nên lời.

Ánh mắt Quý Khâm Dương chăm chú lưu luyến trên mặt Tạ Mạnh, hần nhìn thật lâu thật lâu, sau đó dang hai tay ra, cười nói: “Ôm một cái nào.”

Sau khi nhét đầy bụng, chuyện đầu tiên Quý Khâm Dương muốn làm là vội vã gọi đầu, bình nước nóng còn chưa bật, vì thế Tạ Mạnh chỉ có thể đun nước đến dùng. Cậu chuẩn bị chậu nước cho Quý Khâm Dương, nam sinh làm ướt đầu tiện thể rửa mặt, Tạ Mạnh cầm gáo đứng phía sau, chậm rãi đổ nước lên đầu đối phương.

“Nóng không?” Đầu ngón tay Tạ Mạnh chải vuốt mái tóc mềm mại của Quý Khâm Dương.

Nam sinh lắc đầu, hờ hững nói: “Không nóng... Đưa dầu gội đầu cho tớ.”

Tạ Mạnh xắn tay áo lên: “Tớ gội giúp cậu.”

Quý Khâm Dương ừ một tiếng.

Tạ Mạnh đổ dầu gội đầu, bôi lên tóc hấn, mát xa mấy lần mới dùng nước dội sạch sẽ.

“Đừng cử động.” Tạ Mạnh bảo, cậu cầm khăn mặt đưa cho Quý Khâm Dương, lại vào trong phòng lấy máy sấy, lúc ra tới nơi thì thấy nam sinh đang tự lau tóc của mình.

Quý Khâm Dương vắt khăn mặt trên cổ, hấn giữ chặt tay Tạ Mạnh, đem người kéo tới giữa hai chân.

Tạ Mạnh cúi đầu nhìn hấn.

Quý Khâm Dương vươn tay sờ tóc nam sinh, sau đó là hai má, cuối cùng dừng lại trên môi, hấn kéo cổ Tạ Mạnh, người kia khom lưng xuống, hai người trao nhau một nụ hôn.

“...Trước sấy khô tóc đã.” Tạ Mạnh hôn trán Quý Khâm Dương nói.

Thắp hương và quỳ vái trước linh vị Trương Tú Quyên xong, Quý Khâm Dương nhìn thấy Tạ Mạnh đứng trong sân gọi điện thoại. Chờ cậu cúp máy, Quý Khâm Dương mới hỏi: “Trương Giang Giang à?”

Tạ Mạnh gật đầu: “Ừ, buổi chiều cậu ấy cùng Tề Phi tới.”

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Buổi chiều sao...?”

Tạ Mạnh: “?”

Quý Khâm Dương đi vài bước đến trước mặt Tạ Mạnh, cúi thấp xuống, bế ngang cả người nam sinh lên.

“!” Tạ Mạnh theo phản xạ muốn giãy giụa, Quý Khâm Dương lại không buông tay, thậm chí còn giống như cân đo mà ôm cậu ước lượng.

“Lại nhẹ đi rồi.” Nam sinh nghiêng mặt, cúi đầu nhìn Tạ Mạnh, “Chúng ta trước ngủ một giấc đã?”

Tạ Mạnh lúng túng nói: “Ngủ gì chứ... Tớ không buồn ngủ.”

Quý Khâm Dương ôm cậu về phòng, thản nhiên nói: “Yên tâm đi, tớ sẽ làm cho cậu buồn ngủ.”

21. Quyển 1 - Chương 21

Lúc bị lột sạch nhét vào chăn, Tạ Mạnh còn chưa kịp phản ứng, Quý Khâm Dương đã từ một đầu khác tiến vào ổ chăn, Tạ Mạnh chỉ cảm thấy hai chân nóng lên, mắt cá chân đã bị đối phương cầm trong lòng bàn tay.

“Đừng...” Cảm giác Quý Khâm Dương hôn đầu ngón chân mình, Tạ Mạnh xấu hổ đỏ bừng mặt, “Bẩn lắm.”

Quý Khâm Dương không để ý tới cậu, dọc theo ngón chân đối phương hôn đến mu bàn chân, sau đó là cẳng chân, đùi, lúc mút vào phần da đùi trong, nửa người dưới của Tạ Mạnh rõ ràng cương lên.

Nam sinh dùng mu bàn tay che mặt, Quý Khâm Dương chậm rãi hôn lên thắt lưng cùng bụng của đối phương, cuối cùng từ trong chăn lộ đầu ra, liếm mút đầu ngực Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh muốn che lại tầm mắt, tay lại bị Quý Khâm Dương kéo xuống, mười ngón tay đan xen đặt bên gối, nam sinh hôn trán cậu, cuối cùng ngừng lại bên khoé mắt ướt nước của đối phương.

Tạ Mạnh mở to mắt nhìn hắn.

Quý Khâm Dương vừa hôn vừa than thở: “Quả nhiên rất đẹp.”

Tạ Mạnh lắc đầu, cậu vươn tay ôm chặt lấy Quý Khâm Dương.

Cả buổi sáng hai người đều vật lộn trên giường, Quý Khâm Dương đem Tạ Mạnh từ đầu đến chân hôn mấy lần. Lúc khẩu giao, Tạ Mạnh che miệng không để mình phát ra tiếng rên rỉ, bắn xong Quý Khâm Dương vẫn không buông tha cậu, gần xương quai xanh đều lưu lại dấu hôn của nam sinh.

Quý Khâm Dương cũng có phản ứng, Tạ Mạnh muốn giúp lại bị cự tuyệt.

“Ngủ đi.” Quý Khâm Dương cách chăn đem người ôm lấy.

Tạ Mạnh mệt lả, hai mắt đều không mở nổi nữa, cậu chôn đầu trong hõm vai Quý Khâm Dương, nghe mùi hương sạch sẽ tinh khôi trên người nam sinh.

Quý Khâm Dương ghé môi lên trán đối phương, hắn ngậm nga hát một chốc, lúc cúi đầu nhìn Tạ Mạnh thì cậu đã ngủ rồi.

Cảm giác ngủ thẳng tới 2, 3 giờ chiều chiều mới tỉnh, Tạ Mạnh ôm chăn ngồi dậy, nghe thấy tiếng Trương Giang Giang và Tề Phi nói chuyện trong phòng khách.

“Tỉnh rồi à?” Quý Khâm Dương cầm quần áo sạch sẽ bước vào, hắt đóng cửa, ngồi bên giường Tạ Mạnh.

“Sao không gọi tớ dậy...” Tạ Mạnh lau mặt, “Bọn họ đến lâu chưa?”

Quý Khâm Dương mỉm cười, hắt nhìn biểu tình Tạ Mạnh, vươn tay vuốt mặt nam sinh: “Thần sắc tốt lên không ít.”

Tạ Mạnh nắm chặt lòng bàn tay của hắt: “Tại ngủ ngon mà.”

“Xem ra là công của tớ rồi.” Quý Khâm Dương ghé sát hôn môi nam sinh, “Giơ tay lên.”

“?” Tạ Mạnh khó hiểu giơ hai tay lên, Quý Khâm Dương vòng tay ra sau cậu, hơi dùng sức đem cả người ôm lên đùi.

Quý Khâm Dương: “Nào, anh đây giúp cậu mặc quần áo.”

Tạ Mạnh: “...”

Trương Giang Giang mang đồ ăn mẹ mình làm đến, Tề Phi phụ trách mua hoa quả, hai người cầm một đồng đồ vật gần như nhồi đầy tủ lạnh nhà Tạ Mạnh, lúc ăn cơm hai mắt Trương Giang Giang đều đỏ ửng.

Tạ Mạnh nhìn Quý Khâm Dương, người kia vô tội nhún vai, tỏ vẻ không biết gì.

“Không, không cần khổ sở...” Trương Giang Giang khóc thút thít gấp đồ ăn cho Tạ Mạnh, “Đều qua rồi, qua rồi...”

Tạ Mạnh bất đắc dĩ nói: “Tớ còn không khóc, cậu khóc cái gì?”

Trương Giang Giang: “Tớ tớ tớ tớ, tớ, tớ khóc thay cho cậu...”

Tạ Mạnh: “...”

Tốn không ít công sức mới đỡ được Trương Giang Giang, buổi tối bốn người ngồi trong sân chuyện phiếm, Tề Phi hỏi Tạ Mạnh dự định thế nào.

“Phương diện kinh tế tạm thời không vấn đề gì, tiền bảo hiểm của bố mẹ tôi vẫn còn, bà nội tôi cũng có tiền tiết kiệm.” Tạ Mạnh cầm sổ sách đi ra tính toán, “Với cả, thi Đại học xong tôi còn có thể làm thêm, kiếm học phí Đại học.”

Tề Phi: “Làm thêm thì không cần đâu, quốc gia có trợ giúp học bổng học tập, tình huống này của cậu hoàn toàn có thể xin cấp.”

Trương Giang Giang ngược lại tương đối quan tâm: “Vậy cậu chuẩn bị thi ở đâu? Có đi Bắc Kinh không?”

Quý Khâm Dương không nói gì, hần quay đầu nhìn Tạ Mạnh.

“Bà tớ lúc còn sống, tâm nguyện lớn nhất chính là tớ có thể tới thủ đô học, cho nên...” Tạ Mạnh từ tốn đáp, cậu đón lấy ánh mắt Quý Khâm Dương, nhợt nhạt nở nụ cười, “Tớ sẽ cố gắng hết sức, thi đỗ ở Bắc Kinh.”

Trương Giang Giang “yeah” một tiếng, Quý Khâm Dương nhú mày, vươn tay cùng Tạ Mạnh làm động tác vỗ tay, Tề Phi chắc chắn bảo: “Các cậu đều tới thủ đô, xem ra chỉ có tôi ở lại Tô Châu.”

Trương Giang Giang khuyên gã: “Cậu cũng đi Bắc Kinh đi.”

“Cậu không hiểu rồi.” Tề Phi khoanh tay nghiêm túc nói, “Tôi ở Tô Châu phát triển thể lực, đến lúc đó các cậu ở bên ngoài không nổi nữa phải trở về, anh đây sẽ bao các cậu!”

Quý Khâm Dương lườm hần một cái, biếng nhác cười nói: “Đúng là anh em tốt.”

Tề Phi tỏ vẻ đắc ý: “Chứ còn gì nữa!”

Trương Giang Giang cảm động ôm cổ Tề Phi: “Tề ma ma! Về sau con nhất định sẽ báo hiếu người!”

Tề Phi nổi giận: “...Con mẹ nó ai là Tề ma ma của cậu hả?! Buông tay! Tôi bảo buông tay ra!”

Tạ Mạnh qua đầu thất liên đi học bình thường, sáng sớm ở cửa lớp chạm mặt Trác Tiểu Viễn.

“Sớm.” Ánh mắt Trác Tiểu Viễn dừng trên cánh tay trái của nam sinh, nơi đó treo một khối vải màu đen, “Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Tạ Mạnh gật đầu: “Không có việc gì.”

Trác Tiểu Viễn: “Quý Khâm Dương về rồi à?”

“Đúng vậy.” Tạ Mạnh mỉm cười, “Cận Cận có khỏe không?”

Trác Tiểu Viễn nhún vai: “Như cũ, tôi cũng quen rồi.”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ, chậm rãi bảo: “Nó còn nhỏ, còn có hi vọng.”

Trác Tiểu Viễn nhìn cậu một cái, nhếch mày đáp: “Tôi hiểu, tôi sẽ không chịu thua dễ dàng thế đâu.”

So với một người thi nghệ thuật như Quý Khâm Dương, bốn người Tạ Mạnh hoàn toàn là nước sôi lửa bỏng học tập sinh hoạt. Ngay cả Tề Phi và Trương Giang Giang thi ban xã hội, trước mắt cũng còn một chồng bài tập Toán sánh ngang Thiên Đô Phong[1].

[1] Một trong ba đỉnh núi cao nhất dãy Hoàng Sơn.

Trác Tiểu Viễn học Toán không tồi, hần yếu nhất là tiếng Anh, mỗi ngày việc làm nhiều nhất chính là học thuộc từ đơn và ngữ pháp.

Tạ Mạnh lập cho mình kế hoạch phiên dịch cổ văn, tiện thể còn giúp Trương Giang Giang cùng Tề Phi bổ túc Toán.

Cuối cùng nhẹ nhàng nhất, ngược lại là Quý Khâm Dương, nam sinh ngày ngày mang theo tai nghe viết nhạc, tan học cùng mấy người khác ra ngoài.

“Trương Giang Giang, cậu không phải là hai ngày nghỉ đều đến lớp học thêm sao?” Tề Phi chỉ công thức trên tờ nháp, “Sao chẳng tiến bộ gì hết vậy?”

Trương Giang Giang đang ăn mì xào, đầy miệng đều là dầu mỡ, than thở nói: “Cái lớp học thêm kia chỉ mở ra để phục vụ mấy người như Tạ Mạnh thôi... Tổ vào đấy bị tra tấn đến nơi đến chốn.”

Tạ Mạnh liếc xéo gã: “Là ai lên lớp cùng Hàn Đông Nhu Nhu này Nhu Nhu kia? Cậu đọc thư hết nửa tiết, viết thư hết nửa tiết nữa, ngoài Nhu Nhu ra thì còn biết gì nữa hả?”

“...” Trương Giang Giang hít sâu một hơi, “Nhưng bài tập thật sự rất khó mà... Hơn nữa cái tên Hàn Đông kia cũng quá lợi hại đi! Rõ ràng chẳng nghe gì mà bài nào cũng làm được! Đúng là quái vật!”

“Tôi nhớ Hàn Đông thi olympic Toán được hạng hai.” Quý Khâm Dương xé vỏ dưa, đưa cơm chiên cho Tạ Mạnh, “Cậu so đo với kẻ như thế làm gì? Cậu ta không học đương nhiên làm được, cậu làm được không?”

“...Tổ không biết.” Trương Giang Giang ngơ ngác hé miệng, “Cậu ta gạt tổ nói mình chỉ đi chơi mà thôi...”

Tề Phi không đành lòng sờ đầu gã: “Con trai, con vẫn là ở lại bên ma ma đi, bên ngoài nhiều người xấu lắm.”

Thứ bảy Tạ Mạnh xin nghỉ lớp học thêm, nói là cùng với Quý Khâm Dương ra ngoài chơi, nói chuyện giải

sầu. Trương Giang Giang vốn cũng muốn đi theo, kết quả Quý Khâm Dương một câu “Cậu còn phải viết thư trao đổi với Nhu Nhu nhà cậu nữa” liền đem gã đuổi đi.

Trương Giang Giang lòng đầy tràn không vui đi học thêm, Hàn Đông ngồi ở chỗ mình, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn gã.

“Sao đến muộn thế?” Y nhìn lướt biểu tình của Trương Giang Giang, nhướn mày hỏi, “Cậu không muốn thư của Nhu Nhu sao?”

Trương Giang Giang lẩm bẩm: “Cậu cũng không phải là Nhu Nhu...”

Hàn Đông cười lạnh hỏi: “Cậu nói gì?”

Trương Giang Giang ngậm miệng, gã lấy phong thư trong cặp ra để lên mặt bàn, sau đó như con chim cút ngồi yên không động đậy.

Hàn Đông trừng gã: “Cậu có ý kiến gì?”

Trương Giang Giang dường như vẫn rất sợ y, xoắn xuýt hồi lâu mới có chút ai oán nói: “Mỗi lần tôi hỏi cậu Nhu Nhu vì sao lại không gặp tôi, cậu đều trả lời qua loa... Tôi cũng đâu làm gì cô ấy đâu.”

“...” Hàn Đông thở dài, y xoa mi tâm, “Con gái nhà người ta bị quản lí rất nghiêm, không phải tôi nói với cậu rồi sao?”

Trương Giang Giang: “Lúc cô ấy đưa thư cho cậu thì cậu có thể chụp cho tôi một tấm ảnh mà!”

Hàn Đông trực tiếp khẩy cười, hừ lạnh bảo: “Còn nói không quan tâm về ngoài của đối phương, hoá ra tất cả đều là giả?”

“...” Trương Giang Giang lúng túng, “Không phải... Tôi cũng chỉ tò mò muốn nhìn thôi mà...”

Hàn Đông xuy một tiếng: “Có gì phải tò mò chứ, một cái mũi hai cái mắt, cô ấy có tôi cũng có, cậu nhìn tôi không được sao.”

Trương Giang Giang: “...”

Năm ba, thi cuối kỳ trước lúc tốt nghiệp cùng thi Đại học cũng tương đương nhau, Trương Giang Giang khẩn trương cơ hồ ngủ không yên, Tạ Mạnh trừ mấy lần chép chính tả thơ cổ ra, thì chính là cùng mọi người làm thêm đề Toán.

“Nghe nói lần này thi đề chung.” Trác Tiểu Viễn chọn ra mấy bài hình học, “Chỉ xem mấy đề của trường mình thì e không đủ nhỉ?”

Trương Giang Giang luôn tin tưởng chiến thuật học theo đề: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Tôi đi hỏi Hàn Đông trọng tâm bài thi của bọn họ, Trung học S ra đề luôn rất chuẩn.”

Hàn Đông trong điện thoại đáp ứng rất nhanh: “Để tôi mang đến cho... Các cậu ở đâu?”

Quý Khâm Dương nhận điện thoại: “McDonald’s chỗ Thạch lộ, tầm bao lâu thì cậu tới?”

“Khoảng 10 phút.” Hàn Đông hỏi hẩn, “Trương Giang Giang cũng ở đó chứ?”

Quý Khâm Dương nhìn Trương Giang Giang ngồi đối diện một cái.

Đối phương từ đầu đến cuối một vẻ mặt non nớt hồn nhiên vô tội: “?”

“Có ở.” Quý Khâm Dương chẳng chút áy náy đem gã đi bán, ngữ khí thoải mái, bổ sung thêm, “Lúc đến tiệm thể mang theo chút sữa, sữa ở McDonald’s Tạ Mạnh uống không quen.”

Năm người ngồi không bao lâu thì Hàn Đông tới, y quả nhiên mang sữa cho Tạ Mạnh, ánh mắt đảo qua mọi người một vòng sau đó dừng lại trên mặt Trương Giang Giang.

Người kia vẻ mặt như gặp đại địch nhìn y.

Tề Phi ngồi giữa hai người họ, có chút xấu hổ: “Các cậu ánh mắt này... Hay là tôi ra chỗ khác ngồi nhé?”

Hàn Đông liếc đối phương một cái, y buông cặp sách xuống, lấy đề thi ra, để trên bàn. Tạ Mạnh nhìn một lần, có chút mừng rỡ nói: “Đề trường S quả nhiên có trình độ.” Cậu hỏi Hàn Đông, “Cậu đều làm rồi à?”

“Ừ.” Hàn Đông gật đầu, y làm bộ thản nhiên như không, bình tĩnh nói, “Cậu làm trước đi, tôi giảng bài giúp bọn họ cho.”

Tề Phi cùng Trác Tiểu Viễn đương nhiên không ý kiến, Tạ Mạnh còn chưa tỏ thái độ, Trương Giang Giang đã vội vội vàng vàng nhảy dựng lên.

“Tôi, tôi chờ Tạ Mạnh làm xong rồi giảng cho tôi!”

Hàn Đông nheo mắt lạnh lùng nhìn thẳng gã.

Trương Giang Giang kiên trì nói: “Tôi ngu lắm, cậu không dạy được đâu!”

“Cậu cũng biết mình ngu hử.” Hàn Đông khinh thường hừ một tiếng, “Nếu ngu thì cố mà nghe tôi giảng đi, hiểu chưa.”

Trương Giang Giang: “...”

22. Quyển 1 - Chương 22

Đông chí ở Tô Châu tuyết luôn rơi rất lớn, gần tới kỳ thi không khí khẩn trương, Trương Giang Giang vẫn rất chờ mong đến tối có thể uống rượu đông[1].

[1] Loại rượu đặc sản Tô Châu, vào ngày đông chí ở đây có phong tục uống rượu này. Rượu ủ từ hoa quế, có màu vàng, vị ngọt, nồng độ cồn thấp.

Tạ Mạnh cũng chuẩn bị hai bình rượu nhỏ, cậu rót ba chén đặt trước di ảnh bố mẹ và Trương Tú Quyên, mùi hương nhang cùng mùi rượu hoa quế hoà quyện, hương thơm ngào ngạt đậm nồng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quý Khâm Dương tới đón Tạ Mạnh đến trường, trên ghi đông xe của nam sinh cắm một cành hoa quế, Tạ Mạnh nhìn thấy thì bật cười.

Quý Khâm Dương nhếch mày: “Xe xin đó.”

Tạ Mạnh lắc đầu: “Đúng là nghệ sĩ có khác.”

Cậu sai bước tới ngồi lên yên sau, đem cành hoa quế cắm trong tay, Quý Khâm Dương bấm chuông bằng qua ngõ nhỏ cũ kĩ.

Đông chí qua đi, hừng đông, bây giờ sáng vẫn cảm giác được có chút nắng sớm, ngồi bên xe cháo của bà bán cháo ven đường, từ bát tô bốc lên những hơi nóng hôi hổi.

“Thật là muốn tuyết rơi.” Quý Khâm Dương ôm bát cháo trong lòng bàn tay, Tạ Mạnh nhìn thấy cời găng tay ra đưa cho hắn.

Quý Khâm Dương cười nói: “Chúng ta một người một cái.”

Tạ Mạnh bất đắc dĩ: “Vốn là của cậu, tớ lại không lái xe, còn nhất định bắt tớ mang.”

Quý Khâm Dương: “Vậy cậu ngồi sau nhớ ôm chặt tớ, như vậy mới ấm.”

Tạ Mạnh nhìn hẩn một cái, không nói gì, hai người uống xong cháo lại đi tiếp, nam sinh từ phía sau ôm chặt Quý Khâm Dương.

“Cậu ngoan thật.” Quý Khâm Dương mỉm cười, hẩn nhìn đoạn đường phía trước, không quay đầu lại, hỏi, “Học hết thơ cổ chưa?”

“Cậu không sợ ăn phải gió à?” Thanh âm Tạ Mạnh mang theo ý cười, “Học hết rồi.”

“Tớ kiểm tra nhé?”

Tạ Mạnh có chút ngạc nhiên: “Bây giờ á?”

“Ừ.” Quý Khâm Dương ngẫm nghĩ, “Bài ‘Oa giác hư danh’ trong ‘Mãn đình phương’ của Tô Thức, câu cuối cùng là gì?”

Tạ Mạnh gần như nói ngay lập tức: “Giang Nam hảo, nghìn chén rượu ngon, một khúc mãn đình phương.”[2]

[2] Nguyên văn: Giang nam hảo, thiên chung mỹ tửu, nhất khúc mãn đình phương.

“Đám đông tìm người trăm nghìn lần.”

“Bỗng nhiên quay đầu, người ở ngay đó, dưới ánh lửa tàn.”[3]

[3] Hai câu này trích trong bài “Thanh ngọc án” của Tân Khí Tật. Nguyên văn:

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hoả lan san xử.

Quý Khâm Dương cười đọc: “Nắm tay ra đi.”

Tạ Mạnh dừng một chút, chậm rãi đáp: “Cùng chết cùng già.”[4]

[4] Hai câu này trích từ “Kinh thi”. Nguyên văn: Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

“Ừm.” Quý Khâm Dương quay đầu, “Nhất định như vậy.”

Tạ Mạnh nhìn hắn, cười đồng ý: “Ừ.”

Thi cuối kỳ, Quý Khâm Dương chỉ làm trong hai ngày, ngày cuối cùng khi hắn đang đứng chờ Tạ Mạnh, Tô Châu đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông.

Dải xám nặng nề trên không rải rắc muôn vàn hạt tuyết trắng, Tạ Mạnh từ phòng học đi ra liền trông thấy thiếu niên đứng giữa trời tuyết.

Mái tóc đen tuyền của Quý Khâm Dương phủ đầy tuyết, hắn không che ô, gương mặt không tì vết, tươi cười dịu dàng mà sáng ngời.

Tạ Mạnh chạy đến trước mặt hắn, Quý Khâm Dương dang hai tay, giữa đầy trời tuyết bay ôm lấy cậu.

Trương Giang Giang phía sau Tạ Mạnh hưng phấn hô to: “Thi xong rồi! Đón năm mới thôi!”

Tề Phi ghét bỏ đem túi sách ném qua để gã câm miệng, Trác Tiểu Viễn đứng ở hành lang, nhìn hai người đang ôm nhau đằng xa.

“Này.” Trác Tiểu Viễn gọi Tạ Mạnh.

Nam sinh quay đầu lại.

Trác Tiểu Viễn nhếch đuôi mắt cười nói: “Cùng đón năm mới đi.”

Sáng sớm giao thừa Quý Khâm Dương đã đến nhà Tạ Mạnh, hai người cùng đi mua sắm hàng tết. Nam sinh mang theo điểm tâm ngọt Mạc Tổ Viên làm, bánh ngọt được nặn thành hình con thỏ đáng yêu, nhét thêm rất nhiều hoa quả.

Quý Khâm Dương ngậm một viên trong miệng, hắn chọc cổ Tạ Mạnh, nghiêng đầu qua.

Tạ Mạnh cúi đầu nhìn lướt, Quý Khâm Dương cắn một nửa, một nửa khác dùng đầu lưỡi đẩy vào miệng đối phương.

“...” Miệng Tạ Mạnh đầy mùi sữa.

Quý Khâm Dương liếm ngón tay cái: “Ngon không?”

Tạ Mạnh gật đầu, Quý Khâm Dương hôn mặt cậu: “Mang theo, trên đường ăn.”

Tạ Mạnh lại cầm một viên nhét vào miệng Quý Khâm Dương, những viên còn lại thì đóng gói cầm theo, hai người đi tới chợ rau gần phố Sơn Đường, Tạ Mạnh vừa chọn đồ vừa hỏi Quý Khâm Dương muốn ăn gì.

“Gì cũng được.” Quý Khâm Dương lơ đãng bảo, “Đừng mua quá nhiều.”

Tạ Mạnh cười: “Không cần tiết kiệm tiền giúp tớ đâu.”

Trên đường trở về Tạ Mạnh còn mua kẹo, lúc về đến nhà, từ xa đã nhìn thấy Trác Tiểu Viễn dắt Trác Cận Cận về mặt không kiên nhẫn đang đứng chờ.

“Sao đi lâu quá vậy?” Trác Tiểu Viễn ai oán nói, Trác Cận Cận trông thấy Tạ Mạnh thì thẹn thùng, trưng ra vẻ mặt “đây là nam thần mình yêu thích”.

Quý Khâm Dương khó chịu nói: “Cậu tới sớm như thế làm gì.”

Tạ Mạnh cầm kẹo cho Trác Cận Cận, vừa mở cửa vừa để mọi người tiến vào.

“Để tôi giúp.” Trác Tiểu Viễn tiếp nhận túi to trong tay Quý Khâm Dương, “Tôi cũng không ăn không ngồi rồi đâu.”

Ba nam sinh vội vàng trong bếp, phòng khách chỉ có Trác Cận Cận ngồi một mình xem TV, Tạ Mạnh ra ngoài nhìn thoáng qua, vỗ tay Trác Tiểu Viễn: “Cậu ra ngoài với em gái đi, chỗ này có tôi với Quý Khâm Dương là đủ rồi.”

Trác Tiểu Viễn chọn xong rau dưa, lau khô bàn tay ướt nước: “Cá mè chưng 10 phút là được.”

Tạ Mạnh gật đầu: “Biết rồi.”

Trác Tiểu Viễn lo lắng nói: “Tập trung nấu ăn, đừng chỉ lo liếc mắt đưa tình.”

Tạ Mạnh: “...”

Ngồi chờ đồ ăn, cô nhóc cũng muốn hỗ trợ, kiểm tra thật cẩn thận lấy chén đĩa. Tạ Mạnh lúc đang xếp hoa quả thì nghe thấy có người gõ cửa.

“Cậu còn gọi ai sao?” Quý Khâm Dương cầm quả táo nhét vào miệng nam sinh.

“Không biết...” Tạ Mạnh mơ hồ, “Để tớ ra xem.”

Trương Giang Giang bọc thành một quả cầu đứng trước cửa, cười ngốc nghếch hô to một tiếng: “Surprise!”

Tạ Mạnh: “...”

Trương Giang Giang: “Nào nào nào nào nào! Tớ mang rất nhiều đồ ăn! Mau, mau giúp tớ mang vào!”

Tạ Mạnh cúi đầu một cái liền nhìn thấy trong tay gã mang theo hai cặp lồng lớn, Quý Khâm Dương từ phía sau đi ra, nhìn thấy Trương Giang Giang thì nhú mày: “Cậu tới làm gì? Không ở nhà đón năm mới sao?”

Trương Giang Giang đặt đồ xuống, bắt đầu cởi áo: “Tớ nói với mẹ rồi, nhìn xem! Đây đều là mẹ tớ làm đó!”

Trác Tiểu Viễn mở cặp lồng ra nhìn thoáng qua suýt chút nữa toét mắt, tám món chính đủ loại trên trời dưới đất ngoài biển,... cái gì cần có đều có đủ, Trác Cận Cận đang lau bàn cũng muốn nhìn, được Trương Giang Giang bế lên.

“Hay rồi.” Trác Tiểu Viễn bất đắc dĩ nói, “Đồ ăn chúng ta làm đều công toi.”

Tạ Mạnh có chút do dự: “Hay là tớ gọi thêm vài người nữa?”

Quý Khâm Dương bật cười: “Năm mới ai sẽ đến chứ.”

Kết quả vừa dứt lời, cánh cửa chưa đóng kĩ lại bị người từ bên ngoài đẩy vào.

Hàn Đông ôm hoa và rượu, lúc vào trong phòng thì ngẩn người: “Nhiều người vậy sao?”

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh nhìn hẩn một cái, nhịn không được cười nói: “Có muốn gọi Tề Phi tới không?”

Lúc Tề Phi đến thì năm người đã bắt đầu ăn, hoa Hàn Đông mang đến đặt trước di ảnh Trương Tú Quyên, rượu thì không uống, mấy người chia nhau một chai nước cam.

Trác Cận Cận trông thấy Tề Phi thì rất vui vẻ, hai người trên bàn cơm chơi trò “bạn vỗ một, tôi vỗ một”[5],

Trác Tiểu Viễn nhìn em gái mình, thỉnh thoảng lại gấp đồ ăn cho cô nhóc.

[5] Không biết trò này chơi kiểu gì nhưng nó có bài về, đại khái là: Bạn vỗ 1, tôi vỗ 1, 1 đứa bé ngồi máy bay; bạn vỗ 2, tôi vỗ 2, 2 đứa bé gọi điện thoại; bạn vỗ 3, tôi vỗ 3, 3 đứa bé leo núi,... vân vân đến 10.

Trương Giang Giang hỏi gã: “Cậu thi Đại học ở đâu?”

Trác Tiểu Viễn: “Thượng Hải, ở gần dễ chăm sóc cho con bé.”

Tề Phi xen miệng vào: “Ồ Tô Châu càng dễ hơn.”

Trác Tiểu Viễn lắc đầu: “Tô Châu không có trường y tốt... Sang năm mẹ tôi về, có thể chăm sóc Cận Cận, tôi đi Thượng Hải học, hai ngày cuối tuần sẽ trở về.”

Hàn Đông nhìn thoáng Trương Giang Giang: “Cậu học ở đâu?”

Trương Giang Giang to gan liếc xéo y một cái: “Sao tôi phải nói với cậu!”

Hàn Đông nheo mắt, còn chưa lên tiếng, Quý Khâm Dương đã thay Trương Giang Giang nói: “Cậu ấy thi Đại học truyền thông Bắc Kinh, tương lai muốn làm phóng viên, nhỉ?”

“Không chỉ như vậy đâu!” Trương Giang Giang đắc ý bảo, “Tôi muốn làm một phóng viên nổi tiếng! Trở thành nhiếp ảnh gia đệ nhất Trung Quốc!”

Tạ Mạnh cổ vũ: “Vậy cậu cố lên, có mang máy ảnh không?”

Trương Giang Giang tiết kiệm nửa năm mới đủ tiền mua chiếc máy ảnh, chỉ hận không thể mang bảo bối bên người hàng ngày.

“Cậu không nhắc tôi cũng suýt quên.” Trương Giang Giang vui tươi hơn hử lấy máy ảnh ra, gã điều chỉnh ống kính, nhắm ngay Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh: “Nào, chụp một tấm đi.”

Quý Khâm Dương rất tự nhiên vươn tay khoác vai Tạ Mạnh, hai người dựa đầu vào nhau để Trương Giang Giang chụp ảnh.

“Tách tách!” Trương Giang Giang cho bọn họ xem ảnh chụp, cảm thán nói, “Các cậu đều đẹp mã cả, ở cùng một chỗ quả thật xứng vô cùng.”

“...” Biết rõ đối phương chỉ khen đơn thuần, Tạ Mạnh vẫn có chút xấu hổ.

So với cậu, Quý Khâm Dương da mặt dày hơn rất nhiều, hần vuốt chiếc khuyên trên tai Tạ Mạnh, đồng tình nói: “Tôi cũng thấy thế.”

Trên bàn cơm, ba nam sinh khác cùng lộ ra biểu tình “đù má, giết chó ha”, chỉ có Trương Giang Giang là mang vẻ mặt được khen, mờ mịt cười ngây ngô.

“Chụp cho tụi tôi một kiểu nữa.” Trác Tiểu Viễn ôm Trác Cận Cận, cô nhóc mỉm cười ngọt ngào giơ tay chữ V, nam sinh cúi đầu hôn lên má em mình.

Trương Giang Giang chụp kiểu ảnh này.

“Máu lạnh cũng tình cảm ghê nhỉ.” Tề Phi nhìn ảnh mai mĩ nói, Trác Tiểu Viễn héch mắt, cười mắng một câu “cút”.

Tạ Mạnh mang pháo hoa mà Trác Tiểu Viễn mua ra, đứng trong sân đốt, nhường cho em út Trác Cận Cận cầm, Trương Giang Giang giơ máy ảnh chụp khắp nơi, Tề Phi muốn chụp một kiểu nhảy tung lên trời, trong màn pháo hoa rực rỡ phải chụp mấy lần mới thành công.

Tạ Mạnh và Trác Cận Cận đốt gây thần tiên, Quý Khâm Dương đứng bên cạnh âm áp nhìn cậu.

“Có muốn chơi không?” Tạ Mạnh ngẩng đầu hỏi, Quý Khâm Dương nhin không được, cúi xuống hôn trán nam sinh.

Tạ Mạnh: “...Cận Cận còn ở đây.”

Cô nhóc cười tít cả mắt, nhăn mũi lè lưỡi: “Anh Khâm Dương xấu hổ chưa xấu hổ chưa...”

Quý Khâm Dương nhướn mày, hần ôm Trác Cận Cận đặt lên cổ, cô nhóc hoan hô cầm gây thần tiên trong tay múa may.

Trác Tiểu Viễn ở phía xa đốt một chiếc pháo hoa lớn nhất.

Hàn Đông ngẩng đầu nhìn pháo hoa chói chang nổ tung giữa màn trời, bảy sắc lung linh hắt ngược xuống gương mặt rõ nét của nam sinh, Trương Giang Giang theo phản xạ cầm máy ảnh chụp được cảnh này.

Hàn Đông quay đầu, nam sinh vẫn giơ máy máy ảnh như cũ về phía y.

“Ừm...” Trương Giang Giang ló đầu ra đề nghị: “Cậu có muốn cười một cái không?”

Hàn Đông không nói gì, một lát sau, y nhìn vào ống kính của Trương Giang Giang mỉm cười.

Trương Giang Giang: “...”

Hàn Đông cười hỏi: “Cậu còn không mau chụp?”

“A a!” Trương Giang Giang vội vàng điều chỉnh tiêu cự, gã do dự trong chốc lát mới ấn *Shutter*, Hàn Đông chờ gã chụp xong thì quay mặt đi tiếp tục nhìn pháo hoa, Trương Giang Giang lén lút bật bức ảnh vừa chụp lên xem.

Trên tấm hình, Hàn Đông mỉm cười ấm áp mà ngời sáng giữa màn pháo hoa chói lọi, tầm mắt tưởng như xuyên qua màn ảnh, khắc sâu vào đôi người gã.

Pháo hoa mua rất nhiều, sáu người đốt trong hai giờ mới dừng lại, mấy người quét sạch sân, đem ngọn đèn trong phòng, dọn bàn vuông ra xếp mặt chược.

Trác Cận Cận qua 8 giờ bắt đầu mệt rã rời, cô nhóc cứng đầu còn không chịu đi ngủ, Trác Tiểu Viễn ôm em mình vào trong buồng, Tạ Mạnh rót nước ấm đưa cho gã.

“Cậu đi chơi đi.” Trác Tiểu Viễn ôm em gái mình nhỏ giọng nói, “Tôi trông nó ngủ.”

Tạ Mạnh cười: “Không sao, có Giang Giang ở đây mà.”

Trác Tiểu Viễn lộ ra chút tươi cười, Tạ Mạnh mang chăn bông mới ra cho hai anh em trải giường chiếu, Trác Cận Cận ôm cổ anh trai, lẩm bẩm một câu, Trác Tiểu Viễn ôm cô nhóc nằm xuống, ghé sát trán nhẹ nhàng nói: “Năm mới vui vẻ.”

Tạ Mạnh ra hiệu rồi đi, Trác Tiểu Viễn gật đầu, nhẹ nhàng làm khẩu hình miệng: “Cảm ơn.”

Tạ Mạnh đóng cửa giúp Trác Tiểu Viễn, lúc ra ngoài thì thấy Quý Khâm Dương đang ở phòng khách đợi mình.

“Sao không đi chơi mặt chược?” Tạ Mạnh khó hiểu hỏi.

Quý Khâm Dương hờ hững nhún vai: “Tớ để ba người bọn họ tranh hạng đầu.”

Tạ Mạnh: “...”

Cậu cười lắc đầu: “Cậu đó...”

Quý Khâm Dương từ phía sau ôm lấy nam sinh: “Chúng ta xem chương trình cuối năm đi.”

Tạ Mạnh đồng ý “ừ” một tiếng, cậu mang chăn bông trong giường ra, hai người cuộn chăn bông ngồi trên sofa cùng nhau xem TV, nói nói cười cười chẳng mấy chốc đã đến rạng sáng, trong sân truyền đến giọng nói trung khí mười phần của Trương Giang Giang: “Ào!”

Trước lúc chương trình cuối năm kết thúc, ngoài sân tiếng pháo đã vang rộn một vùng trời.

Quý Khâm Dương ôm cổ Tạ Mạnh, hai người trao nhau một cái hôn, trán kề trán.

“Năm mới vui vẻ.” Tạ Mạnh cười nhẹ giọng nói.

“Năm mới vui vẻ.” Quý Khâm Dương hôn môi cậu, “Tớ yêu cậu.”

23. Quyển 1 - Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lập xuân qua, tiết trời không lập tức ấm lại. Rét tháng ba đã kéo dài gần một tháng hơn, đến nỗi khi trở lại học, tinh thần các học sinh vẫn uể oải chẳng chút phấn chấn.

Sáng sớm, Phật Di Lặc vừa vào phòng học thì bắt đầu phát đề thi, hoàn toàn mặc kệ một mảnh oán than dưới lớp, cười ha ha rất dễ ghét: “Có đông lạnh thành chó thì cũng phải thi, nhanh nhanh! Lấy bút ra!”

Một buổi sáng bốn tiết thi Toán xong lại thi Văn, dù có là Tạ Mạnh thì làm bài xong cũng có chút choáng váng đầu óc.

Buổi trưa, ngay cả sức ăn cơm Trác Tiểu Viễn cũng chẳng còn, gục xuống bàn cảm thán nói: “Nước sôi lửa bỏng mà... Giờ mới thấy thi Đại học đến nhanh quá.”

Trương Giang Giang đang tách dưa, tách hồi lâu cũng không ra, Tề Phi liếc mắt khinh thường, mắt kiên nhẫn đưa tay bảo: “Đưa đây!”

“Hung dữ thế...” Trương Giang Giang lẩm bẩm, “Xem ‘đẹp trai hạng nhất’ dịu dàng với Mạnh Mạnh[1] nhiều như kia, Tề ma ma cậu chả học tập được gì sắt.”

[1] Ở đây bạn Giang chơi chữ. Chữ Mạnh trong Tạ Mạnh phát âm là [mèng], nghe nhang nhác như Mạnh [még] trong Mạnh Mạnh (Chắc mọi người cũng biết “manh” là chữ Hán của moe – đại khái có thể hiểu là dễ dàng cu toàe...).

Tề Phi: “...”

“...” Tạ Mạnh buồn cười, “Tớ thành Mạnh Mạnh từ khi nào thế?”

Quý Khâm Dương gấp đùi gà vào bát Tạ Mạnh: “Đừng để ý cậu ấy, dạo này bị nghiện đặt biệt danh cho người khác rồi.”

“Đấy người ta gọi là gia tăng tình cảm!” Trương Giang Giang lời lẽ chính đáng đáp, “Tốt nghiệp xong mỗi người một ngả, trước lúc ấy tất nhiên phải lưu lại hồi ức tốt đẹp!”

Trác Tiểu Viễn héch mắt: “Lưu lại mấy cái biệt danh ngu ngốc này á?”

Trương Giang Giang trợn mắt: “Im đi! Trác ‘người sắt’[2]!”

[2] “Người sắt” là biệt hiệu của nhân vật Tetsuo trong bộ manga nổi tiếng về bóng rổ “Slam Dunk”. Đây là một nhân vật có bề ngoài sắt đá nhưng bên trong lại rất tình cảm.

Hiếm khi tiết tự học không bị chiếm dụng, mười hai giờ ăn cơm xong vẫn có thể nghỉ ngơi đến một rưỡi, Quý Khâm Dương mang bản nhạc đến phòng nhạc luyện đàn.

Tạ Mạnh ngồi dựa vào cửa sổ cúi đầu làm đề luyện tập, đôi lúc sẽ nhìn Quý Khâm Dương. Nam sinh đeo tai nghe quay lưng về phía mình, nhồi người trên phím đàn viết nhạc, thỉnh thoảng đàn một chuỗi giai điệu, đàn đi đàn lại, không ngừng sửa chữa.

Khi đó Quý Khâm Dương xuất hiện biểu tình nghiêm túc hiếm hoi, thậm chí còn tản ra cảm giác cô đơn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Tạ Mạnh nghe từng nốt nhạc đơn điệu chậm rãi tạo nên giai điệu xa lạ. Không khí xung quanh bay lên hạ xuống, tụ thành dòng biển tràn dâng, như thủy triều dịu dàng cuốn trôi màng nhĩ và trái tim cậu.

Buổi chiều, khi tiếng chuông vào lớp vang lên, Quý Khâm Dương cũng không nghe thấy. Hắn đeo tai nghe phối nhạc lần cuối, đến khi định thần lại thì phát hiện hai tiết đã trôi qua.

“Xong rồi à?” Tạ Mạnh thấy hắn quay đầu mới gấp sách lại, nam sinh duỗi lưng, trên mặt mang nét cười, “Bây giờ về lớp thì còn kịp tiết ba đấy.”

“...” Dù Quý Khâm Dương không lên lớp cũng không sao, hắn khẽ nhú mày, “Sao cậu không gọi tớ?”

Tạ Mạnh vỗ vỗ ống quần: “Hiếm lắm mới có dịp cúp tiết... Còn được nghe concert cá nhân hay thế nữa chứ.”

Quý Khâm Dương bật cười, hắn sờ mũi, kéo tai nghe mắc trên cổ.

Tạ Mạnh sửa soạn sách vở xong, vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện Quý Khâm Dương đang đứng trước mặt mình.

“?”

Bỗng nhiên Quý Khâm Dương vươn tay kéo tấm rèm xanh lam sau lưng cậu vào, Tạ Mạnh vô thức lùi về sau một bước sát với tường, cánh tay nam sinh đã chống ngang má cậu.

Tạ Mạnh: “...”

Lòng bàn tay Quý Khâm Dương áp lên ngực đối phương, hắn thì thầm một câu: “Tim cậu đập nhanh quá.”

Tạ Mạnh mở miệng, vừa định phản bác, Quý Khâm Dương đã cúi đầu xuống.

Ban đầu nam sinh chỉ nhẹ nhàng ngửi, đầu mũi ghé sát cổ Tạ Mạnh, sau đó dần đến hai má, thái dương... Tạ Mạnh sợ buồn né tránh, dờ khóc dờ cười bảo: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì...”

Quý Khâm Dương không đáp. Hắn hơi dồn sức ấn xuống vị trí trái tim của Tạ Mạnh, thì thầm: “Trong đây đều là tớ.”

Tạ Mạnh nhìn hắn.

Quý Khâm Dương vuốt tóc Tạ Mạnh, lòng bàn tay vừa nóng hổi vừa bóng rât. Hắn chen vào giữa hai chân đối phương, ấn cả người lên sát tường. Tạ Mạnh vô thức kéo tấm rèm che đi hai người, Quý Khâm Dương cúi đầu đặt lên môi nam sinh một nụ hôn.

Kim đồng hồ thanh xuân như khe khẽ bị vặn chậm một giây, kéo thời gian dài thêm cho chiếc hôn bí mật sau rèm cửa hai thiếu niên.

Đến tiết cuối cùng Tạ Mạnh mới về lớp. Lúc Trác Tiểu Viễn trông thấy cậu thì hơi nhú mày.

“Các cậu chú ý một chút.” Gã rút khăn ướt trong ngăn bàn ra đưa cho Tạ Mạnh, “Môi sưng hết lên rồi kìa...”

Tạ Mạnh nói câu xin lỗi, lấy khăn giấy bưng môi, đến nỗi lúc Phạt Di Lặc đi vào cũng quan tâm hỏi cậu: “Có phải không khỏe không hả, đừng gắng sức quá, cứ nghỉ ngơi đi.”

Trác Tiểu Viễn ngồi cạnh nghe xong quả thật trái tim rỉ máu, lấm bầm một câu: “Học sinh cũng có khác, ngược FA cũng có thể ngược một cách quang minh chính đại.”

Tạ Mạnh: “...”

Thời tiết âm dần. Thanh minh, Tạ Mạnh đưa Quý Khâm Dương đi tảo mộ Trương Tú Quyên. Hai người ngồi xe cả một buổi trưa mới đến được Đông Sơn, quét tước mộ bia, dập đầu, đốt tiền vàng mã.

Hương nhang lượn lờ sương khói, Quý Khâm Dương chấp tay nhắm mắt, Tạ Mạnh đốt giấy, ngẩng đầu nhìn hần.

“Cậu nói gì với hảo bà vậy?” Lúc xuống núi Tạ Mạnh hỏi.

Trước thanh minh trời vừa mới mưa, Đông Sơn ruộng trà một mảnh xanh mát. Xa xa có ruộng trũng, gió núi bọc hương trà dập dềnh qua tay áo.

“Không nói gì cả.” Quý Khâm Dương đi giữa hàng tùng bách, hần vươn tay về phía Tạ Mạnh, cười đáp, “Chỉ bảo với bà là tớ sẽ chăm sóc cậu thật tốt thôi.”

Tạ Mạnh cũng cười, cậu và Quý Khâm Dương nắm tay nhau.

Người tới dưới chân núi đông đúc dần, bắt gặp hai nam sinh tay trong tay thì hơi ngạc nhiên, có mấy người lớn thiện ý chào hỏi: “Hai anh em à? Tảo mộ cho ai thế?”

“Cho hảo bà của cháu.” Quý Khâm Dương không giải thích chuyện quan hệ anh em này, Tạ Mạnh cũng không lên tiếng, lễ phép gật đầu với ông lão vừa hỏi.

Dưới chân núi là thị trấn. Ở Đông Sơn có rất nhiều nông dân trồng trà sống trên núi. Nhà cửa chằng chịt đan xen ôm lấy ruộng đồng ao cá, bùn đất mới xới còn mang hơi ẩm, dưới bờ ruộng là dòng kênh nước gợn trong veo.

Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương theo con đường duy nhất ra ngoài, có nông trại trồng cây sơn trà, cao che tầm mắt. Quả cây đã kết nhưng còn chưa chín, phủ sắc xanh xinh xinh.

Ra khỏi thị trấn là phong cảnh ven hồ, đề dài liễu rủ, bãi sậy chưa vàng, cả đội vịt trời bơi lội bên trong.

Quý Khâm Dương cầm tay Tạ Mạnh nhét vào túi áo mình.

“Đẹp quá.” Tạ Mạnh nhìn chiếc thuyền đánh cá đăng xa.

Quý Khâm Dương: “Già rồi đến đây mua căn nhà bên hồ ở chung nhé.”

Tạ Mạnh lắc đầu, cậu chỉ cười không lên tiếng, chậm rãi trở về với Quý Khâm Dương.

“Không cần nhà bên hồ.” Chàng vạng, Tạ Mạnh nường nằng chiều nhìn xuống con đường dưới chân, từ tốn nói, “Già rồi chúng ta còn có thể trở lại đây thì đã đủ rồi.”

Tiết tiểu mãn^[3] qua đi, bảng số đếm ngược thời gian tới ngày thi Đại học dán phía cuối lớp đã bắt đầu bước sang hàng đơn vị. Ngày nào Trương Giang Giang cũng quay đầu nhìn mấy lần liền, khiến áp lực của Tề Phi cũng nặng nề hơn.

[3] Tiết tiểu mãn: thường bắt đầu vào khoảng 21, 22 tháng 5 dương lịch.

Là người duy nhất trong cả đám ở lại Tô Châu, có thể nói Tề Phi là nhẹ nhàng nhất sau Quý Khâm Dương. Vì thế gã rất xứng với danh xưng “Tề ma ma” của mình, chuyên phụ trách làm thùng rác của Trương Giang Giang.

Bất chấp kỳ thi càng lúc càng khẩn trương, Trương Giang Giang vẫn luôn nhớ đến nữ thần Nhu Nhu của gã. Tề Phi cũng không thể tùy tiện đả kích gã, tránh ảnh hưởng đến tâm trạng trước thi của gã.

Ngày học cuối cùng, cả khóa cử hành lễ tuyên thệ.

Tạ Mạnh là đại diện lên sân khấu phát biểu, cốt nhằm khích lệ sĩ khí. Bản thảo được Phật Di Lặc tìm học sinh ban xã hội viết, Tạ Mạnh đọc tới cuối mới phát hiện kí tên là ba chữ Quý Khâm Dương.

Nam sinh ngừng lại, cậu nhìn xuống dưới sân khấu, quả nhiên Quý Khâm Dương cũng đang nhìn mình chăm chú từ nơi rất xa. Lúc bốn mắt giao nhau, đối phương khẽ chau mày, để lộ nụ cười ranh mãnh tuyệt đẹp.

Tạ Mạnh không khỏi bật cười, cậu chậm rãi đọc đoạn cuối cùng của bài diễn thuyết.

“Chúng ta sắp mỗi người một phương, bước vào những cuộc sống khác nhau, đi đến những con đường đầy ắp cả gai bụi và hoa tươi; có thể thất bại, cũng có thể thành công.”

Quý Khâm Dương đứng dưới sân khấu, đọc thầm theo từng câu chữ với Tạ Mạnh.

“Dù trong đời sẽ có vô số lần đứng trước sai lầm và chọn lựa, nhưng rồi cuối cùng, tình yêu và mơ ước sẽ nói cho bạn biết...”

Tạ Mạnh nhìn quanh bốn phía, cậu cẩn thận gấp lại bản thảo trong tay mình.

“Nói cho bạn biết, đường ở nơi đâu.”

Sau màn khích lệ, tất cả các học sinh đều rất xúc động, thậm chí có nữ sinh còn ôm nhau cùng khóc. Ô Hiểu Mai mang khoé mắt đỏ ửng trách Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh: “Viết tình cảm như thế làm gì... Mọi người sẽ không nở xa nhau.”

“Ai nói phải xa nhau hử.” Tề Phi nhìn hai người nháy mắt, “Anh Dương nói rồi đấy thôi, tình yêu và mơ ước! Đúng không lão đại!”

Quý Khâm Dương đập gãi một cái, vươn tay ôm vai Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh cười nhìn mọi người đùa nghịch. Trương Giang Giang cầm máy ảnh tới, nói phải đi chụp cảnh trường học làm kỷ niệm, vì thế mấy người lại làm “người mẫu” tạm thời.

Trác Tiểu Viễn và Tạ Mạnh ngồi bàn sau bàn trước, để tạo bầu không khí học tập còn để cả chồng sách trên bàn. Tề Phi muốn chụp chung với Quý Khâm Dương trên sân bóng rổ, hai người chơi một đấu một để Trương Giang Giang chụp hình. Kết quả đánh quá hăng, quên luôn phải nhìn vào ống kính... Quý Khâm Dương chụp đơn một kiểu ngồi đánh đàn trong phòng nhạc, Tạ Mạnh thì ngồi bên cửa sổ cúi đầu đọc sách chụp nghiêng mặt bên. Tề Phi chơi bóng xong vì nóng quá nên cởi áo lau mồ hôi. Trác Tiểu Viễn lộn ngược trên xà đơn, hướng về ống kính của Trương Giang Giang giơ tay chữ V.

Mùa hè nắng cháy. Sau mười hai giờ nắng lợt qua những cành lá tươi tốt, rơi lốm đốm lên đoạn đường chính trong sân. Quý Khâm Dương nắm tay Tạ Mạnh. Đằng sau, Trương Giang Giang chụp được bức hình này.

Thanh xuân trong ống kính sẽ mãi không phai, cùng thời gian dịu dàng rải trên gương mặt các thiếu niên.

Cùng với tiếng ve râm ran thán sáo, cuối cùng tiếng chuông kết thúc kỳ thi Đại học cũng vang lên. Tạ Mạnh theo dòng người ra khỏi trường thi, Quý Khâm Dương đeo tai nghe đứng chờ bên ngoài.

Đằng xa, Trương Giang Giang quơ tay: “Ở đây! Ở đây!”

Tạ Mạnh bật cười đi đến, Trác Tiểu Viễn và Tề Phi vẫn chưa ra.

“Tự do rồi!” Chưa đợi Tạ Mạnh đến gần, Trương Giang Giang đã nhào lên người nam sinh, “Du lịch sau tốt nghiệp đi! Du lịch sau tốt nghiệp đi!”

Tạ Mạnh bật cười: “Còn chưa biết kết quả đã muốn đi chơi rồi, xem ra thi rất tốt?”

Trương Giang Giang cười hê hê, gãi tinh mắt thấy Tề Phi đi tới, gọi lớn: “Tề ma ma! Bên này!”

Quý Khâm Dương nhìn Tạ Mạnh, nam sinh cười một cách biếng nhác: “Vất vả rồi.”

Tạ Mạnh đưa tay xoa đầu hắn: “Cậu cũng thế.”

Trác Tiểu Viễn là người ra sau cùng, bốn người vừa thảo luận đi đâu chơi vừa chờ gãi.

“Đi gần gần thôi.” Quý Khâm Dương nói, “Đi xa quá Tạ Mạnh và Trác Tiểu Viễn đều bất tiện.”

Trác Tiểu Viễn nhíu mày: “Giang – Chiết – Hồ[4] thì vẫn được.”

[4] Giang Nam – Chiết Giang – Thượng Hải.

Trương Giang Giang hưng phấn nói: “Vậy chúng ta đi một vòng luôn nhé?”

Tề Phi: “Mùa hè nên đi biển thì hơn, Tượng Sơn ở Ninh Ba cũng được phết.”

“Công viên khổng long Thường Châu! Cả bánh bao canh Dương Châu nữa!” Trương Giang Giang lớn tiếng nói, “Công viên khổng long! Bánh bao canh! Công viên khổng long! Bánh bao canh!”

“Dương Châu, Thường Châu, Ninh Ba.” Quý Khâm Dương vỗ tay, “Được rồi, vậy đi ba nơi này. Tối nay tôi về tra xem đi đường nào cho tiện, các cậu thu dọn đồ đạc, ngày mai đi.”

“Cool!” Trương Giang Giang kích động bảo, “Nói đi một cái là đi liền!”

Trác Tiểu Viễn cạn lời, phỉ nhổ: “Cậu đi đi, không có bọn tôi cậu đi cái rắm, bị người bán đi cũng không biết.”

Trương Giang Giang: “...”

Tối, Tạ Mạnh vừa sửa soạn hành lí vừa nói chuyện điện thoại với Quý Khâm Dương.

“Tớ mang băng cá nhân, cậu mang thuốc chống say nhé?” Tạ Mạnh lấy hòm thuốc trong nhà ra, chọn mấy thứ cần đem.

Quý Khâm Dương: “Được, không cần mang nhiều quần áo quá đâu.” Trong điện thoại truyền đến tiếng sột soạt, “Tớ mang cả dầu gió, đèn pin nữa... Đừng quên quần bơi.”

Động tác sắp xếp của Tạ Mạnh hơi ngừng lại: “Mang tứ giác hả?”

Quý Khâm Dương bật cười: “Cậu đang lo gì à?”

Tạ Mạnh không lên tiếng.

Quý Khâm Dương mang tâm trạng rất tốt, nấn ná: “Tớ mang tứ giác, cậu thì sao?”

Tạ Mạnh ngừng một lúc, cố ý nói: “Tớ cũng mang tứ giác.”

Phía bên kia đầu dây, Quý Khâm Dương khẽ cười hồi lâu.

“Đặt vé xe chưa?” Tạ Mạnh thấy hành lí đã sắp xếp tương đối rồi mới hỏi.

Quý Khâm Dương: “Đi Thường Châu trước, đến ga thì mua luôn, về phần khách sạn... Năm người nên chia thế nào?”

Tạ Mạnh cũng chưa nghĩ đến chuyện này, còn đang suy tư thì chợt nghe thấy Quý Khâm Dương rời điện thoại một lát.

“Có người gọi.” Lúc nam sinh thấy tên người gọi đến, thanh âm có phần ngạc nhiên, “Đợi tớ nghe xong sẽ gọi lại cho cậu.”

Tạ Mạnh đáp ứng. Cậu cúp máy, cất đồ đạc xong xuôi rồi đi lau di ảnh của Trương Tú Quyên, sau đó thấp hương. Kết quả chưa đến mười phút thì Quý Khâm Dương đã gọi lại.

“Khách sạn với vé xe đều xong cả rồi.” Giọng điệu Quý Khâm Dương vui vẻ, “Hàn Đông cũng muốn đi... Mà này, đừng nói với Trương Giang Giang.”

Tạ Mạnh rất muốn hỏi vì sao không được nói cho Trương Giang Giang, có điều ngẫm nghĩ, sau cùng vẫn sáng suốt không lên tiếng.

Hiếm có hôm nào Trương Giang Giang dậy còn sớm hơn cả đồng hồ báo thức, nhắm mắt đem đầu tóc rối nhùi đi đánh răng rửa mặt. Mẹ Trương rán bánh trứng trong bếp, cách một cánh cửa hào hùng quát: “Lau sạch bệ rửa đi! Đừng có phun bọt kem đánh răng lên gương!” Ngoảnh đầu lại dạy dỗ ba Trương, “Ông nó đừng có ghẹo chim nữa! Tối giúp tôi xếp bánh, nhanh lên!”

Ba Trương ai oán đáp ứng, bỏ thìa cho chim ăn xuống, chạy vào bếp giúp mẹ Trương.

Trương Giang Giang rửa xong mặt chải xong tóc, lúc đi ra thì trông thấy mẹ Trương vẫn còn đang nhét đồ ăn vào trong túi gã.

“Đủ rồi, mẹ.” Trương Giang Giang không chịu nổi nói, “Bọn con chỉ có năm người, mẹ định nuôi heo chắt...”

“Heo làm sao thông minh như con!” Mẹ Trương sang sảng cười to, bà dùng sức hôn lên trán con trai hai cái, “Chú ý an toàn! Mang nhiều còn đãi bạn! Nhớ chăm chỉ kết bạn nghe chưa!”

“Vâng vâng.” Trương Giang Giang ngoạm bánh trứng của mình ra cửa, vừa đi đến đầu ngõ thì trông thấy một chiếc xe Van siêu bụi nằm chắn ngang ở đó.

Trương Giang Giang mang vẻ mặt khó hiểu đi tới, thật cẩn thận nhìn vào trong cửa kính xe.

Bỗng nhiên “cạch” một tiếng, cửa xe bị người bên trong mở ra.

“Oé!” Trương Giang Giang giật nảy mình.

Hàn Đông ngồi vắt chân trên ghế, tháo kính râm xuống, mặt không đổi sắc nhìn gã.

“...” Trương Giang Giang, “Sao cậu lại ở đây?!”

Hàn Đông cau mày, còn chưa lên tiếng, Tề Phi chợt ló đầu ra từ phía sau: “Trương Giang Giang cậu kì kèo cái gì? Còn không mau lên xe!”

Trương Giang Giang: “Tề ma ma sao cậu cũng ở trên xe?!”

Hàn Đông thản nhiên nói: “Bởi vì tôi và các cậu đi chung.” Y vỗ vỗ đệm xe, “Xe này là của nhà tôi.”

Trương Giang Giang: “...”

Tài xế lái xe là một bác đứng đuối có kinh nghiệm phong phú, cung cung kính kính gọi tiểu thiếu gia Hàn Đông. Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh ngồi hàng cuối cùng, sáu nam sinh trong xe chia nhau bánh trứng mà mẹ Trương làm.

Trương Giang Giang cực kì không tình nguyện ngồi ghế cạnh Hàn Đông, cổ tình quay mặt sang hướng khác, không nói chuyện với y.

Tề Phi từ phía sau đập đầu gã: “Cậu làm gì mà cứ quậy hoài thế.”

Trương Giang Giang tức giận nói: “Phú quý bất năng dâm!”

Hàn Đông cười lạnh: “Tôi dâm cậu hồi nào[5]?”

[5] Phú quý bất năng dâm: một câu trong lời dạy về quân tử của Mạnh Tử. Ở đây chữ “dâm” có thể hiểu là phóng túng bừa bãi, cả câu nghĩa là “Dù giàu có cũng không thể thích làm gì thì làm”. Nhưng câu nói của bạn Đông thì “dâm” lại ý là dâm loạn.

Trương Giang Giang ghen hợm.

Trác Tiểu Viễn lạnh nhạt lên tiếng: “Cậu ta đang hâm mộ cậu nhiều tiền muốn gì làm nấy.”

“...” Trương Giang Giang căm phẫn, “Trác người sắt cậu lại đọc weibo của tôi!”

Trác Tiểu Viễn mang tâm tình khoái trá ngấm cảnh, làm bộ không nghe thấy Trương Giang Giang lên án.

Đột nhiên Hàn Đông hỏi: “Cậu có weibo?”

“Làm gì?” Trương Giang Giang cảnh giác nhìn y chăm chăm, rồi tự dừng lại nghĩ đến điều gì, nháy mắt đã hoá thù thành bạn nhiệt tình hỏi, “Đúng rồi! Nữ thần Nhu Nhu có weibo không?!”

Hàn Đông ý vị sâu sa nhìn gã một cái: “Tôi cũng không rõ lắm, để hỏi giúp cậu xem sao?”

Trương Giang Giang há hốc miệng, tức khắc ngồi thẳng người lại nghiêm túc nói: “Hàn Đông đại gia!”

Hàn Đông: “?”

Trương Giang Giang tỏ ra rất nghiêm túc: “Đoạn đường lần này, tiểu nhân nhất định theo làm tùy tùng, toàn tâm toàn ý hầu hạ ngài!”

Hàn Đông: “...”

Quý Khâm Dương ngồi ôm vai Tạ Mạnh ở hàng sau, hắn đeo tai nghe sang đầu đối phương. Sau khi tốt nghiệp, nam sinh đã đổi chiếc MP3 trước kia thành máy nghe nhạc Sony ZX1 cao cấp hơn nhiều, bên trong là ca khúc đã sáng tác xong hồi trước. Tạ Mạnh nghe một lát, ngoảnh nhìn thì thấy Quý Khâm Dương đang nghịch điện thoại của mình.

“?” Tạ Mạnh ngừng vực hỏi, “Cậu đang xem gì đó?”

Quý Khâm Dương lơ đãng cười: “Cài wechat và weibo cho cậu.”

Tạ Mạnh cầm sang nhìn một cái: “Điện thoại tớ bộ nhớ ít lắm... Qua đợt này phải đổi cái khác mới được.”

“Nghe nói 6S sắp ra rồi?” Quý Khâm Dương đang dùng iPhone 4S, màn hình khoá là bức ảnh đầu tiên hắn và Tạ Mạnh chụp chung trong trời tuyết đó.

Tạ Mạnh mỉm cười: “Chụp lâu như vậy mà cậu vẫn giữ à?”

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Đẹp mà.”

Tạ Mạnh nhìn kĩ một hồi, nghiêm túc nói: “Cậu càng đẹp trai hơn đấy.”

Quý Khâm Dương chắc một tiếng: “Miệng cậu càng ngày càng ngọt.” Hắn đăng bức ảnh ở chế độ bạn bè, dạy Tạ Mạnh cách like, sau đó là cách lưu ảnh. Danh sách bạn bè của Quý Khâm Dương cũng không nhiều lắm, chưa kể đều là lũ cuồng like, chẳng bao lâu đã thấy Tề Phi, Trác Tiểu Viễn và Hàn Đông like rồi.

Tề Phi còn bình luận: “Sao không để công khai ấy, khoe tình cảm chả chuyên nghiệp gì cả.”

Tạ Mạnh đọc xong cười sảng sặc, Quý Khâm Dương đập một cái lên chỗ ngồi đằng trước, Tề Phi kêu ầm lên một cách khoa trương, khiến cả xe đều phì cười.

Cuối cùng Quý Khâm Dương vẫn đăng bức hình kia ở chế độ công khai, còn tiện thể @Tạ Mạnh.

Trương Giang Giang share weibo của Quý Khâm Dương: “Tớ có nhiều ảnh hơn cậu nữa cơ!”

Tạ Mạnh vào tường nhà gã, quả nhiên thấy nam sinh chụp rất nhiều ảnh, từ cảnh ném tuyết hồi nào đến yết thần tiên, pháo hoa năm mới, rồi thì sân trường hôm tốt nghiệp.

Cuối cùng Trương Giang Giang tạo một album, đặt tên là “Tháng năm qua”[6].

[6] Cái này giải thích chút, tên album ở đây chính là tên truyện “Tuế nguyệt gian”. Tuế = năm, nguyệt = tháng, gian = giữa. Nghĩa đen của nó là khoảng thời gian.

“Sau này sẽ càng ngày càng nhiều.” Trương Giang Giang xoay người, quỳ lên đệm ở hàng ghế trên cùng, gã giơ máy ảnh, quay ống kính về phía mọi người, “Lại đây, cười một cái xem nào.”

Từ Tô Châu đi cao tốc Hồ – Dung[7] đến công viên khủng long Thường Châu chỉ mất nửa giờ. Sau khi xuống xe, Trương Giang Giang bắt đầu chụp ảnh liên hồi, những người khác đều để hành lí trên xe cho lái xe mang thẳng về khách sạn.

[7] Thượng Hải – Thành Đô (Tứ Xuyên).

“Trước đến công viên khủng long Trung Hoa đã.” Hàn Đông lấy bản đồ ra, “Buổi trưa có thể ăn cơm ở Dino Town, buổi chiều có muốn đi ngâm suối nước nóng không?”

Tề Phi choáng váng: “Trời nóng thế này còn ngâm suối nước nóng?”

Trác Tiểu Viễn thì lại không bận tâm lắm: “Nếu đã đến đây thì ghé chơi một chút cũng được.”

Mấy nam sinh không hứng thú với bảo tàng khủng long gì lắm, Trương Giang Giang đi đầu chạy về phía tháp Thông Thiên.

“...” Tạ Mạnh gần như phải ngẩng hết cổ lên mới có thể nhìn thấy tầng cao nhất của tháp Thông Thiên.

Sắc mặt Tề Phi không tốt lắm: “Tôi cảm thấy mình hơi sợ độ cao...”

Trương Giang Giang nắm chặt tay giơ lên: “Tề ma ma! Thể hiện bản lĩnh người cha của cậu đi!”

Tề Phi: “...”

Tạ Mạnh, Quý Khâm Dương, Trương Giang Giang và Hàn Đông ngồi cùng một hàng, Quý Khâm Dương nắm tay Tạ Mạnh: “Không chịu nổi thì hét lên.”

Tạ Mạnh nuốt ực một cái: “Tớ sẽ cố...”

Chỗ ngồi chậm rãi lên cao, Tạ Mạnh không kìm được cúi đầu nhìn xuống mặt đất, tới khi lên đến vị trí cao nhất, những người bên dưới đều bé bằng con kiến li ti.

Trương Giang Giang ngồi bên cạnh Tạ Mạnh đã bắt đầu không kìm được hét lên.

“Aaaaa!!!!!!”

Lúc cao tốc đi xuống, Tạ Mạnh cảm thấy trái tim của mình như muốn ngừng đập, bên tai tràn ngập tiếng hét của Trương Giang Giang: “Nhu Nhu! Nhu Nhu! Tớ chết mất!!”

Hàn Đông không chịu nổi quát: “Im miệng!”

Trương Giang Giang chẳng buồn để tâm đến ý: “Nhu Nhu! Tớ yêu cậu!!”

Hàn Đông: “...”

Trương Giang Giang: “Nhu Nhu! Sarang hae yo!!!”

Hàn Đông: “...”

Trương Giang Giang hét đến mức cổ họng khàn đặc: “I love you! Nhu Nhu! Tớ yêu cậu! Yêu cậu yêu cậu yêu cậu! Aaaa!!!”

Hàn Đông gất: “Im miệng đi đồ ngu! Tôi biết rồi!”

Trương Giang Giang kích động làm sao còn nghe được gì, sau khi khoá bảo hiểm mở ra, nam sinh còn chưa trở lại bình thường, vừa ho khan vừa lau nước mắt: “Sửng quá đi mất...”

Tề Phi từ hướng khác đi tới, mặt xanh mét được Trác Tiểu Viễn dìu đi.

Thần sắc Hàn Đông cũng khó coi, có điều trông không giống do sợ độ cao mà ra.

Tạ Mạnh thở phào một hơi: “Các cậu lợi hại quá... Ngay trò đầu tiên đã kích thích thể rồi.”

Quý Khâm Dương biếng nhác cười: “Vây đổi trò khác đi, chơi xe điện đụng không?”

Chơi bốn năm lượt xe điện đụng với một đám loắt loắt bảy tám tuổi, rốt cuộc Tề Phi cũng tỉnh táo lại. Lúc Trương Giang Giang đòi đi tàu lượn siêu tốc 4D, Tề ma ma đánh chết cũng không theo.

“Đúng là tổn thọ mà...” Tề Phi đứng bên dưới nhìn Trương Giang Giang và Hàn Đông ngồi trên tàu siêu tốc trái lơ lửng, phải lơ lửng xoay 360 độ rồi lại lơ lửng tiếp, “Sao loài người lại phát minh ra cái trò tự làm khổ mình thế này cơ chứ?”

Trác Tiểu Viễn nguyền rủa một cái: “Sao cậu không bảo yêu đương cũng là chuyện tự làm khổ mình đi... Cầm rằm hoài.”

Tề Phi: “...”

Quý Khâm Dương mua kem ly, Tạ Mạnh trông thấy có người bán hàng đang chào bán các loại trang sức, cậu không kìm được ngoảnh nhìn vài lần.

“Mua một cái nhé?” Quý Khâm Dương chọn ra một cặp tai mèo đen rồi trả tiền.

Tạ Mạnh tránh không thoát bàn tay đối phương cài lên đầu mình, hơi bất đắc dĩ nhìn Quý Khâm Dương.

Nam sinh bật cười: “Đẹp lắm.”

Tạ Mạnh nheo mắt, bỗng nhiên cậu mở miệng vô cảm meo một tiếng.

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh tự mình ăn kem ly, thản nhiên nói: “Cậu vừa nãy kia nghĩa là cảm ơn đó.”

“...” Quý Khâm Dương, “Hay là cậu bỏ tai mèo xuống đi.”

Tạ Mạnh: “?”

Quý Khâm Dương bưng mũi chậm rãi nói: “Không đỡ nổi, moe quá.”

Buổi trưa, sáu người vào khách sạn bên trong công viên khổng lồ, lúc chia phòng gặp ít vấn đề, trong đó Trương Giang Giang không hề do dự ôm lấy Tạ Mạnh: “Tớ muốn ngủ cùng Mạnh Mạnh!”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương nhướn mày, hần tựa lên quầy, biếng nhác cười bảo: “Không được.”

Trương Giang Giang tỏ ra bị đả kích sâu sắc...

Quý Khâm Dương chỉ chỉ mấy người khác: “Trừ Tạ Mạnh ra, chọn ai cũng được.”

“Vì sao Mạnh Mạnh lại không được?” Trương Giang Giang bĩu môi, tức giận nói, “Tớ muốn Mạnh Mạnh cơ!”

“Bởi vì cậu ấy không phải của cậu.” Quý Khâm Dương đưa tay khoác vai Tạ Mạnh, kéo đến bên mình, “Cậu ấy là của tôi.”

Trương Giang Giang: “...”

Tề Phi thông cảm nói: “Thôi bỏ đi, đến ngủ cùng ma ma này, trước khi ngủ ma ma sẽ kể chuyện cho cậu nghe.”

Hàn Đông mấp máy môi, vẻ mặt y có hơi kì lạ, bộ dáng muốn nói gì đó nhưng lại không nên lời. Trác Tiểu Viễn xách túi đến, cau mày khó hiểu hỏi y: “Cậu nghĩ gì thế? Cần thẻ phòng chưa?”

Hàn Đông mắt hững nhìn gã một cái.

Trác Tiểu Viễn cảm râm: “Buổi tối chắc cậu không ngáy với nghiêng răng chứ? Có tiếng ồn tôi không ngủ được.”

Hàn Đông: “...”

Chia phòng xong cả đám cùng đi ngâm suối nước nóng. Vì trời nóng nên cũng không nhiều người đến ngâm lắm, rất nhiều bể đều không có ai.

Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương ngâm mình trong suối rượu vang một lát, vì nóng quá nên sau cùng hai người đều dứt khoát ngồi lên bờ rửa chân.

Tạ Mạnh để ý thấy quả nhiên Quý Khâm Dương mặc quần bơi tứ giác.

“Đừng nhìn nữa.” Quý Khâm Dương chống tay ra sau, nam sinh thờ ơ cười nói, “Khó khăn lắm người anh em nhỏ mới mềm xuống, vừa bị cậu nhìn lại muốn cương cứng rồi.”

“...” Tạ Mạnh đỏ khấc đỏ cườì đưa tay xoa tóc Quý Khâm Dương.

Tối đến Tề Phi lấy bộ bài ra chơi đấu địa chủ trong phòng. Quý Khâm Dương đánh mấy ván, đều do Trương Giang Giang sơ xuất mà thoát được, Tề Phi điên tiết kêu lên: “Trương Giang Giang cậu có biết chơi không hả! Giữ bom lại làm gì?! Giữ lại ăn tết chắc!”

Trương Giang Giang: “Lại lần nữa! Lại lần nữa!” Gã gọi Hàn Đông, “Hàn đại gia! Quỳ gối xin người chỉ giáo!”

Quý Khâm Dương ném bài sang, nhường chỗ cho Hàn Đông: “Cậu vào đi, tôi với Tạ Mạnh đi ngủ.”

“Gì mà sớm thế?” Trác Tiểu Viễn nhú mày, “Các cậu ngủ được à?”

Quý Khâm Dương không lên tiếng, hần đẩy vai Tạ Mạnh tới cửa, còn chưa ra khỏi đã nghe thấy Trương Giang Giang vừa ngáp vừa lẩm bẩm: “Tớ cũng buồn ngủ...”

“Ngủ cái gì mà ngủ!” Tề Phi gầm rú, “Dậy ngay cho tôi!”

Trương Giang Giang: “...”

“...” Tạ Mạnh đứng trong hành lang cười nói, “Thế này là muốn quyết chiến đến sáng rồi.”

Quý Khâm Dương bĩu môi: “Kệ tụi nó đi, ngày mai khó chịu là chuyện của tụi nó.”

Tạ Mạnh lắc đầu, cậu lấy thẻ phòng ra mở cửa, còn chưa kịp đóng lại thì đã bị Quý Khâm Dương ôm lấy khoá môi, nam sinh chỉ mặc áo ngủ, rõ ràng nửa thân dưới đã có phản ứng.

Căn phòng lấy cảm hứng rừng mưa nhiệt đới, giấy dán tường đều toàn cây cối cao che trời.

Điều hoà mở khá lạnh, hai người cởi hết đồ chui vào chăn, vừa ve vuốt vừa không ngừng hôn nhau.

Tạ Mạnh cảm giác thỉnh thoảng tay của Quý Khâm Dương sẽ thử đưa ra phía sau cậu, nhưng lại dừng không tiến thêm nữa, cậu không tìm được mở mắt nhìn đối phương: “?”

“Sinh nhật cậu cuối năm mới tới.” Quý Khâm Dương hôn lên mi mắt Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh không lên tiếng, cậu xoay người một cái, đè Quý Khâm Dương bên dưới mình.

“...” Quý Khâm Dương bật cười, “Thế này cũng không phải không được.”

Tạ Mạnh cúi đầu hôn hần, thản nhiên nói: “Cậu làm thì hơn, tớ sợ không có kinh nghiệm sẽ làm cậu đau.”

“...” Bỗng nhiên Quý Khâm Dương dùng sức ôm chặt đối phương.

“?” Tạ Mạnh xoa đầu hần, “Sao rồi?”

“Không sao.” Quý Khâm Dương lẩm bẩm, “Cảm thấy cậu ngẫu quá đi mất...”

Sớm hôm sau trừ Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh ra thì tất cả những người khác đều mang bộ dạng chết đi sống lại, vẻ mặt như thể sống không bằng chết thì thà chết quách đi cho xong.

Hàn Đông vừa lên xe bèn đeo kính, Trương Giang Giang chiếm lấy ghế sau, ngủ đến mức chảy đầy nước miếng.

“Các cậu cũng liều mạng quá đấy.” Tạ Mạnh bắt đắc dĩ. Trác Tiểu Viễn ngủ lúc rạng sáng, nhìn qua thì sắc mặt khá hơn mấy người khác một chút.

“Liều mạng không phải là tôi.” Trác Tiểu Viễn ngáp một cái, “Sau khi tôi đi thì ba tên kia còn chơi tranh hạng đầu, cả đêm đều nghe thấy Trương Giang Giang ào ào ào...”

Hàn Đông đi tới hàng ghế sau, y đánh thức Tề Phi còn đang làm gối đầu cho Trương Giang Giang: “Tôi ngồi đây cho, cậu ra đằng trước ngủ đi.”

Tề Phi vui vẻ vì không phải cống hiến bắp đùi của mình nữa, loạng choạng đi lên hàng ghế đầu ngủ bù.

Hàn Đông ngồi xuống, dịu dàng nâng đầu Trương Giang Giang đặt lên đùi mình.

Quý Khâm Dương thấy thế thì nhú mày.

Hàn Đông làm động tác “suyt”, Quý Khâm Dương cười cười quay đi.

Vì muộn mới xuất phát từ Thường Châu đi nên tới chiều mới đến được khách sạn đã đặt trước ở Dương Châu. Cả đám ăn qua loa cơm tối rồi ai lại về phòng người nấy ngủ bù, Hàn Đông sắp xếp cho mình và Trương Giang Giang ở chung một phòng.

Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương không định ngủ sớm như vậy, hai người gọi xích lô, dạo một vòng quanh trung tâm thành phố Dương Châu.

Bữa khuya uống canh hồ cay, còn đi thăm cả thành cổ, nhân lúc tối trời Quý Khâm Dương nắm tay Tạ Mạnh, chậm rãi dạo bước trên đường ở cửa đông.

Lúc về đến khách sạn thì đã qua mười giờ tối, Hàn Đông ôm laptop chờ ở cửa phòng, trông thấy họ thì khinh bỉ cau mày: “Đêm hôm khuya khoắt còn khoe tình cảm, các cậu không sợ bị sét đánh chắc.”

Quý Khâm Dương không bận tâm nói: “Cậu hâm mộ thì cũng khoe đi.”

Hàn Đông lạnh mặt, nhưng lại tìm không ra câu phản bác, tỏ vẻ “tôi khó chịu lắm đấy”.

Tạ Mạnh khó hiểu nhìn hai người họ: “Bí hiểm cái gì thế?”

Quý Khâm Dương cầm thẻ phòng mở cửa, thản nhiên nói: “Không có gì...” Hấn hỏi Hàn Đông, “Cậu tới có chuyện gì không?”

Hàn Đông quơ quơ laptop trên tay: “Có điểm chuẩn rồi, tôi muốn trao đổi với Tạ Mạnh một chút.”

Quý Khâm Dương cạ lời: “Cậu cũng phá game quá đấy.”

Tạ Mạnh cười ôm vai nam sinh, cậu đẩy cửa ra để Hàn Đông đi vào: “Về cơ bản thì cậu muốn vào trường nào?”

“Nguyện vọng một thì, chắc là Đại học bưu chính viễn thông Bắc Kinh.” Hàn Đông mở laptop ra, vào mạng, “Cậu thì sao?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Đại học nhân dân Trung Quốc.”

Hàn Đông nhướn mày: “Điểm vào Đại học nhân dân cũng không thấp đâu.”

Tạ Mạnh: “Tôi biết, cơ mà nó ở gần nhạc viện trung ương.”

Quý Khâm Dương mỉm cười, hấn nhảy xuống giường, ôm Tạ Mạnh dùng sức hôn một cái.

Hàn Đông tỏ vẻ “hai người các cậu ngược FA đủ rồi nha”...

“Cậu thi nhạc viện trung ương chứ gì?” Hàn Đông hỏi Quý Khâm Dương, y lên web bắt đầu tra điểm.

Quý Khâm Dương: “Qua vòng phỏng vấn rồi, còn về điểm của những môn văn hoá... Tôi thi Toán được 0 cũng vẫn đỗ.”

“...” Hàn Đông nghiêng răng nói, “Cậu còn oai hơn cả thánh học ha.”

Quý Khâm Dương đắc ý nhún vai.

Tra điểm chuẩn xong, tâm tình Tạ Mạnh cũng yên tâm được một nửa, cậu thảo luận với Hàn Đông về vấn đề chuyên ngành, bước đầu xác định ngành tài chính ngân hàng.

“Thứ hạng trong toàn tỉnh của cậu chắc cũng không thấp, mấy người giỏi nhất định sẽ chọn Đại học Thanh Hoa, để xem ngành này Đại học nhân dân giành cho Giang Tô bao nhiêu suất.” Hàn Đông kéo trang tính xuống, “Hấn là chen được một chân.”

Tạ Mạnh: “Đâu phải chỉ có một ngành tài chính này, lúc điền nguyện vọng cứ tích chọn hết là được rồi.”

Hàn Đông gật đầu: “Cũng được, ngành tài chính về sau cũng dễ tìm việc, được thì vào cục thuế quốc gia, ngân hàng nhân dân, uỷ ban điều tiết ngân hàng, không thì làm ngân hàng bình thường hoặc bảo hiểm cũng được.”

Tạ Mạnh cười: “Tôi còn chưa nghĩ xa đến thế.”

“Nếu muốn đứng vững ở đế đô thì phải nghĩ sớm một chút.” Hàn Đông tra điểm xong, mới gập laptop lại, y tiện thể còn tra điểm cho Trương Giang Giang.

Quý Khâm Dương: “Thế nào, liệu tên nhóc kia có đỗ truyền thông không?”

Hiếm khi gương mặt Hàn Đông hiện lên nụ cười: “Chắc là có, không uống công cậu ta liều mạng ôn thi lâu như vậy.”

Tạ Mạnh: “Xem cho cả Trác Tiểu Viễn với Tề Phi nữa, Tề Phi chắc là không vấn đề gì.”

“Trác Tiểu Viễn thi ngành y của Đại học Đồng Tế, chắc đêm nay cũng sẽ có điểm.” Hàn Đông nhìn đồng hồ, “Tôi đến phòng cậu ta hỏi thăm, các cậu cứ ngủ trước đi.”

“Cậu cũng đừng thức khuya quá.” Quý Khâm Dương tắt đèn hành lang, chỉ để lại hai ngọn bên đầu giường, “Mai còn phải đến quán trà uống trà sớm nữa.”

Sáng sớm, quán trà Dã Xuân ở Dương Châu đã đông đến mức phải chờ lấy bàn. Để ăn mừng mình có thể đỗ nguyên vọng một, ngay từ đầu Trương Giang Giang đã giành quyền mời khách.

Mỗi người có một khay to đựng bánh bao canh nhân gạch cua, lúc bưng ra vỏ bánh còn nóng hằm hập. Sáu người nhìn thấy đều ngạc nhiên, không biết phải làm sao để ăn, sau đó phục vụ đưa ống hút tới mới chợt tỉnh ra.[8]

[8] Bên trong nhân có canh, lúc ăn phải dùng ống hút hút nước canh bên trong trước rồi mới ăn bánh.

“Vui quá đi...” Trương Giang Giang ăn rất thoải mái, “Bánh ở Tô Châu cũng không lớn thế này.”

Sau khi Tề Phi ăn xong một cái thì vẻ mặt hơi phức tạp: “Cứ như đang mút ti ấy.”

“...” Trương Giang Giang cúi đầu nhìn cái bánh bao được so sánh với “ti”...

Trác Tiểu Viễn chán ghét nói: “Cậu có thể đừng thô bỉ thế không, không để cho người khác ăn hả?”

Quý Khâm Dương và Hàn Đông thì lại chẳng hề ảnh hưởng, hai tên dạ dày lớn ăn tận bốn phần, Tạ Mạnh thấy hương vị cũng khá ngon nên ăn thêm một cái.

Uống trà, ăn bánh bao canh, cuối cùng còn thêm ba lồng sủi cảo chiên, lúc tính tiền tâm can Trương Giang Giang rỉ máu, đau đớn nói: “Sau này không bao giờ mời con trai ăn cơm nữa... Đúng là lũ trâu bò...”

Ăn sáng xong đi dạo Sấu Tây Hồ, rốt cuộc Trương Giang Giang nhớ được bài thơ cổ bèn đọc lên:

“Muốn đem Tây hồ ví Tây Thi

Đạm mạc muôn phần thật tương nghi.”

Rồi cầm máy ảnh lên chụp cái tách.

Quý Khâm Dương không kìm được phì nhử gã: “Bài ‘Tây hồ’ của Tô Thức là chỉ Tây hồ ở Hàng Châu, cậu ở đây chụp cái gì mà chụp.”

Trương Giang Giang hiên ngang nói: “Có sao đâu, chẳng nào chẳng đi Hàng Châu, đến lúc đó lại chụp tiếp.”

“Chúng ta không đi Tây hồ Hàng Châu.” Hàn Đông từ chối một cách tàn nhẫn, “Đến thẳng Tượng Sơn ở Ninh Ba luôn, gần biển, cậu có thể chụp biển.”

Trương Giang Giang: “...”

Từ Dương Châu khởi hành phải gần sáu tiếng xe mới có thể đến Tượng Sơn ở Ninh Ba. Vì thế chưa đến mười giờ sáng, cả đám đã từ Dương Châu lên đường tới đích đến kế tiếp.

Trên xe không biết ai đầu tiên hát trước, Tề Phi âm ỉ đòi Quý Khâm Dương hát bài hát do hắn tự sáng tác.

“Còn chưa viết xong.” Nam sinh biếng nhác duỗi tay, cũng không từ chối, “Chỉ hát được một đoạn ngắn thôi.”

Trương Giang Giang đã chuẩn bị tốt để quay video: “Đẹp trai hạng nhất đừng ngại! Hát đi hát đi!”

Tạ Mạnh mở loa bluetooth lên, cậu nhìn Quý Khâm Dương, nam sinh mỉm cười đáp lại.

“Nhớ khi xưa, ban mai vừa hé.” Quý Khâm Dương cất giọng trầm êm ái, Trương Giang Giang cầm điện thoại như muốn ngừng thở, “Ráng chiều nhuộm đỏ triền núi, nước đưa mỗi lúc một xa, chưa từng ngoảnh lại.”

Trác Tiểu Viễn quay đầu, gã nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, ngón tay đánh nhịp trên đùi.

“Thuyền ô bông, trôi dưới chân cầu.” Quý Khâm Dương cười hát, “Ngoài sân sắc mai đang nồng, nghe tiếng tí bà chợt nhớ quê hương.”

“Năm tháng chậm rãi, nào cần chờ tôi; năm tháng chuyển rời, ai để lòng mình tiếc nuối.”

Điệp khúc quen thuộc vang lên, Quý Khâm Dương nhìn Tạ Mạnh.

“Năm tháng trôi mãi không ngừng, thời gian chậm chậm quyến luyến.”

Tạ Mạnh hát theo: “Dần dần dần dần, tháng ngày sẽ hết luyện lưu.”

“Nụ cười em như hạt tuyết trắng, rơi vào lòng tôi.” Tiếng hát của Quý Khâm Dương hoà cùng Tạ Mạnh, “Dần dần dần dần, che lấp những tháng năm qua.”

Lúc đến Tượng Sơn trời đã chạng vạng. Khi xuống xe, Trương Giang Giang còn đang xem lại video Quý Khâm Dương hát, mấy người khác cũng tải một bản vào điện thoại mình, ai nấy đều cài làm nhạc chuông giống Tạ Mạnh.

“Nhất định anh Dương sẽ nổi tiếng.” Sau khi nghe đi nghe lại, bỗng nhiên Tề Phi nghiêm túc nói.

Quý Khâm Dương đánh gã một cái: “Tôi muốn làm người sau màn, không định làm ca sĩ, nổi hay không cũng chả sao, nói chuyện bằng tác phẩm là được.”

Trương Giang Giang hơi ngạc nhiên: “Không làm ca sĩ à? Vừa hát vừa sáng tác càng tốt ấy chứ... Với đẹp trai hạng nhất cậu thì hoàn toàn không thành vấn đề!”

Quý Khâm Dương chỉ cười mà không lên tiếng. Trác Tiểu Viễn đưa tay ấn đầu Trương Giang Giang: “Làm người phải biết khiêm tốn hiểu chưa, cậu tưởng ai cũng muốn nổi tiếng chắc?”

Tầm mắt Tạ Mạnh dừng trên gương mặt Quý Khâm Dương, nam sinh mỉm cười thờ ơ, dịu dàng mà đẹp tuyệt.

Đặt khách sạn ở ngư cảng Thạch Phổ gần cổ thành, cả đám cất hành lí xong bèn đến cổ thành dạo chơi. Vì gần biển nên gió hè thổi tới đều mang theo mùi vị đại dương.

Trong thành, cầu thang uốn khúc lên cao, hai bên là những căn nhà gỗ cũ kĩ của dân bản xứ, ngư dân xâu vỏ ốc thành chuỗi treo dưới mái hiên, trồng hoa cỏ bên trong.

Trương Giang Giang tìm góc chụp, Hàn Đông đứng trên bậc thang từ cao nhìn xuống, Tề Phi đứng cạnh y cảm thán: “Đúng là nơi có niên đại xa xưa.”

Quý Khâm Dương nhìn phiến đá bên trên có khắc kí hiệu của thương nhân: “Ừ, chỗ này tuyệt thật.”

Trác Tiểu Viễn chọn mấy con ốc biển cho Cận Cận, Tạ Mạnh xem giúp gã, hai người quanh co nửa ngày mới mua xong.

Cơm tối tất cả đều là hải sản, sò hạt dưa, hào, các loại ốc, cá mực, Trương Giang Giang vừa ăn vừa cạy, sau cùng cánh tay cạy đến đỏ bầm. Hàn Đông không còn cách nào khác, đành phải về phòng lấy thuốc mỡ bôi cho gã.

Sau khi ăn xong Tề Phi chuẩn bị đi ra bờ biển, Quý Khâm Dương lo trời tối sẽ nhìn không rõ, còn mang cả đèn pin. Kết quả không ngờ trên biển có rất nhiều thuyền đánh cá, trên cột buồm đều treo đèn lồng, lẳng lẽ neo bên bờ biển. Sao trên trời lốm đốm hai ba chỗ, đẹp như trong tranh cổ vẽ ra.

Sắc trời chậm rãi tối dần, tiếng sóng âm vang không thôi, đập dềnh xò vào bãi cát.

Thuyền đánh cá đông đưa theo sóng cả, đèn sáng rực như sao, đắm mình trong màu biển tăm tối.

Trương Giang Giang hỏi mượn ngư dân mấy chiếc đèn lồng, ở trên bờ đắp cát, Hàn Đông ngồi xổm bên cạnh xem. Trác Tiểu Viễn và Tề Phi ở chỗ nước cạn gần đó đập sóng, bởi sắc trời quá tối mà trông không rõ, miệng bị tạt đầy nước biển, tiếng rú của Tề Phi đứng từ xa cũng có thể nghe thấy.

Quý Khâm Dương xách đèn lồng đứng trên một phiến đá ngầm, cười vươn tay ra với Tạ Mạnh.

Hai người đi tới bên dưới Tượng Sơn, Quý Khâm Dương kéo Tạ Mạnh ngồi lên chỗ cao, thanh âm sóng biển vỗ mạnh triền đá khiến Tạ Mạnh không kìm được ngoảnh nhìn. Cách họ rất gần có một chiếc thuyền đánh cá, màn trời đen đặc, chỉ có chiếc đèn đánh cá là làm dịu vùng biển cuộn trào.

Quý Khâm Dương cười bảo một câu: “Thuyền đánh cá hát muện.”

Hiếm khi Tạ Mạnh nói đùa: “Có cảm hứng viết nhạc hả? Có cần giấy bút không?”

Quý Khâm Dương nhéo mặt cậu: “Tớ còn cần cảm hứng nữa? Hử?”

Tạ Mạnh cười né tránh, bị Quý Khâm Dương bắt lấy hai tay, hai người mười ngón đan nhau, trong tiếng sóng đêm thân mật hôn môi.

“Chỉ cần ở bên cậu.” Quý Khâm Dương ghé sát trán Tạ Mạnh, chậm rãi nói, “Thì tớ có thể viết nên bài ca đẹp nhất.”

Tạ Mạnh ôm hân cười: “Điều này khá thiết cho người học ban tự nhiên đó.”

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Có à?”

“Không biết viết thơ, cũng không biết hát.” Tạ Mạnh suy nghĩ một lát, cậu nhìn Quý Khâm Dương, chỉ vào ngực mình, “Chỉ có một trái tim yêu cậu, không biết có đủ hay không?”

Quý Khâm Dương há hốc, qua hồi lâu cũng không nói nên lời.

Tạ Mạnh hôn má hân: “Vì cậu vượt mọi chông gai, không hối tiếc chứ?”

“Sao có thể để cậu vượt mọi chông gai được...” Quý Khâm Dương cười, thì thầm, “Ngoan ngoan ở bên tớ là được rồi.”

Tạ Mạnh im lặng, cậu và Quý Khâm Dương trán kề trán, cảm giác dưới chân hoa sóng không ngừng xô vào.

Xa xa, Trương Giang Giang gọi tên hai người: “Mau đến xem chữ tớ viết này! Chờ thủy triều lên sẽ không còn nữa đâu!”

Quý Khâm Dương cao giọng hỏi: “Cậu viết gì?!”

“Thanh xuân bất diệt!” Tề Phi cười, kêu lên thay Trương Giang Giang.

Trương Giang Giang kích động nói: “Còn một câu! Còn một câu!”

Trác Tiểu Viễn không chịu kêu: “Câu này buồn nôn quá mức rồi đó?!”

Hàn Đông không chống cự nổi ánh mắt cầu xin của Trương Giang Giang, chỉ đành hét cách lên tiếng: “Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau!”

Trên bờ cát, cả đám ha ha ha ha cười không ngừng, chế giễu lẫn nhau.

Tiếng cười đầy tràn phấn chấn của các thiếu niên tưởng có thể xuyên qua lòng biển vô tận, thấp sáng rực những ngôi sao lấp lánh giữa trời đêm.

Bánh bao canh

Sủi cảo chiên

Sầu Tây Hồ (Slender West Lake) nằm ở ngoại ô phía bắc TP Dương Châu (chỗ này là Ngũ đình kiều)

24. Quyển 2 - Chương 24: Phong Hoa Thu Thực (tiết Thu Tao Nhã)

“Đây là thẻ thông hành, đồ dùng quân sự lĩnh ở phòng hữu nghị phía trước, kí túc xá phòng số 403... À, biết phòng hữu nghị ở đâu chưa?” Người phụ trách tiếp đãi tân sinh Mạc San San có chút nhiều chuyện, cô nhìn chăm chú nam sinh đang cúi đầu điền bản kê khai đến không dứt mắt ra được, “Có muốn tôi dẫn cậu đi không?”

Quý Khâm Dương ngẩng đầu, gương mặt hần khôi ngô tuấn tú, chiếc khuyên bạc trên vành tai trái dưới nắng càng thêm phần lấp lánh.

“Không cần đâu chị.” Nam sinh cười, “Tôi tự biết đường.”

Mạc San San hé miệng, cô bị nụ cười của đối phương sát thương không nhẹ, nhất thời đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Quý Khâm Dương điền xong bản kê khai, nhận lấy chìa khoá kí túc xá sau đó một mình đi tới phòng hữu nghị.

Dọc đường, tờ rơi quảng cáo tuyển người của các câu lạc bộ liên tục không ngớt đưa tới tay hắn.

Nhận xong đồ đạc, Quý Khâm Dương đi tới kí túc xá. Vì đến sớm nên trong phòng chỉ có một mình hắn, tới khi sắp sếp xong xuôi hành lí mới có người đẩy cửa bước vào.

“Oa, có người đến rồi này.” Người tới nói giọng Bắc Kinh, nửa người trên không mặc áo, vươn tay ra tươi cười chào hỏi, “Chào cậu chào cậu, tôi họ Quách, Quách trong Nghi phi Quách Lạc La Thị[1], Quách Lâm An.”

[1] Một phi tần của vua Khang Hi.

Quý Khâm Dương cười, vươn tay bắt tay y: “Quý Khâm Dương, Quý trong Quý Tiệp Lâm[2].”

[2] Quý Tiệp Lâm (1911-2009): nhà Đông Phương học, ngôn ngữ học, văn học, quốc học, Phật học, sử học, giáo dục học và hoạt động xã hội học nổi tiếng thế giới (mai sau có khi đặt tên con là Quý =.=).

Quách Lâm An lập tức nói: “Hay quá, hai chúng ta đều là hậu duệ của danh nhân, duyên phận duyên phận.”

Y quen thuộc dọn lên giường phía trên chỗ Quý Khâm Dương, mở hành lí tìm áo T-shirt sạch sẽ mặc vào, miệng thao thao không ngừng: “Cậu bạn đẹp trai, cậu từ đâu đến vậy?”

“Tô Châu Giang Tô.” Quý Khâm Dương thấy hành lí đã sắp xếp tương đối, mới khoá ngăn tủ lại.

Quách Lâm An từ trên giường tầng nhảy xuống hào hứng hỏi: “Tô Châu, chỗ tốt đó, đất thiêng sinh ra hiền tài địa linh nhân kiệt, có rất nhiều mỹ nữ đúng không?”

Quý Khâm Dương nhún mày: “Bắc Kinh cũng không ít.”

Quách Lâm An giơ ngón tay cái lên: “Người anh em chỉ được cái nói đúng!”

Quý Khâm Dương cười trả lời: “Cậu cũng lảm chuyện quá nhỉ.”

Quách Lâm An hỏi hắn: “Cùng ăn một bữa nha?”

“Hôm nay không được.” Quý Khâm Dương cầm ví và điện thoại lên, “Tôi có hẹn với người khác rồi.”

Ra đến cổng trường tìm được trạm xe phục hưng phía cửa nam, Quý Khâm Dương vừa gửi tin nhắn vừa chờ tuyến đặc biệt số 4, lên xe ngồi qua 13 trạm, đi bộ 270 mét mới đến Đại học nhân dân.

Bên này cũng là ngày báo danh đầu tiên của tân sinh, hắn đi một đường trong sân trường, tờ rơi tuyển

người bị nhét cho một đồng.

“Cậu đang ở đâu?” Quý Khâm Dương cầm di động đưa mắt nhìn quanh, thân hình cao ráo và gương mặt nam sinh đều rất gây chú ý, không ít người hoặc gần hoặc xa đều đưa mắt đánh giá.

“Quảng trường Minh Đức.” Tạ Mạnh phía đầu dây bên kia có chút ồn ào, dường như có người bên cạnh giới thiệu gì đó, cậu bảo, “Chờ một chút.”

Quý Khâm Dương nghe tiếng nam sinh lễ phép từ chối: “Tôi không biết khiêu vũ... Ca hát cũng không... Vẫn là thôi đi, thành thật xin lỗi...”

“Sinh ý thịnh vượng quá ha.” Quý Khâm Dương cười trêu, “Cậu ở yên đó đừng đi đâu, tớ tới tìm cậu.”

Tạ Mạnh cũng cười: “Cậu thì không thể chắc... Chờ một lát, tớ trông thấy cậu rồi.”

Quý Khâm Dương quay đầu lại, liền trông thấy Tạ Mạnh đang đi tới chỗ mình.

Nam sinh dường như toát khá nhiều mồ hôi, tóc mái có chút ẩm ướt còn dính trên trán, Quý Khâm Dương chờ đối phương đi tới, không nhịn được vươn tay chọc ghẹo một chút.

“...” Tạ Mạnh vén tóc mái lên, lẩm bẩm: “Dài rồi... Phải cắt thôi.”

Quý Khâm Dương: “Giờ đi cắt luôn không?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Cũng được.”

Quý Khâm Dương cười, không chút kiêng dè khoác vai cậu.

Hai người bàn luận nghiên cứu tàu điện ngầm Bắc Kinh, Quý Khâm Dương hỏi chuyện kí túc xá của Tạ Mạnh.

“Lúc tớ đến chỉ thấy một người.” Tạ Mạnh nhìn cẩn thận bản đồ đường bộ, “Đến sớm nên chưa gặp được mấy người khác.” Cậu nhìn Quý Khâm Dương, “Cậu thì sao?”

Quý Khâm Dương: “Gặp được một người địa phương, nói rất lẩm, cũng thú vị.”

Tạ Mạnh: “Người Bắc Kinh có vẻ nói nhiều nhỉ.”

“Ừ, chẳng bù cho người phương Nam.” Quý Khâm Dương dùng điện thoại tìm được một tiệm cắt tóc gần đó, cầm thẻ căn cước của Tạ Mạnh đi mua vé tàu điện ngầm, “Vây cũng tốt, cậu muốn nói gì cứ nói, không cần giữ miệng.”

Tạ Mạnh “ừ” một tiếng, không khước từ. Cậu và Quý Khâm Dương bước lên tàu điện ngầm, trên tàu không ít người, cả hai quang minh chính đại đứng cùng một chỗ. Quý Khâm Dương dựa vào thùng xe, gần như đem cả người Tạ Mạnh ôm vào lòng.

Vừa đến hiệu cắt tóc thì Trương Giang Giang gọi điện tới.

“Đây là số mới của tớ!” Thanh âm Trương Giang Giang phía bên kia đầu dây trung khí mười phần, “Mau mau! Lưu lại đi!”

“Được được.” Tạ Mạnh đáp ứng lưu lại số, cậu thuận tiện hỏi Quý Khâm Dương, “Trường các cậu cho dùng điện thoại chứ?”

Quý Khâm Dương: “Cho, còn không đổi nữa, để lát nói cậu biết.”

Trương Giang Giang kinh ngạc hỏi: “Đẹp trai hạng nhất ở cùng cậu? Các cậu ra ngoài chơi sao không gọi tớ?!”

Tạ Mạnh: “...Tớ chỉ đi cắt tóc thôi.”

“Thế cũng phải bảo tớ một câu chứ!” Trương Giang Giang cả giận nói, “Truyền thông xa ời là xa a hu hu hu hu hu... Có điều bên Đại học ngoại ngữ II gần đây có rất nhiều mỹ nhân...”

Tạ Mạnh: “...”

Nói địa chỉ cho Trương Giang Giang xong, Tạ Mạnh bảo thợ cắt tóc sửa lại tóc mái cho mình. Quý Khâm Dương ngồi cạnh, dường như cũng có ý định làm tóc.

“Đổi màu phát.” Quý Khâm Dương khoa tay một vòng trên đầu, hần hỏi Tạ Mạnh, “Cậu thích màu gì?”

Tạ Mạnh suy nghĩ hồi lâu, có chút ảo não đáp: “Hình như màu nào cũng hợp...”

Quý Khâm Dương tâm tình rất tốt, cười nói: “Kiểu gì cũng phải chọn một màu.”

Thợ cắt tóc đứng đằng sau cũng vui vẻ, liền đề nghị: “Màu sợi dây được không, cậu bạn đẹp trai da trắng, tóc còn mềm tự nhiên, nhuộm màu sợi dây chắc chắn sẽ rất đẹp.”

Quý Khâm Dương không nói gì, dường như kiên quyết muốn Tạ Mạnh quyết định. Người kia không dám chắc, xem qua rất nhiều ảnh mẫu, so đi so lại hồi lâu mới quyết định: “Vậy nhuộm màu sợi dây đi... Còn kiểu tóc thì sao?”

Thợ cắt tóc nhìn vào gương: “Kiểu nào cũng hợp, bạn của cậu có gương mặt thật sự quá hoàn mỹ.”

Cuối cùng Tạ Mạnh chọn cho Quý Khâm Dương kiểu tóc để lộ trán, tóc mái phía trước được vuốt lên trên, rối rối, có chút cảm giác tùy hứng. Đợi đến khi hoàn tất kiểu tóc, ngay cả thợ tạo kiểu cũng nhận không được mang máy ảnh đến, chụp ảnh chung với Quý Khâm Dương.

“Có được trả tiền quảng cáo không vậy?” Quý Khâm Dương nói đùa, hắn phải lộn tóc mỏng trên áo, nghiêng đầu nhìn Tạ Mạnh, “Đẹp không?”

Tạ Mạnh thở dài: “Quá đẹp luôn ấy, bắt đầu hối hận vì để cậu cắt như thế rồi.”

Quý Khâm Dương nhú mày, nhân lúc không ai chú ý, ghé vào bên tai Tạ Mạnh nói thầm: “Vậy đem tờ giấu đi đi, tớ rất nguyện ý.”

Tạ Mạnh “hừ” một tiếng, có chút bất đắc dĩ vươn tay vào loạn kiểu tóc mới cắt xong của nam sinh.

Lúc Trương Giang Giang nhìn thấy Quý Khâm Dương thì nửa ngày không khôi phục được tinh thần, gã trầm tư hồi lâu, cuối cùng mới nặng nề buông một câu: “Quả nhiên kiểu tóc không phải là mấu chốt, lớn lên đẹp trai mới là vương đạo.”

“Vương đạo cái đầu cậu.” Quý Khâm Dương chẳng chút khách khí búng trán gã.

Mấy người cơm nước xong xuôi thì tới siêu thị mua sắm, Tạ Mạnh mua một ít đồ dùng sinh hoạt, lúc tính tiền thì trông thấy Quý Khâm Dương đang đứng bên quầy mỹ phẩm chọn son dưỡng môi.

“Xem cái này làm gì?” Cậu đi qua, phát hiện nam sinh còn mua cả kem dưỡng da và sữa dưỡng ẩm.

Quý Khâm Dương: “Mua cho cậu, những thứ này ở đây rất cần thiết, cậu mới tới nên chắc không quen dùng.”

Tạ Mạnh nhìn chằm chằm son dưỡng môi: “Cái này cũng phải mua?”

“Phải mua chứ.” Quý Khâm Dương thanh toán tiền, bóc giấy bọc rồi vặn nắp ra, “Há miệng nào, a...”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương thoa cho cậu xong, lại dùng đầu ngón tay quệt chút son chườm ra ngoài khoé môi đối phương, sau đó bảo nam sinh nhấp môi.

“...” Tạ Mạnh, “Cứ thấy kì kì thế nào.”

Quý Khâm Dương cười nói: “Dùng quen thì sẽ không sao nữa.” Hắn giúp Tạ Mạnh cất son dưỡng cùng kem dưỡng da đi, xong xuôi mới phát hiện nam sinh còn đang nhìn mình.

“Sao cậu không thoa?” Tạ Mạnh hỏi.

Quý Khâm Dương nhú mày, hắn nhắc túi hàng lên che đi gương mặt hai người, sau đó nhanh chóng cúi đầu đặt lên môi đối phương một nụ hôn.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương: “Thoa xong rồi.”

Trương Giang Giang ngược lại rất truyền thống mua một đồng hồ ăn vặt mì ăn liền, lúc nhìn thấy son trong tay Tạ Mạnh cũng không ngạc nhiên: “Cái này á, Hàn đại gia cũng mua cho tớ đó.”

“Hàn Đông?” Tạ Mạnh ngờ vực hỏi, “Hai người gặp nhau rồi?”

Trương Giang Giang bĩu môi: “Tớ tới truyền thông báo danh chính là cậu ta đưa, nhiều tiền có khác, vừa đến Bắc Kinh đã có xe đưa xe đón ngay được... Các cậu không biết tắc đường đến mức nào đâu, chắc chắn, thật không hổ là thành phố lớn.”

Tạ Mạnh: “...”

Trương Giang Giang đắc ý nói: “Bọn mình về sau muốn đi chơi Bắc Kinh thì có xe rồi, cái gì nhỉ, đồn Tâm Lý, thôn Trung Quân, Ngũ Đạo Khẩu[3]?”

[3] Những địa danh nổi tiếng ở Bắc Kinh.

“Đừng hoang tưởng nữa.” Quý Khâm Dương dả kích gã, “Mấy chỗ như này còn tắc đường nữa là, đừng nói lái xe, ngồi trên trần xe ngắm cảnh thì còn tạm nghe được.”

Trường của Trương Giang Giang cách khá xa, ăn xong cơm chiều liền đi trước, Quý Khâm Dương đưa Tạ Mạnh về trường, hai người đi dạo trong sân trường Đại học nhân dân một lát.

“Tớ đưa cậu về kí túc xá.” Quý Khâm Dương nắm tay Tạ Mạnh quơ quơ, “Đi cho nhớ đường, lần sau có thể tới thăm cậu luôn.”

Tạ Mạnh cười: “Lần sau tớ tới nhạc viện thăm cậu.”

Quý Khâm Dương: “Được, phòng 403 nhà số 6, hoan nghênh tới qua đêm.”

Tạ Mạnh nín thở: “Phải có chỗ thì mới ngủ được chứ.”

Quý Khâm Dương không nói gì. Hắn khẽ vung tay, Tạ Mạnh phản ứng rất nhanh, chuyển sang phản đòn, hai người quyền cước khoa tay múa chân đến mười chiêu, ngược lại không phân được thắng bại.

“Cậu tiến bộ quá nhanh.” Tạ Mạnh cảm thán, “Vài trận nữa là sắp đánh không lại cậu rồi.”

Quý Khâm Dương vươn tay捏 cổ đối phương: “Danh sư xuất cao đồ.”

Tạ Mạnh cười lắc đầu: “Sư phụ chỉ thu nhận, tu hành do cá nhân.”

“Sao có thể không cố gắng kia chứ?” Quý Khâm Dương ôm vai Tạ Mạnh, trong cảnh tối mập mờ, hắn hôn lên thái dương nam sinh, “Tớ là nam nhân của cậu mà.”

Quý Khâm Dương về kí túc xá vừa kịp trước khi gác cổng đóng cửa một hai phút, Quách Lâm An thấy hắn về thì “hừm” một tiếng.

“Hẹn hò về rồi cơ đấy?” Quách Lâm An nằm trên giường tầng nhóai ra nửa người, trông thấy hắn thì ngẩn người, “Ừa mới đổi kiểu tóc hử, đẹp trai nhất cậu rồi.”

Quý Khâm Dương bật cười, hắn phát hiện trong phòng nhiều thêm hai người.

“Địch Lâm.” Nam sinh ở trên chiếc giường kê sát cửa phòng quay đầu, nheo mắt mỉm cười tự giới thiệu, “Trùng Khánh Tứ Xuyên, cậu là người ở đâu đến đấy?”

Quý Khâm Dương bị giọng Tứ Xuyên của đối phương chọc cười: “Tô Châu.”

“Rất gần quê tớ đó.” Nam sinh nằm tít trên giường trong góc nhảy xuống, bắt tay với Quý Khâm Dương, “Bạch Tín Thiên, Ninh Ba Chiết Giang.”

Quý Khâm Dương nhún mày: “Trùng hợp thật, nghỉ hè vừa rồi tôi mới đến Tượng Sơn xong.”

“Chơi vui chứ?” Bạch Tín Thiên cười có chút đắc ý, “Bờ biển thành trấn, thuyền đánh cá hát muện, có phải rất thích hay không?”

Quý Khâm Dương “ừ” một tiếng: “Chỗ đó đúng là rất tốt.”

Bạch Tín Thiên: “Nhà tôi ngay gần đây, khi nào rảnh thì đến chơi, mẹ tôi làm đồ hải sản ăn rất ngon.”

Quý Khâm Dương cười đáp ứng, mấy người còn nói thêm một lát, nam sinh mới mang quần áo đi tắm. Lúc trở về thì phát hiện phích nước của mình đã được rót đầy.

Trên bàn có một đồng đồ ăn vặt, Quý Khâm Dương thậm chí còn nhìn thấy một cái vại rất giống vại muối dưa.

Địch Lâm xuống giường uống nước, giải thích: “Mẹ tui tự mình muối dưa, đảm bảo ngon muốn rụng lưỡi luôn.”

“Cảm ơn.” Quý Khâm Dương nhắc vại dưa lên, hắn nằm xuống giường, liền nhìn thấy Quách Lâm An phía đối diện đang cười tủm tỉm nhìn mình.

“Sao vậy?” Quý Khâm Dương uể oải nhắm mắt, hắn gối đầu lên tay, “Ngày mai mấy giờ đến căn cứ quân sự?”

Bạch Tín Thiên: “Sáu rưỡi tập trung, thao luyện nguyên một ngày đó.”

Quách Lâm An nói tiếp: “Không phải thao luyện một ngày, cả hai ngày cuối tuần đều là thao thao thao thao thao.”

“Vẫn còn một tuần phải thao luyện nữa.” Địch Lâm nghiêm túc nói, “Thao thao thao thao thao!”

Quý Khâm Dương: “...”

Quách Lâm An cười đến suýt nữa lăn từ trên giường xuống: “Ha ha ha ha, cậu mà cũng biết đùa cơ đấy.”

Địch Lâm ghen hống, buồn bực bảo: “Ông đây nói sai chỗ nào sao?”

Bạch Tín Thiên: “Ha ha ha ha ha!”

Bốn người ai nấy đều hào hứng, Quách Lâm An đang nằm dứt khoát ngồi dậy xếp bằng trên giường: “Đến đến, tám đi tám đi, tên đẹp mã cậu nói trước xem nào.”

“Nói gì mới được?” Thanh âm Quý Khâm Dương mang theo ý cười, “Còn nữa, đẹp trai không chỉ có một mình tôi mà.”

Bạch Tín Thiên đồng ý nói: “Địch Lâm nhìn cũng được, người ta nói trai đất Thục[4] quả là cấm có sai mà... Tiểu Địch có bạn gái không?”

[4] Chỉ Tứ Xuyên.

“Có có cái bó ấy.” Địch Lâm buồn bực đáp, “Ổng đây mặt non choẹt, lần nào đi tán gái cũng bị kì thị.”

Quách Lâm An bắt đầu lải nhải: “Đến đây đến đây, có tẩu tẩu không chê cứng này.”

Địch Lâm cười mắng một câu “Cút” lát sau còn nói, “Kí túc xá chúng ta đã ai có mảnh tình vắt vai nào chưa?”

“Chó độc thân có một con đây.” Quách Lâm An giơ tay, “Tên là, Forever alone.”

Quý Khâm Dương còn chưa lên tiếng, Quách Lâm An đã hét lên, “Tên đẹp mã tôi biết cậu có bạn gái, ngồi yên đó không cho phép show hàng!”

Quý Khâm Dương cười: “Thật sự không còn gì để nói rồi.”

“Bạch Tín Thiên thì sao?” Địch Lâm chẳng thèm quan tâm Quách Lâm An còn đang đau khổ lắm nhảm một bên, “Tui nhớ lúc cậu đến đây có một nàng xinh xắn đi cùng?”

“Ừ.” Bạch Tín Thiên cũng không quanh co, hào phóng thừa nhận ngay, “Đấy là bạn gái tôi, cô ấy năm nay thi đỗ hí kịch trung ương.”

Quý Khâm Dương: “Các cậu quen nhau từ trung học à?”

Bạch Tín Thiên cười nói: “Đúng vậy, cùng nhau giao hẹn thi vào nghệ thuật, mỗi lần gặp khó khăn đều kiên trì vượt qua, dù không dễ dàng nhưng bọn tôi đều rất yêu đối phương.”

Quách Lâm An ôm đầu lặn lội trên giường: “Trời ơi ngược chó a... Thế này thì còn chơi với nhau làm sao nữa! Tui cũng muốn có người cùng đồng hành, cùng cố gắng phấn đấu mà!”

Địch Lâm điên tiết: “Cậu lải nhải gì chứ! Ổng đây ế ba năm rồi có sao đâu! Ổng đây cũng là khuyến mà!”

Bạch Tín Thiên quay đầu hỏi Quý Khâm Dương: “Cậu thì sao, các cậu cũng quen nhau từ trung học?”

“Ừ.” Quý Khâm Dương trong bóng đêm mỉm cười, “Có điều người đó lợi hại hơn tôi nhiều, thi đỗ Đại học nhân dân.”

Bạch Tín Thiên: “Có thể ở chung một thành phố đã rất may mắn rồi, lớp bọn tôi trước cũng có vài cặp, thi Đại học xong đều tách ra.”

Quý Khâm Dương không nói gì, hắn nâng tay lên che trên trán, Dịch Lâm cùng Quách Lâm An còn đang nhao nhao ầm ĩ, Quý Khâm Dương nghe một lát, liền lấy điện thoại ra xem.

Một phút trước Tạ Mạnh gửi một tin qua wechat: “Có chút không ngủ được... Cả kí túc xá đều rất hưng phấn, cậu thì sao?”

“Chỗ tớ cũng y hệt.” Quý Khâm Dương hồi đáp, “Các cậu bao giờ phải học quân sự?”

“Nghe nói là năm hai, đi căn cứ huấn luyện Thịnh Hoa.”

“Sẽ phải nửa tháng không gặp nhau được, nhớ muốn chết mất.”

“...” Tạ Mạnh gửi đến một chuỗi dấu ba chấm.

Quý Khâm Dương nhin không được cười thành tiếng, Bạch Tín Thiên cách màn lay lay thành giường hắn: “Đang nhắn tin với bạn gái hả?”

“Ừ.” Quý Khâm Dương gửi xong tin nhắn, theo ánh sáng ít ỏi từ màn hình điện thoại nhìn về phía Bạch Tín Thiên, “Cậu thì sao?”

Bạch Tín Thiên: “Ở cùng ba năm còn có thể dính nhau đến mức nào được nữa, có điều điện thoại thì ngày nào cũng phải gọi.”

Dịch Lâm châm chọc: “Đù má, cái lũ nửa đêm không ngủ còn đi ngược chó, nói cho mấy người biết còn ầm ĩ nữa ổng đây khóc[5] cho mấy người coi!”

Quách Lâm An: “Gâu gâu gâu gâu!”

Dịch Lâm: “...”

[5] Trong câu của bạn Dịch Lâm thì nguyên văn nó là – chỉ khóc đầm lệ (kiểu như là “oa oa oa” í), nhưng mà cũng là từ tượng thanh chỉ tiếng sủa của chó (ăng ăng ăng), thế nên mới có vụ bạn Lâm An sửa ở sau (haizz, chả biết giải thích sao cho dễ hiểu nữa =.=).

25. Quyển 2 - Chương 25

Nghỉ ngơi chưa đến mười phút, huấn luyện viên đã thổi còi tập hợp. Quý Khâm Dương đội mũ trở lại, dưới vành mũ có thể thấy đã lấm tấm mồ hôi.

Địch Lâm da non thịt mềm, mặt bị phơi nắng tới đỏ bừng, tinh thần cũng không tệ, sống lưng thanh mảnh vẫn luôn thẳng tắp.

Huấn luyện viên kiểm tra qua lại vài vòng, sửa lại cho đúng tư thế của một số nam sinh cá biệt sau đó thổi một hồi còi, chỉ tay về phía Quý Khâm Dương: “Cậu kia! Bước ra khỏi hàng!”

Quý Khâm Dương đi nghiêm bước ra: “Rõ!”

“Chào cờ!”

Quý Khâm Dương ngấn người, lập tức lớn tiếng đáp: “Rõ!”

Huấn luyện viên lại chỉ ngón tay: “Đứng vào hàng ngũ!”

Quý Khâm Dương lui về, Quách Lâm An đứng cạnh lén lút giơ ngón tay cái lên.

Lần này nhạc viện trung ương tổng cộng tuyển hơn 200 tân sinh, lượng nam sinh còn chưa đến 100. Huấn luyện quân sự hàng ngũ phân ra bốn tổ, mỗi tổ chỉ hơn 20 người. Nhân số ít, huấn luyện viên quan sát rất nghiêm ngặt, buổi sáng đứng theo tư thế quân đội, buổi chiều đi đều bước đều. Cuối cùng tới lúc nghỉ, áo rần rỉ của Quý Khâm Dương đều có thể vắt ra nước.

“Thời gian này học tập đúng là căng như dây đàn...” Quách Lâm An nằm bẹp trên đất như muốn tan ra luôn, “Phối cũng phải hoạt động hết công suất.”

Quý Khâm Dương vừa uống nước vừa đội lại mũ lên đầu, Địch Lâm ngồi cạnh hẩn sau lưng đang giấu thứ gì đó trông như kịch bản, Quách Lâm An lại gần nhìn thoáng qua: “Bản thảo diễn thuyết dạ hội tân sinh... Ha ha ha ha ha cậu luyện cái thứ này làm gì ha ha ha ha ha!”

Địch Lâm hai má đỏ bừng, cũng chẳng quan tâm trời còn đang nắng, dứt khoát cầm kịch bản đứng dậy: “Cút đi cút đi, ổng đây luyện cái gì không khiến cậu lo.”

“Ha ha ha ha ha ha đừng bảo cậu sẽ phải nói tiếng phổ thông đấy nhé?!” Quách Lâm An cười đến chảy cả nước mắt, “Giờ cậu nói chuyện thế là cute lắm rồi, luyện cái gì mà luyện, đừng luyện nữa!”

Địch Lâm không để ý tới y, Quý Khâm Dương cầm cuốn kịch bản lên nhìn qua.

“Tôi nhớ cậu có học qua khoá chỉnh cách phát âm rồi mà.” Quý Khâm Dương cau mày, “Chẳng lẽ tiếng phổ thông của cậu kém thế ư?”

Địch Lâm ảo não nhìn hắn: “Tôi bị ngọng l với n.”

Quý Khâm Dương: “Việc này cũng chẳng có gì, diễn thuyết trong dạ tiệc, những từ có l với n không nhiều lắm đâu.”

Địch Lâm cau mày không nói gì.

Quách Lâm An ngồi dậy, nghiêm túc nói: “Khai thật đi, có phải có tên nào cười cậu vì nói tiếng địa phương không?”

“Trùi ui, không có không có.” Địch Lâm xấu hổ phát phát tay, do dự một lát mới nói, “Đừng nghiêm trọng hoá như vậy... Bỏ đi bỏ đi, không luyện nữa.”

Quý Khâm Dương không nói gì, hắn trông thấy Bạch Tín Thiên đi tới, phía sau còn dẫn theo vài người.

“Năm nay khoa sáng tác nam chỉ có 13 người.” Bạch Tín Thiên đặt mông xuống chỗ bên cạnh Quý Khâm Dương, “Mấy người này ở phòng bên cạnh chúng ta.”

Trong đó có một người tương đối cao lên tiếng trước: “Các cậu có biết ai là Quý Khâm Dương không?”

Bạch Tín Thiên dường như cũng không ngờ gã sẽ trực tiếp hỏi như vậy, theo phản xạ nhìn về phía nam sinh, Quý Khâm Dương biểu tình trấn tĩnh nhìn Địch Lâm, Địch Lâm ngẩn người, giật nảy người quay đầu nhìn Quách Lâm An.

“...” Quách Lâm An ho nhẹ, vuốt tóc mái lạnh lùng hỏi, “Tìm tôi có việc gì?”

Bạch Tín Thiên: “...”

Địch Lâm: “...”

Quý Khâm Dương kéo mũ xuống che mặt, cười đến mức hai vai đều run rẩy.

“...” Nam sinh kia xấu hổ, “Tôi không có ác ý gì đâu, chỉ là muốn làm quen thôi.” Hơi ngừng lại, đôi phương có chút bí hiểm nói tiếp, “Từ nguồn tin nội bộ, ca khúc của cậu được giáo sư bên kia đánh giá rất cao, hai

vòng sơ loại đều đứng hạng nhất.”

Quách Lâm An làm bộ bị hù dọa, vuốt ngực nói: “...Vụ này tôi không dám diễn nữa đâu nha, kịch bản quá khủng, anh đây diễn không nổi.”

Quý Khâm Dương bắt đắc dĩ: “Sợ gì chứ, ai cần cậu làm vua phòng vé đâu.”

Bạch Tín Thiên dở khóc dở cười: “Được rồi, hai người các cậu dừng trêu Lưu Văn Dao nữa. Văn Dao, giới thiệu mấy người bên kí túc xá các cậu đi.”

“Okay.” Lưu Văn Dao rất cởi mở, gọi ba người bên ngoài tới ngồi thành một vòng, trong đó có một người trực tiếp ngồi xuống vị trí ở giữa Quý Khâm Dương và Dịch Lâm.

“Thật ngại quá.” Người này rất gầy, da trắng y chang Dịch Lâm, cậu ta vươn tay về phía Quý Khâm Dương cười nói, “Tôi là Tiền Mạch, cậu là Quý Khâm Dương đúng không?”

Quý Khâm Dương cùng cậu ta bắt tay, lúc mắt chạm mắt mới chợt phát hiện đối phương có đôi người tuyệt đẹp.

Tiền Mạch mỉm cười, cậu ta là một người cực kì xinh đẹp, tóc khá dài, buộc một lọn vắt trên vai.

“Tiền Mạch vẫn luôn muốn làm quen với cậu.” Lưu Văn Dao cười giới thiệu, “Ở 798[1] cậu ấy rất nổi, có hẳn một ban nhạc của riêng mình.”

[1] 798 Art Zone, là một cộng đồng nghệ thuật rất phát triển ở Bắc Kinh.

Tiền Mạch xua tay: “Đâu có khoa trương đến thế.” Cậu ta rút trong túi tấm danh thiếp đưa cho Quý Khâm Dương, “Lúc nào rảnh thì rủ bạn đến chơi, mọi người đều là dân theo nhạc, làm quen làm quen.”

Tạ Mạnh vừa đi tới căng tin phía tây trong trường, vừa xem một ít thông báo tuyển gia sư tại nhà. Lúc mới xem đến trang thứ hai thì bất thành linh bị ai đó phía sau vỗ vai một cái.

“Đang xem gì đấy?” Vu Nhuận ngó đầu qua, lúc trông thấy hai chữ “gia sư” thì ngẩn người, “Không thể nào, mới đầu năm nhất đã tìm việc làm thêm? Khoản vay trợ cấp học tập vừa phát xong mà?”

“Chỉ là khoản trợ cấp học phí thôi.” Tạ Mạnh gấp tập giấy trong tay lại, “Phải kiểm sinh hoạt phí nữa chứ.”

Vu Nhuận bĩu môi: “Cậu cũng vất thật... Dạo này không liên lạc với bạn gái nữa à?”

Tạ Mạnh: “Có liên lạc, cậu ấy đang học quân sự.”

Vu Nhuận: “Học quân sự là nguy hiểm nhất, tuy là nam nữ tách nhau ra huấn luyện, nhưng mà vẫn gặp được nhau đó. Bạn gái cậu lại xinh như vậy, chắc chắn sẽ bị nhòm ngó, cậu phải để ý một chút.”

Tạ Mạnh cười cười không nói gì, Vu Nhuận ngẫm nghĩ, lại vu vơ bảo: “Cơ mà cậu đẹp trai thế này, bạn gái chắc chắn là mê như điên rồi... Lúc nào rảnh dẫn đến ra mắt anh em cái coi.”

“Cậu chẳng nói nguy hiểm đây thầy.” Tạ Mạnh thản nhiên, “Tôi sao dám dẫn bạn gái ra mắt nữa chứ.”

Vu Nhuận: “...Vợ bạn là không thể đụng tới! Tôi là người rất có nguyên tắc!”

Trương Giang Giang lập một nhóm trên wechat, add đồng thời cả sáu người. Đại học Tô Châu năm nay không phải ra ngoài tập quân sự, trực tiếp tập huấn trong trường luôn. Thế nên Tề Phi rất dễ chịu, việc làm nhiều nhất chính là nửa đêm đăng ảnh đồ ăn. Trác Tiểu Viễn học trường y ở Thượng Hải, mấy ngày trước vừa kết thúc quân sự, bắt đầu học chính khoá.

Ở Bắc Kinh trừ Tạ Mạnh ra, ba người còn lại sau khai giảng đều phải học quân sự. Vậy nên trong nhóm trừ Tạ Mạnh và Trác Tiểu Viễn hiếm khi chuyện phiếm, chỉ có một mình Tề Phi vẫn luôn miệt mài đăng ảnh đồ ăn.

Trác Tiểu Viễn rốt cuộc một ngày không nhin được nữa: “Tôi sắp vào bàn thí nghiệm đến nơi rồi... Cậu còn chút lương tâm nào không hả?”

Tề Phi: “Tôi đăng cho Mạnh Mạnh xem, Mạnh Mạnh ở Bắc Kinh ăn không quen, người ta muốn xem cậu cũng không cho chắc.”

Tạ Mạnh: “...”

Trác Tiểu Viễn: “Cậu cứ ở đó mà bắt nạt người ta đi, coi chừng Quý lão đại phi máy bay về oánh chết cậu đó!”

Tề Phi: “Đến luôn đi đến luôn đi, người ta đang rất vắng vẻ cô đây này~”

Tạ Mạnh: “[Hình ảnh]”

Tề Phi: “?!”

Tạ Mạnh: “Đồ ăn trong trường bọn tớ cũng không tệ lắm, hơn nữa cũng có rất nhiều quán cà phê.”

Tề Phi: “...”

Tạ Mạnh: “Học cũng không nặng, trường tớ còn được mệnh danh là Đại học nhân dân học thả đó.”

Tề Phi: “...”

Trác Tiểu Viễn: “Ha ha ha ha ha ha đáng đời!”

Ngày cuối khoá học quân sự của nhạc viện trung ương, trừ duyệt binh và tập trận ra còn có hội diễn văn nghệ. Đối với sinh viên ngành âm nhạc mà nói, hội diễn văn nghệ quả thật chính là đại nhạc hội. Dịch Lâm là đại diện tân sinh khoa sáng tác lên sân khấu phát biểu, Quách Lâm An đứng bên dưới còn khẩn trương hơn cả gã.

“Tôi chỉ sợ chốc nữa cậu ta vừa mở miệng liền ‘Ổng đây thật phần khởi khi được ở trên này! Các bạn cứ cui về đi!’” Quách Lâm An khoác vai Quý Khâm Dương lắc nhai, “Mau bắt đầu đi mau bắt đầu đi!”

Dịch Lâm hít sâu một hơi, lúc hé miệng nói ra những chữ đầu tiên, cả trường đều chìm trong yên tĩnh.

Tiếng phở thông rành mạch, thậm chí có thể sánh ngang phát thanh viên, Quách Lâm An ngơ ngác há hốc, lúc nghe xong toàn bộ bài phát biểu còn chưa kịp hồi phục.

Dịch Lâm nói câu cuối cùng: “Trong đợt học quân sự này, chúng ta học được thật nhiều, thế nên chúng ta phải càng thêm nỗ lực học tập! Nỗ lực sinh hoạt!”

Bên dưới đứng hình khoảng năm giây mới kịp phản ứng hai chữ “nỗ lực” mà Dịch Lâm nói là cái gì, cả hội trường cười đến suýt nổ tung.

“...” Quách Lâm An bụm mặt, “Thế mà tôi cứ tưởng cậu ta có thể chống đỡ đến cuối cùng...”

Quý Khâm Dương cùng Dịch Lâm đang đen mặt bước xuống sân khấu đập tay, Bạch Tín Thiên ở cạnh an ủi: “Không tồi không tồi, đoạn trước cậu nói tốt như vậy là tuyệt lắm rồi, cả đám bọn tôi đều không ngờ đâu, thật đó!”

“Tốt cái rắm!” Dịch Lâm ai oán nói, “Hình tượng của ổng đây sụp đổ hoàn toàn rồi.”

Lúc Quý Khâm Dương gọi đến thì Tạ Mạnh đang trên lớp, cậu ra hiệu bảo Vu Nhuận che cho mình rồi lén chạy ra cửa sau tiếp máy.

“Tớ quên mất cậu đang có tiết...” Quý Khâm Dương phía bên kia đầu dây mỉm cười, “Thế này có sao không?”

Tạ Mạnh tựa lưng lên tường: “Nhận điện thoại của cậu là một việc khá là quan trọng.”

Quý Khâm Dương “hê” một tiếng: “Cậu lại nói quá rồi.”

Tạ Mạnh cười cười: “Tập quân sự mệt không?”

“Còn đi được.” Quý Khâm Dương bên kia dường như đang ở ngoài đường, còn nghe thấy cả tiếng còi xe buýt, “Chơi rất vui, quen được một người trong ban nhạc, mấy ngày nữa dẫn cậu đi 798 xem nhé?”

Tạ Mạnh hiếu kì hỏi: “Đấy là chỗ nào vậy?”

Quý Khâm Dương mập mờ: “Đi rồi cậu khác biết.”

“Cậu thì sao?” Hấn lại hỏi, “Cùng mọi người ở kí túc xá ổn chứ?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Cũng không tệ lắm, cơ mà mấy vụ thể này chắc cậu rành hơn tớ.”

“Tớ á?” Quý Khâm Dương thanh âm uể oải, “Trừ cậu ra, tớ chẳng thêm phí sức kết thân ai đâu.”

Tạ Mạnh: “...”

“Đừng kín miệng quá.” Quý Khâm Dương vẫn đang cười, đột nhiên hấn nói, “Đúng rồi, kí túc bọn tớ có một cậu bạn đẹp trai người Trùng Khánh, giọng địa phương nghe vui muốn chết, khéo cả phòng đều bị nhiễm giọng cậu ta rồi.”

Tạ Mạnh: “Giọng Tứ Xuyên? Cậu nghe hiểu không?”

Quý Khâm Dương: “So với tiếng phổ thông thì vẫn khá giống, để tớ nói thử cậu nghe nhé?”

Tạ Mạnh: “Vậy cậu nói đi.”

“Ừm...” Quý Khâm Dương ngẫm nghĩ một lát, “Tụi mình chơi trò bạn bè nha.”

Tạ Mạnh cười: “Hiện tại chẳng phải đang chơi hay sao.”

Quý Khâm Dương: “Tui nhớ bồ muốn chết đi à.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương: “Tui thích bồ muốn chết luôn.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương: “Tui yêu bồ muốn chết, bảo bồ cứ cưng.” Hấn cười hỏi Tạ Mạnh, “Bồ yêu tui không nè?”

Địch Lâm ngồi nghe cả cuộc hội thoại Quý Khâm Dương bắt chước giọng Tứ Xuyên của mình yêu tới yêu lui, vẻ mặt không chịu nổi quay ra nhieếc móc: “Yêu yêu cái chiếu, dân tụi tui còn chưa nói chuyện buồn nôn đến mức đó đâu!”

Quý Khâm Dương không để ý đến gã, nói thêm một lát mới cúp máy. Hấn gõ gõ thành ghế Quách Lâm An đang ngồi: “Này, dậy đi, có việc muốn hỏi cậu đây.”

Quách Lâm An mơ mơ màng màng lau nước miếng lằm bằm: “Có việc khởi tẩu... Không việc bãi triều...”

“...” Quý Khâm Dương dở khóc dở cười vỗ vỗ mặt hấn, “Khu Tây Trục Môn bình thường thuê phòng tắm bao nhiêu?”

Bạch Tín Thiên ngoảnh lại: “Sao thế, dọn ra ngoài ở cùng bạn gái à?”

“Cũng định thế.” Quý Khâm Dương không phủ nhận, “Có điều kỳ này không đủ tiền, phải nghĩ cách kiếm thêm đã.”

Quách Lâm An rớt cuộc cũng có phản ứng, nhớ lại nửa ngày mới mờ mờ bảo: “Chỗ Tây Trục Môn cũng không rẻ đâu, hình như cũng phải hơn 5000 một tháng... Cậu muốn thuê cả căn luôn hả?”

“Ừ.” Quý Khâm Dương gật đầu, “Thuê cả căn.”

Quách Lâm An bội phục nói: “Ghê quá ha... Xem ra bạn gái tuyệt đối là mỹ nữ.”

Quý Khâm Dương cười cười không nói gì, hấn ngả lưng xuống ghế sau, vào trang web 58 đồng thành xem giá phòng gần khu Tây Trục Môn. Tiền thuê người môi giới và tiền cọc trước một quý, không có từ hai vạn trở lên e không được.

Nam sinh cau mày đeo tai nghe lên, đang xem trang web, chợt góc trên màn hình điện thoại hiện lên biểu tượng có tin nhắn.

Tiền Mạch: “Cuối tuần này band bọn tôi chơi ở quán MAO gần đường Nam La Cổ, muốn đến xem không?”

26. Quyển 2 - Chương 26

Trung tuần tháng chín, Trương Giang Giang kết thúc đợt học quân sự, ngày trở về vào nhóm wechat gào thét một trận: “Hồ Hán Tam[1] ta về rồi đây! Mọi người lại xum vầy rồiiii!”

[1] Hồ Hán Tam là nhân vật chính trong bộ phim đề tài cách mạng “Sao đỏ lấp lánh”, người này có câu thoại kinh điển là: “Hồ Hán Tam ta về rồi đây!”

Hàn Đông: “...Âm ỉ cái gì, cầm miệng cho tôi!”

Trương Giang Giang: “Hàn đại gia! Chúng ta ra ngoài ăn điiii!”

Hàn Đông: “Cậu muốn ăn gì?”

Trương Giang Giang: “Ăn gì không quan trọng! Cậu đưa tôi đi gặp Nhu Nhu đi!”

Hàn Đông: “...”

Trương Giang Giang: “Các cậu chẳng phải học chung một trường sao, ra ngoài chơi một chút, để tôi đái cậu áyyy!”

“Cậu ta không rảnh.” Hàn Đông, “Hai chúng ta ra ngoài, tôi đái cậu.”

Trương Giang Giang sau đó không gửi thêm tin nhắn nữa, Quý Khâm Dương xem nhật kí trò chuyện một tiếng trước đến đoạn này thì ngưng, đang định gửi tin nhắn thì Trương Giang Giang gọi điện tới.

“Quý đẹp trai hạng nhất!!!” Thanh âm Trương Giang Giang gầm rú trong ống nghe phải gọi là tê tâm liệt phế, “Tớ không muốn đi chơi với Hàn đại gia đâu! Cậu ta chính là vương mẫu nương nương, gây đánh uyên ương đó!!!”

Quách Lâm An ngồi bên cạnh Quý Khâm Dương “phụt” một tiếng phun hết nước ra ngoài.

Quý Khâm Dương ghét bỏ liếc y một cái: “Bẩn kinh.”

Quách Lâm An: “...”

Quý Khâm Dương tắt loa đi thản nhiên nói: “Anh em với nhau đừng lôi chuyện phụ nữ ra, cậu ta muốn ra ngoài chơi với cậu, cậu cứ để cậu ta đi đi, dù sao cậu ta có tiền, không tiêu cũng phí.”

“...” Trương Giang Giang hậm hực, “Tớ không muốn Hàn đại gia... Tớ muốn nữ thần Nhu Nhu cơ...”

Quý Khâm Dương nhú mày: “Rồi sao? Chẳng lẽ không có Nhu Nhu cậu sẽ không ăn vẹt nướng, không đi Ngũ Đạo Khẩu, đồn Tam Lý?”

Trương Giang Giang: “...”

Quý Khâm Dương đổi đề tài, hỏi: “Tuần sau bọn tôi định đến Nam La Cổ, cậu muốn đi không?”

“Muốn!” Trương Giang Giang không chút do dự đáp.

Học xong tiết sáng tác buổi chiều, Quý Khâm Dương vừa gửi tin nhắn cho Tạ Mạnh vừa bước ra ngoài. Dịch Lâm đầu đội mũ lưỡi trai, áo trắng quần lửng trắng, tay dài chân dài tựa hạc trắng đi bên hắn.

“Này đẹp trai hạng nhất.” Từ sau khi Quách Lâm An nghe thấy biệt danh hồi trung học của Quý Khâm Dương, hầu như mọi người đều gọi Quý Khâm Dương là Quý đẹp trai hạng nhất, “Cuối tuần này cậu định đến quán MAO hả?”

“Ừ.” Quý Khâm Dương khoá màn hình điện thoại, nhìn về phía Dịch Lâm, “Cậu muốn đi cùng không?”

Dịch Lâm gật đầu: “Muốn chứ muốn chứ, tui cùng đi với các cậu luôn ha.”

“Được.” Quý Khâm Dương vỗ vai gã, “Hôm nay tối muộn tôi mới về, nhớ để cửa sổ mở cho tôi đó.”

“Hẹn hò chứ gì, biết rồi.” Dịch Lâm nhăn mũi bật cười, “Đẹp trai hạng nhất, hai người các cậu tối ngày cứ quần nhau mãi thôi.”

Tạ Mạnh ngồi uống sữa tươi ở quán cà phê trong trường, cậu nhận điện thoại của người tuyển gia sư, đang cùng chủ nhà bàn giờ dạy.

“Thứ hai tư sáu đều được, buổi chiều từ bốn giờ đến tám giờ sao?” Tạ Mạnh dùng bả vai kẹp di động, xách túi trên tay hỏi mượn nhân viên cửa hàng giấy và bút, “Toán cấp hai, nam sinh, một tiếng 150... Xin lỗi.” Điện thoại kẹp bên má Tạ Mạnh chợt rơi xuống, cậu theo phản xạ đưa tay ra đỡ, đã có người nhặt lên hộ cậu.

“Để tôi giúp cậu.” Lý Nhị Tâm giúp cậu giữ điện thoại, vẻ mặt tươi cười nói, “Cậu mau viết đi.”

“...” Tạ Mạnh gật đầu với cô, rất nhanh nhớ kỹ địa chỉ.

“Cảm ơn chị.” Nam sinh nghe xong điện thoại thì cảm ơn.

Lý Nhị Tâm sảng khoái đáp: “Cần gì khách sáo thế chứ?”

Điều học ngành tài chính, lại là sinh viên năm hai, trên tay Lý Nhị Tâm có không ít quen biết. Việc làm thêm của Tạ Mạnh cũng do cô giới thiệu, hai người qua lại nhiều lần thì cũng dần quen, trừ Vu Nhuận ra, Lý Nhị Tâm là người thứ hai hiếm hoi thân thiết với Tạ Mạnh.

Hôm nay nữ sinh mặc váy dài trắng tuyết, eo thon xinh đẹp vô cùng, trong quán cà phê có không ít người đều hướng mắt đến.

“Chiều có đi đâu không?” Lý Nhị Tâm nghiêng đầu, “Tối nay hội học sinh nghênh đón tân sinh, cậu đến nhé?”

Tạ Mạnh lắc đầu: “Em không phải người của hội học sinh, thôi ạ.”

Lý Nhị Tâm nhếch môi: “Không phải người của hội học sinh cũng đi được, coi như thắt chặt tình cảm đi.”

Tạ Mạnh nhìn cô một cái: “Thật sự không cần ạ, tối nay em có hẹn với người khác rồi, không đi được.”

Lý Nhị Tâm nhún vai, cũng không ép buộc: “Được rồi... Nói xem hiện giờ có phải định ra ngoài hay không?”

“Vâng.” Tạ Mạnh cúi đầu nhìn đồng hồ trên điện thoại, “Em đi trước nhé?”

Lý Nhị Tâm vội nói: “Cùng đi cùng đi đi, đúng lúc tôi cũng muốn qua phố trang phục chơi một chuyến.”

Quý Khâm Dương đeo tai nghe, tựa lưng vào cổng trường Đại học nhân dân chờ Tạ Mạnh đi ra. Tháng chín mà tiết hè vẫn đậm nồng như cũ, không khí Bắc Kinh hanh khô, Quý Khâm Dương trên người chỉ mặc T-shirt đen, áo sơ mi buộc bên hông, hai tay nhét trong túi quần.

Lúc trông thấy Lý Nhị Tâm đi cạnh Tạ Mạnh, hần khẽ nhú mày.

“Cậu là bạn Tạ Mạnh sao?” Cô nàng cũng không xa cách, tự nhiên phóng khoáng chào hỏi, “Tôi là Lý Nhị Tâm, quả nhiên bạn của trai đẹp cũng là trai đẹp ha.”

“Quý Khâm Dương.” Quý Khâm Dương vươn tay, “Tôi học nhạc viện trung ương, học cùng trung học với Tạ Mạnh.”

“Học cùng trung học?” Lý Nhị Tâm cười nói, “Vậy chắc cậu biết bạn gái Tạ Mạnh là ai chứ?”

Quý Khâm Dương ngoảnh nhìn Tạ Mạnh, nam sinh có chút xấu hổ ho khẽ.

Lý Nhị Tâm tiếp tục buôn chuyện về đàn em của mình: “Giờ cả khoa hầu như đều biết cậu ấy có cô bạn gái rất xinh đẹp, vì bạn gái mình, Tạ Mạnh còn đi làm gia sư...”

“Đàn chị.” Tạ Mạnh bất đắc dĩ ngắt lời, “Việc này cậu ấy còn chưa biết.”

“Thế nên mới kể để bạn cậu về bảo lại cho cô ấy.” Lý Nhị Tâm chính nghĩa đáp, “Chú em là nam thần của cả khoa cơ mà, phải để bạn gái chú em nếm chút cảm giác lo lắng chứ.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương nở nụ cười đầy ý vị: “Tôi cũng thấy thế, Tạ Mạnh của chúng tôi tốt như vậy, cần được nâng niu.”

“Đúng thế đúng thế.” Lý Nhị Tâm đồng ý nói, đột nhiên cô cảm thấy lời đối phương có chút kì quái, nhưng rất nhanh đã xem nhẹ mà cho qua.

“Ngoài gia sư gì đó.” Quý Khâm Dương lại hỏi, “Tạ Mạnh còn làm gì khác không?”

Tạ Mạnh vội cướp lời Lý Nhị Tâm: “Không có.”

“Ở đâu hỏi cậu.” Quý Khâm Dương uể oải buông lời cảnh cáo, “Đàn chị, nói đi.”

Lý Nhị Tâm bấy giờ mới phát hiện không khí có chút không đúng, cô hơi ngại ngùng: “Hình như thật sự không có đâu.”

Quý Khâm Dương “ừm” một tiếng: “Khi nãy chị nói Tạ Mạnh là nam thần của cả khoa?”

Lý Nhị Tâm đắc ý đáp: “Việc này tuyệt đối không ngoa.”

Quý Khâm Dương: “Rất nhiều người theo đuổi cậu ấy?”

“Chuyện này thật ra cũng không có...” Lý Nhị Tâm giật mình nói, “Hoa trên đỉnh núi, hái khó khôn lường, có điều... người muốn làm dự bị hần là không ít.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương không nói gì, hần vươn tay tới gáy Tạ Mạnh, khẽ dùng sức nhéo nhéo.

Tạ Mạnh chỉ cảm thấy toàn bộ tóc gáy phía sau đều dựng đứng, lòng bàn tay Quý Khâm Dương nóng bỏng, nhiệt độ tưởng có thể cách da đem xương sống cậu hòa tan.

“Tôi muốn nhờ đàn chị chuyện này.” Quý Khâm Dương nhìn Lý Nhị Tâm cười nói, “Giúp tôi chú ý Tạ Mạnh, cậu ấy muốn làm gì hoặc là bên người xảy ra chuyện gì, đều nói tôi biết một tiếng.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương cúi đầu nhìn cậu, ý vị sâu sa bổ sung: “Đề phòng bạn gái cậu ấy ăn dấm chua.”

Lúc bị đưa đến thôn Trung Quan, Tạ Mạnh còn chưa kịp phản ứng, Quý Khâm Dương ngược lại quen đường tìm đến quán cơm.

“Lại đây.” Nam sinh đứng trước cánh cửa gỗ không lớn lắm, Tạ Mạnh ngẩng đầu, nhìn thấy biển hiệu đề chữ “Canh lê Tiểu Điếu”.

“...Sao cậu biết được chỗ này?” Tạ Mạnh đi theo Quý Khâm Dương vào trong, cậu thấy ở mỗi bàn đều chỉ có một chiếc hũ đồng, dường như bên trong không phải chứa nước trắng.

“Bình luận trên mạng của mọi người.” Quý Khâm Dương gọi phục vụ ra chọn món, hần lấy hũ đồng, rót cho Tạ Mạnh một bát, “Ném thử xem.”

Tạ Mạnh nghi hoặc uống một hớp, có chút ngạc nhiên: “Canh lê?”

Quý Khâm Dương mỉm cười: “Tớ biết cậu sẽ thích mà.”

Hần gọi pho mát cá, lê bọc tôm chiên xù, gà con chiên cùng canh xương cơm niêu, trong lúc đợi thức ăn lại rót cho Tạ Mạnh một bát canh lê Tiểu Điếu.

“Uống nhiều một chút.” Quý Khâm Dương khuyên, “Bắc Kinh hanh khô, canh lê ngọt hòng.”

Tạ Mạnh chỉ chỉ cái bát trước mặt hần: “Nói như kiểu cậu thì không cần ngọt hòng ấy.”

Quý Khâm Dương không nói gì, chỉ chống đầu nhìn cậu cười.

Hai người uống canh lê được một lát, đồ ăn mới lục tục mang lên. Đồ ăn Bắc Kinh không ngọt nhẹ như Tô Châu, rất hợp khẩu vị Tạ Mạnh, cậu ăn hai bát cơm, ăn đến không có thời gian nói chuyện cùng Quý Khâm Dương, bên miệng dính cơm cũng không biết. Cuối cùng rốt cuộc Quý Khâm Dương không nhịn được vươn tay, đầu ngón tay gạt lấy hạt cơm, động tác tự nhiên đưa vào miệng mình.

“Ăn không ít mà.” Quý Khâm Dương nhéo mặt Tạ Mạnh, “Sao chẳng béo lên chút nào nhỉ?”

Tạ Mạnh: “Tăng 5 cân rồi, cậu gầy thì có, may mà phơi nắng da không đen.”

“Không á?” Quý Khâm Dương giơ tay mình lên nhìn nhìn, “Cũng đen đi một ít mà.”

Tạ Mạnh chỉ cười xoa tóc hắn.

Một hũ canh lê rất nhanh được uống hết, Quý Khâm Dương lại gọi thêm một hũ, ăn xong thì cùng Tạ Mạnh chậm rãi uống, chủ đề cuối cùng vẫn vòng về chuyện gia sư.

“Cậu không nhất thiết phải làm thêm sớm như thế.” Quý Khâm Dương khoanh tay bình tĩnh nói, “Sinh hoạt phí đảm bảo đủ, tiền của bọn mình góp chung, cậu còn sợ gì chứ?”

Tạ Mạnh nhấp một ngụm canh lê, giải thích: “Tớ chỉ đề phòng vạn nhất, tớ cũng tra qua trường các cậu rồi... Về phương diện âm nhạc cũng tìm hiểu qua một chút, cậu sau này nếu muốn mua thêm mấy thứ thiết bị âm nhạc, cũng không phải vài đồng bạc cắc, bình thường có thể tiết kiệm được bao nhiêu thì nên tiết kiệm bấy nhiêu.”

Quý Khâm Dương cau mày không nói gì.

Tạ Mạnh nhìn hắn một cái, nói tiếp: “Hơn nữa... Cậu không muốn ra ngoài thuê nhà ư?”

Biểu tình nam sinh nháy mắt từ phức tạp hoá ngạc nhiên, Quý Khâm Dương nhìn Tạ Mạnh, hắn vỗ trán, có chút bất lực cười một tiếng.

“Cậu...” Quý Khâm Dương không biết phải nói gì, hắn dùng sức ôm chầm Tạ Mạnh, đem người kia siết chặt trong lòng.

Tạ Mạnh không giãy dụa, cậu khẽ ôm lấy thắt lưng Quý Khâm Dương, cúi đầu rúc vào ngực đối phương dụi dụi.

“Kiểu gì cũng có tiền.” Quý Khâm Dương hôn lên vành tai Tạ Mạnh, thấp giọng nói, “Kỳ sau chúng ta sẽ dọn ra ngoài ở chung.”

Tối thứ bảy chuyển vì vụ đến Nam La Cổ vì tặng thêm Trương Giang Giang và Hàn Đông, nên đội hình lập tức phình đại tới sáu người. Quách Lâm An ngay trước khi đi cũng quyết định bám đuôi, cùng Tạ Mạnh làm quen, tức khắc liền thân thiết.

Cửa chính quán MAO làm theo phong cách Rustic, một chút suy đồi thêm một chút cá tính, cả đám đứng tụm lại trước cửa, mở ra mới phát hiện bên trong có thể chứa được tới mấy trăm người.

“Đêm nay hình như là buổi diễn cá nhân của bọn Tiền Mạch.” Quách Lâm An nhìn danh sách các tiết mục, “Bọn họ ra giá hình như là đắt nhất, tận 300. Ghê thật, buổi này xem ra kiếm được không ít.”

Địch Lâm liếc mắt xem thường, nói thầm: “Hâm mộ gì chứ.”

Trương Giang Giang cầm máy ảnh SLR của gã, chỗ nào cũng chụp lấy chụp để, Quý Khâm Dương cùng Hàn Đông chào hỏi: “Chào.”

Hàn Đông mặt không cảm xúc gật đầu: “Chào cậu.”

“Dạo này sao rồi?” Quý Khâm Dương đưa cho hắn một lon bia, đột nhiên hỏi, “Cậu không định cho cậu ta và Nhu Nhu gặp nhau sao?”

Hàn Đông nhìn hắn một cái, không nói gì.

Quý Khâm Dương thần nhiên nói: “Trương Giang Giang không phải đồ ngu, dù nói dối như thật cũng có lúc không lừa nổi. Cậu là người thông minh, hắn là biết nên làm thế nào, chưa biết chừng trời không tuyệt đường người đâu.”

Hàn Đông uống một hớp bia, bình tĩnh nói: “Không phải ai cũng may mắn như cậu đâu.”

Quý Khâm Dương nheo nheo mắt.

“Có điều.” Nét mặt Hàn Đông chợt hiện ý cười, “Mong là tốt đẹp như cậu nói.”

Ban nhạc của Tiền Mạch chỉ có bốn người, Tiền Mạch là hát chính, phong cách muôn hình vạn trạng, cả Jazz, Rock và Ballad đều không từ. Quách Lâm An nghe được một nửa thì cảm thán: “Bảo sao tên nhóc này nổi như vậy, thực lực quả không tồi.”

Tạ Mạnh nhìn Quý Khâm Dương, đối phương cũng vừa lúc quay sang nhìn cậu: “Sao thế?”

Tạ Mạnh: “Cậu ta rất lợi hại đúng không?”

“Cũng không tệ lắm.” Quý Khâm Dương ghé sát tai cậu, thấp giọng nói, “Có điều so với ông xã cậu là tớ đây thì vẫn còn kém chút.”

Tạ Mạnh dở khóc dở cười lắc đầu, Quý Khâm Dương vươn tay khoác vai cậu, người ngoài trông thấy đều nhìn ra một cặp anh em tình cảm rất tốt.

Theo thường lệ thì tiết mục cuối cùng là lời chào cảm ơn encore[2], Tiền Mạch bảo mọi người im lặng, một mình ôm ghi ta ngồi trên chiếc ghế cao, chỉnh cho ghế thấp xuống.

[2] Bạn nào hay đi xem show chắc biết, sau khi kết thúc show thì thường khán giả sẽ “encore” cho ca sĩ (một kiểu khuyến khích họ hát tiếp đi í), sau đó ca sĩ sẽ trở lại sân khấu và hát tiếp mấy bài nữa để gửi lời chào tạm biệt.

“Gần đây mới viết một ca khúc.” Cậu ta ghé vào micro, thanh âm không cao lắm, “Xin dành tặng người bạn mới quen của tôi.”

Tầm mắt Tiền Mạch đảo một vòng dưới khán đài, Quý Khâm Dương đang quay đầu nói chuyện với Tạ Mạnh, cũng không trông thấy.

Lúc nhạc dạo vang lên, Tiền Mạch nhắm hai mắt lại.

“Anh rốt cuộc đã sai ở đâu, mà sao em trách anh sai lầm, em đâu phải anh, nào đâu phải anh.” Giọng Tiền Mạch êm bảu sinh, khi hát chậm vô cùng cảm xúc, “Yêu thì cứ yêu, yêu ai tùy ai, có gì phân biệt.”

Tiếng ghi ta thông thả du dương, môi Tiền Mạch gần như dán sát micro: “Anh yêu người như yêu chính anh, như thân thể này, như linh hồn đây, chẳng qua chỉ là yêu, lẽ nào lại không được.”

Quách Lâm An thấp giọng xoắn xuýt hỏi: “Ca từ sao nghe ái muội thế... Có lẽ nào?”

“Suýt!” Địch Lâm giờ ngón trở lên, ý bảo Quách Lâm An cầm miệng. Trương Giang Giang bên cạnh ngược lại nghe rất nhập tâm, Hàn Đông thì nghiêng mặt nhìn gã.

“Người ta gọi thế này là lạc lối, lấy cớ này cứu vớt sẻo lẩn, rốt cuộc đâu là đúng sai, yêu rõ ràng không có đúng sai mà.” Tiền Mạch hát đến điệp khúc cũng không dùng giọng cao như bình thường, như cũ dịu dàng ngân nga, “Anh chỉ muốn, muốn những ngày mưa, có thể cùng em, đội chung ô mềm. Anh chỉ muốn, muốn những ngày nắng, có thể cùng em, tản bộ lang thang.”

Bên dưới đã có người huyết sáo, thậm chí có cô gái còn chảy nước mắt hô to tên Tiền Mạch.

Người trên khán đài gầy lên giai điệu sau cùng, tưởng đang độc thoại mà nhẹ giọng cất tiếng: “Anh chỉ muốn, nắm chặt tay em, muốn cùng bên em, đi qua đoạn đường, đoạn đường thật xa.”

27. Quyển 2 - Chương 27

Ca khúc cuối cùng của Tiền Mạch nhận được hưởng ứng so với tưởng tượng còn nhiệt liệt hơn, Quách Lâm An cảm thấy có chút khó tin: “Đừng nói cậu ta đang định come out đấy nhé...”

Địch Lâm ngược lại chẳng quá ngạc nhiên: “Trùng Khánh tui tui thì gay quá là bình thường luôn, vươn tay là vợ được cả năm.”

Quý Khâm Dương không có ý kiến gì, hẩn nhìn Tạ Mạnh đi lấy rượu, lúc quay về bị Trương Giang Giang kéo lại xem ảnh chụp. Hai người dường như phát hiện thứ hay ho nào đó, nét cười trên mặt Tạ Mạnh đến là vui tươi.

“Thật chẳng hiểu sao con trai lại đi thích con trai.” Quách Lâm An cào cào da đầu, hẩn nhin không được hỏi Quý Khâm Dương, “Coi như Tiền Mạch lớn lên cũng rất được đi, cậu nói xem, nếu là cậu thì cậu có thích không?”

Quý Khâm Dương vẽ mặt lạnh lùng: “Ừm, không thích, cậu ta không phải gu của tôi.”

“...” Quách Lâm An cho rằng hẩn chỉ đang nói đùa, còn cố kiết tra hỏi, “Vậy cậu thích mẫu người thế nào?”

Quý Khâm Dương không chút do dự đáp: “Như Tạ Mạnh nhà bọn tôi ấy.”

Quách Lâm An cười sặc: “Ha ha ha ha ha ha mấy lời này cậu thử nói cho người anh em của cậu nghe coi ha ha ha ha ha!”

Tạ Mạnh vừa lúc mang rượu trở lại, khó hiểu hỏi: “Nói gì đó?”

Quách Lâm An vừa cười vừa lau nước mắt: “A ha ha, đẹp trai hạng nhất bảo, bảo là cậu ta thích mẫu người như cậu ha ha ha.”

“Thế ư?” Tạ Mạnh cũng cười, cậu đưa đồ uống cho Quý Khâm Dương, hai người cùng chạm ly, “Trùng hợp ghê, cậu cũng là mẫu người tớ thích đó.”

Quách Lâm An còn tưởng cả hai đều nói đùa: “Ha ha ha ha ha ha các cậu xứng lắm đó, dứt khoát đi kết hôn ngay và luôn đi ha ha ha ha ha.”

“...” Địch Lâm rõ ràng đã kịp phản ứng, vẽ mặt cậu-có-phải-heo-không nhìn Quách Lâm An, “Yêu ai cũng được, chỉ xin đừng hành người khác thành chó thôi.”

Quách Lâm An: “?!”

Tiền Mạch sau khi kí tên và chụp ảnh với nhóm fan nhiệt tình kia xong, đi đến bên bàn Quý Khâm Dương, ánh mắt dừng trên mặt Tạ Mạnh, thái độ tự nhiên chào hỏi: “Hello.”

Tạ Mạnh bắt tay với cậu ta: “Cậu hát hay lắm.”

“Cảm ơn.” Tiền Mạch cười uống một hớp rượu, “Nghe nhiều bài như vậy, thích nhất bài nào?”

Trương Giang Giang ngẫm nghĩ: “Chắc là bài cuối cùng.”

Tiền Mạch: “Ồ?”

Trương Giang Giang: “Rất feel, rất có năng lượng, cảm động lòng người, vui buồn đan xen!”

Cả đám một vẻ “vui buồn đan xen là cái quỷ gì” biểu tình...

“Ca từ còn có thể, chứ giai điệu thì nào đến mức đó.” Tiền Mạch khiêm tốn nói, cậu ta liếc nhìn Quý Khâm Dương, nâng ly rượu trong tay lên, “Thế nào, có hứng thú không?”

Quý Khâm Dương thản nhiên nói: “Để tôi suy nghĩ đã.”

Tiền Mạch cười cười, vươn tay với cậu ta: “Hi vọng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

Địch Lâm và Quách Lâm An về kí túc xá trước, Hàn Đông thì phụ trách đưa Trương Giang Giang về. Bắc Kinh đầu tháng mười đã bắt đầu chuyển lạnh, Trương Giang Giang mở cửa xe song vẫn còn cúi đầu xem ảnh chụp, Hàn Đông cởi áo khoác choàng lên đầu gối, Trương Giang Giang ngay cả đầu cũng chẳng ngẩng lên, động tác rất tự nhiên đưa tay kéo áo đối phương xuống cổ.

Quý Khâm Dương trong bóng đêm ôm vai Tạ Mạnh, nghiêng mặt hôn lên trán đối phương.

Tiền Mạch đứng trên tầng cao quán MAO, trong tay cầm một lon bia, tóc bị gió đêm quật rối tung, che đi một nửa tầm mắt.

Cậu ta lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn gửi đi, chậm rãi uống từng ngụm từng ngụm rượu, một người bạn trong ban nhạc đứng sau lưng gọi to tên cậu ta, thiện ý trêu chọc: “Mạch Mạch cậu lại vừa ý ai nữa vậy?”

Tiền Mạch không quay đầu lại, gơ ngón giữa lên.

“Đừng tức giận.” Đội trưởng Văn Đào kiềm tay ghi ta cười nói, “Bình thường cậu vừa ý ai, người đó không phải trai thẳng thì cũng đã kết hôn, bọn tôi chỉ muốn cậu đừng tự làm khổ mình nữa, cứ vô tư sống qua ngày thôi mà.”

Tiền Mạch không nói gì, cậu ta duỗi tay dựa vào lan can, dưới chân là cửa chính rỉ sắt bơ vơ và khoảng sân xung quanh bao ngày phơi nắng, nền xi măng tản ra hơi nóng hầm hập.

Tiền Mạch uống hết bia, sau đó dùng sức một chút, ném tung chiếc lon rỗng lên trời cao.

Bắc Kinh chỉ mới vào đông mà Tạ Mạnh đã mặc áo lông khá dày, vốn từ đầu cậu thường hay quên dùng son dưỡng và sữa dưỡng ẩm, giờ đã thành thói quen.

Thứ sáu cậu nhóc mà Tạ Mạnh dạy kèm muốn đến câu lạc bộ đua xe, cố ý gọi điện thoại cho cậu.

“Mạnh Mạnh!” Hứa Thiệu Hoà xưng hô với người khác vốn chưa từng khách sáo, “Có muốn cùng đi chơi không?”

Tạ Mạnh cười từ chối: “Em tự mình đi đi, chú ý an toàn.”

Lúc ấy là giữa trưa, Tạ Mạnh từ kí túc xá đi đến cổng trường phía đông mất khoảng 20 phút, cả người bị phơi nắng đều nóng lên.

Quý Khâm Dương vẫn đứng ở chỗ cũ đợi cậu, nam sinh chỉ mặc sơmi, chẳng hề khoác thêm áo ngoài.

“Lạnh thế ư?” Quý Khâm Dương một tay nhét trong túi quần, một tay đặt trên vai Tạ Mạnh, “Hay là mua quần giữ ấm cho cậu nhé?”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương: “Yên tâm đi, cậu mặc quần giữ ấm vẫn rất đẹp trai, nam thần quần giữ ấm ạ.”

Cố Cung[1] Bắc Kinh so với tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều, hai người đi bộ nửa ngày, thể lực dù tốt mấy cũng có chút chịu không nổi.

[1] Cố Cung: cung điện thời nhà Thanh.

“Bảo sao thời xưa vua toàn phải ngồi kiệu.” Quý Khâm Dương bông đùa, “Riêng đi tới chỗ vợ cũng mất nửa ngày rồi, đến đêm còn làm ăn được gì nữa.”

Tạ Mạnh nhìn hẩn một cái: “Tới ngự hoa viên dạo không?”

Quý Khâm Dương cố tình bảo: “Đi không nổi nữa, làm sao bây giờ?”

Tạ Mạnh: “Tớ công cậu nhé.”

“...” Quý Khâm Dương, “Thôi, để tớ công cậu đi.”

Tạ Mạnh kì quái nhìn hẩn: “Chẳng phải cậu bảo đi không nổi sao?”

“Quên đi.” Quý Khâm Dương ngồi xổm trên đất vườn tay, “Bọn mình nắm tay là được rồi.”

Vì thế hai người tay trong tay đi dạo ngự hoa viên, kết quả phát hiện từ điện Thái Hòa đến ngự hoa viên quả thật quá xa, Tạ Mạnh đi được một lát liền mệt muốn xỉu, Quý Khâm Dương đành đi trước kéo cậu, về sau từ kéo hoá thành dắt đi.

“Lần này thật sự đi không nổi nữa...” Quý Khâm Dương thả thân ngồi trên tảng đá, chống tay ra sau ngửa đầu, “Cơ mà phong cảnh đúng là đẹp thật.”

Tạ Mạnh “ừ” một tiếng, thể lực cậu kém một chút so với Quý Khâm Dương, nghỉ ngơi hồi lâu cả người mới trở về trạng thái “sống lại”.

Quý Khâm Dương đột nhiên vươn tay nhéo nhéo cổ cậu.

Tạ Mạnh: “?”

Quý Khâm Dương thừa lúc không ai chú ý, nhanh chóng ngoảnh đầu hôn cậu một cái.

“...” Tạ Mạnh, “Cái thói quen đánh lén này của cậu lúc nào phải sửa đi.”

Quý Khâm Dương cười ha ha, lúc đang chuẩn bị đứng lên thì bị Tạ Mạnh kéo mạnh vạt áo, nam sinh chỉ cảm thấy chóp mũi nhói đau, đã bị đối phương nhẹ nhàng cắn một cái.

“Có qua có lại.” Tạ Mạnh thần nhiên cười nói.

Quý Khâm Dương: “...”

Ra khỏi Cố Cung, Quý Khâm Dương dẫn Tạ Mạnh đến công viên Cảnh Sơn, tới lúc trèo đến đỉnh núi thì

Mặt Trời đã xuống bóng.

Quý Khâm Dương chỉ tay về hướng bắc, ý bảo Tạ Mạnh nhìn theo, Mặt Trời lặn ở đằng tây, nằm vắt ngang từ nam sang bắc giữa Bắc Kinh cổ kính, chan rắng đỏ tịch dương lên thành cổ và mái ngói xám xịt đằng xa.

“Cứ như đang rạch ngang trời ấy.” Tạ Mạnh thì thầm, “Tráng lệ thật.”

“Trước mặt từng từng núi xa.” Quý Khâm Dương cười đọc, “Đọc ngang tung hoành cả ngày dài.”

Tạ Mạnh không đỡ nổi: “Được rồi, biết trình độ cậu hơn tớ rồi.”

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Học nghệ thuật ai chẳng có tâm hồn nghệ sĩ, dù lớn tuổi thì cũng vẫn có.”

“Nam nghệ sĩ cao tuổi.” Tạ Mạnh tổng kết lại, “Già rồi liệu ngày nào cũng sẽ muốn ngắm hoa uống trà làm thơ không?”

“Hàng ngày còn muốn ôm bà xã nữa.” Quý Khâm Dương giang rộng hai tay, “Nhanh đến ôm tớ coi, gió núi buổi tối lạnh muốn chết.”

Tạ Mạnh cười ôm hấn từ phía sau, hai người cùng đứng trên đỉnh núi ngắm Mặt Trời lặn.

“Cậu có được tớ là may mắn lắm đấy.” Quý Khâm Dương nắm tay Tạ Mạnh ôm bên hông mình, “Lớn lên đẹp trai, tính tình cũng không tồi, biết hát biết làm thơ, thân thủ tiến bộ nhanh, còn có thể yêu cậu một vạn năm cũng không thay lòng.”

Tạ Mạnh tựa lên vai hấn buồn cười nói: “Làm gì sống được đến một vạn năm chứ.”

Quý Khâm Dương: “Vậy thì một trăm năm.”

Tạ Mạnh: “Một trăm năm vẫn quá lâu.”

Quý Khâm Dương ngẫm nghĩ: “Vậy có thể sống bao lâu thì yêu bấy lâu, dù giây tiếp theo có chết ngay tức khắc, thì trong một giây ấy tớ vẫn yêu cậu.”

“...” Tạ Mạnh thở dài, “Cậu buồn nôn quá.”

Quý Khâm Dương cười ha ha, hấn cúi khom người xuống công nam sinh trên lưng, chậm rãi đi xuống chân núi: “Ít tài mọn ấy của tớ, tập nhiều một chút hấn sẽ quen.”

Tạ Mạnh cúi đầu hôn lên gáy Quý Khâm Dương.

“Thật sự không thể móc tìm ra cho cậu xem, nên chỉ có thể nói cậu nghe thôi.” Quý Khâm Dương cẩn thận nhìn đoạn đường dưới chân, “Tớ biết cậu làm rất nhiều việc vì tớ, con đường âm nhạc này thật ra so với tưởng tượng gian nan hơn nhiều, cậu cũng chưa từng nói ra, vẫn luôn ủng hộ và cổ vũ tớ vô điều kiện, những chuyện này tớ vẫn luôn biết.”

Lúc xuống đến chân núi Quý Khâm Dương mới thả Tạ Mạnh xuống đất, hần thở hổn hển, chống gối ngẩng đầu nhìn đối phương: “Cậu tốt thế, tớ càng phải cố gắng yêu cậu mới được.”

Tạ Mạnh không nói gì, cậu vươn tay lau mồ hôi trên trán Quý Khâm Dương, chậm rãi nói: “Tớ từng nghe qua một câu, bảo rằng ở bên nhau là lời tỏ tình lâu dài nhất.”

Tạ Mạnh cúi đầu, hôn lên thái dương ướt mồ hôi của nam sinh: “Lúc tớ cần cậu nhất, cậu luôn ở bên, việc cậu làm cho tớ, nhiều hơn cậu nghĩ nhiều.”

“Đó là quá khứ rồi.” Quý Khâm Dương cười cười, hần kéo tay Tạ Mạnh, hướng phố Nam La Cổ bước đi, “Chúng ta còn có tương lai.”

Tạ Mạnh “ừ” một tiếng, nghiêm túc nói: “Chờ khi già đi, ngoài mấy việc trồng hoa uống trà làm thơ, ngày nào cũng sẽ ôm nhau.”

Quý Khâm Dương cười liên hồi: “Lão nghệ sĩ cao tuổi.”

“Vậy cũng được.” Tạ Mạnh ngẫm nghĩ, “Tớ thấy thích đó.”

“Ngày nào cũng nói lời tình tứ.”

“...Cái đó thì xin kiếu.”

“?”

“Lớn tuổi, tim không chịu nổi đâu.”

Ra khỏi phố Nam La Cổ chính là phía đông phố lớn Cổ Lâu, hai người đi một đường theo hướng đông tới chợ Quỳ, Quý Khâm Dương lại mở trang web lên đọc bình luận của mọi người về mì thực, hần hỏi Tạ Mạnh: “Muốn ăn tôm hùm chua cay không?”

“Tôm hùm?” Tạ Mạnh ngờ vực hỏi, “Mùa này còn ăn được á?”

Quý Khâm Dương cất điện thoại đi: “Không thì cái khác cũng được.”

Hắn tìm đến quán cơm có chút lâu năm đi vào, gọi gan xào, khổ nhục, dạ dày bung và lòng nường, lật ra mặt sau còn nhìn thấy hình nước đậu xanh.

“Muốn nếm thử không?” Quý Khâm Dương cười xấu xa, “Tớ nghe Quách Lâm An nói món này cực kì ngon.”

Tạ Mạnh cũng không rõ lắm nước đậu xanh[2] rốt cuộc là món gì, có chút ngờ vực: “Thật không đấy?”

[2] Nước đậu xanh (đậu tráp): là đồ ăn vặt nổi tiếng Bắc Kinh. Được lên men từ bã đậu xanh, chất lỏng màu xanh xám, vị chua kèm hơi ngọt rất đặc biệt, ăn ngon nhất vào mùa đông.

“Tớ đã lừa cậu bao giờ chưa?” Quý Khâm Dương nhướn mày, “Quên canh lê Tiểu Diệu rồi à?”

“Đúng là không quên được.” Tạ Mạnh gấp thực đơn lại, nói với phục vụ, “Thêm một phần nước đậu xanh ạ.”

Vài món được mang lên trước giúp Tạ Mạnh xem như linh hội bước đầu cái gì là khẩu vị đồ ăn vặt Bắc Kinh. Quý Khâm Dương là người phương Nam cũng rất vừa miệng, hắn thích ăn ngọt cay mặn, ăn đến chớp mũi đều toát mồ hôi, chỉ hận không thể cởi luôn áo sơ mi.

Tạ Mạnh quan sát gương mặt nhìn nghiêng của hắn, cảm thán một câu: “Cậu ăn cay như vậy mà da dẻ vẫn đẹp ghê nhỉ.”

Quý Khâm Dương uống ngụm trà: “Vì đắp mặt nạ đó, cậu không đắp sao?”

“...” Tạ Mạnh lắc lắc đầu.

Quý Khâm Dương: “Lúc về cho cậu hai cái, lần sau cùng nhau đắp.”

Tạ Mạnh tưởng tượng khung cảnh kia một lát, cảm thấy có chút tươi đẹp...

Lúc nước đậu xanh được mang lên, Tạ Mạnh biểu tình từ chờ mong bỗng hoá kinh hãi, cậu chỉ vào bát, ngờ vực hỏi Quý Khâm Dương: “...Thứ này thật sự có thể ăn được?”

“Ăn được chứ.” Quý Khâm Dương hưng phấn gấp một đũa đến bên miệng Tạ Mạnh: “A... Há miệng nào!”

Tạ Mạnh do dự hồi lâu mới ăn, chưa cả nếm hương vị đã trực tiếp nuốt xuống.

“Phải nghiền ngẫm hương vị chứ.” Quý Khâm Dương gấp một đũa tự mình ăn, híp mắt chặc một tiếng, bắt chước kiểu uốn lưỡi không chính tống của Bắc Kinh, “Ăn chính là cảm nhận mùi vị.”

Tạ Mạnh nghĩ lại thấy không cam lòng, chụp ảnh nước đậu xanh rồi đăng lên nhóm bạn bè trên wechat. Trác Tiểu Viễn là người đầu tiên like, Tề Phi thì bình luận: “Cái gì vậy?”

Tạ Mạnh hồi đáp: “Nước đậu xanh Bắc Kinh.”

Trương Giang Giang bên dưới cũng bình luận: “Các cậu đi ăn đồ ngon mà không gọi tớ! Tớ thả Hàn đại gia ra cắn chết các cậu!”

Hàn Đông trả lời một cái icon hình đầu chó.

Tạ Mạnh cất điện thoại đi, đẩy bát nước đậu xanh đến trước mặt Quý Khâm Dương.

“Sao không cho Trương Giang Giang biết vị của nó?” Quý Khâm Dương nhin không được hỏi.

“Sao phải nói cho cậu ấy chứ.” Tạ Mạnh mặt không biến sắc liếc nhìn đối phương một cái, “Để cậu ấy đến nếm thử, không phải càng tốt sao.”

Quý Khâm Dương: “...”

28. Quyển 2 - Chương 28

Bắc Kinh giữa tháng mười một thường bắt đầu cấp khí ấm[1], nhất là sau trận tuyết tháng mười hai, nhiệt độ ngoài trời so với phương Nam càng lúc càng xuống thấp.

[1] Cấp khí ấm này cũng tương tự như kiểu cấp điện ấy, có hẳn một hệ thống và chỉ cấp vào mùa lạnh, tất nhiên phải đóng tiền mới được cấp rồi, haha...

Tạ Mạnh đứng bên ngoài thì gắng hết sức nhét thân trong tầng tầng quần áo, trong khi lũ người trong phòng lại mặc rất ít. Lần đầu tiên cậu đến phòng kí túc của Quý Khâm Dương, gần như cả phòng đối phương đều mặc áo cộc quần lửng.

Địch Lâm để lộ cánh tay cùng đôi chân trắng trẻo, trông thấy Tạ Mạnh thì chào hỏi: “Chào.”

Tạ Mạnh vừa tháo khăn vừa gật đầu: “Chào cậu.”

Quý Khâm Dương bảo cậu ngồi vào bên trong.

“Cậu bạn đẹp trai.” Quách Lâm An bày bàn mạt chược ra, “Biết chơi mạt chược không?”

Đây là lần đầu Bạch Tín Thiên gặp Tạ Mạnh, hai người sau khi chào hỏi xong, người nọ liền tự giác ngồi xuống bên bàn mạt chược: “Giang Chiết là ổ mạt chược, cậu còn phải hỏi sao.”

“Phấn đuê!” Địch Lâm nhảy khỏi giường, “Người Trùng Khánh tui còn đây, dám nói mình là ổ mạt chược hử!”

Quý Khâm Dương: “Đừng đánh với bọn họ, nhớ lần trước, bọn họ luật chơi ở mỗi nơi đều không giống nhau, chơi khác kiểu còn muốn chơi cái con khỉ.”

Quách Lâm An ngâm điệu thuộc, trông như thằng thổ phỉ: “Đến đất đế đô này thì tất nhiên phải theo luật của đế đô! Địch Tiểu Lâm! Chơi ăn cả pháo có dám hay không!”

Địch Lâm phần nộ quát: “Chơi thì chơi! Ổng đây sợ cậu chắc?!”

“...” Tạ Mạnh không kìm được hỏi Quý Khâm Dương, “Cuối kỳ rồi mà các cậu không ôn tập gì ư?”

Quý Khâm Dương mặc áo len bên ngoài T-shirt: “Cả đêm qua Địch Lâm thức viết nhạc, ngủ suốt đến vừa này mới dậy đó.”

“Chơi mạt chược không chỉ là chơi đơn thuần, thả lỏng tinh thần, chưa biết chừng còn xuất hiện cảm hứng.” Nam sinh chọn một chiếc mũ đội lên đầu, “Quách Lâm An lúc bình thường sẽ không hút thuốc lá đâu, biệt danh là Bao thuốc hút, viết một bài sẽ hút một bao.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương vươn tay chỉnh khăn quàng cho cậu: “Đi, bọn mình tự đi chơi.”

“Tiện thể gọi hộ Tiền Mạch phòng bên luôn nhé.” Bạch Tín Thiên cười nói, “Ba thiếu một bọn tôi còn chơi bởi gì nữa.”

Quý Khâm Dương kéo Tạ Mạnh sang gõ cửa phòng bên cạnh, mất hồi lâu Tiền Mạch mới ra mở. Nam sinh đem mái tóc dài buộc trên đỉnh đầu, mặt trát thứ gì nhão nhão màu xanh lá cây.

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương tất nhiên rất quen thuộc: “Bên cạnh chơi mặt chược ba thiếu một, cậu sang nhận một chân đi.”

Tiền Mạch dựa vào khung cửa, mắt cậu ta chạm tới tay Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh đang đặt chung một chỗ, nhướn mày hỏi: “Các cậu hẹn nhau ra ngoài à?”

“Đi ngắm tuyết.” Quý Khâm Dương nói, “Ở miền Nam ít có dịp tuyết lớn thế này lắm.”

Tiền Mạch ngáp một cái, khoát tay bảo: “Vây chơi vui vẻ nha.”

Tuyết đã ngừng rơi từ sáng sớm. Đường phố Bắc Kinh cổ kính như được bọc trong tầng kẹo bông đường trắng xoá, chỉ có thể thấy chút sắc đen từ những mái nhà cong cong.

Trương Giang Giang vừa ăn quà vặt Hộ Quốc tự[2], vừa không quên chụp ảnh đăng lên nhóm bạn bè, đăng xong wechat lại đến weibo, bận bịu vô cùng. Vì ra ngoài sớm, đường phố Bắc Kinh đều vắng hoe, mấy người đi xem Mai Lan Phương[3] xong, liền một đường đi về hướng đông.

[2] Quán ăn vặt Hộ Quốc tự là một quán rất nổi tiếng ở Bắc Kinh.

[3] Ý chỉ xem vở kịch “Mai Lan Phương”.

“Tuyết ở Tô Châu không lớn nhường này.” Trương Giang Giang giơ cao máy ảnh chụp hình mái nhà phủ lớp tuyết dày, trên người gã còn mặc áo khoác của Hàn Đông, đi một đường nóng đến toát cả mồ hôi.

Tạ Mạnh quàng lại khăn, che đi nửa khuôn mặt, lộ ra đôi mày như mặt nước hồ xuân. Quý Khâm Dương đứng cạnh cậu, đôi mũ trượt tuyết hai bên có bông đen trắng, áo măng tô để mở, quần jeans xắn lên hai ống, mắt cá chân đều lộ ra ngoài.

“Cậu không lạnh sao?” Tạ Mạnh cau mày cúi đầu nhìn chân của hắn.

Quý Khâm Dương lần này ngược lại rất thành thật: “Lạnh... Quần mặc hơi ít.”

Tạ Mạnh: “Vây kéo ống quần xuống đi.” Nói xong liền ngồi xổm xuống giúp Quý Khâm Dương kéo ống quần.

Quý Khâm Dương không động đây, chờ đối phương kéo xong đứng lên mới cảm râm: “Quần ống bó trông éo lả quá, đi với boots không hợp.”

“...” Tạ Mạnh đối với tính cách muốn chết cũng phải phong cách này của hắn, quả thật dở khóc dở cười, “Cậu thật là...”

Trương Giang Giang ra hiệu bảo ba người khác ra đứng ở đầu kia của ngõ, gã điều chỉnh ống kính, miệng hô to: “Các cậu tự nhiên chút! Thân mật chút đi!”

Quý Khâm Dương vì thế rất là “tự nhiên thân mật” ôm Tạ Mạnh, Hàn Đông ở bên cạnh, biểu tình chỉ có thể “...”

“...Các cậu đừng cho là cậu ấy ngu ngốc thì cứ thế mà tùy tiện ngược chó.” Hàn Đông không vui, lạnh lùng nói, “Còn có tính người hay không, hành hạ chó thì cũng được đi, đây còn hành hạ chó ngu nữa chứ.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương miễn cưỡng đáp: “Được rồi, biết cậu đứng đó cô đơn hiu quạnh rồi, đến đây đi, lại gần chút nữa, đứng sát cạnh tôi đi, đừng đứng gần Tạ Mạnh.”

Hàn Đông: “...”

Trương Giang Giang: “Cười lên nào cười lên nào! K-i-s-s...!”

Quý Khâm Dương đứng sau Tạ Mạnh, vươn tay ôm vòng qua vai đối phương, môi ghé trên đỉnh đầu nam sinh. Tạ Mạnh cười giờ tay chữ V...

Trương Giang Giang ló mặt qua camera, không hài lòng nói: “Hàn đại gia! Cậu cũng thân mật chút đi, ôm vai đẹp trai hạng nhất thử xem nào... Đúng rồi! Cứ vậy đi!”

Cơ thể Hàn Đông cứng ngắc, nét mặt hoàn toàn mê mang, không còn thiết sống nữa.

Trương Giang Giang chụp xong, trên đoạn đường nhỏ chậm rãi chạy tới. Gã cho mọi người xem ảnh chụp, nhìn Hàn Đông rất không hài lòng bảo: “Có khi lần sau cậu đừng chụp chung nữa, biểu cảm chỗ nào chỗ nấy đều mất tự nhiên... Lát nữa để tôi chụp riêng cho cậu vậy, trước chụp cho đẹp trai hạng nhất với Mạnh Mạnh đã.”

Hàn Đông thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói: “Tôi đi lấy túi đồ nghề cho cậu, cậu cứ từ từ mà chụp.”

Trương Giang Giang cũng không khách sáo, vì thế nên Hàn đại gia trực tiếp giáng cấp thành Hàn ô sin...

Bốn người vừa đi vừa chụp một chốc thì đến Thập Sát Hải[4], nơi đây mặt hồ đều đã đóng băng. Trương Giang Giang thấy có người đứng trên băng thì kinh hãi: “Không sợ ngã xuống sao?”

[4] Thập Sát Hải: là tên gọi chung của chuỗi hồ ao trong nội thành Bắc Kinh.

Hàn Đông liếc mắt: “Băng đóng rất dày, mùa đông ở Thập Sát Hải có rất nhiều người đến trượt băng, chẳng phải chuyện lạ.”

Tạ Mạnh nhìn mấy người đang đi lại trên băng, Quý Khâm Dương hỏi cậu: “Muốn chơi không?”

Tạ Mạnh cười cười: “Trước giờ chưa từng trượt băng.”

“Học là được.” Quý Khâm Dương thoải mái đáp, “Chắc người ta vẫn đang đo độ dày của băng, chờ xem tin tức mấy ngày nữa, trước kỳ nghỉ đông dẫn cậu tới chơi.”

Tạ Mạnh bật cười: “Cậu như kiểu trò gì cũng biết chơi ấy.”

“Không biết cũng phải biết.” Quý Khâm Dương vươn tay vuốt mặt cậu, “Nếu không làm sao nịnh cậu được.”

Đi vòng quanh hồ đến cầu Ngân Đỉnh, sau lại tới “phố đồ tui” Yên Tà, lúc này người bắt đầu đông dần, đa số đều là khách du lịch đi ngắm cảnh. Người ngoại quốc cầm máy ảnh chụp hình, Trương Giang Giang xen lẫn bên trong, thỉnh thoảng được người ta bắt chuyện, tiếng Anh nửa mùa chẳng múa nổi rìu qua mắt thợ, khiến Hàn Đông phải vào cứu ra.

Cửa tiệm hai bên đường đều bán mấy thứ đồ linh tinh, các nam sinh không có hứng thú, một đường ăn ăn uống uống, cuối cùng cũng đến giờ ăn trưa.

Trương Giang Giang rốt cuộc cũng ăn món bả đậu lên men mà ngày trước Tạ Mạnh từng chụp ảnh, ăn được một miếng gã đã sưng sờ.

“Cái này thì có gì ngon chứ...” Trương Giang Giang quả thật muốn khóc, “Cứ như bị thất tình ấy... Mạnh Mạnh cậu học xấu người ta!”

Tạ Mạnh vô tội nói: “Tớ có bảo nó ăn ngon đâu, không thích ăn chẳng lẽ không được chụp ảnh chắc?”

“...” Trương Giang Giang không tìm nổi câu phản bác.

Vì đã từng đến phố Nam La Cổ, nên cả đám trực tiếp tới trạm xe buýt gần cửa nam ngồi xe số 107. Hàn Đông và Quý Khâm Dương đều là dân thích du lịch, trong các app của điện thoại Quý Khâm Dương thì đã có ba cái liên quan đến du lịch, Đồng trình, Huệ trình, Đồ ngư[5]. Hàn Đông thì chỉ có một loại là Đồng trình.

[5] Tên các app (ứng dụng) của điện thoại. Logo của app Đồng trình là hai con cá.

“Hai con cá này nhìn cũng khá xinh.” Hàn Đông mặt vô cảm giải thích, “Dùng quen rồi.”

Trương Giang Giang rất ngạc nhiên: “Tôi cứ tưởng vì cậu là Song Ngư nên mới thích cái logo đầy cơ.”

Hàn Đông: “...Sao cậu biết sinh nhật tôi?”

Trương Giang Giang sững sốt giây lát, sau đó cười như điên: “Ha ha ha ha ha hoá ra cậu thật sự là Song Ngư a ha ha ha ha ha!”

...Đoạn đường kế tiếp Hàn Đông liền không thèm nhìn mặt Trương Giang Giang.

Ở đồn Tam Lý người không đông lắm, trước tiên đến cửa hàng iPhone lớn nhất ở đây, Quý Khâm Dương xem rất kĩ iPhone 6, trong cả đám thì hiện tại chỉ có Hàn Đông đang dùng loại này.

“Mua loại bình thường cũng được, plus thì còn phải xem sở thích cá nhân.” Hàn Đông lấy điện thoại của mình ra cho Quý Khâm Dương tham khảo, y hỏi, “Không phải cậu đang dành tiền để dọn ra ngoài sao? Giờ lại mua cái này?”

Quý Khâm Dương: “Nghỉ đông về Tô Châu mua cũng được, tôi muốn mua cho Tạ Mạnh một cái.”

Hàn Đông chặc một tiếng: “Cậu ấy chưa chắc đã muốn, cậu đừng tự ý quyết định thế.”

“Tôi biết.” Quý Khâm Dương cười cười, “Trước dành đủ tiền thuê nhà đã rồi tính tiếp.”

Hàn Đông: “Cậu định hợp tác với ban nhạc hôm trước à?”

Quý Khâm Dương không phủ nhận: “Tiền Mạch có hỏi mua ca khúc của tôi, tôi định thế này: bọn họ mở một concert thì có thể kiếm từ ba đến năm vạn, tôi muốn chia bốn sáu, đội trưởng bọn họ bảo là phải suy nghĩ.”

“Cậu quá không khách khí rồi.” Hàn Đông nhiẹc móc, “Một mình cậu lấy gần nửa, không sợ bị ăn đánh chặc?”

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Tôi có thể phụ trách tất cả ca khúc trong một concert của bọn họ, hơn nữa vừa đảm bảo chất, vừa đảm bảo lượng. Một năm là có thể ra đĩa, chỉ cần bọn họ có năng lực là được.”

Hàn Đông: “Cậu đang muốn đào tạo ngôi sao à? Làm ban nhạc đấy nổi lên rồi ký hợp đồng với công ti giải trí?”

Quý Khâm Dương: “Tạm thời chưa nghĩ xa như vậy, có điều nếu ban nhạc thật sự muốn sinh tồn, cũng chỉ có thể đi theo đường này mà thôi.”

“Về phần công ti giải trí.” Quý Khâm Dương hừ một tiếng, “Thà tự mình làm studio còn hơn, tiềm năng đào tạo ngôi sao của họ đúng là rất lớn, nhưng tác phẩm thật sự tốt thì có được bao nhiêu? Nghệ sĩ phân hoá thành hai cực rất nghiêm trọng, tài nguyên thiếu lại còn không đồng đều. Những người ở tầng thấp nhất nếu bán đứt mình cho công ti giải trí, căn bản kiên trì chẳng được vài năm, trong nhóm nhạc người nổi thì chuyển ra solo, không nổi thì chuyển ra sau hậu trường, làm âm nhạc cuối cùng đều chuyển sang ngành khác, ca sĩ ở lại còn được mấy người?”

Hàn Đông không nói gì, y suy nghĩ một lát mới chậm rãi nói: “Lời cậu nói đều có lí, nhưng một khi đã liên quan đến tiền thì sẽ khác. Cậu nâng ban nhạc này lên, nếu như lí tưởng của họ khác cậu, thì tất cả những gì cậu làm sẽ đều trở về con số không. Giỏ trúc mức nước công dã tràng, lại còn đặc tội các công ti giải trí khác nữa, ở Bắc Kinh khéo sẽ không còn chốn dung thân luôn.”

“Thế nên mới cần giao thiệp nhiều hơn.” Quý Khâm Dương thản nhiên đáp, hẩn ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở bên kia, Trương Giang Giang và Tạ Mạnh đang chơi game. Khăn quàng của nam sinh rút xuống, vắt trên cổ, nét mặt nhìn nghiêng ôn hoà tuần lãng.

“Đường rộng thênh thang tựa trời xanh, mình ta tự nguyện không khởi hành.”[6]

[6] Trích “Hành lộ nan tam thử” (Lý Bạch). Nguyên tác: Đại đạo như thanh thiên, ngã độc bất đắc xuất.

“Có Tạ Mạnh ở đây.” Quý Khâm Dương nói, “Tôi chẳng sợ gì hết.”

Tầng hầm bên dưới đồn Tam Lý có rất nhiều cửa tiệm nổi danh, Quý Khâm Dương và Hàn Đông tìm quán cà phê lên mạng rồi chia sẻ thông tin cho nhau qua app Amway. Tạ Mạnh và Trương Giang Giang đi chụp ảnh, tiện thể dạo qua mấy cửa hàng thời trang nam.

“Chỗ này đồ có vẻ đắt lắm ôi trời ơi...” Trương Giang Giang lén lút nói.

Nam sinh cau mày, cậu vòng ngược ra ngoài nhìn biển hiệu, nét mặt nghiêm túc.

Nhân viên tư vấn biết điều không tới quấy rầy, Tạ Mạnh xem mấy mẫu quần, cuối cùng chọn một chiếc quần thường sẫm màu: “Thật ngại quá, tôi muốn lấy chiếc này nhưng cỡ L.”

“Cậu muốn thử qua không?” Nhân viên tư vấn đề nghị, “Hay là gói lại luôn?”

Tạ Mạnh: “Không phải mua cho tôi, cứ trực tiếp gói lại đi.” Cậu đếm tiền rồi thanh toán, lúc trở lại quần đã được gói xong.

Trương Giang Giang giúp cậu ôm túi, vẻ mặt đau lòng: “Hơn ba nghìn một cái quần... Cậu cũng chịu chơi quá đó...”

Tạ Mạnh cười cười không nói gì, lúc đi ngang qua tiệm giày lại mua một đôi bốt mùa đông cho nam.

Quý Khâm Dương đang xem danh sách phim được giảm giá vé, vừa ngẩng đầu liền trông thấy Tạ Mạnh xách túi lớn túi nhỏ từ cửa bước vào, hần “hầy” một tiếng: “Mua đồ sao không gọi tớ?” Dứt lời liền lấy ví ra, “Hết bao nhiêu tiền? Còn muốn mua gì thì bảo tớ, tớ đưa thẻ cho cậu...”

Tạ Mạnh đẩy tay cầm ví của hần trở về: “Cậu đang nuôi con chắc.”

Nam sinh lấy bốt ra, cậu ngồi xổm xuống bên cạnh Quý Khâm Dương, thay giày cho đối phương. Hai chân đều đổi xong giày, Quý Khâm Dương mới phản ứng lại được: “Mua cho tớ?”

“Tớ mua cho heo đó.” Tạ Mạnh trừng mắt nhìn hần một cái, ống quần vừa vặn có thể nhét vào trong bốt, cậu bảo Quý Khâm Dương nhắc chân đi lại một chút, “Thoải mái không?”

Quý Khâm Dương ngồi im một chỗ không nhúc nhích, hần hé miệng mấy lần, song đều không nói nên lời.

“Tớ còn mua quần nữa.” Tạ Mạnh đưa gói đồ cho hần xem, Quý Khâm Dương cẩn thận lật ra mới phát hiện nhãn ghi giá tiền đã bị xé mất.

“Cậu...” Quý Khâm Dương muốn hỏi gì đó, rồi lại như không biết làm sao nói ra.

Chỉ vì một câu “Quần ống bó không hợp đi bốt” của mình mà khiến Tạ Mạnh phải tìm biết bao nhiêu mẫu quần, lúc trả tiền, lúc cắt nhãn giá cậu đã nghĩ những gì? Mấy lời này, không câu nào Quý Khâm Dương có thể nói được thành lời.

Tình yêu có lẽ chỉ đơn giản là một đôi giày trên chân, quá đủ đầy rồi, ngay cả trái tim cũng tràn ngập yêu thương.

“Đi thôi.” Tạ Mạnh đứng lên, cậu hài lòng kéo tay Quý Khâm Dương, “Chúng ta đi xem phim.”

Quý Khâm Dương lau mặt, cười nói: “Được.”

“Mua vé chưa?”

“Mua rồi.”

“Không đắt chứ?”

“Không đắt.”

“Vậy thì tốt.”

“Ừ.”

29. Quyển 2 - Chương 29

Trước kỳ nghỉ đông, Mạc Tổ Viện gọi điện thoại cho Quý Khâm Dương, thanh âm mẹ hân bên kia đầu dây vẫn đầy sức sống như trước.

“Mua vé máy bay rồi chứ?” Mạc Tổ Viện cười hỏi, “Năm mới có đưa bạn gái về không?”

Quý Khâm Dương đang thu dọn va li, kẹp điện thoại trên bả vai: “Con đưa bạn trai về, ok?”

Mạc Tổ Viện cười ha ha: “Hồi Trung học con chẳng có cậu ‘bạn trai’ Tạ Mạnh rồi còn gì? Lần này vẫn là thằng bé hả?”

“Vâng.” Quý Khâm Dương cũng cười, “Con đưa cậu ấy về cùng đón năm mới nhé?”

“Đưa về đi đưa về đi.” Mạc Tổ Viện chỉ nghĩ hân đang nói đùa, “Về đây mẹ cho lì xì.”

Tạ Mạnh cùng gia đình dạy kèm thanh toán xong tiền lương, bố mẹ Hứa Thiệu Hoà rất hài lòng về cậu, nếu không có gì bất ngờ thì kỳ sau hẳn sẽ còn mời cậu dạy nữa.

“Mạnh Mạnh anh không đón tết ở Bắc Kinh sao?” Hứa Thiệu Hoà nhất quyết đòi tiễn cậu ra tận cổng khu nhà, “Trong nhà anh chỉ còn một mình anh mà?”

Tạ Mạnh ngồi xổm xuống đi giày. Nam sinh học năm ba Trung học cơ sở dậy thì quá tốt, rất nhanh đã cao chạm ngưỡng 180, cậu phải ngẩng đầu lên mới có thể nói chuyện được với đối phương: “Anh có thể ăn tết với nhà bạn ở quê, em làm tốt bài tập anh giao đi, khai giảng anh kiểm tra đó.”

“...” Hứa Thiệu Hoà chẳng mấy vui vẻ nói, “Anh lải nhải còn nhiều hơn thầy giáo tụi em nữa.”

Tạ Mạnh dở khóc dở cười, đành bảo: “Vậy năm mới chơi vui vẻ nhé?”

Hứa Thiệu Hoà đáp: “Cho em số điện thoại của em đi.”

Tạ Mạnh: “Cho em wechat nhé, có chuyện gì cứ hỏi anh.”

Hứa Thiệu Hoà bĩu môi: “Không có chuyện gì cũng có thể like mà, làm như em tìm anh chỉ để hỏi bài thôi ấy...”

Tạ Mạnh bật cười, cậu để cậu nhóc quét mã QR wechat của mình, hai người tạm biệt ở trạm xe.

“Nhớ liên lạc với em đó.” Hứa Thiệu Hoà xác nhận lại lần nữa, “Bài tập không biết làm có thể hỏi anh không?”

Tạ Mạnh: “...Em vừa bảo sẽ không tìm anh hỏi bài mà.”

Vì mua sớm vé máy bay sẽ chiết khấu nhiều nên Hàn Đông dùng thẻ của mình mua bốn vé, mấy người khi nào về Tô Châu sẽ trả y sau.

Hành lí của Trương Giang Giang là nhiều nhất. Trước khi đi gã còn mua không ít đặc sản Bắc Kinh, theo như Hàn Đông nói thì, mang về ăn chẳng được bao nhiêu, toàn tặng người ta là chính.

Gửi đồ xong, Trương Giang Giang ở trước quầy đăng kí hỏi Tạ Mạnh: “Năm nay sang nhà tớ ăn tết đi, tớ bảo mẹ rồi.”

Quý Khâm Dương từ đằng sau ôm vai Tạ Mạnh: “Chen ngang không được đâu, tôi nói trước cậu rồi.”

Trương Giang Giang bực: “...Các cậu lại gạt tớ ra rìa đi hứ hí nhau! Bao nhiêu lần rồi! Hai cậu ra ngoài chơi cũng không gọi tớ! Ăn uống cũng không gọi tớ! Thế mà gọi là bạn bè à?!”

“Gì mà không phải bạn bè chứ.” Quý Khâm Dương nhăn mày, “Bã đậu lên men khó ăn như vậy, có dẫn cậu đi cùng đâu, bọn tôi tốt với cậu thế còn gì.”

Trương Giang Giang: “...”

Quý Khâm Dương: “Chỗ nào ăn ngon đều bảo Hàn Đông dẫn cậu đến ăn một lần, công cuộc du lịch đều chuẩn bị tốt giúp cậu, cậu chỉ việc ăn uống vui chơi một bên chụp ảnh... Mấy chuyện này còn chưa đủ chân tình ư?”

Trương Giang Giang hé miệng, ngu nửa ngày không có phản ứng gì.

Cuối cùng vẫn là Hàn Đông vươn tay xoa gáy gã: “Lên máy bay đi, năm mới cùng đi chơi là được rồi, muốn ngắm hương tuyết hải[1] không?”

[1] Loại hoa mai nổi tiếng ở Tô Châu, tên “hương tuyết hải” do vua Khang Hi đặt, mai có màu trắng như tuyết.

“...Đừng tưởng hương tuyết hải mà to nhé.” Trương Giang Giang hít sâu một hơi, tội nghiệp nhìn Hàn Đông, “Muốn ngắm...”

Từ Hồng Kiều mua vé rồi ngồi tàu, Quý Khâm Dương một đường đều lên wechat, Tạ Mạnh nhòm qua, nam sinh tránh ra một chút để cậu cùng xem nhật kí trò chuyện.

“Tề Phi và Trác Tiểu Viễn lát nữa sẽ đến ga Tô Châu đón chúng ta.” Quý Khâm Dương nhéo cổ Tạ Mạnh, “Đến nhà em trước, giao thừa thì sang nhà anh.”

Tạ Mạnh nhìn hẩn một cái, “Anh sắp xếp xong cả rồi?”

Quý Khâm Dương gật đầu: “Mẹ bảo sẽ cho em lì xì đó.”

Tạ Mạnh cười: “Em cũng phải chuẩn bị ít quà cáp mới được.”

Quý Khâm Dương ôm cổ cậu: “Không cần đâu, anh chuẩn bị xong hết rồi.”

“...” Tạ Mạnh vươn tay xoa nhẹ tóc nam sinh, bất đắc dĩ nói, “Anh càng ngày càng đức hạnh đó.”

Cả đám vừa ra khỏi nhà ga thì thấy xa xa, Tề Phi đang băng qua cả khoảng sân rộng kêu to: “Trương Giang Giang! Bên này! Ở đây!!”

Trương Giang Giang quay đầu lại, hành lí cũng không thèm quan tâm nữa, chạy vội qua nhảy lên người Tề Phi, hét lớn: “Tề ma ma!!!”

Tề Phi bị gã bỏ nhào đến suýt nữa ngã luôn, ôm người gã cảm rằm cả nửa buổi: “Mau xuống đi mau xuống đi! Sắp bẹp dí người ta rồi!”

Hàn Đông đen mặt kéo Trương Giang Giang xuống dưới, Trác Tiểu Viễn đi đằng sau cùng mấy người ôm qua ôm lại một chút.

“Dạo này thế nào rồi?” Hẩn cụng nắm đấm với Quý Khâm Dương, “Ồ Bắc Kinh đã quen chưa?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Cũng quen rồi, chẳng qua nó lớn quá, so với nó Tô Châu thật quá nhỏ bé.”

“Tất nhiên rồi.” Trác Tiểu Viễn giúp cả đám xách hành lí, “Trông cậu cũng không gầy đi là bao nhỉ.” Gã nhìn Tạ Mạnh, “Quý Khâm Dương chăm cậu kĩ thật đấy.”

Tạ Mạnh cười không nói gì, Quý Khâm Dương xách vali tới, nhướn mày nói: “Lo nghĩ vớ vẩn, tôi đương nhiên chăm sóc cậu ấy rất tốt rồi.”

Trác Tiểu Viễn hí hóp đôi mắt xéch khinh thường hừ một tiếng.

Lái xe nhà Hàn Đông chính mình mang xe tới, đại thiếu gia bị lôi về đầu tiên, định bụng tới đến mới sang nhà Tạ Mạnh tụ họp. Tề Phi gọi xe, trước đưa Trương Giang Giang về cất đồ, bị mẹ Giang Giang nhồi nhét cho một đồng hồ ăn tối trong bốn cái cặp lồng siêu bự. Quý Khâm Dương rõ ràng không có ý định về nhà, hành lí hần ít, một cái vali cũng chẳng đáng là bao.

Trước khi đi Tạ Mạnh đã quét tước nhà cửa một lần, phủ vải trắng lên đồ đạc, trong sân thì nhờ hàng xóm coi giúp, lúc trở về hoa hoa cỏ cỏ đều mọc rất tươi tốt.

Quý Khâm Dương đem đặc sản Bắc Kinh mua từ trước giúp Tạ Mạnh đi tặng mấy nhà hàng xóm xung quanh, kết quả đồ cảm về so với đồ đem cho còn nhiều hơn...

Trương Giang Giang và Tề Phi xách nước lau bàn ghế, quét dọn rửa bát. Trác Tiểu Viễn và Tạ Mạnh mang chăn bông đệm giường ra ngoài sân phơi nắng.

Quý Khâm Dương lau di ảnh của bố mẹ Tạ Mạnh và Trương Tú Quyên, bà lão trong ảnh tươi cười dịu dàng tựa làn nước Giang Nam, gương mặt thanh tú, hết như năm nào.

Tạ Mạnh thắp hương, dập đầu xong thì cắm vào lư hương, sau đó ngồi xuống bên cạnh Quý Khâm Dương.

Trong bếp, Trương Giang Giang và Tề Phi riu rít rửa bát nói chuyện: “Tớ kể cậu nghe, Nhu Nhu với Hàn Đông học cùng trường, cho nên chuyện của Nhu Nhu tớ cũng biết, tình cảm của bọn tớ vẫn tốt lắm.”

Tề Phi: “Câu này cậu nói nhầm tai rồi, các cậu rốt cuộc đã gặp nhau chưa?”

Trương Giang Giang: “Hàn Đông bảo Nhu Nhu bận lắm, Nhu Nhu bây giờ là người của hội học sinh, nghe nói còn đang tranh cử chức hội trưởng nữa.”

Tề Phi: “Túm váy lại là cậu chỉ toàn đi chơi với Hàn đại gia thôi hả?”

Trương Giang Giang: “Như nhau như nhau mà, bọn tớ đều chụp rất nhiều ảnh cho Nhu Nhu xem.”

Tề Phi: “...Tôi mà là Nhu Nhu thế nào cũng ức phát khóc, cậu ra ngoài chơi với thằng khác cũng được đi, đằng này còn chụp ảnh để khiêu khích cô ấy... Rốt cuộc ai mới là bạn gái cậu hả?”

Trương Giang Giang: “...”

Tạ Mạnh cau mày, cậu không nhịn được hỏi Quý Khâm Dương: “Nhu Nhu và Trương Giang Giang rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, Hàn Đông sao tự dưng lại chen vào thế?”

Quý Khâm Dương uể oải cười cười: “Quả báo của tên nào đó thôi, tự mình xả thì tự mình phải chịu, em đừng quan tâm.”

Tạ Mạnh lo lắng đưa mắt nhìn phòng bếp, đột nhiên lòng bàn tay cảm thấy ẩm áp, bị Quý Khâm Dương nắm trong tay mình.

“...” Tạ Mạnh, “Trác Tiểu Viễn còn ở ngoài đó.”

Quý Khâm Dương không chút để ý bĩu môi: “Cậu ta có phải không biết đâu.”

Tạ Mạnh bất đắc dĩ mỉm cười, nhưng cũng chẳng còn cách nào. Quý Khâm Dương cũng thấp hươu, giống Tạ Mạnh dập đầu lạy ba cái.

“Ra ngoài phơi nắng đi.” Tạ Mạnh cầm đầu ngón tay Quý Khâm Dương, cười nói.

Trác Tiểu Viễn ngồi trong sân bấm điện thoại, tay trái gãi cầm điều thuốc, đã ngẩn đi hơn nửa, lúc trông thấy Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh bước ra thì nhếch mày: “Tình hình xong rồi?”

Quý Khâm Dương xía xối gãi: “Cậu ở đây cho nên mới không nói được đó.”

Trác Tiểu Viễn cười lưu manh, gãi gậy điều thuốc không phản bác, cau mày tiếp tục xem di động.

“Cận Cận dạo này thế nào?” Tạ Mạnh đột nhiên hỏi gãi.

Trác Tiểu Viễn dừng lại một chút, gãi hút xong điều thuốc mới đáp: “Không tốt lắm, tôi gửi bệnh án cho mấy bệnh viện lớn, kết quả chẳng cái nào vừa ý hết.”

Quý Khâm Dương cau mày: “Gửi tới Bắc Kinh chưa?”

“Gửi rồi.” Trác Tiểu Viễn gật đầu, “Tôi đang định sáu tháng cuối năm chờ Cận Cận khoẻ thêm một chút, mang nó lên Bắc Kinh chữa bệnh.”

Tạ Mạnh: “Lúc nào đến cũng được, đừng quên báo cho bọn tôi.”

Trác Tiểu Viễn đánh cậu một cái: “Yên tâm đi, còn lâu tôi mới bỏ qua cơ hội dày vò các cậu lần này.”

Vì lo cho sức khỏe của em gái nên Trác Tiểu Viễn ăn xong cơm chiều liền đi trước. Trương Giang Giang và Tề Phi ở lại, cùng Quý Khâm Dương Tạ Mạnh bốn người đánh mạt chược một lát, lúc đang chơi dở thì Tề Phi nhận điện thoại phải về trông trẻ con.

“Mấy ngày tết nhất này bọn trẻ con trong nhà lại tụ họp.” Tề Phi đau khổ kể lể, “Cô ba tôi dạo này mới đẻ... Bọn nhóc trong nhà sắp lên đến hai con số rồi.”

Trương Giang Giang thông cảm nói: “Tề ma ma cậu vất vả rồi...”

Quý Khâm Dương: “Ngày đầu năm nhớ dành ra, chúng ta đi ngắm hương tuyết hải.”

“Nhất định rồi.” Tề Phi giơ ngón cái lên, “Đẹp trai hạng nhất ông anh một khi đã quyết, tiểu nhân dù nước sôi lửa bỏng thà chết không từ nan!”

Quý Khâm Dương đập gã một cái, Tề Phi cười né tránh, bảo Trương Giang Giang: “Đi thôi.”

“?” Trương Giang Giang vẽ mặt khó hiểu, “Tớ chơi thêm lát nữa.”

Tề Phi liếc mắt xem thường: “Chơi cái đầu cậu! Về nhà đi ngủ!”

Trương Giang Giang: “...”

Sau khi mọi người rời đi, trong sân lập tức an tĩnh không ít. Tạ Mạnh vừa xếp lại mạt chược trên bàn vừa cảm thán một câu: “Vắng vẻ quá.”

Quý Khâm Dương nhìn cậu một cái, cười nói: “Mấy ngày nữa sẽ náo nhiệt.”

Tạ Mạnh ừ một tiếng, cậu xoa trán Quý Khâm Dương rồi vào bếp đun nước, Quý Khâm Dương dọn xong bàn thì bê thùng gỗ rửa chân ra.

“Trời lạnh... Cùng ngâm chân không?”

Tạ Mạnh: “Ừ.”

Pha xong nước ấm, hai người mặt đối mặt ngâm chân trong thùng gỗ. Quý Khâm Dương dùng đầu ngón chân cọ cọ mu bàn chân Tạ Mạnh, hai cặp mắt giao nhau, cùng bật cười.

“Thoải mái không?” Tạ Mạnh hỏi hần.

Quý Khâm Dương híp mắt: “Thoải mái, thêm chút nước ấm nhé?”

Tạ Mạnh bảo hần nhấc chân lên, đổ thêm một chút nước nóng vào.

“Đợi một lát.” Tạ Mạnh chạy đi lấy tấm khăn, đắp lên đùi mình và Quý Khâm Dương. Cậu bóp chút sữa dưỡng ẩm ra, kéo tay Quý Khâm Dương qua, “Vừa sờ đầu ngón tay anh đã thấy khô rồi... Thoa một ít.”

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Chăm nom anh kĩ ghê nhỉ?”

Tạ Mạnh cúi đầu xoa tay hần, thản nhiên nói: “Anh phải luyện đàn, tay rất quan trọng.”

Quý Khâm Dương không nói gì, hần nhìn mỗi ngón tay của chính mình đều được Tạ Mạnh tỉ mỉ thoa kem, nam sinh cầm tay hần, hài lòng hôn lên mu bàn tay: “Tốt, thơm lắm.”

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh bật cười: “Anh đỏ mặt gì chứ?”

Chăn mới phơi nắng xong ngấm hương vị Mặt Trời, Tạ Mạnh vào nằm trước, Quý Khâm Dương ngồi bên giường, đem chân cậu lôi khỏi ổ chăn.

“?” Tạ Mạnh ngáp một cái, lẩm bầm, “Làm gì vậy?”

Quý Khâm Dương cầm bấm móng tay: “Cắt móng chân, em cứ ngủ đi.”

“Đừng cắt hồng đấy.” Tạ Mạnh nói đùa, “Em phải trông chừng mới được.”

Quý Khâm Dương liếc mắt nhìn cậu: “Em là máu thịt anh, làm đau em chẳng phải làm đau chính mình ư?”

Tạ Mạnh chịu không nổi: “Buồn nôn chết mất...”

“Mình em thấy thế thôi.” Quý Khâm Dương không đôi co với Tạ Mạnh nữa, cúi đầu thật cẩn thận bấm

móng chân cho nam sinh.

Cắt sạch mười đầu móng chân tốn không ít thời gian, hai chân Tạ Mạnh được Quý Khâm Dương ôm trong lòng, qua hồi lâu vẫn rất ấm, lúc Quý Khâm Dương cắt xong thì nam sinh đã ngủ thiếp đi rồi.

Phố Sơn Đường đêm đông tĩnh lặng mà cổ kính, Quý Khâm Dương ôm Tạ Mạnh vào lòng, hai chân ấm áp giao nhau, hô hấp bình thản kéo dài.

Mà nhẹ trôi trong giấc mơ của thiếu niên, là vùng sông nước Giang Nam vô tận.

Năm tháng ngọt ngào, thời gian đằng đẵng.

30. Quyển 2 - Chương 30

Sáng sớm hôm sau, Mạc Tổ Viện nấu xong cháo đậu đỏ thì rán bánh mật^[1], lúc Tạ Mạnh đến liền được nhận một cái ôm cực kì nồng nhiệt.

[1] Bánh mật (còn gọi là bánh gạo): một loại bánh của TQ thường ăn vào dịp năm mới.

“Cảm giác con càng ngày càng cao.” Mạc Tổ Viện cười nói, “Ổ Bắc Kinh có vất vả không?”

Quý Khâm Dương nhặt khối bánh mật nhét vào miệng, hàm hồ bảo: “Mẹ, sao cứ thấy ai bằng tuổi con thì mẹ đều khen con nhà người ta cao thế, bộ con mẹ lùn lắm hả?”

Mạc Tổ Viện mắng hấn: “Mẹ nói con lùn lúc nào?”

Tạ Mạnh cũng cười: “Trông cô cũng trẻ đẹp lắm ạ.”

“Ôi trời.” Mạc Tổ Viện che mặt, “Đứa nhóc này thật biết ăn nói.”

Năm ngoái Quý Sơn Dung vừa đi leo núi, mang về một đồng đá hình dạng kì quái. Hiện tại những lúc rảnh rỗi không có gì làm, ông sẽ loay hoay với đồng đá, vẽ tranh viết chữ trên mặt đá xong thì tự mình cất đi hoặc đem tặng người khác.

Mạc Tổ Viện mua giấy đỏ, chia cho Quý Khâm Dương và Quý Sơn Dung để cả hai cùng viết câu đối.

“Cứ thế viết luôn á?” Tạ Mạnh không thạo việc, chỉ có thể đứng cạnh nhìn, “Không cần tìm hiểu một chút

ư?”

Quý Khâm Dương mài mực: “Tìm hiểu gì chứ?”

Tạ Mạnh cũng không xác định lắm: “...Xem xem người ta viết thế nào?”

Quý Khâm Dương xắn tay áo lên, chọn cỡ bút lông: “Viết câu đối rất đơn giản, cứ đối sao cho may mắn là được rồi.” Hắn liếc Tạ Mạnh một cái, “Em giúp anh mài mực nhé?”

Cuối cùng Quý Khâm Dương viết bốn câu đối, dán ở cửa chính và trên cửa phòng mình.

“Lần đầu thấy anh viết bút lông đấy.” Tạ Mạnh cảm thán.

Quý Khâm Dương vừa dán vừa cười: “Có phải rất đẹp trai không?”

“Ừ.” Tạ Mạnh ngẫm nghĩ, “Về sau trong nhà chuẩn bị mấy án thư, chuyên để cho anh luyện chữ nhé.”

Quý Khâm Dương bật cười: “Giờ mới thấy anh học toàn mấy thứ đốt tiền gì đâu.”

Tạ Mạnh vươn tay xoa gáy hắn: “Yên tâm, em nuôi được mà.”

Dán xong câu đối, làm xong vắn thẩn, Mạc Tổ Viện và Quý Sơn Dung mỗi người đưa một bao lì xì cho Tạ Mạnh.

“Năm mới vui vẻ.” Hai vợ chồng đồng thanh nói.

Tạ Mạnh vội đáp: “Năm mới vui vẻ ạ.”

Tối đến, lúc ăn cơm Quý Sơn Dung mang rượu ra, bảo Quý Khâm Dương rót, hai bố con cùng chạm cốc.

“Lên Đại học thì là đàn ông rồi.” Quý Sơn Dung thản nhiên nói, “Muốn làm gì, nên làm gì, đều phải tự có chính kiến bản thân, bố ủng hộ con.”

Quý Khâm Dương nhăn mày: “Cảm ơn bố.”

Quý Sơn Dung: “Không say không về, cạn!”

Quý Khâm Dương một hơi nốc sạch cốc rượu trắng, tốc độ nhanh đến nỗi Mạc Tố Viện có chút lo lắng: “Con uống được không đó, trước nay có uống bao giờ đâu, tí nữa đừng để bị say.”

“Say thì say chứ sao!” Quý Sơn Dung chẳng chút để tâm khoát tay, “Trong nhà cũng chẳng có việc gì được, say thì đi ngủ, Tiểu Tạ con giúp bác để ý nó.”

Tạ Mạnh đồng ý đáp lời, quay đầu lại liền trông thấy Quý Khâm Dương hai mắt có chút lơ mơ.

“...Uống nhiều quá.” Quý Khâm Dương lắc lắc đầu, tự hấn cũng mỉm cười, “Thấy hơi chóng mặt.”

Tạ Mạnh đỡ hấn: “Muốn đi ngủ không?”

Quý Khâm Dương lắc đầu, hấn cầm chiếc đĩa gấp đồ ăn, ăn xong bát cơm, cuối cùng còn uống hết canh không để sót lại chút nào.

Bật TV lên, hiện tại đang phát chương trình văn nghệ mừng tết âm lịch. Quý Sơn Dung và Mạc Tố Viện thỉnh thoảng sẽ nói chuyện, chạm cốc uống hớp rượu. Hai người vừa nhìn đã biết là một cặp vợ chồng rất hạnh phúc, dưới bàn thì nắm tay nhau, trên thì trưng vẻ nghiêm túc trò chuyện.

Quý Khâm Dương khoác vai Tạ Mạnh, một tay khẽ vuốt vành tai đeo khuyên của nam sinh.

Mạc Tố Viện không yên lòng nhìn con mình: “Say rồi thì ngủ đi, có muốn uống chút trà không?”

Quý Khâm Dương trực tiếp dựa đầu lên vai Tạ Mạnh, có chút chậm chạp trả lời: “Uống bích loa xuân.”

Mạc Tố Viện đứng dậy pha trà cho hấn, Tạ Mạnh nửa ôm Quý Khâm Dương đứng lên: “Con đưa cậu ấy đi ngủ trước.”

“Phiền con rồi.” Quý Sơn Dung cười nói, “Chốc nữa bác sẽ bảo mẹ nó mang trà lên.”

Phòng Quý Khâm Dương ở tầng hai, trên giường có hai chiếc chăn, Tạ Mạnh kéo ra một nửa, giúp hấn cởi quần áo rồi nhét vào ổ chăn. Quý Khâm Dương từ đầu đến cuối vẫn luôn tròn mắt nhìn Tạ Mạnh, cũng chẳng biết có say hay không, vừa có vẻ tỉnh táo lại vừa có vẻ mơ màng.

Tạ Mạnh ra lệnh: “Ngủ đi.”

Quý Khâm Dương vẫn không chịu nhắm mắt, bưng bình nhìn chăm chăm mặt Tạ Mạnh.

“Nhìn cái gì mà nhìn.” Tạ Mạnh sờ sờ tóc đối phương, nhẹ giọng bảo, “Ngủ đi.”

Quý Khâm Dương vươn tay ôm cổ Tạ Mạnh: “Nhìn em.”

Tạ Mạnh cười: “Có gì đẹp mà nhìn.”

“Đẹp chứ sao không.” Quý Khâm Dương lẩm bẩm, “Anh phải nhìn em... Nếu nhìn ít quá, sau này sẽ bị thiệt.”

Tạ Mạnh không nói gì, cậu đẩy trán Quý Khâm Dương ra, chậm rãi bảo: “Ngủ đi, mai lại nhìn tiếp.”

Quý Khâm Dương nghe lời ngoan ngoãn nhắm mắt lại, một lát sau Tạ Mạnh xác nhận hẳn đã ngủ say mới cẩn thận bỏ cánh tay đối phương đang quàng trên cổ mình xuống.

Trong phòng ngủ không bật đèn, Tạ Mạnh lúc đứng lên mới phát hiện Mạc Tổ Viện đang đứng ở cửa, đối phương cả người đều chìm trong tranh tối tranh sáng, biểu tình nhìn không được rõ lắm.

Tim Tạ Mạnh tức khắc dội như trống, cậu cũng không biết Mạc Tổ Viện đã nhìn trong bao lâu, thấy được nhiều hay ít. Nam sinh hé miệng, căng thẳng gọi một tiếng: “Cô...”

Mạc Tổ Viện “tạch” một cái bật đèn ngủ lên.

“Nó ngủ rồi à?” Dưới ánh đèn sáng, Mạc Tổ Viện tươi cười ấm áp, tay bà ôm một tách bích loa xuân vừa pha, có chút tiếc nuối bảo, “Xem ra chỉ có thể đợi nó tỉnh dậy rồi uống thôi.”

“...” Tạ Mạnh khẽ thở ra, cậu vội nhận lấy tách trà trong tay Mạc Tổ Viện, nhỏ giọng nói, “Nóng không ạ, để con cầm...”

Mạc Tổ Viện không nói gì, chỉ nhìn cậu mỉm cười.

Tạ Mạnh: “?”

“Không còn sớm nữa.” Mạc Tổ Viện dịu dàng bảo, “Con cũng ngủ đi.”

Tạ Mạnh khó hiểu gật gật đầu: “Vâng...”

Mạc Tổ Viện đưa cho cậu bộ áo ngủ mới cùng đồ dùng rửa mặt, lại trải xong giường rồi mang quần áo bẩn cậu thay ra xuống giặt. Tạ Mạnh đã rất lâu rồi chưa được người phụ nữ lớn tuổi nào cẩn thận chăm sóc như thế, cả người tay chân đều không biết phải làm sao, Mạc Tổ Viện cuối cùng thậm chí còn giúp cậu chỉnh lại góc chăn: “Ngủ đi.”

Tạ Mạnh chôn mình trong chăn, mặt cậu có chút đỏ, lí nhí nói: “Cảm ơn cô...”

“Thằng bé ngốc.” Mạc Tổ Viện cười vuốt vuốt tóc mái cậu.

Tắt đèn, đóng cửa lại cho hai người, Mạc Tổ Viện đứng hồi lâu bên cánh cửa mới từ trên tầng đi xuống. Quý Sơn Dung ngồi trên sofa xem TV, trông thấy bà bước xuống thì ngẩng đầu lên hỏi: “Ngủ cả rồi à... Em làm sao vậy?”

Mạc Tổ Viện lắc lắc đầu, Quý Sơn Dung khẽ nhún mày, ông nhìn vợ ngồi xuống cạnh bên, rồi chôn mặt trong lòng ngực mình.

“Xảy ra chuyện gì?” Quý Sơn Dung đau lòng ôm vai Mạc Tổ Viện, “Năm hết tết đến, người vui vẻ như em sao lại thành ra không vui thế này?”

Lúc Quý Khâm Dương tỉnh lại thì phát hiện mới hơn sáu giờ. Đầu hần hơi đau, xoay người liền nhìn thấy Tạ Mạnh đang yên tĩnh ngủ bên cạnh, Quý Khâm Dương ngắm một lát, không kìm được đưa tay vuốt gương mặt nam sinh.

“...” Tạ Mạnh mở mắt ra còn thấy rất mờ mịt, cậu sờ soạng tìm điện thoại, “Mấy giờ rồi?”

Quý Khâm Dương cười hân lên chớp mũi cậu: “Còn sớm lắm, anh đánh thức em à?”

“Không.” Tạ Mạnh chuẩn bị đứng lên mặc áo khoác, “Hồi trước quen làm việc nghỉ ngơi theo giờ giấc rồi, anh cứ nằm đi, em rót nước cho anh.”

Quý Khâm Dương giữ chặt cậu: “Không cần, ngủ với anh lát nữa đi.”

Tạ Mạnh bất đắc dĩ nhìn hần một cái, chỉ có thể lần nữa ngủ lại, hai người mặt đối mặt nằm nhìn nhau.

Đột nhiên Quý Khâm Dương khum tay lại che bên miệng thở ra một hơi, nhăn mũi lại cố sức ngửi ngửi: “Hình như không có mùi gì...”

Tạ Mạnh: “?”

Quý Khâm Dương kéo cằm cậu lên hôn.

“...” Tạ Mạnh, “Em còn chưa đánh răng...”

Quý Khâm Dương vẽ mặt đặc biệt nghiêm túc: “Anh kiểm tra rồi, không khó ngủ.”

Tạ Mạnh: “...”

Lúc xe nhà Hàn Đông đến, Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh vừa mới ăn xong bữa sáng, Mạc Tổ Viện gói đồ ngọt mình làm cho hai người mang đi.

“Quàng khăn vào.” Mạc Tổ Viện dặn dò, bà giúp Tạ Mạnh sửa sang lại một chút, quan sát nam sinh rồi bật cười, “Thật là đẹp trai.”

Tạ Mạnh bị khăn quàng cổ che khuất hơn nửa gương mặt, có chút ngại ngùng cười cười.

Quý Khâm Dương đi giày xong, đứng ở cửa chờ cậu.

“Mẹ anh rất thích em.” Quý Khâm Dương vừa ra khỏi cửa liền khoác vai Tạ Mạnh.

Xa xa, Trương Giang Giang đứng cạnh xe Hàn Đông gọi hai người: “Mau qua đây đi!”

Tạ Mạnh phát tay, nhìn Quý Khâm Dương bảo: “Bố mẹ anh thật tốt.”

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Không tốt thì sao sinh được người như anh chứ.”

Tạ Mạnh phì cười, cậu khụy gối đá Quý Khâm Dương một cái, đối phương cũng chẳng khách khí đáp lại.

Trương Giang Giang vội muốn chết: “Đừng đánh nhau nữa! Lên xe mau đi! Còn đi ngắm hoa mai đó!”

Hương tuyết hải ở trấn Quang Phúc Tô Châu danh tiếng cũng không quá nổi, hàng năm người đến ngắm mai đa số đều là dân địa phương Tô Châu. Trời lạnh người lại càng ít, trên cả sườn núi đều chẳng thấy mấy bóng người.

Trác Tiểu Viễn đặc biệt dẫn theo Trác Cận Cận, cô nhóc gầy đi rất nhiều, lúc trông thấy mọi người thì vô cùng vui vẻ.

“Bác Kinh chơi có vui không?” Trác Cận Cận ngẩng đầu hỏi Tạ Mạnh, vì sức khỏe không tốt nên cô nhóc được mấy người anh thay nhau ôm, lúc vào trong vườn mai đến lượt Tạ Mạnh, cô nhóc còn đỏ bừng cả mặt.

“Bác Kinh rất lớn.” Tạ Mạnh dịu dàng cúi đầu nhìn cô bé, “Tháng mười này em đến đây chơi, có muốn không?”

Trác Cận Cận gật đầu: “Anh em nói đưa em đi chữa bệnh, chữa bệnh cũng có thể chơi được ư?”

Tạ Mạnh: “Có thể chứ, bọn anh đưa em đi chơi, muốn chơi cái gì thì chơi cái đó.”

Trác Cận Cận cười: “Có thể đi Trường Thành không?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Ừm... Đi Trường Thành mệt lắm, chúng ta có thể đến xem một chút.”

“Em biết một câu này.” Trác Cận Cận đột nhiên bẻ ngoặt.

Tạ Mạnh hỏi: “Câu gì?”

Trác Cận Cận kiêu ngạo nói: “Không đến Trường Thành không phải hảo hán!”

Tạ Mạnh cười: “Cận Cận muốn làm hảo hán à?”

“Làm hảo hán sức khỏe có thể tốt lên không?” Trác Cận Cận nghiêng đầu, “Nếu em đến Trường Thành, em sẽ khỏe lại ư?”

Tạ Mạnh ôm chặt cô bé, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Nhất định sẽ khỏe.”

“Vậy thì được.” Trác Cận Cận cười híp cả mắt, “Cứ coi như em là hảo hán đi.”

Trung tuần tháng hai là lúc hoa mai nở rộ, từng tầng bạch mai trắng như tuyết, phủ kín lưng chừng núi. Dưới tàng cây có cọc cây mai, Trương Giang Giang đứng lên trên chụp ảnh nụ hoa chớm nở trên đỉnh cây.

Hương mai sâu sắc, hoa xoè như mây.

Trác Tiểu Viễn ôm em gái đứng dưới tàng cây, gã bẻ một cành mai cho Trác Cận Cận, hai người dựa đầu vào nhau yên bình ngắm mai.

Tạ Mạnh tháo khăn ra, có không ít đoá mai rụng trên đấy, cậu cẩn thận rũ sạch. Quý Khâm Dương đứng cạnh vươn tay, gạt xuống cánh mai vương trên tóc nam sinh.

“Thơm quá.” Tạ Mạnh cầm khăn lên ngửi ngửi.

Quý Khâm Dương không nói gì, chỉ nhìn cậu.

“Nhìn gì em?” Tạ Mạnh đột nhiên hỏi.

Quý Khâm Dương uể oải đáp: “Nhìn thì nhìn thôi chứ sao.”

Tạ Mạnh liếc mắt nhìn hắn: “Em nhớ hồi Trung học anh lúc nào cũng nhìn em như vậy.”

Quý Khâm Dương không ngờ cậu sẽ nói như vậy, có chút xấu hổ sờ sờ mũi mình: “Có ư?”

“Có.” Tạ Mạnh gật đầu, “Tôi qua chính anh cũng nói thế.”

Quý Khâm Dương hé miệng, hắn đỡ trán: “Tôi qua anh uống nhiều quá... Nói gì đều quên hết rồi.”

Tạ Mạnh quàng lại khăn, cậu nhìn Quý Khâm Dương cười cười, thản nhiên nói: “Em nhớ là được.”

Tề Phi dẫm lên cọc cây mai bày ra tạo hình Lý Tiểu Long, kêu gào bảo Trương Giang Giang chụp nhanh lên.

“Cái dáng này nhìn ngu lắm, Tề ma ma.” Trương Giang Giang biểu tình ghét bỏ không chịu chụp, “Cậu không đổi kiểu khác được à?”

Tề Phi nghiêng rằng: “Nói nhiều vô ích! Khó khăn lắm tôi mới tạo được dáng đẹp trai thế này! Chụp nhanh lên!”

Trương Giang Giang chỉ có thể chụp cho gã một kiểu.

“Có xấu chỗ nào đâu.” Tề Phi nhìn ảnh chụp đặc ý bảo, “Đẹp trai rành rành thế này lại còn!”

Trương Giang Giang vẽ mặt khinh bỉ nhìn gã.

Tề Phi đi ôm Trác Cận Cận: “Chụp cho tôi và Cận Cận một kiểu đi.”

Cô nhóc cười đem hoa mai cài lên tai Tề Phi, hai người cùng chụp chung.

“Chúng ta cũng chụp đi.” Tạ Mạnh bảo Quý Khâm Dương đi tới, Trác Cận Cận vươn hai tay mỗi bên ôm cổ một người, Quý Khâm Dương ôm cô nhóc, ba người cùng tùm đầu một chỗ chụp chung.

Trương Giang Giang cũng muốn chụp, gã dạy Trác Tiểu Viễn cách ấn *shutter*, sau đó tìm góc độ đẹp rồi cùng Hàn Đông ôm lấy Trác Cận Cận.

Cả biển mai trắng tận cùng thấy được mai đỏ, Trương Giang Giang muốn cả đám cùng chụp chung, gã cài

chế độ tự chụp của máy ảnh, Tề Phi đứng bên kia màn hình châm chọc gã: “Cậu cài cho nó chụp chậm thôi, đừng để giống đọt yết thần tiên đấy!”

“Còn lâu đi!” Trương Giang Giang bày ra tư thế chuẩn bị chạy, “Tôi tới đây!”

Hàn Đông thấy nam sinh chạy hướng về mình, y theo bản năng dang hai tay ra, bị Trương Giang Giang ôm lấy cổ, đối phương rất nhanh xoay người hô lớn: “Tắm thứ nhất!”

Tề Phi tận lực quơ tay: “Không được rồi! Gió lớn quá!”

Mai trắng như tuyết thi nhau lã chã rơi, cả đám căn bản mắt còn không mở nổi.

“Tắm thứ hai.” Trác Tiểu Viễn ôm Trác Cận Cận đang cười sằng sặc, “Gió lặng rồi, nhanh nhanh!”

Quý Khâm Dương ôm chặt Tạ Mạnh, cười hô lên: “K-i-s-s...!”

Hàn Đông cúi đầu, môi vừa vặn đặt lên trán Trương Giang Giang.

Trương Giang Giang: “...”

“...A a a a a a!” Trương Giang Giang phát điên, “Đừng nói các cậu phối hợp nhau đấy nhé?! Lần trước là đẹp trai hạng nhất với Mạnh Mạnh! Lần này lại là Hàn đại gia!”

Tạ Mạnh cúi đầu nhìn máy ảnh, mỉm cười: “Chẳng phải chụp rất đẹp sao.”

Trong rừng mai, các thiếu niên bộ dáng đang dần trút bỏ nét ngây ngô trẻ con, tươi cười trong sáng, hăng hái phấn chấn.

Tất cả đều là bộ dáng trẻ nhất, tươi đẹp nhất.

Chẳng chút ưu phiền, cũng chẳng hề chia xa.

31. Quyển 2 - Chương 31

Khi kỳ nghỉ đông chỉ còn chưa đầy một tuần, cả đám bắt đầu thu dọn hành lý chuẩn bị về trường. Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh vừa gọi điện vừa bàn bạc cụ thể thời gian chuyển đồ, lúc đang xếp hành lý thì Mạc Tổ Viện bước đến.

Quý Khâm Dương nhú mày, ghé vào điện thoại nói: “Anh thu dọn trước... khi nào xong sẽ gọi lại cho em.”

“Sắp xếp xong chưa?” Mạc Tổ Viện ngồi cạnh con trai gấp cho hắn vài bộ quần áo.

Quý Khâm Dương cất điện thoại đi cười cười: “Cũng tương đối ạ, dù sao trời sắp nóng rồi, không cần mang nhiều quần áo như vậy.”

“Nếu không đủ thì gọi về một câu.” Mạc Tổ Viện nói, “Mẹ gửi qua cho con.”

Quý Khâm Dương: “Gửi qua cũng được, nghỉ hè chắc con không về đâu, quần áo mùa đông đúng là cũng cần vài bộ.”

Bàn tay đang xếp đồ của Mạc Tổ Viện chợt dừng lại, bà chậm rãi đứng lên, quay lưng về phía con, thật lâu sau mới hỏi: “Sao lại không về?”

Quý Khâm Dương ngậm nga hát, không để ý đáp lời: “Đại khái sẽ cùng hội bạn làm ban nhạc, con chẳng bảo muốn ra ngoài thuê nhà còn gì, phải tự mình kiếm tiền chứ.”

“...Kính vậy sao? Không cần mẹ giúp con?” Thanh âm Mạc Tổ Viện thoải mái, giống như đang nói đùa, “Đừng bảo là ở cùng cô bé nào thật đấy nhé?”

“Đã nói không phải con gái rồi mà.” Quý Khâm Dương bật cười, giải thích, “Con với Tạ Mạnh cùng thuê, định thuê cả căn, về chuyện tiền nong...” Nam sinh cố tình thay đổi ngữ khí, “Con lớn từng này rồi, cũng muốn tự mình kiếm chút tiền gì đó, nếu mà thật không đủ... Mẫu hậu người giúp nhi thần một chút nhé?”

Mạc Tổ Viện không nói gì, bà vẫn quay lưng về phía con mình, sống lưng vẫn giữ nguyên thẳng tắp, bờ vai lại nhỏ bé yếu gầy.

Bấy giờ Quý Khâm Dương mới nhận ra có điều không đúng, hắn đứng lên, gọi một tiếng: “Mẹ?”

Mạc Tổ Viện lau mặt, bà xoay người, khoe mắt có chút đỏ ửng cười cười: “Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy con đã trưởng thành thật rồi.”

Quý Khâm Dương cau mày: “Vậy thì có gì mà mẹ phải khóc chứ... Mẹ sao vậy?”

Mạc Tổ Viện lắc lắc đầu, bà không nói bất cứ lời nào, chỉ cẩn thận nhìn con trai mình.

Quý Khâm Dương: “?”

Mạc Tố Viên vươn tay, đầu ngón tay dịu dàng phác hoạ gương mặt Quý Khâm Dương, bà hít vào một hơi, thản nhiên nói: “Con từ từ thu dọn tiếp đi, mẹ ra ngoài chuẩn bị xe cho con, lát nữa nhớ gọi Tạ Mạnh đến ăn cơm.”

Vì muốn đến Bắc Kinh sớm để tìm nhà, Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh đặt vé máy bay trước hai ngày. Gửi hành lí xong, Tạ Mạnh mua đồ uống về liền nhìn thấy Quý Khâm Dương đang cau mày bấm điện thoại.

“Sao vậy?” Tạ Mạnh đưa cà phê cho hắn.

“Không có gì.” Quý Khâm Dương kéo tay cậu ngồi xuống, “Anh bàn chuyện ban nhạc với Tiền Mạch, bọn họ hi vọng anh có thể lấy danh nghĩa ban nhạc sáng tác, anh còn đang cân nhắc.”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Mấy chuyện này em không hiểu lắm, lấy danh nghĩa ban nhạc sáng tác nghĩa là, lúc công bố ca khúc sẽ dùng tên ban nhạc mà không phải tên anh?”

Quý Khâm Dương gật đầu: “Gần như vậy.”

Tạ Mạnh nhíu mày: “Nhưng anh đâu tham gia ban nhạc của họ, chỉ viết ca khúc thôi mà.”

“Nếu hợp tác kết quả tốt, chuyện tham gia cũng không phải không được, một ban nhạc muốn phát triển dài lâu thì hậu trường phải vững.” Quý Khâm Dương uống một ngụm cà phê thản nhiên nói, “Hơn nữa anh còn muốn nhận phần lớn thù lao, không tỏ chút thành ý kể cũng không được.”

Tạ Mạnh im lặng, nét mặt cậu chẳng quá vui vẻ, Quý Khâm Dương vươn tay捏 cổ cậu trấn an.

“Anh nhờ Quách Lâm An tìm giúp một căn nhà, cách Đại học nhân dân không xa lắm, hai phòng ngủ một phòng khách, em thấy thế nào?” Quý Khâm Dương đổi đề tài, từ loa phát thanh truyền đến thông báo làm thủ tục check in, Tạ Mạnh còn chưa nói gì, chợt nghe tiếng chuông điện thoại của Quý Khâm Dương vang lên.

Quý Khâm Dương tưởng Tiền Mạch gửi tin nhắn đến, hắn cắn cốc cà phê, lấy điện thoại ra liếc qua.

Kết quả là một tin báo giao dịch của ngân hàng

Tạ Mạnh thấy Quý Khâm Dương đứng yên hồi lâu không nhúc nhích: “Chuyện gì vậy?”

“...” Quý Khâm Dương há hốc miệng, “Mẹ vừa gửi ba vạn cho anh xong.”

Tạ Mạnh: “??!”

Quý Khâm Dương: “Anh nói với mẹ chuyện thuê nhà, kết quả...”

Tạ Mạnh cũng không còn cách nào: “Phải, phải gọi điện về cảm ơn cô đi chứ?”

Thông báo check in vẫn đang vang lên, Quý Khâm Dương gọi cho Mạc Tổ Viện, qua mấy hồi chuông vẫn không thấy ai bắt máy, người phía sau đã bắt đầu thúc giục, Quý Khâm Dương đành bảo Tạ Mạnh đi trước.

Kết quả đến tận khi máy bay sắp cất cánh phải tắt máy, Quý Khâm Dương vẫn không gọi được cho Mạc Tổ Viện.

“Lúc nào hạ cánh gọi lại vậy.” Quý Khâm Dương đặt đầu Tạ Mạnh lên vai mình, “Ngủ một lát đi.”

Tạ Mạnh vẫn luôn ghi nhớ chuyện gọi điện cảm ơn Mạc Tổ Viện, lúc đến Bắc Kinh Quý Khâm Dương gọi lại, chưa đến một hồi chuông đối phương đã tắt máy, Mạc Tổ Viện chỉ gửi tin nhắn bảo bọn họ chọn nhà thật tốt, tiền không đủ thì gọi về nhà.

Quý Khâm Dương tắt máy, qua hồi lâu vẫn chưa trở lại trạng thái bình thường.

“Tin vui đến quá đột ngột...”

Tạ Mạnh đỏ khóc đỏ cười: “Nói linh ta linh tinh.”

Quý Khâm Dương cười ha ha trực tiếp ôm lấy Tạ Mạnh xoay một vòng: “Để anh gọi Quách Lâm An, ngay bây giờ chúng ta sẽ đi xem nhà.”

Tạ Mạnh: “...”

Quách Lâm An tới rất nhanh, ngó nghiêng nửa ngày: “Bạn gái cậu đâu? Cậu bảo muốn xem nhà mà, sao cô ấy chưa tới nữa?”

Quý Khâm Dương đẩy nhẹ y: “Tôi với Tạ Mạnh cùng thuê, cậu hoang tưởng vừa thôi.”

“Mẹ nói!” Quách Lâm An choáng váng, “Nói đi nói lại, hoá ra không có túp lều tranh hai trái tim vàng nào hết hả?”

Quý Khâm Dương: “Lều tranh gì đó ai khiến cậu lo, đi, xem nhà đi.”

Quách Lâm An không hổ là người địa phương, tìm được nhà cách Đại học nhân dân chưa đến 500 mét, là

một khu rất yên tĩnh, có điều giá cả không mềm chút nào.

“Ít nhất cũng 5200 một tháng.” Quách Lâm An dẫn hai người đi xem nhà, “Phí môi giới tính số lẻ là được, tiền nhà trả ba tháng một lần, tiền điện nước tính riêng, có thể thuê dài hạn, thấy sao?”

Quý Khâm Dương vào căn phòng nhỏ nhìn qua: “Cách âm hơi kém, tôi phải lắp thêm vách ngăn nữa.”

Quách Lâm An: “Không phá dỡ ra là được, khoan đã... các cậu ngủ chung một phòng?”

“Chẳng lẽ lại không?” Quý Khâm Dương biểu tình rất đương nhiên, “Tôi không cần phòng nhạc chắc?”

Quách Lâm An: “Đến mức đó luôn? Anh em tốt thể cơ á?”

Quý Khâm Dương cũng lười không thêm giải thích với y.

Nhìn qua phòng bếp và nhà vệ sinh một lần, các đồ dùng rất tốt, phòng ở lại sạch sẽ, có thể thấy chủ nhà thường xuyên quét dọn, Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh không nghĩ nhiều liền quyết định thuê.

“Bao giờ kí hợp đồng?” Quý Khâm Dương đã trưng ra tư thế muốn lập tức để hành lí lại đây.

Quách Lâm An cười mắng: “Sốt ruột cái đầu cậu, ngày mai chủ nhà đến kí với cậu, Dịch Lâm với Bạch Tín Thiên cũng đến nữa. Cậu chuyển ra ngoài, mấy người chúng ta kiểu gì cũng phải tụ tập một phen chứ.”

Quý Khâm Dương không có ý kiến gì, hần quay đầu hỏi Tạ Mạnh: “Cùng đi nhé?”

Tạ Mạnh: “Nhưng còn hành lí thì sao?”

“Để ở kí túc xá bọn tôi đi.” Quách Lâm An hào phóng nói, “Bạn gái Bạch Tín Thiên muốn tổ chức party, đang thiếu trai đẹp, càng nhiều càng tốt đó.”

Cất xong hành lí, Quách Lâm An lái thẳng tới chỗ hẹn gặp Bạch Tín Thiên, lúc đến nơi mới phát hiện, thứ gọi là party, chẳng bằng nói bữa cơm giao lưu bạn bè thì đúng hơn. Phía hí kịch trung ương bên kia là một đám người đẹp do bạn gái Bạch Tín Thiên – Lâm Miêu Miêu dẫn đầu. Phía nhạc viện trung ương bên này chỉ có Quách Lâm An, Dịch Lâm, Bạch Tín Thiên, cộng thêm Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh mới tới.

“Tên này không phải người độc thân đâu đó!” Bạch Tín Thiên chỉ vào Quý Khâm Dương cười nói, “Đẹp trai thế nào các cậu cũng không thể động vào.”

Lâm Miêu Miêu: “Chẳng phải còn một người nữa sao.” Cô nhìn Tạ Mạnh, ồ lên một tiếng, “Bạn này hình

như phong cách không giống người bên nhạc viện lắm.”

Tạ Mạnh chào hỏi: “Tôi học Đại học nhân dân.”

“Ồ, Đại học nhân dân.” Một nữ sinh khác đáp lời, “Đúng là giỏi thật đó.”

Địch Lâm hôm nay mặc theo phong cách hip-hop, áo len có hình đầu lâu to tướng, quần jeans rách, còn đội cả mũ có hình đầu lâu, gã chào Tạ Mạnh: “Hi.”

Quách Lâm An trêu gã: “Hôm nay Địch Tiểu Lâm Nhi của chúng ta đã chuẩn bị tiếng phổ thông chuẩn từ a đến z rồi, cực kì chú trọng hình tượng nhỉ.”

Địch Lâm học máu: “Ông đây làm gì chẳng được, ai khiến cậu lo?”

Gã vừa cất lời lập tức khiến mọi người đều bật cười, Lâm Miêu Miêu vừa cười vừa nói: “Đừng tưởng chỉ có các cậu nhiều trai đẹp nhé, đội lát nữa người bên bọn tôi đến, hí kịch trung ương cũng không ít trai đẹp đâu!”

Bạch Tín Thiên không tin: “Có bằng được Quý Khâm Dương không đấy?”

Lâm Miêu Miêu quan sát Quý Khâm Dương một phen, quyết không chịu thua nói: “Biết Trịnh Minh không?”

“Chính là cái người gần đây vừa nhận giải thưởng quốc tế ấy hả?” Quách Lâm An dường như rất quen thuộc, “Tôi biết cậu ta, cũng là năm nhất trường hí kịch, đúng là trông không tệ.”

Quý Khâm Dương cũng chẳng mấy quan tâm, hắn lấy chút cơm cho mình và Tạ Mạnh, dự định trước tiên lấp đầy bụng đã.

Bạch Tín Thiên cũng rất cảm thấy hứng thú: “Hôm nay gọi cả cậu ta sao?”

Lâm Miêu Miêu: “Sao mà gọi được chứ, người ta là ảnh đế đó, lại còn trẻ như vậy.”

Cô vừa dứt lời, lại có thêm ba nam sinh được phục vụ đưa vào phòng. Một nàng ngồi cạnh Lâm Miêu Miêu đứng dậy đầu tiên, gọi: “Đến đây, Bảo Bảo! Bên này!”

Một câu “bảo bảo”[1] kia thật sự như sấm dội bên tai, Quách Lâm An vẻ mặt “đù má”, đau lòng nói: “...Hoá ra các cậu đều không còn độc thân hả?!”

[1] Bảo bảo có nghĩa là cục cưng.

Cô gái liếc mắt xem thường: “Bọn tôi đang gọi tên người, cậu xúc động gì chứ.”

Về mặt Dịch Lâm cũng rất mờ mịt, Tạ Mạnh đang ăn cơm, vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy một nam sinh rất thấp đứng trước mặt mình.

“Cơm chan thịt rang, lúc đói tôi có thể ăn được năm bát đấy.” Đối phương nói xong câu khó hiểu đó, vươn tay ra với Tạ Mạnh, “Chào cậu, tên tôi là Hùng Bảo Bảo.”

“...” Tạ Mạnh yên lặng một hơi nuốt xuống miếng thịt rang siêu bự.

Trước không nói tới cái tên Hùng Bảo Bảo này từ đâu mà ra, sau nửa tiếng giao lưu, Quý Khâm Dương biết được đối phương học năm nhất ngành đạo diễn trường hí kịch trung ương, tuy bộ dáng hơi thấp, nhưng ăn lại rất khỏe.

Lấy ví dụ, khi người khác ở đằng trước hát hò, y vẫn ở phía sau ăn cơm chan.

Nhóm con gái bắt đầu khiêu vũ, y lại ăn hoa quả.

Sau khi quen thân, các nam sinh bắt đầu hút thuốc uống rượu, đổ xúc sắc chơi đoán số, y lại lật menu gọi toàn bộ sữa ra uống hết một lần.

Tạ Mạnh rốt cuộc không nhịn được hỏi y: “...Hùng Bảo Bảo, cậu không muốn đi vệ sinh sao?”

Hùng Bảo Bảo nhìn cậu, mới vừa há miệng liền “ợ” một tiếng.

Quý Khâm Dương gác tay lên sô pha, cực kì bất đắc dĩ: “Rốt cuộc cậu đến đây làm gì hả?”

Hùng Bảo Bảo lại ợ một tiếng: “Đến chọn cảnh, đạo này muốn quay một bộ phim đề tài học đường, mô tả việc làm ngoài giờ học của nhân vật.” Y liếc nhìn Quý Khâm Dương, “Cậu muốn đóng vai nam chính không?”

Quý Khâm Dương đáp ngay tức thì: “Tôi học nhạc, không học diễn xuất.”

“Nhạc à?” Hùng Bảo Bảo ngẫm nghĩ, “Trong phim cũng cần có nhạc, cậu hứng thú không?”

Quý Khâm Dương khá là quan tâm: “Có tiền không?”

Hùng Bảo Bảo: “Không có tiền, làm từ thiện mà.”

Tạ Mạnh: “Vậy cậu tìm được diễn viên chính chưa?”

“Tôi định mời Trịnh Minh.” Y còn cố ý giải thích, “Trịnh Minh chắc các cậu cũng biết, vừa mới nhận giải quốc tế xong, tôi cảm thấy mình có thể mời cậu ta.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương thở dài: “Thôi cậu cứ ăn đi thì tốt hơn... Muốn ăn gì nữa không?”

“Cũng được.” Lực chú ý của Hùng Bảo Bảo rất nhanh đã bị rời đi, y nhìn menu nghiêm túc nói, “Vậy tất cả đồ ngọt mỗi thứ gọi một phần đi.”

32. Quyển 2 - Chương 32

Sau khi kí xong hợp đồng thuê nhà, Tạ Mạnh dọn hành lí vào, hai người Quý Khâm Dương và Dịch Lâm lắp một tấm cách âm trong phòng nhỏ, giá trống và đàn điện tử mà Mạc Tổ Viện gửi đến đều được đặt bên trong.

Quách Lâm An lật xem mấy bản nhạc viết tay: “Chỗ này cả một kho tàng lớn luôn đó, cậu ngoài viết bài cho bọn Tiền Mạch còn muốn bán cho công ti giải trí nữa hả?”

“Gửi cho công ti giải trí hình như khó lắm?” Bạch Tín Thiên mài xong hai tấm ván cốp pha, đưa cho Dịch Lâm, “Hiện tại muốn viết bài cho ca sĩ hơi nổi chút chắc là cũng không được đúng không?”

Dịch Lâm miệng ngậm chiếc đũa, mơ hồ nói: “Cho ca sĩ trên internet cũng là một cách, thời buổi bây giờ yy, weibo rất hot mà.”

“Khán giả không phải ai cũng giống nhau, trình độ cũng không đồng đều, chênh lệch quá lớn.” Quý Khâm Dương lắp xong tấm cách âm cuối cùng, hần cởi găng tay, kéo chiếc mũ liền với bộ áo len trên đầu xuống, “Hơn nữa tôi không có thời gian, tôi cần tiền.”

Quách Lâm An nhún vai.

Qua tháng tư tiết trời dần ấm lại, cả đám lúc mới bắt đầu làm việc thì mặc rất nhiều, đến cuối cùng đều toát đầy mồ hôi.

Quý Khâm Dương dứt khoát chỉ mặc áo T-shirt, lắp xong giá trống và đàn điện tử, lấy tai nghe ra đeo lên rồi điều chỉnh dàn thiết bị âm thanh.

Bạch Tín Thiên đột nhiên hỏi: “Tai nghe cậu dùng bao lâu rồi? Không định đổi cái khác sao?”

Tai nghe của Quý Khâm Dương dù luôn được giữ gìn cẩn thận, nhưng vẫn có thể thấy được đã đôi chút cũ. Với người làm nhạc mà nói, tốc độ đổi mới thiết bị cũng như phụ nữ mua quần áo vậy, Quý Khâm Dương đối với nhiều chi tiết yêu cầu rất khắt khe, chỉ duy chiếc tai nghe này là dường như chưa bao giờ rời người.

Địch Lâm nói như thật: “Cậu không hiểu đâu, cái tai nghe này với người ta có ý nghĩa đặc biệt đó.”

Quách Lâm An không đầu không đuôi xen ngang: “Ý nghĩa gì?”

“Trai thẳng thì sao hiểu được.” Địch Lâm mất kiên nhẫn phất tay.

Tạ Mạnh kết thúc buổi học với Hứa Thiệu Hoà sớm hơn mọi hôm, cậu nhóc tiến cậu về, một đường đều không ngừng tám chuyện: “Anh không ở trường nữa? Ở chung với bạn gái à?”

Tạ Mạnh bất đắc dĩ nói: “Đã bảo là con trai rồi mà.”

Hứa Thiệu Hoà thẳng thừng: “Lẽ nào là đồng tính luyến ái?”

Tạ Mạnh: “...”

Hứa Thiệu Hoà: “Anh đừng tưởng em không biết, lớp em nhiều hủ nữ lắm, toàn nói cái gì mà bạn gay với cp gì đâu.”

“Học hành tử tế vào.” Tạ Mạnh đành phải nói, “Đừng quan tâm mấy chuyện linh tinh.”

Hứa Thiệu Hoà nghe lời ừ một tiếng, cậu nhóc lại hỏi: “Em có thể đến nhà anh chơi không?”

Tạ Mạnh cứng họng một lát: “Em muốn chơi cái gì?”

“Đều là con trai cả.” Hứa Thiệu Hoà không để ý lắm, “Đánh bài chẳng hạn, gì cũng được.”

Tạ Mạnh đau đầu: “Em hiện tại học hành cho tử tế đi, chẳng phải muốn thi Trung học của trường Thanh Hoa sao?”

Hứa Thiệu Hoà bữu môi: “Không vui gì cả, Mạnh Mạnh anh cứ như ông già ấy.”

Tạ Mạnh: “...”

Hứa Thiệu Hoà: “Bạn gái anh nhất định không chịu nổi anh, ít nói lại chẳng thú vị gì hết.”

Trương Giang Giang cùng Hàn Đông mang đồ nấu lẩu đến ăn mừng tân gia, Tạ Mạnh không ở nhà, Quý Khâm Dương cũng không định nấu ăn, cả đám trước hết đun nước lẩu, rửa rau dưa, ngâm miến.

Lúc Tạ Mạnh về, ba kẻ trong phòng khách đã chuẩn bị sẵn sàng chờ ăn.

“Sao không xào rau?” Tạ Mạnh cười cởi khăn quàng cổ.

Trương Giang Giang bật dậy tố cáo: “Đẹp trai hạng nhất không chịu xào!”

Quý Khâm Dương liếc xéo gã một cái: “Tôi xào cậu rửa bát nhé?”

Trương Giang Giang vừa nghe phải rửa bát liền im lặng, Hàn Đông đưa cho Tạ Mạnh đôi đũa và nước sốt, bốn người vây quanh bếp điện nhúng đồ ăn.

Quý Khâm Dương tạm thời định ra kế hoạch hợp tác nửa năm với Tiền Mạch, hẳn làm việc trong hậu trường, phụ trách sáng tác ca khúc, lấy danh nghĩa cá nhân, có điều mỗi concert chỉ có thể lấy hai phần tiền. Chi tiêu hàng ngày cùng phí tổn cho các nhạc phẩm hồng, tiền thuê nhà gom lại vẫn khá khó khăn.

“Chuyện gửi bài cho công ti giải trí thì sao?” Hàn Đông hỏi.

Quý Khâm Dương: “Mấy công ti lớn căn bản không hồi âm, công ti nhỏ thì ngược lại có vài chỗ, nhưng xem ý nghe chừng muốn phải bán đứt.”

Trương Giang Giang miệng nhét đầy súp lơ, trông như một con hamster: “Bán đứt nghĩa là gì...”

Tạ Mạnh nhú mày: “Lấy ca khúc của mình cho người khác sao?”

Hàn Đông: “Cũng không đơn giản như vậy, kiểu như sáng tác hộ ấy, trực tiếp đổi tên người sáng tác thành tên ca sĩ, bài hát nổi thì ca sĩ cũng nổi theo.”

Quý Khâm Dương không lên tiếng, đưa đũa gấp thịch vào bát Tạ Mạnh.

Trương Giang Giang nhìn hấn một cái, nuốt xuống mớ súp lơ trong miệng, lựa lời nói: “Không thì đẹp trai hạng nhất cậu tự mình hát luôn đi, tham gia chương trình tài năng cũng được, nhất định sẽ nổi mà.”

Quý Khâm Dương cười mắng một câu: “Ăn cơm của cậu đi.”

Ăn xong lẩu lại ăn hoa quả, bát dưa nồi niêu bỏ trên bàn cũng chẳng ai quan tâm. Cuối cùng Tạ Mạnh thật sự không nhìn nổi, một mình bê vào bếp rửa sạch, Quý Khâm Dương tựa vào cửa bếp nhìn bóng lưng cậu.

Tạ Mạnh lúc phát hiện ra hấn cũng không mấy kinh ngạc.

“Muốn đến giúp sao?” Tạ Mạnh lau bát hỏi.

Quý Khâm Dương cười cười: “Em cho giúp không?”

Từ sau mấy lần nhìn thấy Quý Khâm Dương luyện đàn, Tạ Mạnh bắt đầu vô tình hữu ý không cho đối phương làm việc nhà, từ sáng sớm giặt quần áo cho đến nấu cơm đun nước rửa bát đều do Tạ Mạnh một mình ôm hết.

“Sắp xong rồi.” Tạ Mạnh dùng khăn lau sạch nước trên bề rửa, đột nhiên nói, “Ý của Trương Giang Giang anh thấy thế nào?”

Quý Khâm Dương giả ngu: “Ý gì cơ?”

Tạ Mạnh xoay người, ngẫm nghĩ nói: “Ra mắt làm ca sĩ? Em không biết người trong ngành nói thế nào...”

“Làm nghệ sĩ.” Quý Khâm Dương nói thay cậu, hấn trở tay khoá cửa bếp, đi đến trước mặt Tạ Mạnh, hai tay chống trên mặt bàn đem người kia vây vào giữa. Tạ Mạnh bị hấn làm cho thân người hơi ngã ra sau.

“...” Tạ Mạnh thở dài, “Em không có ý đó.”

Quý Khâm Dương: “Anh cũng đâu có ý đó.” Hấn một lời hai nghĩa nói.

Tạ Mạnh nhìn hấn.

Trong bếp, ánh sáng từ ngọn đèn vàng làm nổi bật gương mặt Quý Khâm Dương đẹp không tì vết, Tạ Mạnh có đôi lúc tưởng tượng, gương mặt ấy xuất hiện trong ống kính, trong TV, trong video, liệu sẽ có bộ dáng thế nào.

Bởi quá ưa nhìn, nên chỉ sợ khi bị thật nhiều người nhìn thấy, sẽ sinh hờn ghen. Nhưng nếu giấu đi, lại lo

được lo mất mà cảm thấy đáng tiếc.

Hàn Đông đứng bên ngoài gõ cửa: “Bọn tôi về đây.”

Trương Giang Giang còn muốn vào trong: “Các cậu đang làm gì đó?”

Quý Khâm Dương ngoảnh đầu lại nói một câu: “Không làm gì hết, các cậu cứ đi trước đi.”

Hình như Hàn Đông nói với Trương Giang Giang câu gì đó, hai người nói tạm biệt, một lát sau liền nghe thấy tiếng đóng cửa.

Quý Khâm Dương thở phào một hơi: “Rốt cuộc cũng đi rồi...”

Tạ Mạnh đẩy hần: “Ra nào, ra ngoài đi tắm.”

Quý Khâm Dương cúi đầu: “Cùng tắm hả?”

“...” Tạ Mạnh vươn tay trực tiếp đẩy mặt hần.

Quen nhau lâu như vậy, chưa kể còn là nam sinh tràn trề tình lực, từ sau khi sống chung, tối đến hai người đều không yên tĩnh ngủ qua giấc. Song không biết vì cớ gì, Quý Khâm Dương vẫn luôn chưa từng làm đến bước cuối cùng.

Hần không đề cập, Tạ Mạnh cũng chẳng nhắc đến. Vẫn dĩ tưởng rằng hôm nay tắm xong cũng sẽ như mọi hôm, dùng miệng dùng tay hoặc làm vài chuyện tương tự.

...Cho đến khi bị người ta đặt dưới thân, Tạ Mạnh còn chưa thật sự phản ứng kịp.

“Anh chuẩn bị cả rồi.” Quý Khâm Dương đột nhiên ghé sát tai cậu, thấp giọng nói.

“?” Tạ Mạnh thấy hần vươn tay mở ngăn kéo bên giường lục tìm chốc lát, lấy ra một chiếc lọ nhỏ màu xanh da trời.

“Mấy hôm trước hết hàng, nghe nói là chiết xuất từ tinh dầu.” Quý Khâm Dương bắt đầu hôn lên toàn thân Tạ Mạnh như thường ngày, hần rất tỉ mỉ, ngay cả đầu ngón chân cũng không bỏ sót.

Tạ Mạnh: “...Sao anh biết mà mua thứ này?”

Quý Khâm Dương nghiêm túc nói: “Trên mạng nói dùng tinh dầu sẽ bôi trơn tốt hơn.”

Tạ Mạnh thật sự không biết nên nói gì, cả người cậu bị Quý Khâm Dương hôn đến phát nóng, có chút khó nhịn vươn tay ôm lấy cổ đối phương.

Quý Khâm Dương lấy gối kê dưới thắt lưng Tạ Mạnh, hấn sơ dầu bôi trơn không đủ nên đổ rất nhiều lên tay, đầu tiên đưa ngón tay đến gần hậu huyệt chậm rãi vẽ tròn, sau đấy thử đem một ngón tay nhẹ nhàng len vào. Toàn bộ quá trình hấn đều cẩn thận quan sát nét mặt Tạ Mạnh, chỉ cần đối phương lộ ra một chút khó chịu, hấn sẽ lập tức dừng lại ngay.

“Được rồi...” Tạ Mạnh là người đầu tiên không nhịn được, cậu bảo Quý Khâm Dương tiến vào.

“Sẽ đau đấy.” Quý Khâm Dương cười, hấn nhấn nhịn cũng rất khó khăn, thậm chí còn chẳng rõ rốt cuộc tại sao mình phải nhấn nhịn nữa, nhưng vì cố chấp muốn Tạ Mạnh thoải mái, hấn muốn sát nhập lúc đối phương còn cương. Thứ cảm giác này, ngấm lại, so với việc chính bản thân bản tinh lúc đạt cao trào còn khiến người ta hưng phấn hơn.

Lúc Quý Khâm Dương len dương vật vào, Tạ Mạnh không nhịn được rên lên một tiếng, cậu vội che miệng, lại bị đối phương nhắc hông lên, ép nhìn thẳng vào nơi hai người đang kết hợp. Tạ Mạnh muốn quay mặt đi, song Quý Khâm Dương nào cho.

“Xem anh làm em này.” Quý Khâm Dương bắt đầu chuyển động, mỗi lần hấn rút ra đẩy vào, động tác đều vô cùng ổn định từ tốn, ánh mắt ghim thẳng vào Tạ Mạnh mang theo nhiệt độ nóng bỏng nói không nên lời. Tạ Mạnh trong toàn bộ quá trình vẫn luôn cương cứng, phía trước không ngừng có tinh dịch rỉ ra.

Cậu cảm thấy thật tội nhục, nhưng lại chẳng thể khống chế được, xấu hổ đến nổi khoé mắt nóng bừng.

Quý Khâm Dương cúi đầu hôn lên trán nam sinh, sau đó là đôi mắt, chiếc mũi, cuối cùng dừng lại bên môi.

Lâu rất lâu, Quý Khâm Dương hôn Tạ Mạnh thật sâu, thật sâu.

Đêm ấy hai người làm rất nhiều lần, trong cả quá trình Quý Khâm Dương vẫn chưa từng bắn, đến cuối cùng hấn đem Tạ Mạnh ôm ngồi trên chân, làm cậu từ dưới lên trên, đến khi Tạ Mạnh cầu xin không ngừng mới chịu buông tha đối phương.

Vì quá mệt nên sau đó, Tạ Mạnh rất nhanh đã ngủ say. Quý Khâm Dương vứt bao cao su đi nhưng còn chưa muốn bắn, cuối cùng liền duy trì trạng thái cương cứng không tự nhiên, ôm Tạ Mạnh ngủ một đêm.

33. Quyển 2 - Chương 33

Sáng sớm Tạ Mạnh mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác thân dưới của Quý Khâm Dương nhồn nhộn phía sau mình, hình như phát hiện cậu đã tỉnh, đối phương thấp giọng hỏi một câu: “Anh vào nhé?”

Tạ Mạnh hoảng hốt trong chốc lát mới khàn giọng ừ một tiếng.

Quý Khâm Dương thoa không ít dầu bôi trơn gần hậu huyết của cậu, lần này tiến vào rất thuận lợi, cảm giác khi đỉnh dương vật chạm đến tuyến tiền liệt so với tối qua còn rõ nét hơn. Đưa đẩy không lâu sau thì Tạ Mạnh chẳng chống đỡ được thêm, phía trước cậu thật sự không bắn ra được thứ gì nữa, chỉ có thể mơ hồ lên tiếng: “Đủ rồi...”

Quý Khâm Dương ngừng động tác, tiếng thở hắt hỏn hển, hắt ôm thật chặt Tạ Mạnh cắn lên gáy cậu, bắn xong hồi lâu mới rút dương vật ra. Lúc tháo bao cao su, bên trong toàn bộ đều là tinh dịch.

Tạ Mạnh lầm bầm: “Buổi chiều còn có tiết nữa...”

Quý Khâm Dương: “Xin nghỉ đi.”

Tạ Mạnh: “Để ngủ bù hả?”

“Ngủ không thì phí quá.” Quý Khâm Dương cười cười, hắt còn đang lưu lại dấu hôn trên hông Tạ Mạnh, tựa như tạo nên một bức tranh hoa.

Hai người cùng tắm, cùng sấy tóc cho nhau. Lúc soi gương cạo râu, Tạ Mạnh không cẩn thận làm xước một chút da, Quý Khâm Dương trông thấy liền kéo cậu lên liếm miệng vết thương.

Tạ Mạnh xin nghỉ tiết học buổi chiều, cùng Quý Khâm Dương ngồi trong phòng nhạc sáng tác. Một bài còn chưa viết xong, hai người đã đứng khỏi ghế, Quý Khâm Dương đặt Tạ Mạnh trên đàn điện tử rồi làm cậu, thỉnh thoảng phím đàn bị đè xuống sẽ phát ra tiếng nhạc lỗi, hai người đều nhin không được phì cười.

Cuối cùng Quý Khâm Dương làm mệt, lấy chăn đắp cho Tạ Mạnh, bản thân thì cởi trần ngồi trên ghế đàn viết nốt bản nhạc còn dở dang.

Bắc Kinh đầu tháng năm, chạng vạng hanh khô mà thoáng mát. Hoàng hôn rót ánh tà dương từ mái hiên xuống bậc cửa sổ, Tạ Mạnh nằm trên sofa nghe Quý Khâm Dương ngâm nga những ca từ lạ lẫm, mắt nhắm nghiền mơ mơ màng màng lim dim.

Trong lúc mê mê tỉnh tỉnh, Tạ Mạnh hé mắt sẽ có thể nhìn thấy bóng dáng Quý Khâm Dương, dường như vì thế mà thời gian ở chung trở nên trân quý hơn.

Thời gian hợp tác rất nhanh đã qua hai tháng, không phải ca khúc nào Quý Khâm Dương viết Tiền Mạch cũng ưng, bình thường yêu cầu của cậu ta đều rất rối rắm, vừa muốn bài này, lại vừa không bỏ được bài kia.

Quý Khâm Dương cảm thấy cậu ta quá khó chiều: “Giọng cậu căn bản không hợp hát mấy bài này.”

Tiền Mạch buồn bực: “Vậy cậu còn viết ra làm gì?”

“Tự mình hát chơi thôi.” Quý Khâm Dương biếng nhác gác chân lên nắp đàn, hần xoay cây bút trong tay, chọn ra mấy bài vừa ý đưa cho Tiền Mạch, “Concert tháng sau các cậu hát mấy bài này đi, tập luyện cho tốt vào.”

Tiền Mạch: “Cậu thật sự không định gia nhập à?”

“Tạm thời thì không.” Quý Khâm Dương nhìn đồng hồ điện thoại chuẩn bị đi đón Tạ Mạnh, “Đạo này không thiếu tiền lắm.”

Tiền Mạch nâng cằm nhìn hần: “Trong mắt cậu lúc nào cũng chỉ có tiền thế, không thấy tầm thường à?”

“Tầm thường vậy đấy.” Quý Khâm Dương đeo tai nghe lên, “Tôi phải nuôi gia đình sống qua ngày, không có tiền sao được.”

Còn vài ngày nữa là kết thúc nửa học kì cuối của năm nhất, Bắc Kinh cũng chính thức vào hè, có điều so với với Tô Châu muôn phần nóng nực hơn, khí hậu như vậy với Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương mà nói cũng rất thoải mái. Trương Giang Giang cùng Hàn Đông đã đặt trước vé khứ hồi, Tạ Mạnh lên nhóm wechat cùng mọi người chuyện phiếm.

Tề Phi: “Cậu với anh Dương không về sao?”

Tạ Mạnh: “Ừ, mấy ngày nữa Mayday sẽ tổ chức concert.”

Trương Giang Giang: “Tớ cũng thích Mayday! Biết thế đợi mấy hôm nữa hăng đặt vé!”

Hàn Đông: “Cậu thì có gì mà không thích chứ... Trác Tiểu Viễn đâu?”

Tạ Mạnh lúc này mới phát hiện Trác Tiểu Viễn vẫn chẳng thấy tăm hơi, cậu vừa định inbox đối phương, liền trông thấy Trác Tiểu Viễn gửi một tin nhắn vào nhóm: “Tôi đang trong viện với Cận Cận, mấy ngày nữa chắc sẽ đến Bắc Kinh.”

Tạ Mạnh cau mày dừng bước, Quý Khâm Dương đi cạnh cậu ngó đầu liếc qua: “Sao thế?”

Tạ Mạnh bảo hấn tự mình nhìn, Quý Khâm Dương mặt không đổi sắc gạt xem lịch sử trò chuyện, sau đó lấy điện thoại của mình ra gọi cho Trác Tiểu Viễn.

“Được... Để tôi nhắn địa chỉ cho cậu.” Quý Khâm Dương giữ chặt tay Tạ Mạnh, “Đừng quan tâm gì cả, chỗ ở không cần phải lo.”

Trác Tiểu Viễn bên kia đầu dây đường như nói câu gì đó.

Quý Khâm Dương cười cười: “Cần gì khách sáo thế, cúp đây.”

Tạ Mạnh thẳng thốt: “Cận Cận em ấy...”

“Không có việc gì.” Quý Khâm Dương néo néo lòng bàn tay cậu, “Không có việc gì đâu.”

Xế chiều ngày Trác Tiểu Viễn đến, Bắc Kinh mới kết thúc trận mưa tầm tã, Quý Khâm Dương mượn xe của band Tiền Mạch đi đón hai anh em. Cô nhóc mệt mỏi dựa lên vai Trác Tiểu Viễn, lúc trông thấy Quý Khâm Dương thì mỉm cười: “Anh Khâm Dương.”

Tạ Mạnh ôm cô nhóc vào lòng mới nhận ra trọng lượng nhẹ tới dọa người. Hành lí của Trác Tiểu Viễn được Quý Khâm Dương cất lên xe, khuôn mặt gã trông thật mệt mỏi.

“Đi đâu trước đây?” Tiền Mạch lái xe hỏi.

Trác Tiểu Viễn nói: “Trước đến bệnh viện đã, tôi đã hẹn thầy thuốc rồi, chỉ sợ muộn thôi.”

Tiền Mạch gạt đầu, không hỏi linh tinh liền khởi động xe. Dọc đường tất cả mọi người đều im lặng, chỉ thi thoảng Trác Tiểu Viễn thấp giọng hỏi em gái có muốn uống nước hay không.

Trác Cận Cận ngồi trong lòng Tạ Mạnh, cô nhóc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đột nhiên hỏi: “Chúng ta đang đến Trường Thành sao?”

“Hôm nay chưa đi được.” Tạ Mạnh dỗ cô nhóc, “Trước phải đi khám bệnh đã.”

Cô nhóc ngoan ngoãn gật gật đầu.

Quý Khâm Dương xoa đầu cô nhóc.

Đến bệnh viện, đăng ký, kiểm tra, nhập viện, Trác Tiểu Viễn đứng trong hành lang nói chuyện với bác sĩ xong, sắc mặt vẫn không dịu đi chút nào. Tiền Mạch mua cơm tối và nước, lại không có ai ăn.

Trác Cận Cận đã ngủ, cô nhóc đội mũ, vì bộ đồ bệnh nhân quá rộng mà nhìn thân thể có vẻ gầy đến tong teo.

“Đêm nay tôi ở lại trông nó.” Trác Tiểu Viễn bước tới, bảo, “Các cậu về trước đi.”

Tạ Mạnh: “Bác sĩ nói thế nào?”

Trác Tiểu Viễn không nói gì, chỉ lắc nhẹ đầu.

Quý Khâm Dương hỏi gã: “Cậu mang đủ tiền không?”

“Đủ, tiền trả hoá trị đều mang đủ.” Trác Tiểu Viễn vẻ mặt không muốn nói nhiều, lặp lại, “Các cậu về trước đi.”

Quý Khâm Dương không nói thêm gì nữa, hẩn lấy trong túi ra một chiếc thẻ đưa cho đối phương, “Mật mã là sinh nhật của Cận Cận, nếu không đủ thì cậu dùng đi.”

Trác Tiểu Viễn hé miệng, không nhận lấy, Quý Khâm Dương đành nhét vào túi áo gã: “Đừng gắng sức quá, ngày mai tôi với Tạ Mạnh đến thay cho cậu.”

Quý Khâm Dương cùng Tiền Mạch tựa vào xe chờ Tạ Mạnh nói chuyện với Trác Tiểu Viễn. Tiền Mạch lấy ra một điều thuốc châm lửa, hút vài hơi liền dụi tắt. Cậu ta là ca sĩ, bình thường vẫn rất chú ý bảo vệ cổ họng mình.

“Trong thẻ kia có bao nhiêu?” Tiền Mạch đột nhiên hỏi, “Tháng sau cậu phải trả tiền nhà nữa mà.”

Quý Khâm Dương thần nhiên nói: “Tôi khác có cách.”

Tiền Mạch hừ một tiếng: “Concert tiếp theo của chúng ta phải chờ ít nhất hai tháng nữa, cậu chờ được không?”

Quý Khâm Dương nhìn cậu ta một cái, Tiền Mạch nhú mày: “Đối tượng của cậu có tiền hả?”

“Không cần cậu lo.” Quý Khâm Dương trông thấy Tạ Mạnh đi ra, liền làm động tác chúng-ta-dừng-ở-đây, “Đừng nói nữa.”

Tiền Mạch nhún vai, cậu ta mở cửa xe ra ngồi vào ghế lái.

Đến khuya Trác Tiểu Viễn mới ăn cơm trong cặp lồng mà Tiền Mạch mua. Gã đi lấy nước ấm, lúc trở về

Trác Cận Cận vẫn đang ngủ yên, gã ngồi bên giường cô nhóc một lát, vươn tay, thật cẩn thận vuốt ve cánh tay gầy yếu tái nhợt của em gái.

“Cháu ra ngoài một lát.” Trác Tiểu Viễn nhẹ giọng nói với người phụ nữ trung niên giường bên, “Giúp cháu nhìn em một chút ạ.”

Người phụ nữ trung niên cười rất nhiệt tình: “Không thành vấn đề, cháu cứ đi đi.”

Trác Tiểu Viễn nói cảm ơn, một mình ra khỏi phòng bệnh, đi đến giữa vườn hoa bên ngoài. Gã đứng trước cửa sổ phía giường bệnh em gái một lát, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống nền xi măng.

Trác Tiểu Viễn châm cho mình điều thuốc. Gã hút rất nhanh, chẳng lâu sau đã chỉ còn lại đầu lọc, lúc chuẩn bị châm điều thứ hai chợt gã phát hiện hộp thuốc đã trống không.

“...” Trác Tiểu Viễn cười khổ vo hộp thuốc lá thành một nắm tròn trong tay. Gã ngẩng đầu, lại cúi xuống, lát sau vươn tay bưng kín tầm mắt.

34. Quyển 2 - Chương 34

“Nếu như không tìm được tuỷ phù hợp, thân thể em gái cậu hẳn sẽ không gắng gượng được lâu nữa, vẫn nên chuẩn bị tâm lí thì hơn.” Bác sĩ nhích mắt, không cảm xúc nhìn nam sinh trước mặt, “Bố mẹ cậu thật sự không đến kị sao?”

Trác Tiểu Viễn: “Không phải không đến kị, mà là sẽ không đến.”

Bác sĩ dường như đã đoán trước tình huống này, cũng không hỏi nhiều: “Trong khoảng thời gian cuối cùng này, nếu không muốn em gái chịu khổ thì trước hết nên dừng hoá trị lại. Trẻ con mà, thân thể không chịu nổi đau đớn đâu.”

Khi Trác Tiểu Viễn trở lại phòng bệnh, Tạ Mạnh đang gọt hoa quả. Trác Cận Cận hiện tại, thời gian ngủ so với lúc tỉnh táo đều dài hơn, cô nhóc lặng yên nằm ngủ, túi nước muối chan bóng râm lên đôi gò má yếu gầy.

Tạ Mạnh đưa khay hoa quả cho gã: “Bác sĩ nói gì?”

Trác Tiểu Viễn ngồi xuống, gã nắm tay Trác Cận Cận, nhẹ nhàng siết lấy.

“Tạm thời dừng hoá trị lại.” Trác Tiểu Viễn thản nhiên.

Tạ Mạnh nhú mảy: “Không đủ tiền ư?”

Trác Tiểu Viễn lắc đầu: “Tiền Quý Khâm Dương đưa vẫn còn thừa, yên tâm đi.”

Tạ Mạnh vẫn rất lo lắng: “Hay là liên lạc với Hàn Đông vay một ít.”

Trác Tiểu Viễn: “Tôi tới đây chi phí đều do cậu ta lo, bác sĩ ở bệnh viện này cũng là cậu ta liên hệ, đã làm phiền đại thiếu gia cậu ta lắm rồi.”

Tạ Mạnh thật sự không biết nên nói gì.

Trác Tiểu Viễn tiếp lời: “Lúc ở Tô Châu, nhà Tề Phi với Trương Giang Giang cũng đã cho không ít tiền rồi, còn chưa cả dùng đến ấy, tôi không muốn nợ nần chồng chất đâu.”

Tạ Mạnh: “Bố mẹ cậu...”

Trác Tiểu Viễn đột nhiên bật cười, gã nhìn Tạ Mạnh, nói: “Cận Cận không phải con ruột của nhà tôi.”

Bố mẹ đều là nông dân, học vấn bằng không, xuân hạ cây cày, đông đến lại sang nơi khác làm thuê, tuổi thơ của Trác Tiểu Viễn thứ nhiều nhất chính là ruộng đồng mênh mông vượt tầm mắt. Tháng năm tháng sáu, nhà nhà trồng sơn trà, ngày bé thân thể gã không tốt, chẳng thể giống những đứa trẻ khác đi trèo cây hái trộm quả ăn.

Sau đấy trong nhà người họ hàng xa sinh được cô con gái, bố mẹ mê tín, bèn xin về “xung hỉ” cho Trác Tiểu Viễn sức khoẻ vốn kém, từ đó liền có Trác Cận Cận.

Năm ấy, Trác Tiểu Viễn tám tuổi, Trác Cận Cận chỉ mới lên hai.

Ban đầu gã cũng không thích cô em này lắm, vừa gầy gò lại chơi không vui, chưa kể còn nhát gan, ngoài bám người ra thì ham ăn ham uống chẳng ra làm sao. Nhưng Trác Cận Cận lại rất thích gã. Vì thân thể không tốt, không thể theo bọn trẻ con ra ngoài chơi, vậy nên trừ lúc đến trường, đa số thời gian trong nhà chỉ có Trác Tiểu Viễn và cô em gái mà gã không ưa này.

Trác Tiểu Viễn làm bài tập, Trác Cận Cận liền ở cạnh xếp gõ. Đồ chơi của cô nhóc đều là đồ mà Trác Tiểu Viễn chơi hồi bé để lại, quần áo cũng thế, lúc để tóc ngắn nhìn vào còn chẳng phân biệt được là con gái hay con trai.

“Chỗ đó không phải xếp vậy đâu.” Trác Tiểu Viễn làm xong bài tập thì xem Trác Cận Cận xếp toà nhà chọc trời, ngày bé gã chơi trò này rất nhiều lần, dù có nhắm mắt lại cũng có thể xếp được ngon lành.

Trác Cận Cận ngẩng đầu nhìn gã, sau đó toe toét cười gọi “ăn hai”.

Trác Tiểu Viễn mất kiên nhẫn giúp cô nhóc xếp xong toà nhà chọc trời, Trác Cận Cận ngồi trong lòng gã quan sát rất nghiêm túc.

Cả một buổi chiều hai người xếp từ nhà chọc trời, cầu chọc trời cho đến đủ các loại chọc trời khác... Dù sao đều là một chuỗi, Trác Tiểu Viễn giúp Trác Cận Cận cũng coi như nhớ lại tuổi thơ một lần.

“Chơi vui không?” Gã hỏi em mình.

Trác Cận Cận gật đầu thật mạnh: “Chơi rất vui.”

Trác Tiểu Viễn xoa đầu cô nhóc, cảm thấy bản thân bắt đầu hơi thích cô em này rồi.

Có lẽ “xung hỉ” trong truyền thuyết thực sự cũng có chỗ hữu dụng, Trác Cận Cận đến được hai năm, thân thể Trác Tiểu Viễn quả thật tốt dần. Khi đó gã đang học năm tư Tiểu học, cho dù sức khoẻ tốt lên, cũng vì nhập hội với bọn con trai quá muộn, ngược lại bạn bè rất ít.

Ngày ngày nam sinh vẫn đi học rồi tan học, một đường đi hai lần. Trác Cận Cận khi ấy đều sẽ ngồi trên bậc thang ở cổng đợi gã, xa xa trông thấy Trác Tiểu Viễn thì sẽ chạy tới, miệng không ngừng gọi anh hai.

Tháng năm tháng sáu sơn trà lại chín, những lúc làm bài tập, Trác Tiểu Viễn đều nhịn không được phóng mắt ra ngoài cửa sổ mấy lần. Trác Cận Cận ngồi viết viết vẽ vẽ trên tờ nháp anh mình bỏ đi, cô nhóc nghiêng đầu nhìn Trác Tiểu Viễn.

“Để em đi hái cho anh nha.” Trác Cận Cận nói.

Trác Tiểu Viễn: “Thôi đi, tự anh mày khác hái.”

Trác Cận Cận bĩu môi: “Tuần trước vừa cảm mạo ho khan xong, đừng có lộn xộn.”

Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mỗi lần sức khoẻ Trác Tiểu Viễn không tốt, cha mẹ đều sẽ giận chó đánh mèo em gái gã, tuy rằng không đến mức đánh mắng, nhưng sắc mặt trưng ra đều cực kì khó coi.

“Đừng để ý đến họ.” Trác Tiểu Viễn không mấy vui vẻ nói, “Sau này anh mang mày ra ngoài ỏ.”

Trác Cận Cận mỉm cười, cô nhóc bỏ bút xuống, chạy ra sân, động tác linh hoạt trèo lên cây sơn trà, lựa lựa chọn chọn hái được rất nhiều, đem đến trước mặt Trác Tiểu Viễn: “Em hái sơn trà cho anh này.” Cô nhóc bảo.

Lúc Trác Cận Cận lên bảy, một lần trong đại hội thể dục thể thao ở trường Tiểu học đã ngã xỉu trước đài chủ tịch. Ban đầu bố mẹ còn rất quan tâm, mấy bệnh viện khá lớn ở Tô Châu đều đến khám một lần, tới khi nghe được chẩn đoán chính xác lại chỉ im lặng không nói lời nào.

Trác Tiểu Viễn trước đó chưa từng nghe qua loại bệnh thiếu máu do cản trở tái sinh này. Trong ấn tượng gã, thân thể không tốt chỉ cần từ từ lớn lên đều sẽ khoẻ lại. Thế nên bấy giờ khi nghe người lớn nói em gái có thể sẽ chết, gã còn cảm thấy thật buồn cười.

“Còn nhỏ vậy mà, nghe nói được nhận về để xung hỉ... Chẳng trách.”

“Còn không phải sao, anh trai khoẻ lên, em gái liền... Chắc chắc, công nhận linh thật.”

Trong một khoảng thời gian rất dài, Trác Tiểu Viễn nghe được nhiều nhất chính là mấy lời này của những người đồng hương. Gã công em gái mình, tựa như một chiếc bóng cô độc, mặt vô cảm đứng dưới gốc cây sơn trà trong sân.

Trác Cận Cận ghé vào lưng gã, nhỏ giọng hỏi: “Anh hai muốn ăn sơn trà à?”

Trác Tiểu Viễn lắc đầu: “Không ăn.”

Gã quay đầu lại hỏi em gái: “Cận Cận muốn ăn không?”

Trác Cận Cận ngẫm nghĩ: “Không ăn đâu.”

Trác Tiểu Viễn thật cẩn thận thả cô nhóc xuống, xắn tay áo lên, lại ngồi xổm xuống xắn ống quần: “Ngồi đây đợi anh.”

Trác Cận Cận khần trương ngẩng đầu lên, cô nhóc nhìn Trác Tiểu Viễn không thành thạo trèo lên cây. Có chạc cây vươn ra xoẹt qua mặt gã, Trác Tiểu Viễn hoàn toàn ngây kệ, toàn tâm toàn ý hái thật nhiều quả sơn trà.

Gã chọn ra vài quả to nhất, bóc vỏ đưa tới bên miệng Trác Cận Cận: “Ăn đi.”

Cô nhóc há miệng, vô cùng vui vẻ cười ăn.

Lúc Trác Tiểu Viễn lên cấp hai, Trác Cận Cận bắt đầu làm hoá trị. Ban đầu bố mẹ còn xoay được tiền, dần dần bắt đầu lực bất tòng tâm, thời gian ra ngoài làm thuê ngày càng lâu, trong nhà chỉ còn lại hai đứa nhóc.

Trác Tiểu Viễn vừa đi học, vừa chăm sóc Trác Cận Cận đang tạm thời nghỉ học ở nhà. Từ ban đầu một

đường hai lần đi, dần trở thành một đường ba lần đi.

Mà như thế kì tích, Trác Tiểu Viễn rốt cuộc không còn sinh bệnh nữa.

Tô Châu vào đông, tối trời lạnh cắt da, gã vì muốn tiết kiệm tiền xe buýt mà cởi áo măng tô khoác lên người cô em vừa mới làm hoá trị xong của mình, một đường công cô nhóc về nhà.

Trác Cận Cận trên lưng gã đau đến nỗi ngủ không được, lại rất hiểu chuyện không khóc không quấy, hai anh em nói chuyện để rời lực chú ý đi.

“Hôm nay tốn bao nhiêu tiền vậy?” Tuy chỉ mới mười tuổi, Trác Cận Cận cũng đã có khái niệm cơ bản nhất về tiền bạc.

“Không nhiều lắm.” Trác Tiểu Viễn giơ đầu ngón tay ra tính toán, “Tối nay có thể mua cho Cận Cận một bát hoành thánh.”

Cô nhóc trên lưng gã lắc đầu: “Em không ăn đâu, anh ăn đi.”

Trác Tiểu Viễn đỡ mộng cô nhóc xóc lên, đi lòng vòng tại chỗ: “Cơm tối anh mày ăn nhiều lắm, xem này, còn khoẻ kinh lên được.”

Trác Cận Cận bị chọc cười thành tiếng.

Vì vấn đề tiền bạc nên việc làm hoá trị của Trác Cận Cận vẫn luôn gián đoạn, Trác Tiểu Viễn thì bắt đầu tìm hiểu các phương pháp trị bệnh máu trắng. Sau khi tốt nghiệp Trung học gã đi tìm bố mẹ ruột của Trác Cận Cận, muốn bọn họ đi làm xét nghiệm tủy. Kết quả đi tàu cả một đêm, hôm sau lại bị nhốt ngoài cửa, đối phương ngay cả gặp cũng không chịu gặp gã.

“Chúng tôi sinh sống cũng không dễ dàng.” Cuối cùng đôi vợ chồng nông thôn bị Trác Tiểu Viễn hung hãn phá cửa khiến cho sợ hãi, cùng nhau quỳ trên đất dập đầu với gã, “Trên có mẹ già dưới có con nhỏ... Đứa bé kia cứ coi như chúng tôi chưa từng sinh ra đi.”

Trác Tiểu Viễn hai mắt đỏ ngầu, hấn kéo áo người chồng dậy, nghiến răng kèn kẹt lại không nói được một chữ nào.

Khi ấy, Trác Tiểu Viễn mới hiểu được, hoá ra trên thế giới này thật sự sẽ có chuyện tàn nhẫn đến mức bản thân cũng không tài nào tưởng tượng nổi.

Thứ gọi là bố mẹ không nhận con ruột, thứ gọi là thấy chết không cứu.

Hoá ra cũng chẳng ngạc nhiên là bao.

Cuối cùng, trong một lần Trác Cận Cận làm xong hoá trị ở Tô Châu, bố mẹ cùng nói chuyện với Trác Tiểu Viễn.

Gương mặt mẹ già nua đầy tràn nỗi buồn: “Bố mẹ thật sự không xoay nổi nữa... Bác sĩ cũng nói là không còn hi vọng gì rồi, con xem...”

Trác Tiểu Viễn ngắt lời bà: “Mẹ muốn Cận Cận chết ư?”

Bà hé miệng, vươn tay chậm rãi che mặt.

Trác Tiểu Viễn bình tĩnh nhìn bà: “Hồi bé thân thể con không tốt, bố mẹ nuôi em xung hỉ cho con, em nhận bệnh thay con, là em gái của con.”

“Nếu Cận Cận chết.” Trác Tiểu Viễn chậm rãi nói, “Thì đây chính là tội nghiệt của con, cả đời con sẽ không trong sạch được.”

Sau khi dự tính thời gian đi Bắc Kinh xong, Hàn Đông đến gặp Trác Tiểu Viễn một lần.

“Tôi tìm giúp cậu chuyên gia trong lĩnh vực này.” Hàn Đông đưa cho Trác Tiểu Viễn danh thiếp của bác sĩ, “Tiền cũng giúp cậu thanh toán rồi, chỗ này có một ít, là Trương Giang Giang và Tề Phi góp cho cậu, cậu mang theo đi.”

Trác Tiểu Viễn cau mày, gõ đóng cửa phòng Trác Cận Cận lại, ngồi trong phòng khách lặng yên hút thuốc.

“Coi như các cậu cho tôi vay.” Cuối cùng Trác Tiểu Viễn nói, “Chờ tôi về sẽ trả lại các cậu.”

Hàn Đông vỗ vai gã: “Tiền không cần trả lại đâu, mang em gái cậu bình an trở về là tốt rồi.”

Trác Tiểu Viễn không nói gì, gã tiễn Hàn Đông ra cửa, ở trong sân ngồi xổm xuống, chậm rãi đem một điếu thuốc hút xong.

“Anh hai?” Trác Cận Cận dụi mắt xuống giường tìm gã.

Trác Tiểu Viễn ơ một tiếng.

Gã đứng lên, chà xát khói thuốc trên tay, ôm em gái vào lòng.

“Ai mới tới vậy?” Trác Cận Cận đặt đầu lên vai Trác Tiểu Viễn hỏi.

Trác Tiểu Viễn cười nói: “Quan Âm nương nương đến.”

Trác Cận Cận lẩm bẩm: “Em không tin.”

“Thật.” Trác Tiểu Viễn hôn trán em mình, “Tất cả mọi người đều lo lắng cho hai anh em mình, thế nên mày nhất định phải khoẻ lại, anh mày sẽ đưa mày đi chơi Trường Thành.”

Trác Cận Cận: “Anh Tạ Mạnh với anh Khâm Dương cũng đi cùng chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Trác Tiểu Viễn ôm chặt em gái mình, “Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

35. Quyển 2 - Chương 35

Sau vài ngày dừng trị liệu, tinh thần Trác Cận Cận rõ ràng tốt hẳn lên. Cuối tháng bảy Hàn Đông và Trương Giang Giang lấy danh nghĩa du lịch lại đến Bắc Kinh, phòng bệnh cô nhóc ngày đêm đều náo nhiệt cực kì.

Đợi đến lúc trời không nóng lắm, Trác Tiểu Viễn rủ mọi người cùng đi Trường Thành.

Hiếm khi nào cuối tuần lại không đông đúc như vậy, cả bọn chọn đi Mộ Điền Cốc[1], Trác Tiểu Viễn ôm Trác Cận Cận leo lên đỉnh núi, Trường Thành sừng sững như cự long ngoạ sơn[2] phơi bày trước mắt, chậm rãi trải dài.

[1] Mộ Điền Cốc (hay Mutianyu): thuộc quận Hoài Nhu. Theo nhiều người nhận xét thì đây là đoạn đẹp nhất của Vạn lí trường thành.

[2] Rồng lớn nằm trên núi.

Trác Cận Cận bám lên bả vai anh trai, cô nhóc mở to mắt, có chút kích động nhồm lên sống lưng gầy yếu.

Trác Tiểu Viễn im lặng ôm cô nhóc.

Trương Giang Giang giơ máy ảnh lên chụp được một bức này. Trong ảnh, Trác Cận Cận ngồi trên cánh tay Trác Tiểu Viễn, nam sinh ngẩng đầu, vẽ mặt dịu dàng nhìn em gái mình.

“Chúng ta leo thêm đoạn nữa đi.” Quý Khâm Dương một tay kéo Tạ Mạnh, một tay khác đưa ra cho Trác Cận Cận, “Muốn xuống đi bộ một lát không?”

Cô nhóc gật mạnh đầu, Trác Tiểu Viễn thật cẩn thận thả cô nhóc xuống đất.

Trác Cận Cận nắm chặt đầu ngón tay Quý Khâm Dương, cô nhóc đi rất chậm, mỗi bước đều đầy tràn sức sống, cô nhóc đi đoạn đường thật dài thật lâu, cuối cùng dưới ánh Mặt Trời cong môi, lộ ra nét cười xán lạn.

“Anh.” Trên đường trở về, Trác Cận Cận dựa lên bờ vai Trác Tiểu Viễn nhẹ giọng nói, “Em đã đến được Trường Thành rồi.”

Trác Tiểu Viễn công cô nhóc, không ngoảnh lại, đáp: “Ừ, Cận Cận thật lợi hại.”

Cô nhóc cười bảo: “Không đến Trường Thành không phải hảo hán.”

Trác Tiểu Viễn: “Cận Cận đã là hảo hán rồi.”

Trác Cận Cận không nói gì nữa. Cô nhóc ôm cổ anh mình, chôn mặt nơi bờ gáy vuốt mồ hôi của Trác Tiểu Viễn.

Có giọt nước rơi xuống mặt đất. Trác Cận Cận đưa tay sờ mặt Trác Tiểu Viễn, nam sinh liền né tránh.

“Đừng động.” Trác Tiểu Viễn khàn giọng lên tiếng, “Toàn là mồ hôi, chẳng sạch chút nào.”

Trác Cận Cận ghé sát bên tai Trác Tiểu Viễn, cô nhóc nói, “Anh, đừng khóc.”

Trác Tiểu Viễn: “...”

Trác Cận Cận: “Đừng khóc.”

Trác Tiểu Viễn: “...”

Trương Giang Giang không ngừng nghỉ mang ảnh chụp Trường Thành đi rửa, gã và Hàn Đông chỉ ở lại chơi năm sáu ngày, trước khi đi tinh thần Trác Cận Cận vẫn còn rất tốt.

Đêm đến, cô nhóc bắt đầu hôn mê. Tới rạng sáng, lần đầu tiên bệnh tình bị thông báo đã chuyển sang nguy kịch.

Lúc Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh chạy tới, Trác Tiểu Viễn đã một thân một mõi cả đêm không ngủ trông bên giường Trác Cận Cận.

“Vừa mới tỉnh lại một lần.” Trác Tiểu Viễn bình tĩnh nói, Tạ Mạnh đưa mắt nhìn bàn tay cô nhóc đang cầm mấy bức ảnh chụp hôm trước.

Quý Khâm Dương vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve trán Trác Cận Cận.

Giữa trưa bệnh viện thông báo bệnh tình chuyển sang nguy kịch lần hai, Trác Cận Cận tỉnh lại một lần, cô nhóc gặp Trác Tiểu Viễn, ngoài miệng đeo mặt nạ dưỡng khí, chỉ có thể mở mắt nhìn.

Trác Tiểu Viễn nắm tay cô nhóc, gã cúi đầu, hôn em gái mình.

“Ngủ đi.” Gã nói, “Anh đưa em về nhà.”

Trác Cận Cận híp mắt, dường như cô nhóc đang mỉm cười, Tạ Mạnh nhìn thấy đằng sau mặt nạ dưỡng khí, cô nhóc khẽ khàng làm khẩu hình miệng phát âm.

Đấy là một chữ “vâng”.

Lâu rồi Bắc Kinh chưa mưa, vậy mà trong một buổi chạng vạng tháng tám bỗng nhiên trời đổ mưa tầm tã, gió hè tươi mát cuốn theo hương bùn đất, tầng mây nặng trĩu che đi tia nắng cuối cùng còn sót lại.

Trác Tiểu Viễn ôm bình tro cốt của Trác Cận Cận chờ tàu hoả trong ga, Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương đứng bên cạnh gã.

“Đi đường cẩn thận.” Lúc tàu hoả đến, Tạ Mạnh mới đưa túi cho gã, “Tô Châu bên kia đâu đã có đó rồi, bọn Hàn Đông sẽ tới đón cậu, đừng quên liên lạc.”

Trác Tiểu Viễn gật đầu: “Cảm ơn.”

Quý Khâm Dương nắm gã một cái: “Anh em với nhau, cảm ơn gì chứ.”

Đôi mắt xéch của Trác Tiểu Viễn hơi nheo lại, gã mỉm cười, nói: “Phải cảm ơn nhiều lắm, thay Cận Cận cảm ơn các cậu nữa.”

Xe lửa dừng lại, cửa mở ra.

“Tôi đi đây.” Trác Tiểu Viễn phát tay. Gã lên tàu, lúc ngồi bên cửa sổ nhìn xuống, đột nhiên Tạ Mạnh chỉ

vào chiếc túi gã cầm, nói một câu.

“?” Tiếng đường ray ma sát bánh tàu chói tai, Trác Tiểu Viễn nghe không rõ lắm, hần hô to hỏi lại, “Gì cơ?!”

Quý Khâm Dương lớn tiếng nói: “Để ý cái túi của cậu đó!”

Trác Tiểu Viễn có chút khó hiểu, gã mở túi ra liền nhìn thấy một bọc vải trắng đặt trên cùng, bên trong là cả xấp tiền mặt toàn tờ một trăm mới tinh.

“...” Trác Tiểu Viễn đứng bật dậy, gã cầm bình tro cốt của em gái dán sát cửa kính tàu.

Tàu chậm rãi rời ga. Tạ Mạnh chạy theo tàu một đoạn, cuối cùng dừng lại, nhìn Trác Tiểu Viễn vẫy tay mỉm cười.

Trác Tiểu Viễn chậm rãi ngồi xuống, gã gục đầu trên bình tro cốt, mặc cho nước mắt tràn mi len ra. Nghẹn ứ chặn lại nơi cổ họng, vào một khắc cuối cùng, rốt cuộc bật khỏi yết hầu, gã khóc không nên lời, nước mắt giàn giụa tuôn rơi.

Lúc Tiền Mạch tìm được Quý Khâm Dương trong phòng solfeggio[3], đối phương đang đeo tai nghe cắm đầu viết nhạc. Tiền Mạch đợi một lát, mới đi đến gõ gõ bàn hân.

[3] Phòng luyện thanh.

“Liều mạng đến thế sao?” Tiền Mạch ngồi xuống chỗ đối diện.

Quý Khâm Dương kéo tai nghe xuống, xoa xoa mi tâm: “Sao cậu lại đến đây?”

Tiền Mạch: “Tôi nghe Văn Đào nói cậu muốn ứng trước tiền cho concert tháng sau?”

Quý Khâm Dương nhú mày, không phủ nhận: “Đúng vậy.”

Tiền Mạch khẩy cười: “Ai bảo cậu cho bạn nhiều tiền như vậy, giờ hối hận rồi chứ gì?”

“Thứ nhất, tôi không hối hận.” Quý Khâm Dương thần nhiên, “Thứ hai, tôi nói rồi đừng nhắc chuyện này nữa.”

Tiền Mạch bắt đắc dĩ gơ tay, làm tư thế xin hàng: “Ok, tôi không nói nữa, vậy Văn Đào có đáp ứng cậu không?”

Quý Khâm Dương cau mày không nói gì.

Tiền Mạch nhìn hẩn một lát, mới có chút đắc ý lấy ra chiếc phong bì nhét vào tay Quý Khâm Dương: “Mau cảm ơn tôi đi.” Cậu ta đắc ý nói, “Chỗ này cậu cứ cầm trước mà dùng.”

Tạ Mạnh thanh toán tiền làm gia sư của tháng gần nhất, cậu đếm đếm, tính nửa ngày mà biểu tình vẫn như cũ không thoải mái. Hứa Thiệu Hoà nhìn cậu, không nhịn được hỏi: “Mạnh Mạnh, có phải anh chê tiền ít, muốn tăng lương hay không?”

“...” Tạ Mạnh có chút xấu hổ, “Không có, không phải như em nghĩ đâu.”

Hứa Thiệu Hoà: “Còn nói không phải, trên mặt anh viết rành rành ra kia kìa.”

Tạ Mạnh rõ ràng ghen hòng không nói được lời nào, cậu chỉ rõ trọng tâm cho Hứa Thiệu Hoà, để nam sinh làm bài tập.

Hứa Thiệu Hoà chẳng mấy vui vẻ nói: “Không phải vì bị em nói trúng tim đen nên anh hành hạ em đấy chứ... Cẩn thận em trừ lương anh đó!”

Tạ Mạnh: “...”

36. Quyển 2 - Chương 36

Quý Khâm Dương cũng không lập tức nhận tiền, hẩn khoanh tay nhìn Tiền Mạch, hất cằm hỏi: “Có ý gì đây?”

Tiền Mạch vẻ mặt vô tội: “Ý gì là ý gì? Chẳng phải cậu đang thiếu tiền sao, tôi cho cậu vay thôi.”

“Trên đời làm gì có bữa ăn nào miễn phí.” Quý Khâm Dương ngồi yên không nhúc nhích, “Cậu ra điều kiện đi, tôi nghe xong sẽ quyết định nhận tiền hay không.”

“Hầy...” Tiền Mạch có chút tức giận, “Tuỳ cậu, tiền tôi để đây, cậu thích thì lấy không thích thì thôi.”

Quý Khâm Dương nhìn Tiền Mạch đứng dậy ra khỏi phòng học, rất nhanh đã đi tới cửa, lúc này đột nhiên Quý Khâm Dương gọi cậu ta lại.

“Làm sao?” Tiền Mạch mất kiên nhẫn xoay người.

Quý Khâm Dương quơ quơ phong bì trong tay, biếng nhác nói: “Tham gia ban nhạc cần có kế hoạch cụ thể, chúng ta phải kí hợp đồng mới được.”

Tiền Mạch: “...”

Khai giảng năm hai được nửa tháng, Trương Giang Giang gia nhập câu lạc bộ truyền thông thông tin trong trường. Đàn chị học năm ba cùng Trương Giang Giang nói chuyện, muốn xem một vài tác phẩm thường ngày của gã.

“Cậu hay chụp những gì?” Đàn chị hỏi.

Trương Giang Giang: “Sinh hoạt này, bạn bè này, phong cảnh quê nhà này, mọi người này...”

Đàn chị xoè tay ra: “Thế à, cho chị xem đi.”

Trương Giang Giang vào weibo, mở album “Tháng năm qua” ra, đưa cho đối phương xem.

Đàn chị nghiêm túc xem một lát, cười bảo: “Sinh hoạt ngày thường của cậu vui quá nhỉ.”

Trương Giang Giang ngại ngần vuốt gáy cười ngây ngô.

Đàn chị lại xem thêm một lát, cô chỉ vào những người khác trong album: “Họ đều là bạn cậu à?”

“Đúng vậy.” Trương Giang chỉ ảnh từng người giới thiệu, “Đây là Manh Manh, Quý đẹp trai hạng nhất, Tề ma ma, Trác người sắt, Hàn đại gia... À, Hàn đại gia chính là người rất hay đến tìm em đi chơi.”

Đàn chị: “Ừ, chị nhớ cậu ấy rồi.” Cô xem đến mấy bức ảnh gần đây của Trác Cận Cận, ồ lên một tiếng, “Mấy bức này sao lại là ảnh đen trắng?”

“Đây là em gái của Trác người sắt, tiểu công chúa Cận Cận của bọn em.” Trương Giang Giang im lặng hồi lâu, mới chậm rãi trả lời, “Không lâu trước đã mắc bệnh qua đời.”

“Thì ra là vậy...” Đàn chị đáng tiếc nói, “Chị xin lỗi.”

Trương Giang Giang tùy tiện khoát tay: “Không sao đâu, tiểu công chúa ra đi rất thanh thản, Trác người sắt cũng đã phần chần lại rồi, cậu ta năm ba sẽ đi thực tiễn khám bệnh cho lũ trẻ ở khu hộ nghèo.”

Đàn chị cảm thán: “Cậu ấy lợi hại quá.”

Trương Giang Giang: “Đúng vậy đúng vậy, thế nên em cũng phải cố gắng mới được.”

Đàn chị mỉm cười, cô lại lật xem album ảnh của Trương Giang Giang, cuối cùng giữ lại mấy bức ảnh kia của Trác Cận Cận: “Chị muốn giữ lại mấy bức này, được không?”

Trương Giang Giang: “Được ạ.”

Đàn chị: “Lúc báo đăng người chụp ảnh sẽ đề tên cậu, sự rung động cùng điềm đam của sinh mệnh vẫn luôn là đề tài rất tốt.”

Trương Giang Giang sùng bái nói: “Đàn chị không hổ là cây bút tin tức, tổng kết thật xuất sắc!”

Đàn chị dở khóc dở cười: “Đâu có khoa trương như vậy, bình thường làm nhiều sẽ tích lũy dần dần thôi, các cậu đến năm tư cũng sẽ đi thực tiễn, khi đó cậu phải để ý một chút, nếu phát hiện hứng thú của bản thân thì ngàn vạn lần đừng bỏ qua.”

Tạ Mạnh dạy xong, đang trên đường trở về thì trông thấy Trương Giang Giang đăng một tin trong nhóm wechat về chủ đề đi thực tiễn năm tư Đại học, Tề Phi không chịu nổi đáp lại: “Lạy hồn, cậu mới năm hai, còn hai năm nữa quan tâm nhiều vậy làm gì chứ?!”

Trương Giang Giang: “Người sắp năm ba đã đi rồi, tớ như vậy là còn chậm đó.”

Trác Tiểu Viễn: “Tính chất nghề nghiệp của tôi và cậu khác nhau, đừng liên thiên nữa.”

“Chuẩn đấy.” Tề Phi xen mồm nói, “Người ta là biến đau buồn thành động lực, cậu thì sao?”

Trác Tiểu Viễn: “...Động lực buồn vui gì chứ, những gì Cận Cận dạy cho tôi cũng không phải mấy thứ này.”

Hàn Đông: “Vậy thì là gì?”

Tạ Mạnh cầm điện thoại, qua thật lâu cậu mới thấy Quý Khâm Dương nhắn đến một tin.

Quý Khâm Dương: “Tôi nghĩ đây là dịu dàng và kiên cường.”

Trác Tiểu Viễn gửi đến icon [nhe răng].

Tạ Mạnh nhìn màn hình mỉm cười. Cậu cất điện thoại, chuẩn bị đến thư viện trường mượn ít sách, kết quả phát hiện có không ít người đang vây quanh chỗ đó.

“Đi nhờ...” Cậu chen qua vài người, phát hiện Lý Nhị Tâm cũng ở bên trong, “Đàn chị?”

Lý Nhị Tâm đã lên năm tư, nghe nói tìm được một công việc thực tập không tồi, bình thường mỗi ngày đều bận rộn đến cả cái bóng cũng chẳng tìm thấy.

“Ồ kìa.” Lý Nhị Tâm nhiệt tình chào hỏi Tạ Mạnh, “Hạng nhất cả khoá chứ?”

Tạ Mạnh gật đầu: “Vâng... Sao đàn chị lại ở đây?”

Lý Nhị Tâm: “Đạo diễn Trương bên điện ảnh đến quay phim, diễn viên chính là Trịnh Minh.”

Tạ Mạnh nhất thời chưa nhớ được Trịnh Minh là ai.

“Năm ngoái diễn vai nam chính trong ‘Lộc vương’ đó.” Lý Nhị Tâm kích động nói, “Được giải ảnh đế.”

“...” Trong đầu Tạ Mạnh chợt hiện lên Hùng Bảo Bảo có dung tích dạ dày mênh mông như lòng biển ngày nào...

“Làm gì có chuyện trùng hợp thế chứ.” Nam sinh nói thầm một câu.

Lý Nhị Tâm: “?”

Hùng Bảo Bảo từ rất sớm đã tới đoàn phim. Là sinh viên năm hai ngành đạo diễn, y thuộc loại rất nghiêm túc học tập, vừa khiêm nhường học hỏi bậc tiền bối đi trước, vừa chịu kham chịu khó cực kì.

Đạo diễn Trương có thể xem là tiền bối quan trọng trong ngành, cũng coi như một nửa thầy giáo của Hùng Bảo Bảo. Lần này vì quay bộ phim Trịnh Minh diễn, nên Hùng Bảo Bảo cũng theo đến xem.

Trịnh Minh rất bận, về cơ bản thời gian trong đoàn đều chỉ quay phim, vậy mà hắn còn có thể song song đi học, về điểm này Hùng Bảo Bảo phải nói là bội phục hắn.

Đạo diễn Trương đang cùng Trịnh Minh giải thích diễn xuất, Hùng Bảo Bảo một mình đi đến giá sách gần đó xem qua, lúc y tới hàng thứ hai thì trông thấy Tạ Mạnh.

“Hi.” Tạ Mạnh cười chào, “Ăn cơm chưa?”

Với những người đẹp trai thì trí nhớ của Hùng Bảo Bảo vẫn luôn hoạt động rất tốt: “Còn chưa tới giờ cơm mà.”

Tạ Mạnh: “Có muốn cùng ăn không?”

Hùng Bảo Bảo ngẫm nghĩ: “Cũng được.”

“Vậy lát nữa tôi tới tìm cậu.” Tạ Mạnh chỉ chỉ phía sau, “Tôi đi trước lấy mấy cuốn sách.”

Hùng Bảo Bảo gật đầu: “Tôi cũng đi tìm ít sách đọc vậy.”

Bảo là muốn tìm ít sách đọc, Hùng Bảo Bảo cũng chỉ nói miệng mà thôi, y mỗi lần nhìn đến mấy cuốn đặt trên tầng cao nhất của giá sách, đều sẽ nảy sinh cảm giác thế giới này đối với những người thấp bé thật sự là quá ác độc.

Hùng Bảo Bảo ngửa đầu nhìn cuốn “Bách khoa toàn thư thế giới điện ảnh” đặt trên cùng, suy xét hồi lâu xem có nên đi lấy thang tới hay không.

Cho đến khi Trịnh Minh đi đến chỗ y.

Hùng Bảo Bảo: “?”

Trịnh Minh mặt không cảm xúc cúi đầu nhìn y: “Cậu đang làm gì thế?”

Đây là lần đầu tiên Hùng Bảo Bảo nói chuyện với nam thần, y hít sâu một hơi, gắng hết sức bình tĩnh lại, nói: “Tôi muốn lấy quyển sách ở chỗ cao nhất kia.”

Trịnh Minh ngẩng đầu liếc qua.

Giờ khắc này, Hùng Bảo Bảo quyết định thử trò dụ dỗ nam thần: “Cậu có thể lấy hộ tôi không?”

Trịnh Minh nhìn y, đại khái chỉ suy nghĩ một giây, đồng ý nói: “Được.”

Hùng Bảo Bảo vừa định cảm ơn, Trịnh Minh đột nhiên khom lưng xuống, ôm chân y, nhấc cả người y lên.

Hùng Bảo Bảo: “...”

Ở gần thắt lưng y, Trịnh Minh ngẩng mặt lên, thản nhiên hỏi: “Với tôi chưa?”

Hùng Bảo Bảo: “...”

Trịnh Minh nâng y lên cao hơn: “Giờ thì thế nào?”

Hùng Bảo Bảo: “...”

“Sao không nói gì hết vậy?” Trịnh Minh cau mày.

Hùng Bảo Bảo mặt đỏ bừng, run run rẩy rẩy nói: “Cậu, cậu trước thả tôi xuống đã... Quá, quá cao rồi...”

Trịnh Minh mặt không đổi sắc “ồ” một tiếng, hần không buông tay, có chút cổ kiết hỏi lại: “Lấy được sách chưa?”

Hùng Bảo Bảo: “...”

37. Quyển 2 - Chương 37

Quý Khâm Dương cùng Văn Đào kí hợp đồng năm năm, trong vòng năm năm Quý Khâm Dương sẽ đảm nhiệm cổ vấn và hậu trường cho cả ban nhạc, phụ trách từ phong cách, hướng đi cho tới ca khúc. Văn Đào yêu cầu lúc phát hành ca khúc, trên danh nghĩa sẽ dùng tên ban nhạc, Quý Khâm Dương tỏ ý, phải kèm theo tên của người sở hữu mới được.

“Tôi cũng coi như một thành viên của nhóm, dù chỉ làm hậu trường thì cũng phải để mọi người biết có tồn tại một người là tôi chứ” Thái độ Quý Khâm Dương cũng chẳng chút nhượng bộ, “Chuyện này thật ra đối với ban nhạc cũng đâu ảnh hưởng gì mấy.”

Văn Đào ngẫm nghĩ, đồng ý nói: “Được rồi, vậy mỗi tháng bọn tôi muốn bốn bài, ba tháng sẽ ra đĩa một lần.”

Quý Khâm Dương: “Có ra đĩa hay không còn phụ thuộc vào thực lực của chính các cậu, trực thuộc công ti giải trí nào cũng phải nghĩ kĩ mới được.”

“Việc này không cần cậu lo.” Văn Đào cười cười, gõ chỉ vào tay trống, “Chú của Bánh Quy có một chân trong ban lãnh đạo, chúng ta chỉ mượn danh nghĩa họ thôi, tất cả mọi việc họ đều không quản.”

Quý Khâm Dương hơi đắn đo: “Có kí hợp đồng không đấy?”

Bánh Quy lắc lắc đầu: “Không kí, chỉ nói miệng thôi.”

“Có ít quan hệ mới dễ làm việc.” Văn Đào đắc ý nói, “Thỉnh thoảng còn có thể đi PR, ra đĩa cũng có hãng

riêng nữa.”

Quý Khâm Dương không đáp, chỉ ừ một tiếng.

Tiền Mạch nhìn Quý Khâm Dương, chủ động mời: “Tối nay đi uống mừng không?”

“Không.” Quý Khâm Dương tự mình lấy một bản hợp đồng, đeo tai nghe lên nhìn cậu ta mỉm cười, “Buổi tối tôi có hẹn, các cậu cứ đi đi.”

Tạ Mạnh nhìn chiếc bát trước mặt Hùng Bảo Bảo, so với tốc độ chó điên cuốn sạch sành sanh ngày trước, lần này bát đồng thấy rõ, Hùng Bảo Bảo ăn rất ít.

“Khó chịu chỗ nào à?” Tạ Mạnh cau mày hỏi một câu.

Hùng Bảo Bảo buồn bực đáp: “Hôm nay tâm lí cùng sinh lí của tôi, hai thứ ấy đã bị đả kích một cách dã man.”

Tạ Mạnh: “...” Cậu quyết định đổi chủ đề, “À phải, bộ phim của cậu quay đến đâu rồi?”

“Bộ phim đấy á.” Hùng Bảo Bảo thở dài, “Không tìm được diễn viên ưng ý.”

Tạ Mạnh: “Không phải cậu bảo muốn mời Trịnh Minh sao?”

Hùng Bảo Bảo: “Vốn cũng định thế, kết quả hôm nay vừa gặp cậu ta đã nhắc cả người tôi lên, làm tôi quên bég mất vụ mời cậu ta đóng phim.”

Tạ Mạnh: “...”

“Cứ cao to là thích gì làm nấy chắc.” Hùng Bảo Bảo cảm phẫn, “Chỉ lấy quyền sách, cần thiết phải làm màu thế không!”

Tạ Mạnh: “...”

Nói chuyện điện thoại với Quý Khâm Dương xong, Tạ Mạnh vừa ngoảnh lại thì phát hiện Hùng Bảo Bảo đang nhìn mình chằm chằm.

“Là cái cậu đẹp trai hôm nọ hả?” Hùng Bảo Bảo hỏi.

Tạ Mạnh cười cười: “Cậu ấy là Quý Khâm Dương.”

Hùng Bảo Bảo gật đầu: “Học viện âm nhạc trung ương, cậu ta không làm nghệ sĩ thật sự rất đáng tiếc.”

Tạ Mạnh không nói gì, cậu mở nắp bình dưa mà Dịch Lâm cho, lấy ra một ít cho Hùng Bảo Bảo: “Cậu cũng không tệ mà, sao lại làm đạo diễn mà không làm minh tinh?”

“Không giống nhau.” Hùng Bảo Bảo nhai dưa, “Chiều cao quá bi đát, tôi mà muốn diễn cũng chỉ có thể diễn hài kịch thôi.”

“Lại nói, làm đạo diễn còn có thể chỉ huy mấy tên cao kều.” Hùng Bảo Bảo quơ quơ đôi đũa, “Tôi bắt bọn họ ngồi xổm, bọn họ cũng chỉ có thể ngồi xổm.”

Tạ Mạnh: “...Diễn vai kẻ xấu sao?”

“Không.” Hùng Bảo Bảo nghiêm túc nói, “Diễn tăng đá.”

Lúc Quý Khâm Dương đến, trong tay còn cầm theo chiếc khăn, Tạ Mạnh nhìn thấy liền cảm giác có chút kì quái.

“Ngoài trời nổi gió.” Qua kì nghỉ tháng mười một, Bắc Kinh rất nhanh trở lạnh, buổi tối nếu như ra ngoài ăn cơm, Quý Khâm Dương trước tiên đều sẽ về nhà lấy thêm quần áo.

Hùng Bảo Bảo đảo mắt một vòng quanh hai người: “Hai cậu sống chung à?”

Tạ Mạnh không nghĩ nhiều đáp: “Đúng vậy.”

Hùng Bảo Bảo như có điều gì suy nghĩ, ồ một tiếng.

Quý Khâm Dương ngược lại khá là quan tâm y đã ăn bao nhiêu: “Bữa cơm này ai trả tiền?”

Hùng Bảo Bảo cực kì bi thương: “Cậu thật keo kiệt...”

“Bọn tôi còn phải lo tiền nhà nữa.” Quý Khâm Dương ngồi xuống bên cạnh Tạ Mạnh, hẩn bảo phục vụ lấy bìa ra, “Tiền thuê nhà ở Bắc Kinh cậu cũng không phải không biết... Thế cậu có mời khách không đấy? Nếu không mời thì ăn ít thôi.”

Hùng Bảo Bảo: “...”

Ba người ăn rất nhanh, Quý Khâm Dương và Hùng Bảo Bảo hiếm khi nói chuyện lại có chung đề tài, Hùng Bảo Bảo mang tác phẩm của mình ra cho hai người xem. Video dài nửa tiếng, đăng trên kênh B, chẳng có cái comment nào, lạnh lẽo hiu quạnh như tuyết.

Vốn Tạ Mạnh cũng chỉ tùy tiện xem qua, kết quả chưa đầy một phút, cậu đã đắm chìm vào khung cảnh bên trong.

Nửa tiếng thật ra cũng không có nhiều tình tiết lắm. Kỹ thuật quay phim của Hùng Bảo Bảo cũng cực kỳ giản dị, chọn cảnh khá ổn. Nội dung chính kể về một người cha ngậm đắng nuốt cay nuôi con gái ăn học, trong khi chính mình ngay cả một đôi giày cũng không mua nổi, đi qua rất nhiều con đường để đưa cơm đưa sách cho con, cuối cùng một đôi giày đi đến hỏng nát, con gái tốt cuộc thi đỗ Đại học. Cảnh cuối là hình ảnh cô gái mua cho cha mình một đôi giày mới, trong sân ngồi xổm xuống đi giày cho cha.

“Tôi quay cái này vốn định gửi cho công ti quảng cáo.” Hùng Bảo Bảo chống cằm nhìn video mà bản thân từng quay, “Quảng cáo giày.”

Tạ Mạnh xem xong vẫn còn bồi hồi không thôi: “Quay rất tốt mà.”

Hùng Bảo Bảo bĩu môi: “Công ti quảng cáo nói là quá nhẹ nhàng, không kịch tính, không hấp dẫn được mắt mua hàng của mọi người.”

Quý Khâm Dương uống rượu xĩa xối: “Ồ, đúng là nhìn qua cứ như quảng cáo từ thiện kính già yêu trẻ ấy.”

“...” Hùng Bảo Bảo liếc mắt xem thường, “Cậu có thể im lặng được không?”

Tạ Mạnh kéo thanh tiến trình trên màn hình, tua đến vài đoạn cảnh đặc biệt đẹp, đặc biệt có ý nghĩa và cảm động xem lại một lần. Cậu vẫn thấy khó tin khi công ti quảng cáo lại loại đoạn phim này.

“Giống như bạn học đẹp trai hạng nhất đã nói.” Hùng Bảo Bảo ngược lại nhìn ra rất rõ vấn đề, “Tôi quay theo kiểu rất nghệ sĩ, cứ như phim tài liệu ấy, không có mấy mảnh lời mà công ti quảng cáo muốn, cho nên bị loại là chuyện hết sức bình thường.”

Quý Khâm Dương rất nhanh đã uống đến đáy chai rượu: “Vậy cuối cùng bọn họ chọn đoạn phim thể nào?”

Hùng Bảo Bảo nhớ lại một chút, chậm rãi nói: “Bọn họ cuối cùng chọn đoạn quảng cáo một người đi giày, lúc đứng lên chạy sẽ giống như đang mang hỏa tiễn toé ra tia lửa mà lao đi, còn mời Bolt làm người phát ngôn nữa chứ.”

“...” Tạ Mạnh, “Giày như vậy thì ai dám đi?”

Quý Khâm Dương cười đến là vui vẻ: “Mọi người đều là Bolt[1] hết.”

[1] Bolt hay Usain Bolt: là vận động viên điền kinh người Jamaica. “Bolt” trong tiếng Anh cũng có nghĩa là tia chớp.

Cuối cùng lúc ra ngoài quả nhiên trời nổi gió, Hùng Bảo Bảo rất biết nhìn xa trông rộng mang theo áo khoác, Tạ Mạnh run rẩy trải khăn quàng cổ ra, quàng cho chính mình và Quý Khâm Dương. Hùng Bảo Bảo giơ hai tay, làm động tác giống như chụp hình.

“Tắm này không tệ đâu.” Hùng Bảo Bảo lảm nhảm.

Quý Khâm Dương ôm Tạ Mạnh nói đùa: “Phải thu tiền mới được.”

“Vừa mới ăn xong bữa cơm còn chưa đủ sao?!” Hùng Bảo Bảo phát điên, “Chúng ta nói chuyện nghệ thuật nghệ thuật! Không nói chuyện tiền nong!”

Quý Khâm Dương cười nói: “Được được, không nói chuyện tiền nong.”

Hùng Bảo Bảo: “Tôi nói thật nhé, sau này tôi làm phim, cậu đến làm âm nhạc, thế nào?”

Quý Khâm Dương ngẩn người, hẳn thật sự chưa từng nghĩ qua chuyện này.

“Đừng coi thường tôi.” Hùng Bảo Bảo hất cằm, y tuy rằng thấp, nhưng vóc dáng vẫn luôn thẳng tắp, như thể trong cột sống cũng đầy ắp tinh thần, “Tôi sẽ làm ra bộ phim hay nhất, sẽ có rất nhiều người đi xem.”

Tạ Mạnh nhớ đến đoạn phim quảng cáo giấy khi nãy, đột nhiên nghiêm túc bảo: “Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Quý Khâm Dương nhìn cậu một cái, hẳn nói với Hùng Bảo Bảo: “Sau này nhất định sẽ có cơ hội hợp tác.”

Hùng Bảo Bảo vui vẻ quơ quơ ngón tay: “Yên tâm đi, theo tôi không lỗ vốn đâu.”

Hùng Bảo Bảo đi khỏi, Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương cùng quàng chung khăn trở về. Lúc sắp về đến nhà, Quý Khâm Dương nắm chặt tay Tạ Mạnh nhét vào túi áo khoác của mình.

Hắn kể lại chuyện gia nhập ban nhạc của Tiền Mạch cho Tạ Mạnh nghe, nam sinh bên cạnh hồi lâu không nói lời nào.

“Sao không nói gì hết vậy?” Quý Khâm Dương ngữ khí thoải mái, “Chuyện tiền nhà về sau không đáng lo nữa, tiền nong đều sẽ ổn định lại.”

Nửa gương mặt Tạ Mạnh đều bị khăn quàng cổ che khuất, thanh âm phát ra rầu rĩ: “...Em cảm giác cứ như mình chẳng làm được gì cả ấy.”

Quý Khâm Dương: “Em muốn làm gì nào? Nghỉ việc gia sư rồi sao?”

Tạ Mạnh nhú mồm: “Làm gì có.”

Quý Khâm Dương: “Vậy còn nói là chẳng làm được gì, chi tiêu hàng ngày đều do em lo, anh có giành với em đâu?”

“Sao có thể nói vậy chứ.” Tạ Mạnh thở dài, cuối cùng cũng cười, “Thôi bỏ đi, không tranh cãi với anh nữa.”

Quý Khâm Dương nhướn mày, hần mở cửa phòng, thừa lúc Tạ Mạnh thay giày liền từ phía sau ôm lấy, một đường kéo dài tới phòng, đặt cậu trên giường.

Tạ Mạnh chỉ đi một chiếc dép lê, chiếc còn lại rơi trong phòng khách, cậu rõ ràng bị Quý Khâm Dương một mạch cởi quần áo, nhét vào trong chăn.

Tạ Mạnh ôm chăn dở khóc dở cười: “Anh làm gì đó?”

“Đi ngủ.” Quý Khâm Dương từ một đầu khác tiến vào, cách lớp quần trong hôn lên phân thân đã cương của Tạ Mạnh, “Làm tình.”

Nửa đêm Tạ Mạnh tỉnh lại, Quý Khâm Dương cũng không ở cạnh cậu. Cậu sờ soạng chăn đệm một phen, phát hiện đều là lạnh lẽo.

Phòng nhạc cách âm cũng khá tốt, nhưng mơ hồ vẫn có thể nghe được tiếng đàn điện tử phát ra. Tạ Mạnh khoác áo đứng dậy, xem điện thoại thì phát hiện đã là ba giờ sáng.

Quý Khâm Dương đeo tai nghe, nằm bên đàn viết nhạc, thỉnh thoảng sẽ dừng lại đàn một hai nốt, sau đó lại viết tiếp.

Trong góc phòng có mấy vỏ lon bia rỗng không, mà bên tay Quý Khâm Dương còn đặt một lon đang uống dở.

Tạ Mạnh đứng bên cửa nhìn hồi lâu. Cuối cùng chẳng làm gì cả, chỉ nhẹ nhàng trở về giường.

Trong đêm đen, cậu đặt đầu xuống gối, nhắm mắt lại, bên tai tất thấy đều là tiếng đàn động lòng người tạo nên từ đầu ngón tay tuyệt đẹp của Quý Khâm Dương.

38. Quyển 2 - Chương 38

Năm ba Đại học, Tạ Mạnh ngoài hai môn chuyên ngành bắt buộc ra, còn đăng kí thêm môn tự chọn là kế toán ngân hàng. Lúc cùng Hàn Đông nói chuyện, y hỏi cậu có phải sau khi tốt nghiệp sẽ theo ngành ngân hàng hay không, Tạ Mạnh không phủ nhận.

“Vào ngân hàng mà không có chân trong kế cũng không dễ đâu, phải thật cố gắng mới được.” Hàn Đông tổng kết lại với cậu, “Hai người quyết định ở lại Bắc Kinh hả?”

Tạ Mạnh: “Theo ý Quý Khâm Dương, cậu ấy ở đâu, tôi ở đó.”

Hàn Đông hừ một tiếng: “Buồn nôn quá.”

Tạ Mạnh cười cười không giải thích, hai người lại hàn huyên thêm một lát, đề tài liền chuyển đến trên người Trương Giang Giang.

“Đến bây giờ mà cậu ấy vẫn chưa gặp Nhu Nhu sao?” Tạ Mạnh lo lắng hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hàn Đông ánh mắt phức tạp nhìn cậu, cuối cùng chỉ thở dài: “Cậu có vẻ chậm hiểu hơn tôi tưởng...”

Tạ Mạnh: “??”

Hàn Đông: “Quý Khâm Dương thật sự cũng không dễ dàng mà.”

Tạ Mạnh không còn gì để nói: “...Mắc mớ gì đến cậu ấy chứ?”

Đạo này Hùng Bảo Bảo thường xuyên đến tìm Tạ Mạnh chơi. Lên năm ba, y đã bắt đầu chạy qua chạy lại các phim trường, gần đây còn mới viết xong kịch bản tốt nghiệp, hiện tại đang chuẩn bị tìm nhà tài trợ.

Tạ Mạnh hỏi y tại sao không gặp Quý Khâm Dương, Hùng Bảo Bảo nói rằng anh hùng còn chưa tới đất dụng võ, không vội không vội.

Từ sau vụ bê người lấy sách, Trịnh Minh và y cũng không có nhiều cơ hội chạm mặt. Bạn học ảnh đế rất bận, giữa tháng phải bay vòng quanh thế giới, gần đây dường như còn hợp tác với đạo diễn nước ngoài, lượng fan trên weibo đã vượt quá mười triệu.

Lúc trông thấy, Tạ Mạnh khá ngạc nhiên: “Mấy thứ này đều do công ti quản lí của cậu ấy giúp xử lí sao?”

Hùng Bảo Bảo làm mới trang chủ: “Hình như cậu ta tự lập đó, cơ mà không thấy đăng weibo.”

“Tôi và cậu ta follow lẫn nhau nha.” Hùng Bảo Bảo kiêu ngạo nói, “Weibo của tôi cậu ta đều like đó.”

Tạ Mạnh thấy Hùng Bảo Bảo vừa mới đăng một status “Hôm nay lại ăn năm bát cơm [hình ảnh]”, không có bình luận nào, một like duy nhất quả nhiên là của Trịnh Minh.

“...” Tạ Mạnh, “Hai người các cậu rốt cuộc có quan hệ gì?”

Hùng Bảo Bảo trầm tư một lát: “Tôi muốn mời cậu ta diễn vai nam chính, cơ mà trả không nổi thù lao cho cậu ta... Như vậy được tính là quan hệ gì?”

Tạ Mạnh trầm mặc: “Cậu đề cập qua với cậu ta rồi à?”

Hùng Bảo Bảo nghiêm túc nói: “Tôi còn chưa đủ danh tiếng, chờ tôi nổi danh, sẽ đến mời cậu ta sau.”

Tạ Mạnh cúi đầu nhìn y.

Hùng Bảo Bảo: “?”

Tạ Mạnh vươn tay xoa đầu y, cười nói: “Cố lên.”

Nhạc viện trung ương năm ba, các tiết chuyên ngành đã không còn quá nặng, nhưng ngược lại, sinh viên so với thời điểm không có tiết lại càng vội hơn. Dịch Lâm và Quách Lâm An bình thường đều chẳng thấy bóng ở kí túc xá, không đi xem concert thì cũng ngồi trong phòng solfeggio. Đằng sau còn nhiều người muốn vào, đến chậm lại phải xếp hàng, Dịch Lâm vì thế một ngày phát điên đến n lần, khắp hành lang đều đầy ắp tiếng Tứ Xuyên nóng nảy của gã.

“Đừng âm ỉ nữa.” Quách Lâm An khuyên gã, “Chúng ta đến chỗ đẹp trai hạng nhất ăn tiệc nha?”

Dịch Lâm: “Cậu tưởng người ta không cần dùng chắt, biết vậy tui cũng ra ngoài thuê nhà.”

Quách Lâm An: “Hiếm khi có dịp đến ăn tiệc, band Tiền Mạch mấy hôm trước vừa hết concert xong, đẹp trai hạng nhất đảm bảo không hồi phục nhanh thế đâu.”

Dịch Lâm cau mày, gã có chút do dự, về lí mà nói thì nếu gã và Quách Lâm An đến, Quý Khâm Dương khẳng định sẽ không từ chối. Có điều giống như lời Quách Lâm An, vừa hết đợt concert, Quý Khâm Dương hẳn đang nghỉ ngơi, khi trước cậu ta bận bù đầu là thế, cùng Tạ Mạnh xa nhiều hơn gần, trong thời gian này mà đi quấy rầy thế giới của hai người bọn họ...

“Đi thôi đi thôi.” Quách Lâm An ôm chầm thân người nhỏ nhắn của Dịch Lâm, “Đều là đàn ông cả cứ lèm bà lèm bèm suốt còn ra thể thống gì nữa.”

Lúc Tạ Mạnh trở về Quý Khâm Dương còn đang ngủ, toàn thân chẳng còn một manh áo, làm ỏ trong chăn. Tóc hắt khá dài, phần mái lộn xộn bầy hầy trên trán.

Tạ Mạnh nhặt quần áo đối phương tùy tiện ném trên nền nhà lên, đem phân loại rồi bỏ vào máy giặt. Sau đó cậu dọn dẹp phòng nhạc, vứt hết vỏ bao cà phê hoà tan cùng vỏ lon bia, mấy bản nhạc còn dở dang đều đặt gọn trên bàn. Cuối cùng vào bếp nấu cháo, trộn dưa chuột, làm xong tất cả mới trở lại phòng ngủ. Quý Khâm Dương đã tỉnh, đầu rối bù như tổ chim, còn ngái ngủ mà ngồi nghếch ra trên giường.

“Sao không ngủ thêm lát nữa?” Tạ Mạnh ngồi xuống giường, đưa quần áo qua.

Quý Khâm Dương chậm chạp mặc quần áo, hắt nhìn lướt qua Tạ Mạnh: “Hiếm khi được ở cùng nhau... Còn ngủ nữa thì trời đất không dung.”

Tạ Mạnh cười không nổi, cậu vươn tay xoa tóc Quý Khâm Dương, đi tắt cho đối phương: “Đi rửa mặt đánh răng đi, em cạo râu cho anh, trưa nay uống cháo, tối sẽ cho anh ăn thịt.”

Râu của Quý Khâm Dương vốn không nhiều lắm, có điều đóng cửa ở lì hơn nửa tháng dưới cằm cũng xanh tươi không ít. Tạ Mạnh bảo hắt ngồi trên ghế trong phòng tắm ngửa mặt lên, đánh bọt kem cạo râu rồi cạo cho hắt.

“...” Tạ Mạnh cúi đầu nhìn Quý Khâm Dương thò tay vào vạt quần mình, dao cạo râu khẽ run, “Anh làm gì đó?”

Đối phương quanh miệng toàn là bọt kem nhìn rất buồn cười, lẩm bẩm: “Anh sờ thử xem.”

Tạ Mạnh không để ý đến hắt, thật cẩn thận cạo phần cằm cho hắt, mặt hai người ghé rất gần nhau, Quý Khâm Dương đột nhiên rướn người về trước, hôn mạnh lên môi Tạ Mạnh một cái.

“Phụt...” Môi Tạ Mạnh lập tức dính một vòng bọt kem.

Quý Khâm Dương ha ha cười nói: “Thành hai ông già rồi.”

Tạ Mạnh vỗ mặt hắt, bình tĩnh bảo: “Đừng có đùa nữa, ông nó ạ.”

Cạo sạch râu, Quý Khâm Dương còn muốn gội đầu, đem cả đầu toàn nước sắn lên người Tạ Mạnh, hắt dùng răng cắn mở cúc áo sơ mi của đối phương, một đường từ bụng hôn liếm đến ngực.

Tạ Mạnh bị ôm lên đặt trên bệ rửa mặt, Quý Khâm Dương vừa hôn cậu vừa lấy dầu bôi trơn từ ngăn tủ ra, hần nhẹ giọng nói: “Không mang bao cao su vào rồi...”

Đầu ngón tay Tạ Mạnh vòng quanh những lọn tóc ướt đầm của Quý Khâm Dương, cậu mở chân ra quần lấy thắt lưng đối phương, không tiếng động phát ra mời gọi. Quý Khâm Dương hôn cậu thêm một lát, cảm giác đủ trơn mới chậm rãi len vào.

“Anh sợ không tìm được sẽ bắn ở trong mất.” Quý Khâm Dương làm được một nửa đột nhiên dừng lại.

“?” Tạ Mạnh có chút buồn bực, “Dừng lại làm gì chứ... Tiếp tục đi...”

Quý Khâm Dương lật người cậu lại, đối diện tấm gương sát nhập từ phía sau. Hần bảo Tạ Mạnh nhấc chân lên, trong gương có thể thấy được rõ ràng vị trí hai người đang kết hợp.

Mặt Tạ Mạnh chậm rãi đỏ lên, cậu nhắm mắt, lại bị Quý Khâm Dương nắm cầm, kéo sang hôn.

Cuối cùng Quý Khâm Dương bắn xong cũng không nán lâu bên trong Tạ Mạnh, hần rút ra dương vật còn hơi cương, hỗn hợp tinh dịch cùng dầu bôi trơn chậm rãi chảy xuống giữa hai chân đối phương.

Tạ Mạnh cũng bắn, cậu bám vào bệ rửa mặt hồi lâu mới định thần lại, đột nhiên hốt hoảng nhớ ra: “Chết rồi... Em đang nấu cháo...”

Quý Khâm Dương cầm khăn mặt lau được một nửa cho cậu, Tạ Mạnh ngay cả quần cũng không kịp mặc đã chạy vù vào bếp.

May mà cho nhiều nước, cháo không bị khét, Tạ Mạnh khuấy được một lát thì nghe thấy tiếng đập cửa.

Quý Khâm Dương cầm quần chạy tới, khom lưng mặc vào cho cậu: “Nhanh mặc vào nhanh mặc vào.”

Tạ Mạnh tay chân luống cuống cài cúc, cúi đầu nhìn thấy hai chân Quý Khâm Dương còn đang trần trụi: “Dừng chỉ lo cho em... Quần anh đâu?”

Quý Khâm Dương thấy cậu đã xong xuôi mới về phòng mặc chiếc quần sạch sẽ, đi ra vừa lúc Tạ Mạnh mở cửa, Dịch Lâm cùng Quách Lâm An một trước một sau bước vào phòng khách.

“Hai cậu đang làm cái gì vậy?” Quách Lâm An tùy tiện loanh quanh một vòng, “Sao ra mở cửa lâu thế?”

Dịch Lâm thì tương đối tinh mắt, liếc thấy trong cổ Tạ Mạnh lưu lại một đám lấm tẩm trẻ-nhỏ-không-nên-nhìn, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, đối Quý Khâm Dương thở hắt: “A này đẹp trai hạng nhất, làm phiền rồi... Tụi tui muốn mượn phòng nhạc...”

Quý Khâm Dương cười cười, hần cởi chiếc áo len mỏng mới vừa mặc lên trùm trên đầu Tạ Mạnh, thân người chỉ còn độc chiếc may ô: “Tất nhiên là được rồi... Tạ Mạnh cậu giúp tớ giặt áo nhé.”

Tạ Mạnh vừa định nói cái áo này còn sạch mà, liền trông thấy Dịch Lâm ở trong góc lén lút khoa tay múa chân.

“...!” Tạ Mạnh vội dùng áo Quý Khâm Dương che cổ.

Chỉ có Quách Lâm An thần kinh đơn bào là hăm mộ nói: “Đẹp trai hạng nhất sướng ghê ha, tôi cũng muốn có người giặt hộ quần áo nữa...”

Trương Giang Giang ở trong phòng tối rửa chỗ ảnh bản thân chụp ban nhạc mấy hôm trước, gã đem ảnh Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh chụp riêng với nhau để sang một bên, số còn lại thì kẹp lên giá cho khô.

Gã chụp cũng không nhiều lắm, nhưng gần như không có tấm nào hỏng cả. Kỹ thuật từ ban đầu chưa quen dần đến thành thạo, mỗi bức ảnh đều có thể nhìn ra cố gắng cùng tiến bộ.

Đàn chị đứng ngoài phòng tối gọi gã, Trương Giang Giang lên tiếng trả lời.

“Sắp năm tư rồi, có kế hoạch gì chưa?” Đàn chị lật xem mấy tấm mà Trương Giang Giang đã rửa xong, trong trường tổ chức thi chụp ảnh, Trương Giang Giang mỗi lần tham gia gần như đều có thể ôm được vài giải.

“Em còn chưa nghĩ đến.” Trương Giang Giang ngây ngô cười cười, “Đàn chị có gợi ý gì không?”

Đàn chị: “Chỗ chị có mấy tài liệu về thực tiễn, cậu thử nhìn xem?”

Trương Giang Giang nhận lấy, thấy trên cùng là một bản báo cáo của phóng viên thực tiễn vùng chiến địa.”

“Cái này...” Gã chỉ phần tiêu đề.

Đàn chị nhìn qua: “À, cái này gần đây rất hot... Nhưng người hưởng ứng thật ra cũng không nhiều lắm, dù sao nguy hiểm quá mà, hay là xem cái khác đi.”

Trương Giang Giang không nói gì, gã nhét mấy tài liệu thực tiễn vào cặp, cười nói cảm ơn đàn chị.

QQ của Nhu Nhu quanh năm đều online, Trương Giang Giang về đến nhà liền để lại lời nhắn: “Có onl không?”, đối phương không lập tức trả lời, gã bèn đi làm vài việc cá nhân.

Năm nhất Đại học Trương Giang Giang mua một chiếc laptop, dùng đến hiện tại. Trong ổ C có một thư mục đặc biệt tên là “Nhu Nhu yêu dấu của tôi”, bên trong là hơn một vạn bức ảnh chụp màn hình nhật kí trò chuyện của hai người, bao gồm cả những tin nhắn đầu tiên từ thời Trung học trong điện thoại của Trương Giang Giang.

Mặc dù nam sinh làm vậy thật sự rất không có tiền đồ, nhưng mỗi lần Trương Giang Giang gặp chuyện gì thì đều sẽ theo thói quen xem lại những tin nhắn quen đến không thể quen hơn này.

“Có onl.” Tin nhắn của Nhu Nhu gửi đến khiến cửa sổ trò chuyện rung lên, “Cậu bảo đi rửa ảnh mà, sao đã quay lại rồi?”

Trương Giang Giang đóng thư mục lại, gã nhìn cửa sổ trò chuyện, không tìm được bật cười.

“Dạo này bận không?” Trương Giang Giang gõ chữ, “Có thể đi chơi chứ?”

Nhu Nhu: “Xin lỗi... Dạo này tớ chuẩn bị đi thực tiễn, nên rất bận.”

Trương Giang Giang bắt hai tay trên bàn phím, gã im lặng hồi lâu mới lặc cộc gõ tiếp: “Vậy bao giờ chúng ta có thể gặp nhau?”

Nhu Nhu: “Tốt nghiệp nhé... Tớ cũng rất muốn gặp cậu, tớ nhớ cậu.”

Trương Giang Giang mím môi, quảng sáng mỏng hắt ra từ màn hình máy tính làm nổi lên gương mặt gã, gã đánh ra rất nhiều chữ, rồi lại xoá sạch, cuối cùng chỉ gửi đi một câu: “Được.”

39. Quyển 2 - Chương 39

Tề Phi vào lúc sắp tốt nghiệp năm tư, rốt cuộc thoát khỏi hàng ngũ “chó độc thân”, hàng ngày việc làm nhiều nhất chính là đăng ảnh bạn gái gã lên nhóm wechat.

Người đẹp Cố Mỹ Nghiên, cũng là bạn gái của Tề Phi, năm nay học năm nhất Đại học. Theo cách nói của Trác Tiểu Viên thì chính là, như bông hoa nhài cắm bãi phân trâu.

“Do sức hấp dẫn của anh đây cả thôi.” Về mặt vênh váo của Tề Phi thậm chí cách màn hình điện thoại cũng có thể cảm giác được, “Đám người phàm các cậu sao mà hiểu được chứ.”

Quý Khâm Dương châm chọc gã: “Vậy chẳng phải cậu và người đẹp phải đợi thêm bốn năm nữa sao?”

Tề Phi: “Tám năm kháng chiến người ta còn chờ được, bốn năm có là cái thá gì!”

Trương Giang Giang: “Tớ với Nhu Nhu bảy năm gian khổ đều trải qua rồi, thể loại như cậu có là cái thá gì!”

Tề Phi: “Vậy cậu đăng ảnh lên đi! Đăng ảnh lên đi! Đăng đi đăng đi đăng đi!”

Tạ Mạnh cùng giáo sư nói chuyện thư tiến cử, cậu không có dự định học lên nghiên cứu sinh, muốn sau khi ra trường có thể chính thức đi làm luôn.

“Trong danh sách vốn định dành một chỗ cho em.” Giáo sư tiếc nuối nói, “Thật sự không thể cân nhắc được à?”

Tạ Mạnh: “Em nghĩ so với việc bảo vệ luận án, khẩu hiệu của trường mình càng hợp với em hơn.”

Giáo sư ngẩn người, rất nhanh bật cười: “Mưu cầu thực tế[1]... Cũng không tệ đâu.” Ông vỗ vai Tạ Mạnh, “Làm thật tốt vào nhé, chàng trai trẻ.”

[1] “Mưu cầu thực tế” – đây là khẩu hiệu của trường Đại học nhân dân TQ.

Tạ Mạnh vừa ra khỏi văn phòng thì nhận được điện thoại của Trương Giang Giang, thanh âm nam sinh phía đầu dây bên kia nghe cực kì suy sụp: “Tớ quyết định không chơi với Tề ma ma nữa đâu...”

Tạ Mạnh sặc, chỉ có thể bất đắc dĩ an ủi gã: “Tề Phi có bạn gái là chuyện tốt, không phải cậu cũng có Nhu Nhu sao?”

“Đừng nhắc đến Nhu Nhu nữa.” Trương Giang Giang ảo não nói, “Nhu Nhu không muốn gặp tớ.”

Tạ Mạnh nhú mày: “Sao vậy?”

Hồi lâu sau Trương Giang Giang mới đáp: “Chốc nữa tớ xong việc, bọn mình đi uống rượu đi!”

Tháng trước Trương Giang Giang bắt đầu đến Tân Hoa xã[2] thực tập, cụ thể thế nào Tạ Mạnh cũng không hỏi, bản thân cậu ở ngân hàng còn bận bù đầu, vừa vào nên phải bắt đầu từ vị trí kế toán cơ bản nhất, buổi sáng chưa đến bảy giờ đã phải có mặt theo quy định của ngân hàng.

[2] Tân Hoa thông tấn xã, là thông tấn xã (hãng truyền thông thông tin) cấp quốc gia của TQ.

Ban nhạc của Quý Khâm Dương dần dần đi vào quỹ đạo, mỗi tháng đều tổ chức concert quy mô không

nhỏ. Có không ít công ti giải trí muốn vây bọng họ về dưới trướng, song Quý Khâm Dương dã tâm lớn, muốn tự mình mở studio.

“Đẹp trai hạng nhất thật lợi hại quá.” Trương Giang Giang thở dài.

Gã hẹn Tạ Mạnh trong một tiệm ăn đơn giản ở Ngũ Đạo Khẩu, gọi hai chai rượu, xung quanh có rất nhiều người ngoại quốc đủ loại màu da, nói đủ thứ ngôn ngữ. Nhớ khi trước Hàn Đông từng nói đùa: “Ngũ Đạo Khẩu cứ như liên hiệp quốc, là trung tâm của thế giới, Bắc Kinh thần kì vậy đấy, cậu vừa giống như chưa bao giờ thuộc về nơi này, lại như thể vẫn luôn thuộc về nó vậy.”

Tạ Mạnh uống một hớp rượu, thực tập ở ngân hàng cần hết mình biểu hiện năng lực, cậu vì muốn được giữ lại làm nhân viên chính thức mà bận đến nỗi chẳng có cả thời gian chăm nom Quý Khâm Dương.

Trương Giang Giang lại thở dài, nói thầm: “Hồi trước không thích học, giờ lại cảm thấy đi học vẫn là tốt nhất.”

Tạ Mạnh cười: “Sao tự nhiên lại nói thế?”

Trương Giang Giang: “Muốn quay về Trung học làm đề Đại số quá đi.”

Rượu trong miệng Tạ Mạnh suýt nữa thì phun ra ngoài.

“Đi làm bận bịu muốn chết.” Trương Giang Giang buồn bực nói, “Nhu Nhu bảo phải tốt nghiệp mới chịu gặp tớ, chẳng biết cô ấy đang nghĩ gì nữa.”

Tạ Mạnh lau miệng: “Hàn Đông thì sao, cậu đã hỏi cậu ấy chưa?”

Trương Giang Giang: “Cậu ta không phải cũng rất bận sao... Đi đi về về suốt ấy? Rõ ràng là đại thiếu gia có thể kế thừa gia nghiệp, lại không chịu về Tô Châu, cậu ta cũng quá dị đi.”

Tạ Mạnh không biết nên nói gì, đành phải vỗ vai coi như khích lệ gã.

“Đừng nói chuyện của tớ nữa.” Trương Giang Giang lại mở một bình rượu, “Cậu thì sao? Thực tập ở ngân hàng thế nào?”

Tạ Mạnh: “Tháng sau tớ chuyển thực tập sang khu vàng bạc, phụ trách cho vay.”

Trương Giang Giang: “Hừm hừm, nếu được giữ lại thì tốt quá, cơ mà với cậu chắc là không vấn đề gì đâu.”

Tạ Mạnh lắc đầu: “Chưa chắc, cứ chạy qua chạy lại, cùng thảo luận, uống rượu xã giao...” Cậu cười cười, “Cũng đủ bạn muốn chết rồi.”

Trương Giang Giang: “Vẫn ở chung với đẹp trai hạng nhất à?”

“Đúng vậy.” Đôi đũa đang gấp thức ăn của Tạ Mạnh thoáng khựng lại, cậu nhìn Trương Giang Giang, đột nhiên nói, “Tớ với cậu ấy ở chung một chỗ từ lâu lắm rồi.”

“??” Trương Giang Giang khó hiểu, “Tớ biết, các cậu chẳng phải dọn ra ở chung lúc sắp vào năm hai sao? Nói chứ, cậu ấy kiếm cũng được lắm nha, tiền thuê nhà các cậu chia nhau thế nào vậy?”

Tạ Mạnh không khỏi nảy sinh cảm giác bất lực không thốt nên lời nhìn trời xanh. Cậu cũng không biết nói sao cho phải, chỉ có thể giải thích lần thứ hai: “Tớ bảo bọn tớ ‘ở chung một chỗ’ từ lâu lắm rồi, là ý tại mặt chữ, tớ và cậu ấy là một đôi.”

“Cái gì?!” Đường cái gần kề, vừa lúc tan tầm giờ cao điểm, bên ngoài xe cộ nườm nượp âm ỉ, Trương Giang Giang nghe không rõ, hỏi lại lần nữa, “Cái gì cái gì một đôi cơ?!”

Tạ Mạnh hít sâu một hơi, cậu ghé sát tai Trương Giang Giang lớn tiếng nói: “Tớ và Quý Khâm Dương là một đôi người yêu! Bọn tớ bắt đầu bảy năm rồi!”

Người nước ngoài xung quanh đều lặng im nhìn hai người, Trương Giang Giang ngơ ngác há hốc miệng.

Tạ Mạnh biểu tình bình tĩnh uống rượu, cậu nhún vai: “Bọn họ dù sao cũng nghe không hiểu... Cậu đã rõ chưa?”

Trương Giang Giang tiếp sau đó vẫn luôn tiêu hoá sự thật chấn động “Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương là một đôi người yêu”, gã hỏi rất nhiều, Tạ Mạnh cũng không gật gĩa nữa.

“Nói vậy Hàn đại gia cũng biết?” Cuối cùng Trương Giang Giang hỏi.

Tạ Mạnh cầm bình rượu, vừa uống vừa gật đầu.

“...” Trương Giang Giang suy sụp cào tóc thì ào, “Sao tớ ngu thế không biết...”

Tạ Mạnh dở khóc dở cười: “Ngu gì đâu, cậu chỉ hơi chậm hiểu chút thôi.”

Trương Giang Giang: “...Còn ai biết nữa không?”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ: “Ngoài mấy người tớ vừa nói với cậu, cậu bạn đạo diễn Hùng Bảo Bảo có thể cũng biết.”

“À...” Trương Giang Giang nhớ lại, “Nửa đồng nghiệp đây mà.”

Tạ Mạnh: “Nửa đồng nghiệp gì chứ, hai nghề khác nhau rành rành lận.” Cậu vào weibo của Hùng Bảo Bảo, phát hiện đối phương mấy ngày nay đều đi thực tập ở đoàn làm phim, đăng lên gần đây nhất chính là bức ảnh y tự sướng, ăn mặc như nông dân, sau lưng la liệt toàn thang là thang.

Trương Giang Giang bùi ngùi nói: “Làm đạo diễn cũng vất vả quá...”

“Giờ có nghề gì không vất vả đâu.” Tạ Mạnh xem album ảnh trên weibo của Trác Tiểu Viễn, tất cả đều là ảnh chụp vùng núi nghèo khó, Trác Tiểu Viễn rất ít đăng ảnh, chụp nhiều nhất vẫn là gương mặt tươi cười của lũ trẻ con.

Trương Giang Giang ngó đầu sang cùng cậu xem một lát, hai người đều có chút trầm lặng.

“Cảm giác mọi người đều đã khác xưa.” Trương Giang Giang híp mắt, “Cậu kia nói thế nào ấy nhỉ, thời gian là con dao giết heo?”

Tạ Mạnh cười khê: “Thay đổi là tốt, tương lai sau này chúng ta sẽ còn thay đổi, thế nên cần phải quý trọng hiện tại.”

Trương Giang Giang không nói gì, hồi lâu sau mới thở dài: “Tớ xin visa ra nước ngoài, nếu thực tập xong được giữ lại, có thể sẽ trở thành phóng viên vùng chiến địa.”

Bàn tay đang cầm bình rượu của Tạ Mạnh khựng lại giữa không trung, biểu tình như thể vừa bị đánh đòn đau, kinh ngạc: “Cậu bảo muốn làm gì cơ?”

“Phóng viên vùng chiến địa.” Trương Giang Giang chậm rãi đáp, “Thế nên, nếu còn không gặp Nhu Nhu, tớ sợ sau này sẽ không bao giờ gặp được nữa.”

Tháng năm là tháng du lịch của Bắc Kinh, người người ngắm hoa hóng gió, tối đến lượng người trên tàu điện ngầm nhiều gấp đôi. Trương Giang Giang dựa vào thùng xe đứng vững, gương mặt nhìn nghiêng khắc bóng trên kính cửa sổ, chẳng biết đang nghĩ gì.

Lúc điện thoại đổ chuông, Trương Giang Giang hồi lâu không phản ứng, đến lúc tiếp máy mới phát hiện là Hàn Đông Hàn đại gia.

“Tôi nghe Tạ Mạnh nói cậu muốn đến vùng chiến địa làm phóng viên?” Hàn Đông vào thẳng chủ đề, cười lạnh, “Đầu óc cậu có vấn đề à?”

Trương Giang Giang mơ màng, vì chuyện của Nhu Nhu mà lòng gã vốn đã sinh khó chịu, hơn nữa còn uống rượu, lúc này đầu óc nháy mắt bùng nổ: “Tôi muốn đi đâu ai cần cậu lo? Tôi muốn làm gì chẳng lẽ còn cần cậu đồng ý chắc?”

Hàn Đông bên kia đường như cũng đang ở ngoài đường, xung quanh nháo nhác âm âm, thanh âm y ngược lại vô cùng bình tĩnh: “Cậu nói đi là đi như vậy, còn là nơi nguy hiểm thế, không quan tâm người khác sẽ lo lắng sao? Còn Nhu Nhu phải làm thế nào?!”

Nhắc đến Nhu Nhu, Trương Giang Giang yên tĩnh trở lại, gã nhìn bóng dáng chính mình hất ngược trên cửa sổ xe, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Hàn Đông, tôi hỏi cậu, cậu và Nhu Nhu rốt cuộc có quan hệ gì?”

Hàn Đông sững sờ: “Còn quan hệ gì nữa chứ.”

Trương Giang Giang: “Từ Trung học đến Đại học, tôi và cô ấy liên lạc gần như đều thông qua cậu, cô ấy làm gì, thích gì, đều là cậu nói cho tôi biết. Cậu vì sao lại biết? Vì sao không cho tôi gặp cô ấy?”

Hàn Đông: “...”

“Cô ấy là bạn gái cậu phải không?” Thanh âm Trương Giang Giang có chút run rẩy, “Có phải cậu cũng thích cô ấy...”

“Không phải!” Hàn Đông mạnh mẽ ngắt lời, y thở dốc, lặp lại mấy lần, “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

“Vậy rốt cuộc là sao?!” Trương Giang Giang lớn tiếng hỏi, trong tàu điện ngầm có không ít người nhìn gã, nhưng Trương Giang Giang chẳng quan tâm. Nội tâm gã tưởng bị hất một tầng nước sôi bỏng rát, đau đớn khó khăn nặn từng từ, “Nói tôi biết, các cậu rốt cuộc có quan hệ gì?”

Trên tàu điện ngầm phát ra thông báo trạm dừng, Trương Giang Giang theo dòng người chậm rãi đi xuống. Rừng người xung quanh ồn ào nhốn nháo, trong điện thoại, thanh âm Hàn Đông như truyền đến từ một nơi xa rất xa.

Hàn Đông: “Không có Nhu Nhu.”

Trương Giang Giang: “...Vậy là ý gì?”

“Không có Nhu Nhu nào hết.” Hàn Đông thấp giọng nói, “Không hề có người này, cậu hiểu chưa?”

Phòng solfeggio nhạc viện trung ương, đêm đã khuya mà vẫn có người. Quý Khâm Dương cùng Văn Đào thảo luận tiết tấu phần điệp khúc, điện thoại để cạnh rung lên, Tiền Mạch nhìn sang liền trông thấy người gọi hiện hai chữ “Tạ Mạnh”, màn hình là ảnh chụp chung trong tuyết của hai thiếu niên.

Ở Tô Châu, Tề Phi ôm Cổ Mỹ Nghiên cùng đi dạo quanh khu Tương Môn.

Trác Tiểu Viễn ngồi trong sân, xung quanh là tường rào chỉ đắp bằng bùn đất, bà cụ chủ nhà cầm hai chiếc bánh ngô đi ra, cố kiết nhét vào tay gã.

Trương Giang Giang nghe thanh âm Hàn Đông quẩn quanh tai mình.

“Trên thế giới này không hề có Nhu Nhu.”

“ ... ”

“Không có Nhu Nhu, chỉ có tôi mà thôi.”

“ ... ”

“Tôi chính là Nhu Nhu.”

Nửa tiếng sau Quý Khâm Dương mới phát hiện Tạ Mạnh gọi điện, hắn gọi lại, chưa đầy một hồi chuông đối phương đã tiếp.

“Vừa nãy bận quá.” Quý Khâm Dương thấp giọng cười nói, “Em về nhà chưa?”

Tạ Mạnh: “Em cũng đoán anh đang bận, chưa về nhà, mang đồ ăn khuya cho anh đó.”

“Em đợi một lát.” Quý Khâm Dương đi đến bên cửa sổ, quả nhiên thấy Tạ Mạnh đứng bên dưới. Đối phương ngẩng đầu, trông thấy hắn thì nhắc túi đồ trong tay lên.

Cả đám Văn Đào đúng lúc đói bụng, Tạ Mạnh vừa lên liền nhận được hoan nghênh nhiệt liệt, chỉ có Tiền Mạch ngồi cạnh là trưng ra vẻ mặt như cười như không.

“Anh Mạch Mạch giữ dáng.” Bánh Quy cười nói, “Buổi tối giảm béo, không có ăn cơm.”

Tiền Mạch liếc xéo cậu một cái.

Quý Khâm Dương thấy mọi người đều ăn thì cũng không định nán lại nữa: “Tôi đi trước đây.”

Văn Đào vừa ăn vừa gạt đầu, Tiền Mạch gọi hắn lại: “Điệp khúc đã chuẩn bị tốt chưa? Không cần nghe tôi hát thử à?”

“Không cần.” Quý Khâm Dương thoải mái nói, “Văn Đào nghe cậu hát là được rồi.”

Văn Đào vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống: “Cứ giao cho tôi, cứ giao cho tôi!”

Tiền Mạch: “...”

Lúc ra đến cổng trường, ống quần Tạ Mạnh hơi lộn xộn, Quý Khâm Dương liền ngồi xổm xuống sửa lại cho cậu, Tạ Mạnh cúi đầu nhìn hắn đột nhiên hỏi: “Cậu bạn Tiền Mạch kia làm sao vậy?”

Quý Khâm Dương quay sang, hắn nhú mồm: “Từ lâu rồi, em mới phát hiện hả?”

Tạ Mạnh quơ quơ chân: “Anh đang trách em phát hiện chậm ư?”

Quý Khâm Dương bật cười, tâm tình hắn rõ ràng rất tốt, vừa ngâm nga hát vừa ôm Tạ Mạnh: “Hiếm khi được thấy em ăn dấm, anh vui lắm đó, cơ mà Tiền Mạch là ai? Anh không có quen.”

Tạ Mạnh nhìn hắn không nói gì, đột nhiên vung tay đánh về phía đối phương. Quý Khâm Dương tránh thoát chỗ hiểm định đánh trả, lại bị Tạ Mạnh tóm gọn cổ tay, khó khăn chống đỡ.

“Thân thủ giảm đi rồi đó.” Tạ Mạnh vuốt mặt Quý Khâm Dương, “Dám lém phéng xem, em cắt anh luôn.”

Quý Khâm Dương cười đến không khép miệng lại được, ôm Tạ Mạnh hôn mạnh vài cái.

Sau cuộc gọi lần nọ, Hàn Đông liền hoàn toàn mất liên lạc với Trương Giang Giang. Đối phương như thể cố tình tránh mặt y, ngay cả nhóm wechat cũng rút ra, điện thoại luôn tắt máy, tưởng đã hoàn toàn bốc hơi khỏi thế giới này. Y đến chỗ làm của đối phương chờ, đến trường học chờ, cuối cùng tất cả đều chẳng thu hoạch được gì.

Tạ Mạnh trông thấy Hàn Đông vẻ mặt mệt mỏi tìm đến cửa, quả thật không thể nhẫn tâm cự tuyệt được.

“Cậu không kiểm tra hòm thư sao?” Tạ Mạnh mở hòm thư mà mình thường hay dùng ra, Trương Giang Giang một tuần trước vừa gửi mail cho cậu, nội dung chỉ có ngắn ngủn vài dòng, dẫn dò mấy chuyện trong nhà, cuối cùng còn kèm theo bức ảnh, là hình chụp giấy thông hành nội bộ trong khu vực đóng quân.

Hàn Đông đọc mấy lần, lúc đóng lại khoé mắt đã đỏ bừng.

“Tôi trở về xem.” Y lau mặt, cúi đầu không dám nhìn Tạ Mạnh, “Cảm ơn.”

Tạ Mạnh thở dài: “Xem ở chỗ tôi luôn đi.”

Hàn Đông do dự, nhưng lại không khổng chế được vào xem hòm thư của chính mình, quả nhiên có một bức mail chưa đọc của Trương Giang Giang, y hít sâu một hơi, tay run run mở ra.

Trên cùng đều là ảnh Trương Giang Giang chụp, gãi lọc tất cả ảnh của Hàn Đông trong album “Tháng năm qua” ra, tầm một hai trăm tấm, cũng chẳng biết đã upload mất bao lâu.

Dưới những bức ảnh ấy, Trương Giang Giang để lại một dòng chữ.

Thâm tình là một màn bi kịch, nhất định phải lấy cái chết mới có thể chấm hết.

40. Quyển 2 - Chương 40

Một năm sau, Hùng Bảo Bảo rút cuộc trở thành phó đạo diễn trong đoàn làm phim. Đạo diễn Trương đối với y có thể nói là dốc lòng bồi dưỡng, gần như đi đâu quay cũng đều đưa y theo. Để ăn mừng bản thân thăng chức, Hùng Bảo Bảo cố ý tìm thời gian mời Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương bữa cơm.

“Thứ năm không được, bên phía nhà phát triển có tiệc xã giao rồi.” Sau đợt thực tập, Tạ Mạnh thuận lợi vào làm chính thức, vừa vặn đã ở bộ phận vàng bạc chừng một năm, “Thứ sáu thì có thể.”

Hùng Bảo Bảo đáp ứng ngay: “Không thành vấn đề, Quý Khâm Dương thì sao?”

Tạ Mạnh cười: “Thứ bảy có buổi diễn, hôm nay chắc cậu ấy sẽ ra ngoài.”

Quý Khâm Dương mỗi khi xong việc, trong mấy ngày đều sẽ như siêu thoát, không ngủ qua ba ngày hai đêm thì không sống nổi. Sau khi quy mô của ban nhạc lớn dần, hắn cũng ngày càng bận, tâm huyết đổ vào nhiều hơn, quyết định bất cứ chuyện gì đều không thể tùy tiện.

Hùng Bảo Bảo trước tiên thảo luận với hắn về phát triển trong tương lai của ban nhạc, theo ý y thì trứng gà không thể đặt trong rổ, nếu muốn làm studio thì phải suy xét rất nhiều việc.

“Cậu nếu muốn trở thành một người có vây có cánh.” Hùng Bảo Bảo châm cho mình điều thuốc, “Thì không nên chỉ cố chấp với một ban nhạc.” Y lấy ví dụ, “Nếu người hát chính trong nhóm chuyển ra solo, hoặc là có thành viên nào đó trong ban nhạc đem cả band đầu quân vào công ti giải trí, rồi thì bọn họ chê cậu không có tên tuổi không đi theo con đường cậu chọn, chẳng phải cậu sẽ xong đời sao?”

Quý Khâm Dương trắng nước sôi đôi đũa cho Tạ Mạnh, bảo bà chủ lấy rượu ra: “Tôi làm hậu trường, nếu mà nổi quá thì còn gọi gì là hậu trường nữa.”

Hùng Bảo Bảo chắc một tiếng: “Chuyện này không giống mà, tôi nói nổi là bảo thực lực kìa, rượu thơm

cũng sợ ngô sâu, cậu rõ ràng có thực lực, lại chỉ vì một ban nhạc mà không thể phát huy hết, như thế thật sự rất đáng tiếc.”

Quý Khâm Dương uống rượu không nói gì. Thật ra vị trí công việc của hắn và Hùng Bảo Bảo cũng tương đối giống nhau, hai người đều làm trong hậu trường, đều thiên về sáng tác. Mục đích chính là có thể tạo nên những tác phẩm vĩnh hằng, bất hủ cùng kinh điển, thế nên lời đối phương nói hắn hoàn toàn có thể hiểu được.

Tạ Mạnh nhúng xong rau, nhìn Hùng Bảo Bảo hỏi: “Cậu thì sao, khi nào thì tự quay bộ phim của chính mình?”

“Tôi cũng muốn lắm chứ.” Hùng Bảo Bảo ngậm điều thuốc, cào cào tóc, “Kịch bản vừa ý thì không tìm được đầu tư, có nhà đầu tư thì kịch bản nhìn kiểu gì cũng thấy giả rách, diễn viên cũng là một vấn đề, người tôi xem trọng quá nổi.”

Tạ Mạnh biết y đang ám chỉ Trịnh Minh, 19 tuổi trở thành ảnh đế trong nước, 22 tuổi tiến quân Hollywood, hiện tại sắp 25, một năm nhiều nhất cũng chỉ diễn một bộ. Cho tới bây giờ đều chỉ có ảnh đế Trịnh chọn vai, quay nhiều như vậy, giải thưởng trong ngoài nước đã cầm đến mỗi tay rồi.

Hùng Bảo Bảo thở dài: “Cậu ta chạy quá nhanh, tôi đi chân đất điên cuồng đuổi theo y như Khoa Phụ đuổi Mặt Trời[1] ấy, đau lòng quá đi.”

[1] Một điển tích thời viễn cổ TQ. Khoa Phụ là tộc trưởng tộc Khoa Phụ, vì Mặt Trời bóng râm khiến người dân trong tộc chết đi nên Khoa Phụ liền đuổi theo Mặt Trời. Ông đuổi kịp, song chưa bắt được Mặt Trời thì đã chết vì khát.

Tạ Mạnh nghe đến đoạn Khoa Phụ đuổi Mặt Trời liền phun rượu trong miệng ra, vừa ho khù khụ vừa nói: “Không phải hai người follow weibo nhau sao, muốn quay phim gì thì cứ hỏi cậu ta xem có muốn diễn không.”

Hùng Bảo Bảo ai oán liếc xéo cậu: “Nếu nam thần của cậu là một người rất ưu tú, trong khi cậu chỉ là số con rệp, cậu có dám dụ dỗ người ta không?”

“...” Tạ Mạnh ngẫm nghĩ, chẳng ngờ hồi lâu vẫn không ra được đáp án.

Quý Khâm Dương đột nhiên vươn tay捏 cổ cậu: “Đoán già đoán non làm gì, nam thần của em chẳng phải ngồi ngay đây sao?”

Tạ Mạnh cười thúc cho hắn một khuỷu tay.

Ba người ăn đến hơn nửa đêm, điện thoại Quý Khâm Dương đột nhiên đổ chuông, giọng Tề Phi lớn đến nỗi không cần mở loa người xung quanh cũng có thể nghe thấy.

“Đẹp trai hạng nhất!” Tề Phi hét lên, “Tô Châu bên này câu được mẻ cua, tôi gửi qua cho cậu với Tạ Mạnh nhé.”

Không giống những tên “chó độc thân” khác, Tề Phi tốt nghiệp chẳng bao lâu liền cùng Cố Mỹ Nghiên đi đăng kí kết hôn. Cô nàng mới học năm ba Đại học, cả hai tiệc rượu cũng không tổ chức mà làm hẳn một chuyến kết hôn lễ hành, dốc lòng hưởng thụ thế giới của hai người.

Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh cũng phải rất lâu sau mới biết được, gia đình Cố Mỹ Nghiên điều kiện vô cùng tốt, Tô Châu có mấy dây chuyền khách sạn nhà hàng đều do nhà cô mở.

Tề Phi vui vẻ nói: “Một năm nữa là em nhà tôi tốt nghiệp rồi, lúc đó đến Bắc Kinh chơi với các cậu nhé.”

Quý Khâm Dương: “Đến đi, làm cho cậu hẳn buổi biểu diễn, chúc mừng đám cưới cậu luôn.”

Tề Phi phía đầu dây bên kia cười vang, bảo Quý Khâm Dương nói lời phải giữ lời, gã nhớ kĩ rồi đó.

Hùng Bảo Bảo chờ hẳn cúp điện thoại mới hỏi: “Bạn Trung học à?”

Tạ Mạnh cười gật đầu: “Anh em với nhau gần mười năm rồi.”

“Quả thật không dễ dàng.” Hùng Bảo Bảo tán thành, đột nhiên đổi đề tài, “Nói vậy, chúng ta cũng sắp năm năm rồi.”

Quý Khâm Dương cảnh giác nhìn y: “Cậu muốn làm gì?”

Hùng Bảo Bảo: “Ha ha, khi nào cua đến thì cùng ăn đi!”

Tạ Mạnh: “...”

Qua đợt cuối thu, Bắc Kinh tại trung tuần tháng mười hai bắt đầu cấp khí ẩm. Ngân hàng cuối năm quả thật bận đến trời long đất lở, kết toán cuối năm, chuẩn bị năm mới tốt đẹp, Tạ Mạnh chạy qua chạy lại hết nơi này đến nơi khác, tối đến cùng nhà phát triển thảo luận đến mười một mười hai giờ đều là chuyện bình thường.

Từ cao ốc ra tới bên ngoài, tuyết vừa vặn rơi. Tạ Mạnh dựng thẳng cổ áo măng tô lên, mang theo tập công văn cùng Sở Khang Lâm đi lấy xe.

Sở Khang Lâm vào ngân hàng trước cậu hai năm, hiện tại đã ngồi lên ghế quản lí chi nhánh.

“Hôm nay thảo luận không tồi.” Sở Khang Lâm châm điều thuốc, kéo cửa sổ xe xuống, Tạ Mạnh ngồi ở ghế phó lái, đeo dây an toàn.

“Vụ này mà nhận được, thưởng cuối năm của cậu không tệ đâu.” Sở Khang Lâm đánh tay lái quay đầu xe, gã liếc nhìn Tạ Mạnh nói đùa, “Thế nào, sang năm có kế hoạch thăng tiến gì không?”

Tạ Mạnh khiêm tốn nói: “Tôi còn phải học hỏi nhiều.”

Sở Khang Lâm cười cười: “Tuổi trẻ tài cao còn chưa nói trước được.” Gã hỏi Tạ Mạnh địa chỉ, có chút ngạc nhiên, “Cậu vẫn ở gần trường à?”

Tạ Mạnh gật đầu: “Vâng, thuê từ lâu rồi ạ.”

Sở Khang Lâm nhướn mày: “Thuê cùng bạn gái hả?”

“Không.” Tạ Mạnh cười bổ sung, “Thuê cùng bạn thôi.”

Sở Khang Lâm à một tiếng, cũng không hỏi nữa, chờ khi sắp đến cửa nhà Tạ Mạnh, gã trông thấy một người đội trời tuyết đứng ở đầu ngõ.

“Ai thế nhỉ...” Sở Khang Lâm nói thầm một câu.

Tạ Mạnh nheo mắt nhìn một lát, đột nhiên lên tiếng: “Sở tổng, anh cho tôi xuống đây đi.”

Sở Khang Lâm: “Ồ đây á, không cần đi vào sao?”

“Không cần.” Tạ Mạnh đã tháo dây an toàn, cậu ngại ngừng bảo, “Cảm ơn Sở tổng.”

“Đừng khách sáo, đừng khách sáo.” Sở Khang Lâm mở khoá xe ra, “Vất vả rồi, cố lên nhé.”

Tạ Mạnh xuống xe, tuyết Bắc Kinh không giống phương Nam, nặng hạt đến chẳng bao lâu đã tích một tầng dày. Cậu bước nặng bước nhẹ bước về phía đầu ngõ, Sở Khang Lâm ngồi trên xe ở sau lưng, mở đèn xe lên chiếu sáng cho Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh đi được nửa đường thì giơ tay lên vẫy vẫy với người đang đứng nơi đầu ngõ.

Sở Khang Lâm châm cho mình điều thuốc, gã nhìn Tạ Mạnh bước đến trước mặt người nọ, đối phương tháo khăn quàng cổ xuống, lộ ra gương mặt đẹp vô cùng.

Quý Khâm Dương vẫy khăn quàng cổ quanh mặt Tạ Mạnh, hân hướng về phía chiếc xe, gật nhẹ đầu.

Đến khi hai người đều đã ra khỏi tầm mắt, Sở Khang Lâm mới kịp phản ứng, gãi giật giật ngón tay, “roẹt” một tiếng, mới phát hiện mẫu thuốc lá đã sắp cháy rụi.

Trương Giang Giang đến chiến địa đã hơn một năm, gần như tháng nào cũng gửi cho Tạ Mạnh một bức mail. Chữ không nhiều lắm, đa phần là ảnh chụp, có những tấm Tạ Mạnh lúc đọc báo hoặc tạp chí đã từng thấy qua, có những tấm thì chưa thấy bao giờ.

Bên dưới ảnh chụp, Trương Giang Giang thỉnh thoảng sẽ ghi chú một chút.

“Nơi này trẻ con bảy tám tuổi đều mang theo súng, kĩ thuật bắn súng tốt hơn tớ nhiều.” Trong ảnh là một cậu bé cầm khẩu súng so với bản thân còn có vẻ nặng hơn.

Trương Giang Giang đôi khi sẽ than vãn: “Mạng lag quá, tớ ngay cả weibo cũng không lên được, viết mail còn phải lên nóc nhà viết... Bây giờ mà có bom dội xuống là tớ xong đời luôn QAQ.”

“Laptop tuần trước bị nổ hỏng rồi, mấy thứ trong ổ C cũng không còn nữa... Mà quên đi, cũng chẳng phải thứ gì quan trọng.”

Trương Giang Giang trong bức mail gần nhất rút cuộc nhắc tới Hàn Đông: “Hàn đại gia khoẻ không?”

Tạ Mạnh không biết nên trả lời gã thế nào.

Trong hơn một năm này, ảnh Trương Giang Giang gửi đến càng ngày càng nhiều, từ Ai Cập, Syria đến Israel, gần đây còn có mấy tấm chụp ở Iraq. Ngay cả một người ngoài nghề như Tạ Mạnh cũng có thể nhìn ra tâm tình Trương Giang Giang đã đổi khác.

Từng đầy tràn sức sống, dần trở nên tàn khốc cùng tuyệt vọng.

Trương Giang Giang chụp phế tích thành phố, sau khi bị bom tập kích, những thi thể la liệt hai bên đường chỉ tùy tiện phủ tấm vải trắng lên trên. Israel sau cảnh khói lửa, là những giáo đường cầu nguyện, an tĩnh mà thần thánh.

Gã ngẫu nhiên sẽ chụp một đóa hoa hoặc một thân cây, sinh trưởng trong vụn cát, hoặc hiên ngang giữa đồng không mông quạnh.

Tạ Mạnh sắp xếp những bức ảnh này, đều gửi cho Hàn Đông xem, cuối cùng cậu thuật lại lời Trương Giang Giang nói, đối phương cũng không gửi mail trả lời.

Phải đến gần năm mới, Hàn Đông mới có tin tức.

“Tôi chuyển công tác sang Huawei[2].” Trưa, Hàn Đông cùng Quý Khâm Dương gọi điện qua video, sau lưng có thể thấy được y đang ở sân bay thủ đô, “Sang chi nhánh nước ngoài kiểm tra thiết bị.”

[2] Công ti Hoa Vi, là một công ti đa quốc gia về thiết bị mạng và viễn thông của TQ.

Quý Khâm Dương nhú mày: “Đi Trung Đông à?”

Hàn Đông cười cười, không phủ nhận.

Tạ Mạnh vừa lúc gói xong sủi cỏ, cậu rửa sạch tay vào phòng, Quý Khâm Dương nhường chỗ cho cậu.

“Nghĩ thông chưa?” Tạ Mạnh hỏi Hàn Đông.

Hàn Đông đáp: “Đã nghĩ thông từ lâu rồi.”

“Chú ý an toàn.” Tạ Mạnh không nói thêm nữa, “Giữ liên lạc, nhớ gửi mail.”

“Biết rồi.” Hàn Đông gạt đầu, bên kia dường như sắp sửa check in, trước khi ngắt video, y nhìn Tạ Mạnh thản nhiên nói, “Năm nay ra ngoài đón năm mới, cho nên muốn trước nói trước một câu.”

Tạ Mạnh mỉm cười: “Năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Hàn Đông nhìn màn hình phát tay.

Đêm trước giao thừa ban nhạc tổ chức concert cuối cùng mừng năm mới đến, mấy ngày nay Quý Khâm Dương bận đến thời gian đi ngủ cũng không có, số fans tham gia ngày hôm ấy đã vượt quá vạn người.

Quảng trường ban nhạc Quý Khâm Dương thuê gần như nghẹt chỗ, giữa trời lạnh buốt Tiền Mạch chỉ mặc T-shirt hát hò tới lui trên khán đài, Quý Khâm Dương dẫn Tạ Mạnh lên mái một căn nhà bỏ hoang nằm đối diện sân khấu.

“Ngồi đây xem là được rồi.” Hắn cầm tấm chăn mỏng, từ phía sau choàng lên mình và Tạ Mạnh, “Lát còn bắn pháo hoa nữa.”

Tạ Mạnh nghe một hồi: “Đều là anh viết hết?”

Quý Khâm Dương: “Đúng vậy.”

Tạ Mạnh: “Sẽ ra đĩa chứ?”

Quý Khâm Dương: “Năm sau ra, đến lúc đó anh sẽ mang về.” Hắn nói xong liền lấy điện thoại ra đăng nhập weibo, Tạ Mạnh thấy được weibo của ban nhạc đã vượt quá 300 vạn fans.

“Bình thường đều là Văn Đào xử lí.” Quý Khâm Dương giải thích, phần trạng thái có bản nghe thử của ca khúc mới và ảnh chụp concert, mấy ca khúc lượt chia sẻ đều lên đến hơn một vạn.

Tạ Mạnh tự mình xem một lát, đột nhiên nói: “Anh thật sự rất là giỏi đó.”

Quý Khâm Dương ngẩn ra, mãi mới hiểu đối phương đang nói đến điều gì, hắn hôn lên tóc gáy Tạ Mạnh, cười nói: “Mấy chuyện này có gì đâu, em cuối năm nay tiền thưởng so với anh cũng không ít hơn là bao đâu.”

Tạ Mạnh không nói gì, cậu quay sang, hôn trả Quý Khâm Dương một cái trên trán.

“Đúng rồi.” Quý Khâm Dương chợt nhớ ra, hắn bảo Tạ Mạnh ngồi yên, tự mình đi xuống cầm cây ghi-ta lên, chỉnh âm thanh, sau đó nhẹ nhàng gảy gảy.

Tạ Mạnh cuộn chăn, ngồi dựa trên ghế, biểu tình nghi hoặc nhìn hắn.

Quý Khâm Dương ôm đàn ghi-ta, hắng giọng một cái, từ tốn nói: “Bây giờ là concert dành riêng cho Tạ tiên sinh.”

Tạ Mạnh không nhịn được bật cười, cậu giơ tay lên vỗ vỗ.

“Năm mới vui vẻ.” Quý Khâm Dương vừa đàn ghi-ta vừa thấp giọng hát, “Anh yêu em, Tạ tiên sinh.”

Đêm hôm ấy trên mái nhà, Quý Khâm Dương vì Tạ Mạnh mà hát riêng mười khúc ca. Những bài hát ấy, đến hiện tại, ban nhạc đều chưa từng hát.

Lúc hát đến ca khúc cuối cùng, dưới quảng trường bắt đầu bắn pháo hoa, chùm sáng rực rỡ giữa trời như thấp bùng đêm đông Bắc Kinh.

Tạ Mạnh cúi đầu, cậu nhìn đôi chân trước mắt mình, lặng yên nghe Quý Khâm Dương hát.

Trong khoảnh khắc ấy, Tạ Mạnh tưởng như, toàn bộ thế giới của mình, phẳng phất đều hoà theo tiếng đàn

tạo nên nơi đầu ngón tay đối phương.

41. Quyển 2 - Chương 41

Xuân về hoa nở cuối tháng tư, Mạc Tổ Viện gọi điện đến, thanh âm bà vẫn như trước đây tràn sức sống lan ra bốn phía.

“Dạo này có bận không?” Mạc Tổ Viện dường như đang ở phòng trà, Quý Khâm Dương có thể nghe được nhạc nền bài “Một đoá nhài đẹp xinh”, “Con đó, chẳng chịu về nhà, lại còn gửi tiền nữa chứ, nhà có thiếu tiền đâu mà gửi.”

Quý Khâm Dương bật cười: “Qua đợt bận bịu này con sẽ về.”

Mạc Tổ Viện tỏ vẻ không vui: “Về làm gì, đừng có về, bố mẹ đến thăm con luôn cho nhanh.”

Quý Khâm Dương sững sốt: “Mẹ với bố... đến Bắc Kinh?”

“Đúng vậy.” Mạc Tổ Viện ngữ khí thoải mái, “Bố mẹ đặt vé máy bay cuối tuần này rồi, lúc đến nơi sẽ tìm con chơi vài ngày. Đúng rồi, Tạ Mạnh còn ở chung với con không? Mang cho hai đứa ít trà bích loa mới hái.”

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh khom người lấy quần áo trong máy giặt ra, đem phơi xong từng chiếc, cậu duỗi hai tay, bờ cong xương vai tuyệt đẹp giãn căng. Tạ Mạnh không ngoảnh lại, bình tĩnh hỏi: “Bố mẹ anh đến, có cần em ra ngoài ở không?”

Quý Khâm Dương tựa người vào cửa ban công, một chân dậm dậm trên đất: “Em định ở đâu?”

Tạ Mạnh nhìn hẩn một cái.

Quý Khâm Dương cười lắc đầu: “Em thật là.” Hẩn muốn đi lấy quần áo ướt, lại bị Tạ Mạnh nhẹ nhàng ngăn.

“Đừng động vào.” Tạ Mạnh nói, “Để em lấy cho.”

Quý Khâm Dương giữ tay cậu: “Suy nghĩ nhiều, lại khép kín, em không vui thì phải nói ra để anh biết chứ.”

Tạ Mạnh không nói gì. Bàn tay Quý Khâm Dương trắng nõn, mười ngón tay sạch sẽ mượt mà không tì vết, chỉ là động tác nắm tay vô cùng giản đơn, vậy mà Tạ Mạnh tưởng như toàn bộ trái tim mình đều bị đối phương nhẹ nhàng nắm lấy.

“Em không giận.” Tạ Mạnh vuốt mu bàn tay Quý Khâm Dương, cậu nâng mi, tầm nhìn dừng tại chính giữa đôi mắt đối phương, “Em chỉ lo anh chưa chuẩn bị sẵn sàng cho bọn họ biết quan hệ của hai đứa mình, hiểu không?”

Quý Khâm Dương cau mày, sắc mặt hiếm khi trở nên nghiêm túc.

“Em không tin anh ư?” Hắn hỏi.

Tạ Mạnh thở dài, cậu hôn lên đầu ngón tay Quý Khâm Dương: “Không phải không tin anh.” Cậu cười nói, “Chỉ là không muốn anh khó xử thôi.”

Mặc dù lúc tốt nghiệp Đại học đã lấy được bằng lái, nhưng Tạ Mạnh chưa từng nghĩ đến việc mua xe. Thứ nhất Quý Khâm Dương là dân SOHO[1], thứ hai cậu đối với chính mình vẫn luôn rất tiết kiệm.

[1] Small Office Home Office, chỉ những người làm việc ở nhà, hoặc làm nghề tự do.

Thế nên khi Tạ Mạnh nhờ Sở Khang Lâm giúp mình xem xe, cấp trên rất là kinh ngạc.

“Đúng là hiếm có nha.” Sở Khang Lâm ngồi trên chiếc xe Tạ Mạnh chọn, “Sao tự nhiên lại quyết định mua xe vậy?”

Tạ Mạnh: “Cũng không phải đột nhiên quyết định, hơn nửa năm trước tôi đã đăng kí số rồi, gần đây đúng lúc cần dùng thôi.”

Sở Khang Lâm nhún mày: “Mua tặng hả?”

Tạ Mạnh phóng khoáng thừa nhận: “Cũng gần như vậy.”

Sở Khang Lâm cười cười, gã không hỏi nhiều, chỉ nhìn Tạ Mạnh bàn chuyện giá cả với quản lí bán hàng, cuối cùng quyết định sẽ trả góp hai năm.

“Vừa mua đã vung tay lớn thế, về sau tha hồ trả nợ bạt mạng.” Sở Khang Lâm châm điếu thuốc, gã neho mắt hít một hơi, đột nhiên hỏi, “Sang năm có lẽ tôi sẽ sang chi nhánh khác làm giám đốc quản lí, vị trí hiện tại này... cậu có hứng thú không?”

Tạ Mạnh không ngờ gã sẽ đột nhiên hỏi câu này, hồi lâu vẫn không biết nên trả lời ra sao.

Sở Khang Lâm vỗ vai cậu: “Chàng trai trẻ, giữ vững phong độ, làm việc thật tốt, nhất định có tiền đồ.”

Ngày đi đón Mạc Tổ Viện, Tạ Mạnh đem chìa khoá xe đưa cho Quý Khâm Dương, người kia nửa ngày không kịp phản ứng lại: “Em mua lúc nào vậy?”

“Quà sinh nhật năm nay đó.” Tạ Mạnh kéo đầu Quý Khâm Dương sang hôn, “Đi đón bố mẹ anh đi.”

“...” Quý Khâm Dương dở khóc dở cười, “Thế này là sai kịch bản rồi, anh mới là người nuôi em cơ mà?”

Tạ Mạnh: “Mua xe coi như đồ gia dụng đi, tiền thuê nhà em cũng đâu có tranh với anh.”

Quý Khâm Dương cầm chìa khoá xe, nghẹn họng một lát, đành nói: “Em cùng anh đi đón họ đi.”

Tạ Mạnh vẽ mặt anh-có-chắc-không-đấy nhìn hần.

Quý Khâm Dương khoác vai cậu: “Đừng ngại mà, con dâu dù xấu thì cũng phải ra mắt bố mẹ chồng chứ.”

Tạ Mạnh: “...”

Hành lí Mạc Tổ Viện và Quý Sơn Dung mang theo không nhiều lắm, hai người lúc lên xe nhìn thấy Tạ Mạnh cũng chẳng quá ngạc nhiên, Mạc Tổ Viện nhiệt tình chào hỏi: “Tiểu Tạ đó hả, lâu không gặp, mong là con vẫn khoẻ.”

“Chào cô ạ.” Tạ Mạnh đỡ bà ngồi xuống, “Cô cũng vậy.”

Mạc Tổ Viện tùy tiện xua tay, “Già rồi, có gì nữa đâu.”

Quý Khâm Dương từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn mẹ mình một cái: “Đến nhà bọn con ở nha?”

Quý Sơn Dung ho khẽ, từ chối: “Chen chúc với tụi trẻ con còn ra thể thống gì nữa, bố với mẹ con đặt khách sạn trước rồi, lái thẳng đến đấy luôn đi.”

Tạ Mạnh còn muốn nói gì đó, lại bị Mạc Tổ Viện ngắt lời: “Đến khách sạn cất hành lí, trở ra nấu cơm cho hai đứa ăn, lâu lắm rồi chúng ta chưa ăn bữa cơm đoàn viên mà.”

“Hai đứa cũng thật là, làm việc kiểu gì mà ngay cả nhà mình cũng không thèm để ý.” Mạc Tổ Viện trách, “Không có tiền thì không có tiền chứ sao, trong nhà có phải không nuôi nổi đâu.”

Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh nhìn nhau, cùng bật cười.

“Để con đi mua thức ăn.” Quý Khâm Dương đánh tay lái, “Mẹ muốn ăn gì?”

Mạc Tổ Viện trung khí mười phần nói: “Hỏi Tiểu Tạ ấy, hỏi mẹ làm gì, nấu nhiều ăn nhiều, nấu ít ăn ít, cầm bỏ thừa.”

Rượu Quý Sơn Dung gửi vận chuyển hoàn hảo không bị vỡ, Mạc Tổ Viện độc chiếm nhà bếp, không cho Tạ Mạnh vào hỗ trợ, cuối cùng Tạ Mạnh đành phải ngồi ở cửa bếp nhặt rau. Quý Khâm Dương càng không có việc gì để làm, hắn giúp bố bóc giấy gói ra, hai người ngồi trong phòng khách cùng uống mấy chén.

“Tửu lượng cao ghê nhỉ.” Quý Sơn Dung khen con mình, “Hồi tết năm nhất, bố còn nhớ con mới uống một ly mà đã gục.”

Quý Khâm Dương không chịu nổi nói: “Con bây giờ đã bao nhiêu rồi, sao có thể say dễ như vậy chứ?”

Quý Sơn Dung lại uống một hộp rượu, im lặng một lát, thở dài: “Đúng vậy, chớp mắt sáu bảy năm đã qua.” Ông nhìn Quý Khâm Dương cười nói, “Con của bố đã thành đàn ông rồi.”

Quý Khâm Dương nhắc tay lên, hắn làm động tác cạn, rồi nốc sạch rượu trong chén.

Tạ Mạnh nhìn hai người, vừa quay đầu lại liền phát hiện Mạc Tổ Viện cũng đang nhìn, hai người ánh mắt giao nhau, Mạc Tổ Viện mỉm cười dịu dàng động lòng người, bà cầm tay Tạ Mạnh: “Con chăm sóc cho Quý Khâm Dương thật tốt.”

Tạ Mạnh ngượng ngùng: “Cậu ấy cũng chăm sóc con tốt lắm...”

Mạc Tổ Viện lắc lắc đầu, mỉm cười không nói gì.

Cơm canh dọn lên, bốn người rốt cuộc có thể xum vầy ăn cơm. Mạc Tổ Viện cầm cốc lần lượt cụng với từng người, bà nói: “Sau này dù có bận mấy thì cũng phải về nhà, thấy chán đời cũng về nhà ở đi, bố mẹ mong.”

Quý Khâm Dương vươn tay, không nói lời nào, chỉ ôm chặt lấy mẹ mình.

Vì Quý Khâm Dương uống rượu nên cuối cùng chỉ có Tạ Mạnh lái xe đưa Mạc Tổ Viện về khách sạn. Cậu chờ hai vợ chồng vào phòng, lúc chuẩn bị rời đi, Mạc Tổ Viện đột nhiên đuổi theo đưa cho cậu túi trà.

“Con xem, suýt nữa là quên mất.” Ánh mắt Mạc Tổ Viện dịu dàng dừng trên gương mặt Tạ Mạnh, “Trà bách loa xuân mới hái năm nay, thể nào các con cũng thích uống.”

Tạ Mạnh hé miệng, cậu có chút luống cuống, không biết nên nói gì.

“Còn nữa.” Mạc Tổ Viện thở dài, bà đột nhiên cười hỏi, “Có phải con, cũng nên gọi ta là mẹ hay không?”

Quý Khâm Dương nằm trên giường, khi sắp ngủ chợt mơ mơ màng màng cảm giác Tạ Mạnh tiến vào ổ chăn, từ phía sau ôm lấy mình. Hắn theo phản xạ xoay người lại ôm đối phương, lúc chạm tới hai má Tạ Mạnh, bàn tay đều ướt đầm.

“?!” Quý Khâm Dương tỉnh hẳn, “Sao vậy?” Hắn vươn tay định bật đèn, lại bị Tạ Mạnh giữ chặt.

“Không sao.” Cổ họng Tạ Mạnh hơi khàn, thanh âm phát ra nồng đậm giọng mũi, “Đừng bật đèn.”

Quý Khâm Dương nâng mặt cậu lên: “...Em khóc suốt đường về nhà?”

Tạ Mạnh chôn trong ngực hắn lắc đầu, môi cậu lần tìm bờ môi Quý Khâm Dương, cậu cởi quần áo chính mình, ngồi trên người đối phương.

Quý Khâm Dương khó khăn lắm mới gặp dịp Tạ Mạnh chủ động thế này, nửa thân dưới của hắn đã cương cứng, Tạ Mạnh khom lưng xuống giúp hắn khâu giao, bàn tay tự đưa ra sau bôi trơn chính mình. Quý Khâm Dương hơi cúi đầu, nương theo ánh trăng loăng ngoài cửa sổ, hắn thấy khoé mắt Tạ Mạnh vẫn còn đầm nước.

Tư thế cười ngồi cũng không dễ sát nhập, Tạ Mạnh phải tốn sức lớn mới có thể nuốt trọn dương vật của Quý Khâm Dương. Cậu và đối phương mười ngón tay giao nhau, chậm rãi chuyển động thất lực.

Quý Khâm Dương bị kích thích rất nhanh liền bắn, hắn ôm Tạ Mạnh, vuốt ve bờ gáy mượt mề hôi của đối phương, Tạ Mạnh ngẩng đầu nhìn hắn.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Quý Khâm Dương đặt môi trên trán đối phương.

“Không sao cả.” Tạ Mạnh nói, “Chỉ là muốn cảm ơn anh.”

Quý Khâm Dương cười: “Tốt vậy ư... Cảm ơn anh điều gì?”

Tạ Mạnh hôn hắn: “Cảm ơn anh đã cho em có được người nhà.”

“?” Quý Khâm Dương nói rất đương nhiên, “Chúng ta tất nhiên là người một nhà, anh là chồng em còn gì.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương cúi đầu chăm chú nhìn Tạ Mạnh: “Muốn kết hôn không? Đợi kiếm đủ tiền chúng ta sẽ ra nước ngoài kết hôn, thế nào?”

42. Quyển 2 - Chương 42

Ở Iraq hơn một năm, Trương Giang Giang đã có thể sử dụng thành thạo tiếng Ả Rập thường ngày. Hiện tại trên người gã cũng sẽ trang bị súng, khi đi chụp hình ở dã ngoại hoặc chiến khu đều có thể chú ý tư thế, gắng sức nằm sấp hoặc chống mông lên, tránh không bị đạn lạc từ đâu đó dội trúng.

Những lúc không phải làm việc, Trương Giang Giang thường rất ít đi dạo xung quanh, quá nguy hiểm, cũng quá đáng sợ. Sau mỗi cuộc chiến, thành phố đều là một mảnh phế tích, chẳng có cảnh nào đáng chụp. Gã thà ở lại nơi trốn của lũ trẻ còn hơn, dù thật ra nơi đó có lẽ cũng chẳng mấy an toàn.

“Giang, cho xem ảnh đi.” Tazaj chỉ mới mười tuổi nhưng đã là thủ lĩnh của đám nhóc xung quanh, cậu nhóc phát âm tên của Trương Giang Giang có chút không rõ, “Giang” mà nghe như “Kang”.

Trương Giang Giang hí hoáy điện thoại, quay sang cậu nhóc cười bảo: “Anh chẳng chụp được gì hay cả, chỉ có mấy tấm cũ thôi.”

Tazaj cau mày: “Tụi em muốn xem ảnh anh chụp hồi xưa.”

Đằng sau cậu nhóc còn dẫn theo bảy tám đứa trẻ khác, có một cô bé thoát trông chỉ mới bốn năm tuổi, trong lòng ôm một con búp bê rách rưới.

Trương Giang Giang chỉ chỉ điện thoại: “Cả album đều ở trong, nhưng không có mạng, không xem được đâu.”

Tazaj chỉ vào cô bé kia: “Trên mái nhà Dana có mạng, tụi em lên đó xem.”

Trương Giang Giang không thay đổi được lũ nhóc, đành phải đi theo Tazaj.

Nhà với nhà cách nhau bởi những tấm ga trải giường muôn vàn màu sắc, tất cả đều để che mắt khi thương chiến xảy ra. Những lúc không nguy hiểm, lũ nhóc còn có thể chạy băng qua chơi trốn tìm, tiếng cười trong trẻo vô cùng, gió thổi lọt qua mái nhà kéo những tấm vải rực rỡ bay cao.

Trương Giang Giang từng chụp rất nhiều bức ảnh như thế, thỉnh thoảng lấy ra xem, sẽ khiến trái tim tưởng đã chết lặng của gã hoá mềm mại chút ít.

Trên mái nhà Dana quả nhiên có thể bắt được tín hiệu mạng yếu ớt. Trương Giang Giang cau mày thử lên

weibo, sau mấy lần rút cuộc cũng lên được.

“Điện thoại Trung Quốc muôn năm.” Trương Giang Giang thì thầm, “Có thể sản xuất được loại thiết bị lợi hại như vậy... Đã trải rộng đến tận nơi này rồi cơ đấy?”

Tazaj nghe không hiểu tiếng Trung, cậu nhóc chẳng mấy vui vẻ bĩu môi: “Giang, xem ảnh!”

“Đây đây.” Trương Giang Giang ngồi xổm xuống mở weibo ra, đã hai năm rồi gã chưa lên tường nhà mình, thứ nhất là để trốn tránh kí ức về người nào đó, thứ hai là vì không muốn khiến bản thân nhớ lại rồi chẳng kìm được sinh ra cảm giác hối hận. Thế nên khi album “Tháng năm qua” một lần nữa xuất hiện trước mắt, mắt hồi lâu Trương Giang Giang vẫn chưa thể bộc lộ biểu tình thích hợp.

Từng bức từng bức ảnh được bật lên, vòng tròn chờ load như lưỡi dao sắc bén cắt giữa tấm hình của các thiếu niên khi xưa, nơi Giang Nam mưa bụi, trời tuyết bay đầy bên cầu nhỏ nước uốn cong cong.

Đầu ngón tay trên màn hình điện thoại của Trương Giang Giang trượt đi chậm rãi, tấm ảnh chụp chung đột ngột hiện ra dưới trời sao xa xăm; cùng đón năm mới ở nhà Tạ Mạnh, gương mặt trẻ măng tươi cười giữa nền pháo hoa sáng rực; ảnh chụp trong ngõ nhỏ Bắc Kinh; giữa rừng mai trắng như tuyết, Trác Tiểu Viễn ôm Trác Cận Cận, Hàn Đông đặt môi trên trán gã...

Bức ảnh cuối cùng, là một câu gã viết xuống bên bờ biển Tượng Sơn năm nào.

“Thanh xuân bất diệt, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Tazaj lần đầu tiên nhìn thấy phong cảnh khác hoàn toàn so với quê hương mình, cậu nhóc rất tò mò, đoạt lấy điện thoại của Trương Giang Giang xem lại từ bức đầu tiên, đột nhiên “ồ” một tiếng.

“Giang.” Cậu nhóc chỉ vào bức ảnh hỏi, “Ai đây?”

Trương Giang Giang lau mặt, khoé mắt gã đỏ ửng, lại chẳng có nước mắt, chờ lúc trông thấy bức ảnh kia, liền có chút ngẩn người.

Trước khi tới chiến địa, gã đã lọc hết ảnh của Hàn Đông ra rồi gửi cho đối phương, kết quả không ngờ vẫn còn sót lại một bức.

Đây là lần đầu tiên gã chụp Hàn Đông.

Trong ảnh, Hàn Đông vẫn còn niên thiếu quay mặt nhìn ống kính, giữa trời pháo hoa sáng rực, mỉm cười dịu dàng.

Trương Giang Giang nhìn thấy dòng ghi chú được chính mình thêm vào khi ấy: “Hàn đại gia, cậu rút cuộc cũng cười với tôi rồi.”

Lúc Tạ Mạnh nhận được điện thoại của Trương Giang Giang thì kinh ngạc suýt nữa không nói nên lời: “Cậu đang ở đâu? Về nước rồi à?”

“Không.” Trương Giang Giang giải thích, “Tớ mượn điện thoại trong một quán ăn bình dân ở Bagdad, không nói lâu được đâu...” Gã dùng tiếng Ả Rập nói với bà chủ vài câu, có chút bất đắc dĩ bảo Tạ Mạnh, “Hình như người ta đến lắp thiết bị điện... Tớ phải cúp máy đây, ở thêm một năm nữa tớ sẽ về, tất cả đều bình an, đừng lo cho tớ.”

Tạ Mạnh cũng không thừa lời, vội vàng nói: “Nhất định phải chú ý an toàn, đừng rời khỏi nơi nhiều người... Bằng mọi giá phải giữ liên lạc đó.”

Bà chủ lại đến thúc giục, Trương Giang Giang chỉ có thể đáp: “Tớ biết rồi, cậu cứ ở đó mà ân ân ái ái với đẹp trai hạng nhất đi, đợi tớ trở về.”

Nói thêm mấy câu tạm biệt, Trương Giang Giang mới lưu luyến cúp điện thoại. Gã trông thấy mấy người có vẻ như đến lắp thiết bị đi vào trong quán, Trương Giang Giang dùng tiếng Anh nói “xin lỗi”, lách người đem điện thoại tránh ra.

Bên cạnh gã, động tác của người thợ đang chuẩn bị ngồi xuống tháo dỡ điện thoại hơi ngừng lại, y đội mũ, khẽ nghiêng đầu, dường như muốn ngẩng lên nhìn mặt Trương Giang Giang.

Trương Giang Giang: “?”

Bên ngoài đột nhiên có người kêu lên: “Trong xe có một cô gái! Hình như có bom! Bom!”

Trương Giang Giang kinh hãi nhìn ra ngoài, bà chủ quán cơm thì hét lên, xe đỗ ngay cạnh cửa sổ quán cơm, hiện tại dù có chạy ra ngoài thì cũng không kịp nữa. Trương Giang Giang theo phản xạ muốn tìm vật chắn, kết quả người thợ lắp thiết bị ở cạnh đột nhiên ôm cổ gã.

“Anh làm gì...?!” Trương Giang Giang bị dọa đến nổi tuôn ra tiếng mẹ đẻ, đối phương ngay cả một câu cũng không nói, trực tiếp ôm chặt thắt lưng gã xoay người một cái lăn ra sau quầy bar.

Trương Giang Giang ngơ ngẩn há hốc miệng, nhìn chăm chăm gương mặt quen thuộc dưới mũ kia.

Cả thân người Hàn Đông đều đè trên gã.

Trương Giang Giang kịch liệt giãy giụa đứng lên.

“Giấy cái đầu cậu!” Hàn Đông phẫn nộ quát, “Để yên tôi nằm sắp nào!”

Trương Giang Giang nheo họng, mặt gã đỏ lên, nhìn Hàn Đông lớn tiếng nói: “Nằm nghiêng đi! Cậu muốn bị thương chắc? Đừng có chỉ biết bảo vệ tôi như vậy!”

Hàn Đông: “...”

Y rốt cuộc thoả hiệp nằm nghiêng đi, có điều vẫn chấn bên ngoài, hai tay hai chân đều ôm chặt lấy Trương Giang Giang. Mặt hai người gần như dán sát nhau, từng hơi thở đều nồng đậm mùi vị của đối phương.

Tiếng nổ mạnh hồi lâu vẫn chẳng thấy vang lên, Trương Giang Giang bị ôm cả người toát hết mồ hôi, gã cùng Hàn Đông đối diện, câu được câu không tìm chuyện để nói: “Sao cậu lại ở đây?”

Hàn Đông cúi đầu quan sát miệng gã: “Tôi đổi nghề, đến đây trợ giúp kĩ thuật.”

“Ồ.” Trương Giang Giang liếm liếm môi, “Có bạn không?”

Hàn Đông: “Bạn chết đi được ấy, tìm cậu hơn nửa năm, không ngờ xa tận chân trời gần ngay trước mặt.”

Trương Giang Giang cảm thấy đầu mình hơi choáng: “Tìm tôi làm gì chứ?”

Hàn Đông: “Cậu nói xem.”

“...” Trương Giang Giang cũng chẳng biết nên nói gì.

“Cậu thì sao.” Hàn Đông hỏi gã, “Còn ở thêm bao lâu nữa?”

Trương Giang Giang thành thật đáp: “Một năm nữa... Lúc về cũng không biết sẽ làm gì.”

“Ở cùng một chỗ với tôi thì sao?” Hàn Đông đột nhiên hỏi gã.

Trương Giang Giang vẽ mặt mờ mịt: “Chúng ta hiện tại không phải đang ở cùng một chỗ à...”

Hàn Đông hít sâu một hơi: “Tôi nói ở cùng một chỗ là...”

Có người gõ gõ quỳ bar, Trương Giang Giang và Hàn Đông cùng ngoảnh lại, là một binh sĩ xách súng, đứng cạnh còn có một đồng đội mặc phục trang phòng cháy chữa cháy.

“Bom đã được gỡ rồi.” Đối phương nói một tràng tiếng Anh Mỹ lưu loát, còn rảnh rang nói đùa, “Hai người không cần ôm chặt thể nữa, không thành uyên ương bỏ mạng được đâu.”

“ ... ”

Chờ đến khi ra khỏi quán cơm, Trương Giang Giang mới cảm giác chân mình đều mềm nhũn. Gã là người đầu tiên đi ra, đứng ở cửa một lát, cho tới khi Hàn Đông lái chiếc xe jeep lớn xẹt ngang, mở cửa trước mặt gã.

Trương Giang Giang: “...”

Hàn Đông đỡ vành mũ, ra lệnh: “Lên xe.”

“...Cần gì hung dữ vậy chứ.” Trương Giang Giang vừa nói thầm vừa trèo lên xe. Hàn Đông rướn người sang đeo dây an toàn cho gã, gã ngẩng đầu, mặt ghé sát cảm đối phương, Trương Giang Giang có thể cảm giác được những vụn râu lấm tấm chưa cạo sạch trên đấy. Mặt gã thoáng ửng đỏ.

Hàn Đông ấn đầu gã: “Cậu suy nghĩ cho đảng hoàng đi.”

Trương Giang Giang nhìn y một cái: “Nghĩ gì chứ?”

“Còn hỏi nghĩ gì nữa.” Hàn Đông thành thạo đập ly hợp, kéo cần gạt số, “Có muốn ở cùng một chỗ với tôi không?”

Trương Giang Giang nổi giận nói: “Tôi muốn Nhu Nhu kia.”

Hàn Đông khẩy cười: “Không có Nhu Nhu, chỉ có tôi thôi, so với cô ấy tôi sẽ càng đối xử tốt, càng yêu cậu hơn.”

Trương Giang Giang hé miệng, bối rối nói: “Cậu không thấy buồn nôn à!”

“Thâm tình là một màn bi kịch, nhất định phải lấy cái chết mới có thể chấm hết.” Hàn Đông đột nhiên đọc lên, y hỏi Trương Giang Giang, “Cậu biết những lời này có ý nghĩa gì không?”

Trương Giang Giang vẽ mặt dấu chấm hỏi lắc đầu: “Không biết...”

“...” Hàn Đông không còn gì để nói, “Vậy sao cậu viết mấy lời này cho tôi?”

Trương Giang Giang vô tội đáp: “Lúc ấy tôi tức muốn chết, định lên mạng tìm một câu đặc biệt rung động

tình cảm... Rồi chọn được câu này.”

Hàn Đông: “...”

Trương Giang Giang nổi điên: “Rất cuộc có nghĩa gì thế?!”

Hàn Đông thở dài: “Thôi bỏ đi... Không biết cũng được.”

“...” Trương Giang Giang nóng nảy, “Cậu mau nói tôi biết đi!”

Hàn Đông dùng sức đạp chân ga, lớp xe jeep bị bám một tầng bụi dày, gió nóng quạt tới đập lên mặt Trương Giang Giang, gã nheo mắt, vươn tay che đi ánh nắng chói chang hắt trên mui xe.

“Sớm lặn chiều tan, dầu biết sinh mệnh chuyển lưu muôn vàn, vẫn cứ trao đi yêu thương vô tận.” Hàn Đông ngồi cạnh Trương Giang Giang đột nhiên nói, “Hiểu câu này không?”

Tóc trên đỉnh đầu Trương Giang Giang bị gió tạt rối tung: “?”

“Ngu ngốc.” Hàn Đông vươn tay xoa đầu đối phương, “Nhanh nhanh yêu tôi đi, xem tôi yêu cậu nhiều thế này cơ mà.”

43. Quyển 2 - Chương 43

Sở Khang Lâm vào năm tiếp theo thì xác nhận chuyển sang chi nhánh khác làm giám đốc, trước khi đi còn đề bạt Tạ Mạnh vào vị trí quản lí. Tối hôm ấy đồng nghiệp trong công ti mở sâm panh chúc mừng hai người, Tạ Mạnh còn nhận được một bó hoa to.

“Bữa rượu này cậu trốn không thoát đâu.” Sở Khang Lâm cười cụng ly với cậu, “Chúc sự nghiệp thành công.”

Tạ Mạnh chân thành nói: “Cảm ơn Sở tổng.”

Sở Khang Lâm vỗ vỗ vai cậu, lại uống thêm một lát mới hỏi: “Chốc nữa có người đón cậu à?”

“Vâng.” Tạ Mạnh ôm bó hoa trong tay, cậu nhìn đồng hồ trên điện thoại, “Bạn tôi sẽ đến đón tôi.”

Sở Khang Lâm: “Là người đứng ở đầu ngõ chờ cậu hôm trước?”

Tạ Mạnh ngẩn người, do dự một lát mới đáp: “Vâng.”

Sở Khang Lâm mỉm cười: “Tình cảm của các cậu tốt thật.”

Quý Khâm Dương tựa trên xe nghe điện thoại, thấy Tạ Mạnh từ bên trong đi ra, hần cau mày bảo: “Ngày mai nói tiếp, tôi còn có việc.”

Đầu dây bên kia còn thao thao nói thêm một tràng, Quý Khâm Dương không nghe đã trực tiếp cúp máy.

Nhìn thấy bó hoa trong tay Tạ Mạnh, hần nhướn mày hỏi: “Ai tặng thế?”

Vì uống rượu nên mặt Tạ Mạnh có chút đỏ: “Các đồng nghiệp tặng, anh mở cốp xe ra đi.”

Quý Khâm Dương nhấn nút phía cửa sau xe, cốp xe nháy mắt mở ra, oành một cái bay ra hơn mười quả bóng bay.

“...” Tạ Mạnh biểu tình có chút không dám nhìn thẳng.

Quý Khâm Dương chống tay lên cửa xe cười nói: “Chúc mừng thăng chức, Tạ tiên sinh.”

Tạ Mạnh xoay người cất hoa vào, trước khi lên xe còn vươn tay xoa gáy Quý Khâm Dương: “Cảm ơn.”

“Em không thích bóng bay à?” Quý Khâm Dương cài dây an toàn cho cậu.

Tạ Mạnh bất đắc dĩ nhìn hần một cái: “Anh đang đùa đó hả?”

Quý Khâm Dương không nói gì, hần vừa ngâm nga hát vừa lấy từ ghế sau lên một quả bóng bay.

Tạ Mạnh đỡ trán: “Tha cho em đi.”

Quý Khâm Dương đưa quả bóng tới trước mặt cậu, Tạ Mạnh mới phát hiện bên dưới buộc theo chiếc hộp nhỏ.

“?” Tạ Mạnh ngỡ vực cầm hộp trong tay, “Anh lại định gây thêm bất ngờ gì nữa?”

Quý Khâm Dương khởi động chân ga, hần thừa lúc chuyển số nghiêng qua hôn lên mặt Tạ Mạnh: “Sau khi thả bóng chính là cầu hôn, trong phim chẳng phải đều diễn thế sao.”

Tạ Mạnh: “...”

Trên đường về nhà điện thoại của Quý Khâm Dương đổ chuông liên hồi, Tạ Mạnh nhìn mấy lần, không nhận được phải nhắc: “Muốn nghe một chút không?”

Quý Khâm Dương liếc mắt một cái, hờ hững nói: “Chẳng phải chuyện gấp gì, về nhà rồi nghe.”

Tạ Mạnh thấy thanh âm hần thoải mái nên cũng không hỏi thêm, lúc hai người về đến nhà, Quý Khâm Dương lại chưa vội vào.

“Hình như ban nhạc có việc.” Quý Khâm Dương đặt một tay lên cửa sổ xe, “Em vào trước đi, cảm được mở hộp ra đó, chờ anh về.”

Tạ Mạnh hôn hần: “Biết rồi, đi nhanh về nhanh.”

Nửa đêm hai giờ sáng, trên sàn đấu còn đang quay cảnh buổi tối.

Trịnh Minh quay xong một cảnh liền ngồi ở chỗ gần đấy xem weibo. Trợ lý đứng cạnh hần, thấy hần vào xem một weibo tên là Hùng Bảo Bảo, tất cả status đều like hết, mà like một lần còn chưa đủ, hần like được một lát lại bỏ like hết, sau đó like lại lần nữa.

“...” Trợ lý, “Anh đang tìm cảm giác tồn tại đấy à?”

Trịnh Minh thành thật gật đầu: “Ừ.”

Khác hần diễn xuất thành thạo xuất thần nhập hoá trên phim, Trịnh Minh trong cuộc sống đời thường là mẫu người hoàn toàn trái ngược, song có lẽ bởi vẻ ngoài quá mức lừa tình, nên tối nay mới chỉ có người đại diện cùng trợ lý ở bên hần tám năm là hiểu rõ.

“Thích người ta thì theo đuổi đi.” Trợ lý tận tình khuyên nhủ, “Hiện tại anh nổi tiếng thế, sợ gì chứ. Diễn xuất hết mình, đảm bảo doanh thu phòng vé, ra mắt tám năm giữ thân như ngọc chưa từng có scandal tình cảm nào, đâu còn gì ngăn cản anh nữa hả nam thần!”

Trịnh Minh im lặng ngồi một chỗ không lên tiếng, hần tiếp tục like rồi unlike.

Trợ lý: “...”

Tường weibo nhà Hùng Bảo Bảo đều là ảnh mấy bộ phim y quay vài năm gần đây, fan đã lên đến mấy vạn. Đạo này đang chuẩn bị quay một dự án phim nhựa khá lớn, đối phương lần đầu tiên làm tổng đạo diễn nên rất hồi hộp, y chụp mấy cảnh linh tinh trong phim trường up lên weibo, bên dưới có rất nhiều fan bình

luận cổ vũ.

“Bảo Bảo! Anh nhất định làm được mà! Tụi em luôn ủng hộ anh!”

“Ăn nhiều một chút nha Bảo Bảo, như vậy mới có sức quay phim.”

“Bảo Bảo, tụi em mang đồ ăn nhanh đến nhé, anh muốn ăn gì?”

Bên dưới bình luận này, Hùng Bảo Bảo trả lời: “Anh muốn ăn cơm chan thịt rang, suất lớn, năm bát.”

“...” Trịnh Minh đọc đi đọc lại weibo này rất nhiều lần, cuối cùng bảo trợ lí, “Cô có số điện thoại của khách sạn XX không?”

“Làm gì?” Trợ lí tinh thần cảnh giác nhìn đối phương, cô đoán Trịnh Minh muốn gọi đồ ăn khuya, đùa chứ phim này ảnh để diễn vai bệnh nhân tâm thần, nửa đêm còn muốn ăn khuya không sợ phát béo sao?!

Trịnh Minh: “Tôi muốn gọi năm suất lớn cơm chan thịt rang, đưa tới chỗ đạo diễn Hùng.”

Trợ lí: “...”

Lúc Quý Khâm Dương đến bệnh viện, Bánh Quy đang đeo khẩu trang trốn ở góc phòng. Cậu trông thấy Quý Khâm Dương trước, kích động kêu khẽ: “Anh Dương, anh Dương!”

“Xảy ra chuyện gì?” Quý Khâm Dương đi tới, Bánh Quy vừa thấy hắn liền oà khóc, “Tiền Mạch anh ta, anh ta... Văn Đào uống nhiều quá, liên, liên đánh nhau với bọn họ.”

Quý Khâm Dương vỗ đầu Bánh Quy: “Bình tĩnh, nói chậm lại xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Bánh Quy hít sâu một hơi, điều chỉnh thật lâu mới đem mọi chuyện nói rõ ràng. Hoá ra tháng trước Quý Khâm Dương tốn không ít tiền và quen biết mới giúp ban nhạc tranh thủ được suất diễn trong một trận đấu nào đó, hắn dự định giống trống tăng tinh thần, giúp cả band chính thức ra mắt. Kết quả cái người mà Bánh Quy gọi là chú kia thấy ban nhạc phát triển quá tốt liền nảy ra suy nghĩ, thuyết phục Tiền Mạch rời khỏi ban nhạc rồi kí hợp đồng solo với công ti giải trí. Cũng chẳng rõ đối phương ra điều kiện gì mà từ sáng hôm nay Tiền Mạch đã lặn tằm không chút tin tức. Cậu ta không dám trực tiếp ngửa bài với Quý Khâm Dương, đến tối mới tìm Văn Đào bàn bạc, kết quả Văn Đào nổi giận, xảy ra xung đột với Tiền Mạch và đám người đi theo trong quán rượu.

Quý Khâm Dương lạnh mặt nghe xong toàn bộ câu chuyện, hắn nén giận, cứng rắn nói: “Tiền Mạch muốn solo thì mặc kệ cho cậu ta solo, vocal chính không phải tìm không thấy, còn mấy tháng nữa trận đấu mới diễn ra, chừng này thời gian hoàn toàn đủ. Nhưng vụ ẩu đả này nếu bị paparazzi phát hiện rồi truyền ra, những việc chúng ta làm trước đó đều sẽ mất trắng, các cậu đã nghĩ qua chưa?”

Bánh Quy ngập ngừng không dám mở miệng, Quý Khâm Dương ngẫm nghĩ, hỏi cậu: “Cậu cho anh số điện thoại của ông chú kia, anh muốn nói chuyện.”

Bánh Quy vội vàng mở danh bạ ra tìm số, Quý Khâm Dương khoanh tay đứng cạnh từ từ nhắm mắt đợi, lát sau, đột nhiên nhớ đến điều gì, hần cúi đầu lấy điện thoại ra gửi đi một tin nhắn.

Tạ Mạnh pha cho mình tách cà phê, cậu ngồi trên sofa trong phòng khách, trong đầu máy CD phát đĩa nhạc Quý Khâm Dương thu riêng cho cậu, lúc đĩa sắp chạy hết, điện thoại để bên cạnh chợt sáng lên.

Nội dung tin nhắn của Quý Khâm Dương không dài lắm: “Văn Đào uống nhiều quá, bị thủng dạ dày nằm viện, anh phải trông, đêm nay có lẽ không về được.”

Tạ Mạnh vừa định hồi đáp, đối phương lại gửi thêm một tin nhắn: “Em ngủ trước đi, không cần chờ anh.”

Tạ Mạnh ngẫm nghĩ, trả lời: “Được, anh cũng đừng cố quá, có thời gian thì chợ mắt một chút.”

Quý Khâm Dương rất nhanh đã trả lời: “Biết rồi... Ngủ ngon, anh yêu em Tạ tiên sinh.”

Tạ Mạnh nhìn tin nhắn cười khẽ, cậu đứng dậy cầm quần áo đi tắm. Lúc ra chợt nhìn thấy quả bóng bay đặt trên bàn phòng khách, do dự một lát liền gỡ chiếc hộp buộc trên dây ra.

Hộp đóng rất kín, Tạ Mạnh phải tốn chút thời gian mới mở ra được, bên trong là một chiếc nhẫn nam bằng bạch kim.

44. Quyển 2 - Chương 44

Ba ngày sau, ở phòng làm việc đã bị dọn trống không của mình, Quý Khâm Dương được chạm mặt cái người mà Bánh Quy gọi là chú, Lý Phương Hà. Đối phương thấy hần cũng coi như lịch sự, nói vài câu khách sáo, mới vào chủ đề chính.

“Hiện tại trong nước, phát triển ban nhạc rất không có triển vọng gì.” Lý Phương Hà châm cho mình điếu thuốc, lúc đưa cho Quý Khâm Dương bị từ chối, y cũng không để ý, hít vài hơi mới nói tiếp, “Tiền Mạch có đủ điều kiện solo, cậu nếu đồng ý thì cũng có thể sáng tác riêng cho cậu ấy... Có một cụm từ như thế mà, gọi là gì nhỉ, nhà sản xuất vàng?”

Quý Khâm Dương biểu tình lạnh nhạt, hần nghe đối phương ba hoa chích choè nửa ngày, mới từ tốn lên tiếng: “Phong cách của tôi Tiền Mạch không thể khống chế toàn bộ được, về việc cậu ta solo tôi cũng không có ý kiến gì, chẳng qua làm gì thì cũng phải bàn bạc trước, hợp đồng năm năm vẫn còn mấy tháng nữa, có phải cậu ta nên cho tôi một lời giải thích hay không?”

Ông chú của Bánh Quy cười cười: “Hợp đồng? Hợp đồng nào cơ?”

Quý Khâm Dương sững sờ, hần khê nhũ mảy, mới giật mình cảm giác có điều gì đó không đúng: “Ông có ý gì?”

Gương mặt Lý Phương Hà giăng đầy ý cười, y mở ngăn kéo lấy ra hai văn bản, một là hợp đồng Quý Khâm Dương kí với ban nhạc năm năm về trước, một là hợp đồng mới toanh Quý Khâm Dương hoàn toàn chưa từng thấy qua.

“Nói thật, công ti chúng tôi, hiệu quả và doanh thu cũng không tốt lắm.” Lý Phương Hà dúi tàn thuốc lên bàn, “Đám thanh niên các cậu còn có thể thành công đến như vậy, thật là ngoài dự kiến... Chắc cậu cũng biết Sâm Mậu đúng không?”

Nội tâm Quý Khâm Dương chậm rãi lạnh xuống, Sâm Mậu là một trong những công ti giải trí lớn nhất Bắc Kinh, cuộc thi mà hần đăng kí cho ban nhạc kia, cũng ở dưới trướng Sâm Mậu.

Lý Phương Hà nói: “Kể cũng khéo, bọn họ vừa thu mua công ti chúng tôi liền xem trọng ban nhạc các cậu, nhưng tiếc là lúc ấy các cậu cũng chưa kí hợp đồng với chúng tôi, nên muốn mua đứt các cậu cũng chẳng phải chuyện dễ dàng. Tiền Mạch thẳng nhóc này, cũng lớn rồi, cơ mà biết thông minh thức thời.” Y ném bản hợp đồng tương đối mới kia đến trước mặt Quý Khâm Dương, “Nhảy sang bên tôi, trực tiếp kí hợp đồng bán đứt với Sâm Mậu, thế chẳng phải là quá tốt hay sao?”

Hợp đồng với Sâm Mậu dằng dặc hơn năm mươi trang, trong đó Tiền Mạch lấy danh nghĩa cá nhân đại diện cho ban nhạc, bao gồm cả Quý Khâm Dương bên trong đều trực tiếp bị quy về nhà sản xuất sau hậu trường. Sâm Mậu cũng coi như có lương tâm, đãi ngộ với nhà sản xuất sau hậu trường cũng không hà khắc, cho nên Tiền Mạch mới dám kí thẳng mà không thông báo với bọn Văn Đào.

Chẳng qua cậu ta chưa từng nghĩ tới, trải qua năm năm, hiện tại Văn Đào hoàn toàn xem Quý Khâm Dương là trung tâm, thậm chí không tiếc cùng cậu ta trở mặt.

“Sâm Mậu cũng không biết những ca khúc đó là của cậu, hợp đồng khi trước của các cậu tuy rằng nêu rõ mấy điểm ấy, nhưng lúc công khai thì đều lấy danh nghĩa của cả ban nhạc. Bản thân Tiền Mạch lại tốt nghiệp nhạc viện trung ương, trình độ hiển nhiên không thể kém được.” Lý Phương Hà rút điều cuối cùng trong bao thuốc lá ra, thản nhiên, “Người trong nghề vốn chẳng ai quan tâm chứ đừng nói đến những người hâm mộ ban nhạc các cậu. Ra mắt mấy ca khúc lần nữa, thêm chút xào xáo, thì ai mà biết là từng tồn tại một người như cậu đây?”

Quý Khâm Dương cầm hợp đồng không nói gì, Lý Phương Hà nhìn hần một cái, có chút đáng tiếc bảo: “Với điều kiện bên ngoài của cậu, làm công tác hậu trường quả thật đáng tiếc. Lần này người hát chính tách nhóm, Sâm Mậu cũng không phải chưa nghĩ tới, lúc cuộc thi diễn ra cậu sẽ tự mình lên hát.”

Ánh mắt Quý Khâm Dương chuyển lên mặt đối phương, hần lạnh lùng lên tiếng: “Nói đi, các người còn chuẩn bị gì nữa?”

“Thông minh, quả nhiên là người thông minh.” Lý Phương Hà ngậm thuốc lá vỗ tay, “Sâm Mậu hi vọng cậu có thể ngoan ngoãn làm việc sau hậu trường, tiền vẫn sẽ có, chỉ cần sáng tác ca khúc cho bọn họ, nếu như cậu không nghe lời...” Y lấy chiếc phong bì ở bên cạnh, run rẩy mở ra, bên trong đều là ảnh chụp Văn Đào lúc say rượu.

Quý Khâm Dương hờ hững liếc mắt, thản nhiên cười nói: “Đều đã vạch mặt nhau, ông cho là tôi còn quan tâm đến mấy người trong ban nhạc nữa ư?”

Lý Phương Hà khẩy cười: “Đừng vội, bọn họ có thể cậu không quan tâm, nhưng còn vị này thì sao?”

Quý Khâm Dương nhìn đối phương từ bên dưới rút ra ảnh chụp Tạ Mạnh, rất nhiều bức đều là ảnh thân mật của cả hai lúc ở nhà. Quý Khâm Dương không biết những kẻ này đã bắt đầu theo dõi từ bao giờ, bức ảnh gần đây nhất là vào ba ngày trước Tạ Mạnh đứng dưới nhà cùng hân hôn tạm biệt.

“Tôi nhớ không nhầm vị kia nhà cậu làm việc ở ngân hàng? Gần đây còn vừa mới thăng chức nữa?” Lý Phương Hà cầm lên một bức ảnh, tỉ mỉ nhìn một lát, “Không dễ dàng mà, tốt nghiệp mới bốn năm? Làm việc ở thành phố lớn khác xa thành phố nhỏ, chịu khổ hân là không ít, không biết nếu những tấm ảnh này truyền ra...”

Chẳng đợi y nói xong, Quý Khâm Dương đột nhiên vươn tay, hân xách áo đối phương, hân hăng đem đầu nam nhân đè trên mặt bàn, một tay cầm những bức ảnh đó toàn bộ đều nhét vào miệng đối phương. Lý Phương Hà đau đến không nói nên lời, chỉ biết nức nở giãy giụa. Quý Khâm Dương mặt không đổi sắc siết chặt cổ y, ép y nuốt hết chỗ ảnh đó vào miệng.

“Chúng mày làm gì tao cũng được.” Quý Khâm Dương vỗ mặt Lý Phương Hà, khoé miệng đối phương đều là máu, mơ mơ hồ hồ xin tha không ngừng.

Quý Khâm Dương cười lạnh: “Nếu Tạ Mạnh xảy ra chuyện, tao không biết mình sẽ làm ra những gì đâu, hiểu chưa?”

Lý Phương Hà vội vàng gật đầu.

Quý Khâm Dương vẫn chưa buông tha y: “Bản gốc đâu?”

Lý Phương Hà run run rẩy rẩy móc trong túi ra một cái usb.

Quý Khâm Dương đoạt lấy cầm trong tay, hân bẻ ngược cánh tay Lý Phương Hà lại, khê dùng sức ấn một chút, Lý Phương Hà bị dọa oai oái kêu lên: “Hết rồi! Chỉ có từng này thôi! Thật sự không còn nữa! Không còn nữa!!”

Quý Khâm Dương không nói lời nào, vẻ mặt hân lạnh lẽo, không tốn nhiều sức ấn xuống, chỉ nghe “rắc” một tiếng, khớp tay đối phương đều bị tháo rời.

Đối phương bị trật khớp đau đớn đến không nói nên lời, Lý Phương Hà trợn trắng mắt, chỉ có thể rên rỉ vài tiếng a a rồi rạc. Quý Khâm Dương buông y ra, phúi phúi vạt áo mình, hần kéo chiếc ghế tới, lôi Lý Phương Hà đến trước mặt, đem mẫu thuốc khi nãy đối phương chưa hút hết lần nữa nhét vào miệng nam nhân.

Lý Phương Hà chậm rãi định thần lại, khoe miệng y giật giật, yếu ớt nói: “Có thể, có thể... nổi, nổi khớp tay lại cho tôi...”

“Chờ tao hỏi xong mấy câu đã.” Quý Khâm Dương ngồi trên ghế từ cao nhìn xuống y, “Là ai theo dõi Tạ Mạnh?”

Lý Phương Hà: “Tiền, Tiền Mạch tìm người.”

Quý Khâm Dương vô cảm gật đầu: “Phòng làm việc của bọn tao thì sao?”

“Sâm Mậu sắp xếp.” Lý Phương Hà nuốt ngụm nước bọt, “Bọn họ sai người mang mấy thứ đấy về tổng công ti... Tôi thật sự chỉ biết một ít này thôi, bọn họ bảo tôi đến đây nói chuyện với cậu, tôi đã đến rồi.”

Quý Khâm Dương đứng lên, Lý Phương Hà co rúm lại né tránh, đến khi Quý Khâm Dương nói lại cánh tay đã tháo khớp cho y, y mới kịp phản ứng lần này đối phương thật sự buông tha mình.

“Cậu, cậu muốn tới Sâm Mậu?” Lý Phương Hà chống đất, y đánh bạo khuyên can, “Cậu đừng đi gây chuyện... Thành phố Bắc Kinh lớn như vậy, cậu đâu không lại bọn họ đâu.”

Quý Khâm Dương mở cửa ra, hần quay mặt đi bình tĩnh nói: “Để quên món đồ quan trọng ở đây, hiện tại muốn đến lấy lại thôi.”

Tiền Mạch đứng bên khung cửa sổ sát nền trên tầng cao nhất của Sâm Mậu, trong tay cậu ta cầm tai nghe của Quý Khâm Dương. Khi trước, vì luôn chuẩn bị ca khúc dự thi, gần như tất cả thời gian đối phương đều ăn ngủ trong phòng làm việc, cùng Văn Đào thảo luận phong cách và nội dung thi đấu, đến tận khi xảy ra chuyện, thứ này vẫn chưa từng lấy đi.

Mạc Tuyên Ngọc, chủ nhân thứ hai của Sâm Mậu cúp điện thoại đi tới bên cạnh cậu ta: “Thế nào? Luyện tiếng sao?”

Tiền Mạch liếc xéo gã một cái.

Mạc Tuyên Ngọc có chút ngả ngớn vuốt mặt đối phương: “Cậu ta đến đây, cậu muốn gặp không?”

Tiền Mạch không chịu nổi ngăn tay gã lại: “Anh chẳng bảo cậu ta suýt nữa đánh Lý Phương Hà đến tàn phế còn gì, anh nghĩ tôi còn muốn gặp sao?”

“Người ta vẫn nói kĩ nữ vô nghĩa, con hát vô tình.” Mạc Tuyên Ngọc bật cười, “Xem ra đúng thật.”

Tiền Mạch lười nhiều lời với gã, nhét tai nghe vào tay đối phương: “Cậu ta đến nhất định là vì cái này, giúp tôi trả cho cậu ta là được.”

Mạc Tuyên Ngọc vuốt ve thứ trong tay, cuối cùng chỉ làm động tác “tuân lệnh”.

Lúc Quý Khâm Dương đến Sâm Mậu cũng không gặp phải bất cứ ngăn cản hay khó xử nào, Mạc Tuyên Ngọc đích thân tiếp hắn.

Là “nhị thế tử” nổi danh ăn chơi trác táng trong kinh thành, Mạc Tuyên Ngọc luôn cảm thấy mục tiêu hàng đầu trong cuộc sống gã chính là chơi bởi bằng hết trai xinh gái đẹp trên đời này, thế nên ngay khi nhìn thấy Quý Khâm Dương, tâm tình gã lập tức lay động. Song nhớ đến thủ đoạn đối phương đối phó với Lý Phương Hà, tâm tình lay động kia của gã tức khắc hoá thành kinh hồn bạt vía...

“Thật ra hợp đồng kia đối với người sản xuất sau hậu trường rất là ưu đãi.” Mạc Tuyên Ngọc cảm thấy bản thân vẫn là người trọng nhân tài, “Cậu hoàn toàn không nhất thiết phải đưa chúng ta vào thế xấu hổ như bây giờ, về sau nếu nổi tiếng, công ti cũng có thể chống lưng cho cậu...”

Quý Khâm Dương như cười như không nhìn đối phương, hắn đang điền vào đơn huỷ bỏ hợp đồng, sau khi thấy không còn vấn đề nữa liền kí tên. Vì không đại gia đến mức chuẩn bị séc để kí, nên Quý Khâm Dương lấy thẻ ra đưa cho thư kí để cô quẹt POS tính phí huỷ hợp đồng.

Đây không phải món tiền nhỏ, Mạc Tuyên Ngọc hết lời khuyên nhủ bỗng nhiên nghẹn cứng, trên mặt hết như vừa bị ăn hai bạt tai.

“Thân phận tôi nhạy cảm, không thích hợp làm nghệ sĩ.” Quý Khâm Dương nhận lại thẻ, biểu tình bình thản, “Về việc làm vỏ bọc cho người khác, tôi cũng không có hứng thú.”

Mạc Tuyên Ngọc ngược lại tức cười: “Cậu có khí thế lắm.”

Quý Khâm Dương không phản bác, hắn hỏi sang chuyện khác: “Lúc trước trong phòng làm việc còn mấy món đồ, có một thứ là tai nghe của tôi, tôi có thể lấy lại không?”

“Tùy cậu.” Mạc Tuyên Ngọc ngoài cười trong không cười chỉ ra ngoài cửa sổ, “Có điều những thứ đồ vô dụng rách nát đều bị vứt ở sân sau cả, tôi cũng không biết cái nào là của cậu, hay cậu thử ra tìm xem?”

Phía sau Sâm Mậu là một khoảng sân bỏ hoang rất rộng, bên trong đều là nhạc cụ bỏ đi, bản nhạc hỏng, cây máy tính mà công ti không cần vứt đi. Nơi nơi đều chằng chịt mạng nhện cùng tro bụi, chất cao chừng hơn bốn năm thước.

Quý Khâm Dương ngẩng đầu nhìn một lát, hần cởi áo sơ mi bên ngoài buộc trên hông, chỉ mặc độc chiếc may ô, sau đó khom lưng xuống cẩn thận lật gạt đồng phế phẩm ra.

Xung quanh có rất nhiều người đi ngang qua đều dừng lại nhìn hần.

Quý Khâm Dương chẳng màng. Đầy tay hần đều là tro bụi, bất chấp Mặt Trời chói chang trên đỉnh đầu, cứ lần lượt, lần lượt tìm kiếm.

Tiền Mạch đứng trên tầng, lúc trông thấy một màn này gần như không tin vào mắt mình, cậu ta giữ chặt thư kí của Mạc Tuyên Ngọc lại, lo lắng hỏi: “Quý Khâm Dương đang tìm gì thế?”

Thư kí do dự một lát mới có chút không đành lòng nói: “Mạc tổng bảo đã ném tai nghe của cậu ấy ra đó... Bảo cậu ấy tự mình tìm.”

Tiền Mạch: “Tai nghe đó hiện đang ở đâu?!”

Thư kí ngẫm nghĩ: “Hình như ở chỗ Mạc tổng, chắc là để trên xe rồi.”

Tiền Mạch cau mày, cậu ta lại nhìn về phía sân sau lần nữa, Quý Khâm Dương tìm hơn một tiếng mới dừng lại, đối phương ngồi lên một chiếc thùng máy lớn, trên đầu và mặt đều rất bẩn, biểu tình mệt mỏi vô cùng.

Tiền Mạch mím môi, cậu ta không dám đi qua, chỉ có thể lấy điện thoại ra gửi cho Bánh Quy một tin nhắn.

Lúc Tạ Mạnh nhận được điện thoại của Bánh Quy thì ngân hàng đang họp, cậu ra khỏi phòng họp, đặt điện thoại bên tai “a lô” một tiếng.

“Anh, anh Tạ Mạnh ạ?” Bánh Quy vô cùng khẩn trương, “Làm, làm phiền anh rồi... Anh, anh có thể đến đây được không?”

Tạ Mạnh cau mày: “Sao vậy?”

Thanh âm Bánh Quy mang theo tiếng nức nở: “Đẹp, đẹp trai hạng nhất anh ấy uống nhiều quá... Anh đến đón anh ấy được không?”

45. Quyển 2 - Chương 45

Thật ra Quý Khâm Dương cũng không uống nhiều lắm, lúc hần viết nhạc thường thích uống rượu, đặc biệt trong mấy năm gần đây từ lượng đã vô thức luyện được rất cao. Khi Tạ Mạnh đến đón hần, hần rất tỉnh

táo, cúi đầu nhìn đối phương lau khô tay mình, trả tiền rượu, sau đó ôm lấy hắn.

Chẳng biết vì sao, khoé mắt Quý Khâm Dương chợt nóng lên.

Tạ Mạnh khẽ xoay người đem hắn đặt trên lưng, bờ vai chẳng quá dài rộng nhưng đầy tràn dẻo dai, tiết trời oi bức, bên trong cổ áo rộng mở lộ ra chiếc cổ trắng nõn mượt mồ hôi của đối phương.

Quý Khâm Dương nghiêng mặt tựa lên bờ vai Tạ Mạnh, hắn gọi tên cậu: “Tạ Mạnh.”

“Ừ.” Tạ Mạnh cho là hắn say, không ngoảnh lại lên tiếng.

Quý Khâm Dương nhẹ giọng nói: “Anh làm mất tai nghe rồi.”

Tạ Mạnh: “Mua cái khác là được.”

Quý Khâm Dương: “Anh còn phải bồi thường rất nhiều tiền.”

Tạ Mạnh: “Không sao, tiền có thể kiếm lại.”

Quý Khâm Dương im lặng một hồi, hắn khàn giọng nói: “Hiện tại anh chẳng còn gì hết.”

Tạ Mạnh không trả lời, cậu công Quý Khâm Dương thật lâu, mới chậm rãi đáp: “Anh còn có em.”

“Không được nói bản thân chẳng còn gì hết.” Tạ Mạnh nhìn chiếc bóng chính mình và Quý Khâm Dương tụ thành một điểm dưới chân, bình tĩnh lặp lại, “Anh còn có em.”

Về đến nhà Quý Khâm Dương đã ngủ thiếp đi, Tạ Mạnh nhẹ nhàng đặt hắn lên giường, đắp ấm chiếc khăn đem ra lau mặt cho cho đối phương.

Trên vai áo ướt một mảng rộng, Tạ Mạnh cũng chẳng màng. Cậu đóng cửa lại cho Quý Khâm Dương, ra tới phòng khách gọi điện thoại cho Hùng Bảo Bảo.

“Tôi có giấy thông hành Sâm Mật.” Hùng Bảo Bảo hình như đang ở trên đường, “Chúng ta có thể vào ga-ra đợi bọn họ.”

Tạ Mạnh cười cười: “Phiền cậu rồi.”

Hùng Bảo Bảo: “Phiền toái gì chứ, cái cậu Tiền Mạch kia chắc chắn đồ ở trên xe?”

Tạ Mạnh: “Bánh Quy nói vậy, nhưng không cần quan tâm, trước chặn họ lại đã rồi tính.”

Hùng Bảo Bảo cười: “Trâu bò ghê nhỉ? Bản lĩnh cậu lớn như vậy?”

Tạ Mạnh mặc chiếc áo khoác đen, tiện tay vơ lấy chiếc xẻng dạo trước dùng để hốt tuyết: “Đến lúc đó cậu khác biệt.”

Hùng Bảo Bảo lúc trông thấy cái xẻng liền kinh hãi, Tạ Mạnh không nói nhiều, cậu giẫm một chân lên xẻng, hai tay siết chặt cán xẻng dùng sức kéo lên, cán gỗ bên trên đã bị rút ra.

Hùng Bảo Bảo: “...”

Tạ Mạnh biểu tình bình tĩnh đưa cây gậy cho y: “Cầm lấy phòng thân.”

Hùng Bảo Bảo kinh ngạc: “Đưa tôi làm gì! Cậu cầm theo đánh người mới đúng chứ?!”

“Tôi không cần.” Tạ Mạnh tỏ vẻ ngại phiền toái, “Không thể làm chết người, nếu không sẽ khó thu xếp lắm.”

“...” Về mặt Hùng Bảo Bảo biến thành = =.

Vì có giấy thông hành Sâm Mật nên hai người vô cùng thuận lợi đi vào ga-ra ngầm, chờ chưa được bao lâu, đã thấy Mạc Tuyên Ngọc cà lơ cà phát vung vẩy chìa khoá xe ra khỏi thang máy, phía sau còn có năm vệ sĩ đi theo.

Hùng Bảo Bảo cầm cây gậy cực kì khẩn trương, y thấp giọng ghé vào tai Tạ Mạnh hỏi: “Hay là chúng ta bàn chiến thuật đã... Ví dụ như tôi trốn ra sau đánh lén chẳng hạn... Oái... Cậu làm gì đó?!”

Lúc Mạc Tuyên Ngọc trông thấy Tạ Mạnh thì ngẩn người, gã được đám vệ sĩ chặn lại đằng sau, nhìn Tạ Mạnh từ đầu đến chân một lần, vô cùng khinh thường hỏi: “Cậu tìm ai?”

Tạ Mạnh đánh giá vị trí của mấy vệ sĩ một lát, lòng đã nắm chắc mới mở miệng trả lời: “Tôi là bạn của Quý Khâm Dương.”

“Ồ...” Mạc Tuyên Ngọc kéo dài âm điệu, cố ý nói, “Cậu chính là tình nhân của Quý Khâm Dương sao?” Gã ngoáy ngoáy lỗ tai, mắt kiên nhẫn hỏi, “Tìm tôi có việc gì?”

Hùng Bảo Bảo trốn ở một bên nín thở, y ngẫm nghĩ, lấy điện thoại ra bắt đầu quay video.

Tạ Mạnh rất là bình tĩnh hoà nhã bảo: “Tôi đến giúp cậu ấy lấy tai nghe.”

Mạc Tuyên Ngọc: “Đã bảo ném ra sân sau rồi mà, cậu ta không tìm được sao? Nếu không hay cậu cũng thử tìm xem?”

Tạ Mạnh không nói gì, cậu tiến lên vài bước, bị hai vệ sĩ cản lại.

“Tôi muốn tìm trên xe của anh.” Tạ Mạnh chỉ chỉ đằng sau Mạc Tuyên Ngọc, “Làm phiền nhường đường một chút.”

“Ha ha, tôi nói cậu nghe này.” Mạc Tuyên Ngọc cười đầy châm chọc, “Quý Khâm Dương không thức thời cũng coi như xong đi, cậu so với cậu ta lại càng không thức thời hơn là thế nào? Xương cốt cứng quá à? Tôi giúp cậu làm mềm nhé?”

Mạc Tuyên Ngọc vừa dứt lời, một trong số những vệ sĩ liền đẩy Tạ Mạnh một cái, cậu bất ngờ không kịp phòng bị, bả vai đập lên tường phát ra một tiếng bộp nặng nề.

Tạ Mạnh nhúm mày, cậu dựa vào tường đứng một lát, bẻ khớp cổ.

Mạc Tuyên Ngọc nhìn đối phương chậm rãi cởi áo khoác, một vẻ “cậu có bệnh không” biểu tình: “Sao nào? Còn muốn cứng chọi cứng nữa?”

“...” Tạ Mạnh không để ý đến gã, cúi đầu xắn tay áo sơ mi.

Mạc Tuyên Ngọc nghiêng răng nói: “Cậu đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Cho dù cậu có thân thủ của Quý Khâm Dương thì cũng đừng tưởng là có thể...”

Không một ai thấy rõ tốc độ nhấc chân của Tạ Mạnh, một vệ sĩ đứng gần đó trực tiếp bị đá bay ra ngoài. Mạc Tuyên Ngọc há hốc, Tạ Mạnh xoay khớp cổ tay cổ chân, đột nhiên nhìn sang bên cạnh gọi: “Hùng Bảo Bảo.”

Hùng Bảo Bảo vừa giờ điện thoại quay video vừa múa may cán xẻng nhảy ra: “Có.”

Mạc Tuyên Ngọc: “...”

Tạ Mạnh túm cổ áo một vệ sĩ khác, ném đến bên chân Mạc Tuyên Ngọc, gã lão đảo vài bước, rút cuộc không đứng vững, trực tiếp chống vó tứ chi ngã ngổ trên mặt đất.

Tạ Mạnh đi đến trước mặt Mạc Tuyên Ngọc, không chớp mắt bước qua đỉnh đầu gã.

Cậu chui vào xe đối phương tìm một lát, quả nhiên thấy được tai nghe của Quý Khâm Dương nằm trong góc ghế sau.

Quay lại chỗ Hùng Bảo Bảo vẫn còn đang chĩa cây gậy vào Mạc Tuyên Ngọc: “Không được nhúc nhích! Tôi quay được hết rồi! Dám cử động tôi sẽ đánh anh!”

Mạc Tuyên Ngọc thật sự cũng không dám động đây, tận đến khi Tạ Mạnh trở về, dè cây gậy của Hùng Bảo Bảo bảo y buông xuống.

“Không đánh anh ta sao?” Hùng Bảo Bảo ngạc nhiên hỏi.

Tạ Mạnh lạnh nhạt liếc Mạc Tuyên Ngọc một cái: “Doạ là được rồi, đánh chỉ tổ bẩn tay.”

“Ừm.” Hùng Bảo Bảo ngoan ngoãn đáp ứng, trước khi đi y còn không quên vung điện thoại uy hiếp đối phương, “Đừng mơ tìm cách trả thù, nhược điểm của anh đều nằm trong tay tôi, thử làm vậy xem, tôi đăng lên weibo ngay.”

Hùng Bảo Bảo giơ một bàn tay ra, nghiêm túc nói: “Tôi chính là V bự! 5W fan lận[1]! Chỉ cần một phút là cho anh lên top luôn!”

[1] Tài khoản đã được xác nhận thân phận trên weibo đều có hình chữ “V” kèm bên tên, 5w = 5wàn = 5 vạn = 50k.

Mạc Tuyên Ngọc: “...”

Bánh Quy nôn nóng đi đi lại lại chỗ cửa ra vào bãi đỗ xe ngẫm mấy lần, lúc trông thấy Tạ Mạnh và Hùng Bảo Bảo cùng nhau đi ra mới nhẹ nhàng thở phào, vội vàng chạy đến đón.

“Anh, anh Tạ Mạnh.” Bánh Quy lắp bắp hỏi, “Tai nghe lấy, lấy được chưa?”

Tạ Mạnh gật đầu: “Ừ, lấy được rồi.” Cậu nâng mắt, nhìn thấy Tiền Mạch đang đứng dưới bóng đèn đường xa xa, đối phương biểu tình xấu hổ, có vẻ muốn bước đến, lại không dám đi lên, đi được một nửa liền dừng lại.

Tạ Mạnh mặt không đổi sắc nhìn cậu ta.

Bánh Quy quay đầu lại liếc qua, có chút yếu ớt giải thích: “Tiền Mạch anh ấy... Chẳng qua một phút làm lỡ, anh ấy rất muốn nổi tiếng, các anh đừng trách anh ấy...”

Tạ Mạnh đột nhiên bật cười: “Cậu nghĩ nhiều rồi.”

Bánh Quy: “?”

Tạ Mạnh nâng cao âm lượng, vừa vặn có thể truyền vào tai Tiền Mạch: “Bọn tôi không thừa sức để ý mãi một người râu ria như vậy.”

“Tiền Mạch.” Tạ Mạnh nhìn thẳng gương mặt tái nhợt của đối phương, gằn lạnh từng câu từng chữ, “Hi vọng tương lai cậu có thể được như ý muốn, thuận buồm xuôi gió, công thành danh toại.”

46. Quyển 2 - Chương 46

Sau khi tỉnh lại, Quý Khâm Dương vừa cúi đầu liền nhìn thấy Tạ Mạnh đang ngủ trong lòng mình. Hắn nhìn một lát, không động dậy, chỉ hôn khẽ lên trán đối phương.

Tạ Mạnh ngủ vốn không sâu, mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn Quý Khâm Dương.

“Ngủ thêm lát nữa đi.” Quý Khâm Dương ôm cậu.

Tạ Mạnh vươn tay vuốt mặt hắn, đột nhiên nhẹ giọng bảo: “Em lấy tai nghe về rồi.”

“...” Quý Khâm Dương sửng sốt một giây, ngay cả quần cũng không kịp mặc liền nhảy xuống giường, lúc trở lại cầm trong tay không phải tai nghe, mà là hộp quà khi trước từng tặng Tạ Mạnh.

Tạ Mạnh: “?”

Quý Khâm Dương hỏi cậu: “Em mở ra rồi à?”

Tạ Mạnh không trả lời, Quý Khâm Dương lăm bắm một câu: “Bỏ đi, mở ra cũng chẳng sao.”

Hắn mở hộp, từ bên trong lấy nhẫn ra, nắm chặt tay Tạ Mạnh.

“...” Tạ Mạnh dở khóc dở cười, “Anh nắm chặt quá.”

Quý Khâm Dương chăm chú cực kì, cúi đầu đeo nhẫn cho cậu: “Vì muốn bắt em giam lại mà.”

Tạ Mạnh tiếp tục im lặng, cậu nhìn Quý Khâm Dương đeo nhẫn lên ngón tay mình, sau đó dịu dàng mà chân thành đặt nụ hôn lên trên.

“Tròn mười năm hạnh phúc.” Quý Khâm Dương ngẩng đầu, khoé mắt hần hơi đỏ, ánh nhìn chăm chú đặt trên gương mặt Tạ Mạnh.

“Cho dù qua đi bao nhiêu cái mười năm nữa.” Hần cười nói, “Anh vẫn yêu em.”

Từ sau khi ban nhạc giải tán, Quý Khâm Dương tương đương với được nghỉ dài hạn. Tạ Mạnh thì phải đi làm, vừa mới thăng chức quản lí nên bận rộn cực kì, gần như ngày nào về đến nhà cũng đều qua tám chín giờ tối.

Sau đó không biết từ bao giờ, Quý Khâm Dương bắt đầu chuẩn bị đồ ăn khuya cho cậu.

Vì đã lâu không vào bếp nên trình độ nấu ăn của Quý Khâm Dương vô cùng bình thường, Tạ Mạnh chẳng nói gì, lần nào cũng ăn hết.

“Quần áo vừa thay hôm qua đâu rồi?” Tạ Mạnh tắm xong đi ra mới phát hiện quần áo bên trong máy giặt đều đã mất tăm.

Quý Khâm Dương trải ga giường hờ hững đáp: “Hồi sáng anh đem giặt rồi.”

Tạ Mạnh nhăn nhó, cậu ào vào phòng tắm lấy kem dưỡng da ra thoa cho Quý Khâm Dương.

“...” Đối phương buồn cười giữ cậu lại, “Không sao đâu, anh ở nhà cũng chẳng có việc gì làm, làm chút việc nhà cũng tốt.”

Tạ Mạnh im lặng hồi lâu, những lúc cậu ở cạnh, Quý Khâm Dương sẽ không vào phòng nhạc. Cậu biết đối phương đang cai rượu, nhưng mà, đã vài ngày không chạm vào đàn rồi.

“Dạo này không có chút cảm hứng nào hết.” Quý Khâm Dương biết cậu đang nghĩ gì, làm bộ đáng thương nói đùa, “Có lẽ không thể viết nhạc được nữa, em nuôi anh nhé.”

Tạ Mạnh nhìn hần một cái, thoải mái nói: “Hồi Đại học anh cũng nuôi em mà.”

Quý Khâm Dương ghen hống một chút: “Lời thoại này không đúng lắm, đáng lẽ em phải hỏi, ‘Vậy anh dùng thứ gì báo đáp em?’ chứ.”

Tạ Mạnh đành lặp lại theo ý hần: “Vậy anh dùng thứ gì báo đáp em?”

Quý Khâm Dương bế bổng đối phương một mạch khiêng lên giường, từ trên cao nhìn xuống nhướn mày nói: “Không có gì báo đáp hết, chỉ có tấm thân này thôi.”

Tạ Mạnh: “...”

Nửa đêm chờ Tạ Mạnh ngủ say, Quý Khâm Dương lại đứng dậy, hẩn đi vào phòng nhạc, đeo tai nghe lên viết nhạc. Sửa đi sửa lại mấy lần đều không hài lòng, vô thức muốn tìm rượu uống, mới chợt nhớ ra mình đang cai.

Ngồi trơ đến hơn nửa đêm vẫn chẳng có bất cứ cảm hứng nào, Quý Khâm Dương có chút chán nản đứng dậy đi ra. Ngoài cửa, Tạ Mạnh đang đứng ngay đấy.

Quý Khâm Dương hé miệng, hẩn ra vẻ thoải mái hỏi: “Mới mấy giờ, sao đã dậy rồi?”

Tạ Mạnh không trả lời, cũng chẳng hỏi nhiều, cậu cầm tấm chăn mỏng khoác cho Quý Khâm Dương: “Sắp lập thu rồi, anh không lạnh sao?”

Quý Khâm Dương không biết nên nói gì, hẩn sục sục mũi, ôm cổ đối phương.

Tạ Mạnh vươn tay, từng chút từng chút, nhẹ nhàng vỗ vai hẩn.

Quý Khâm Dương thấp giọng bảo: “Sạc điện.”

Tạ Mạnh cười cười: “Ừ, em cũng sạc điện.”

Qua kì nghỉ dài hạn tháng mười một, Tề Phi đột nhiên gọi điện đến. Ban đầu Quý Khâm Dương không nghe thấy tiếng điện thoại reo ở bên cạnh, mấy tháng này hẩn vẫn chưa viết được ca khúc hoàn chỉnh nào, tâm trạng cực kì không tốt.

Phải đến khi điện thoại đổ chuông tới lần thứ năm thứ sáu, hẩn mới phát hiện ra.

“Còn đang làm thơ viết nhạc đấy hả, nhà nghệ thuật đại tài?” Thanh âm Tề Phi vẫn hệt như mười năm hôm nào, âm âm ỉ ỉ.

Tâm tình Quý Khâm Dương vốn còn phiền muộn, bị gã quậy một tràng như vậy, ngược lại tốt lên không ít.

“Xem ra rốt cuộc cũng định làm cổ rồi hả?” Quý Khâm Dương nói đùa, “Gọi đòi tiền mừng bọn tôi sao?”

Tề Phi: “Câu nào nhắc đến tiền mừng đâu, đại ca đẹp trai hạng nhất anh lo mà tự mình làm nhạc hội đi, lời hứa khi trước tôi vẫn còn nhớ đó.”

Quý Khâm Dương cười khổ: “Tôi hiện tại chẳng có tiếng tăm gì, sao mà làm nhạc hội được chứ.”

Tề Phi hừ một tiếng: “Nói cái gì thế, cậu trở nên sợ sệt từ bao giờ vậy? Sao, không có cảm hứng hả?”

Quý Khâm Dương xoay cây bút trong tay không nói gì.

Tề Phi phía đầu dây bên kia bật cười: “Chẳng giống cậu chút nào, không có cảm hứng thôi mà, có gì phải sợ đâu, thế nào, hay là về Tô Châu đi?”

Quý Khâm Dương: “Về Tô Châu làm gì?”

Tề Phi: “Ở một thành phố quá lâu, nói chung sẽ mất đi cảm xúc mãnh liệt. Công việc của cậu vốn làm ở đâu mà chẳng được, hưởng hồ lá rụng về cội, nói cho cùng, chẳng nơi đâu tốt hơn quê nhà được đâu. Chưa biết chừng đổi môi trường, cậu lại tìm được cảm hứng ấy chứ.”

Quý Khâm Dương lặng im một lúc lâu, hắt hít sâu một hơi nghiêm túc hỏi: “Cậu quên tôi còn có Tạ Mạnh sao? Cậu ấy ở Bắc Kinh triển vọng và sự nghiệp đang rất tốt, sao có thể chỉ vì tôi, nói bỏ là bỏ được?”

“...” Tề Phi có lẽ cũng không nghĩ tới chuyện này, gã nói thăm câu gì đó, Quý Khâm Dương không nghe được.

“Dù sao các cậu cứ suy nghĩ đi.” Cuối cùng Tề Phi nói, “Người sắt đầu năm sẽ về, Trương Giang Giang với Hàn Đông cũng định về trong năm nay. Lại nói, cậu cũng đâu phải Tạ Mạnh, cậu không hỏi, làm sao biết cậu ấy nghĩ thế nào?”

Quý Khâm Dương: “...”

Tề Phi thở dài: “Anh Dương, cậu ở Bắc Kinh gặp chuyện, bọn tôi cũng biết. Nhưng chẳng sao cả, cậu không chỉ có Tạ Mạnh, còn có nhóm bọn tôi nữa mà.”

“Cần tiền cần tài trợ nhiều hay ít đều không thành vấn đề.” Tề Phi cười nói, “Cùng lắm tôi không cưới nữa là được chứ gì.”

Quý Khâm Dương đưa tay che khuất tầm mắt, qua hồi lâu mới làm bộ trấn tĩnh đáp: “Thế thì tôi mang tội lớn, Cố đại mỹ nhân sẽ hận tôi chết mất.”

Tề Phi phía đầu dây bên kia vô tư vô tâm cười nửa ngày: “Câu này cũng không phải mình tôi nói, em nhà tôi nghĩ y hệt luôn đó.”

Tối, lúc Tạ Mạnh trở về thì thật hiếm khi thấy Quý Khâm Dương đánh đàn trong phòng nhạc. Đối phương nghe thấy tiếng đóng cửa mới hồi thần lại, nhìn Tạ Mạnh cười cười: “Về rồi à.”

“Về rồi.” Tạ Mạnh cởi áo khoác, cậu bước đến bên cạnh Quý Khâm Dương, vươn tay vén tóc mái đối phương lên, hôn trán hắn, “Tối nay không nấu bữa khuya sao?”

Quý Khâm Dương giúp cậu vào bếp bưng thức ăn lên: “Sao có thể không có chứ.”

Tạ Mạnh trông thấy một bàn lớn đầy đồ ăn, có chút bất đắc dĩ: “Anh đang nuôi heo đấy hả?”

“Vậy chẳng phải mệt chết hay sao?” Quý Khâm Dương nhéo nhéo mặt đối phương, cười nói, “Có con heo nào như em, nuôi mãi chẳng béo không?”

Quý Khâm Dương cầm hai ly rượu, hắn bảo Tạ Mạnh: “Uống một ít.”

Tạ Mạnh cười: “Chỉ một ít thôi đó.”

Quý Khâm Dương ngồi đối diện Tạ Mạnh chậm rãi uống rượu, hắn không có thói quen ăn khuya, chỉ chăm chú nhìn Tạ Mạnh ăn, thỉnh thoảng sẽ gấp thức ăn cho đối phương, từ đầu đến cuối trong bát Tạ Mạnh chưa từng vơi.

Tạ Mạnh ăn được một nửa chợt dừng lại: “Hôm nay Tề Phi gọi cho anh à?”

Quý Khâm Dương nhíu mày: “Sao em biết?”

Tạ Mạnh cắn đũa: “Anh đừng quan tâm vì sao em biết, anh nghĩ thế nào?”

“Nghĩ thế nào gì chứ.” Quý Khâm Dương bình tĩnh múc canh cho cậu, “Em không định làm ngân hàng nữa sao? Thật vất vả mới có ngày hôm nay, sao có thể nói đi là đi được. Anh chẳng qua dạo này tâm trạng không tốt lắm, qua mấy ngày nữa sẽ trở lại bình thường thôi.”

Tạ Mạnh không nói gì, cậu lại ăn vài miếng, đột nhiên buông bát xuống, bắt đầu xắn tay áo.

“Thế này đi.” Tạ Mạnh dựng thẳng cánh tay lên, “Theo luật cũ, chúng ta vật tay.”

Quý Khâm Dương sững sờ cả người, hắn cau mày: “Để làm gì chứ?”

Tạ Mạnh nhìn đối phương, ánh mắt kiên quyết: “Giống như trước kia tội mình vẫn làm ấy, ý kiến bất đồng, sẽ vật tay.” Cậu kéo tay Quý Khâm Dương qua, siết chặt tay chính mình, “Nếu em thắng, chúng ta cùng nhau ở lại Bắc Kinh. Nếu anh thắng, chúng ta trở về Tô Châu.”

Tạ Mạnh nhìn Quý Khâm Dương cười cười, cậu nghiêm túc nói: “Không được nhượng, cũng không được

hối hận.”

47. Quyển 2 - Chương 47

Khi Hùng Bảo Bảo biết bọn Tạ Mạnh muốn về Tô Châu, cảm giác ấy quả thật hết như sét đánh ngang tai...

“Tôi còn muốn Quý Khâm Dương viết bài hát cho phim tiếp theo của tôi nữa mà!” Hùng Bảo Bảo đau lòng gần chết, “Các cậu không cần tôi nữa à?!”

Tạ Mạnh bị câu “*các cậu không cần tôi*” kia dội một kích mất nửa cái mạng... Tiêu hoá nửa ngày mới an ủi bảo: “Viết nhạc ở đâu chẳng được, giống như cậu quay phim ấy, cũng có thể đến Tô Châu lấy cảnh mà.”

Hùng Bảo Bảo đau khổ nói: “Các cậu về Tô Châu, tôi muốn tìm người đi ăn cơm cũng không được.”

Tạ Mạnh: “Sau này có tiền, ngồi máy bay đến Tô Châu ăn, đưa cậu đi quét sạch đồ ăn Tô Châu một ngày luôn.”

“Một ngày không đủ đâu.” Hùng Bảo Bảo lẩm bẩm, “Tôi lại phải đợi rất rất lâu nữa rồi.”

“...” Tạ Mạnh phát hiện một khi chỉ cần liên quan đến ăn uống, trọng điểm của Hùng Bảo Bảo sẽ hoàn toàn thay đổi.

“Đừng nói chuyện của tôi nữa.” Tạ Mạnh thở dài, “Cậu với Trịnh Minh thế nào rồi? Mời cậu ta quay phim chưa?”

“Nhắc đến chuyện này!” Hùng Bảo Bảo vỗ đùi, kích động bảo, “Rốt cuộc tôi cũng có lí do để tìm cậu ta quay phim rồi!”

Tạ Mạnh cũng mừng lây: “Thật sao? Lí do gì vậy?”

Hùng Bảo Bảo len lén lấy di động ra, y bật một video, màn hình có hơi chói. Tạ Mạnh nhìn hồi lâu mới nhận ra là đang quay lên trong một phòng học võ đạo.

“...” Tạ Mạnh, “Đây là... ảnh đế à?”

Hùng Bảo Bảo tỏ ra nghiêm túc gật đầu: “Có một lần trong phòng võ đạo, cậu ta nhảy ương ca[1], bị tôi quay lên.”

[1] Ương ca: loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền Bắc TQ.

Tạ Mạnh: “...”

Hùng Bảo Bảo: “Tôi bảo cậu ta, nếu không muốn đề tài ‘*ảnh đế nhảy ương ca, trình độ có thể sánh với múa ngoài quảng trường*’ này lên top, thì tới diễn bộ phim mới của tôi.”

Tạ Mạnh há hốc: “...Cậu ta đồng ý không?”

Hùng Bảo Bảo trừng mắt: “Dám không đồng ý chắc!” Y xoè ra năm ngón tay, lắc mạnh, “Tôi là V lớn weibo! Năm vạn hai nghìn fan lận đó!”

“...” Tạ Mạnh cảm thấy cần phải nhắc nhở đối phương, hình như Trịnh Minh đã hơn bốn mươi triệu fan rồi... thì phải.

Bắc Kinh bên này Tạ Mạnh phải tốn hai tháng mới chuyển giao hết toàn bộ công tác, Tô Châu bên kia cũng có kết quả phỏng vấn xin việc ở công ti mới, nếu không có gì bất ngờ thì cuối năm có thể chính thức nhận chức.

Quý Khâm Dương trước hết đem mấy loại nhạc cụ cỡ lớn đều đóng gói gửi về, nhà thuê nốt đến cuối tháng, đặt xong vé máy bay thì hẹn Hùng Bảo Bảo ăn cơm uống rượu.

“Cậu đến phim trường của tôi đi.” Hùng Bảo Bảo bên kia nhiều việc muốn chết, “Chỗ tôi bận đến mức chân cũng bay lên luôn, cậu mua rượu nhé, chúng ta uống ở phim trường.”

Quý Khâm Dương: “...Vậy ăn gì đây?”

Hùng Bảo Bảo: “Phim trường có cơm hộp mà, một mặn hai chay, đồ ăn cũng rất được.”

Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương mang rượu đến phim trường chỗ Hùng Bảo Bảo, hai người quả thật được phát hai hộp cơm, cùng ngồi ăn ở trước máy quay với Hùng Bảo Bảo.

Hùng Bảo Bảo mở máy quay lên, theo cách nói của y thì: đây gọi là ghi lại hình ảnh đời sống chân thực của thanh niên Bắc phiêu[2].

[2] Bắc phiêu: chỉ những người từ địa phương khác đến Bắc Kinh sinh sống, nhưng không có hộ khẩu ở Bắc Kinh. Từ này cũng dùng để chỉ những thanh niên trí thức từ nơi khác đến Bắc Kinh phiêu bạt, nay đây mai đó.

“Chúng ta cùng phỏng vấn nhà sản xuất âm nhạc vĩ đại, Quý Khâm Dương tiên sinh.” Hùng Bảo Bảo dùng

thìa làm micro, giơ ra trước mặt Quý Khâm Dương, “Bắc phiêu tám năm, cảm giác thế nào?”

Quý Khâm Dương cực kì phối hợp ghé sát chiếc thìa, hẩn hẩng giọng một cái, vẻ mặt nghiêm túc: “Học được rất nhiều, thất bại cũng rất nhiều, nhưng mà thu hoạch lại càng nhiều hơn.”

“Gì mà nghiêm túc quá vậy.” Hùng Bảo Bảo ghét bỏ bĩu môi, “Làm như lên nhận giải không bằng, nói gì bùng nổ chút đi.”

Quý Khâm Dương nhú mày, hẩn xoay người, kéo mặt Tạ Mạnh, mạnh mẽ hôn một cái.

“...” Hùng Bảo Bảo, “Cắt! Cắt! Cảnh này không đạt! Quay lại!!”

Tạ Mạnh cười ngặt nghẽo, Hùng Bảo Bảo còn thật sự quay lại lần nữa, y ngồi sau máy quay tuôn một tràng: “Quý Khâm Dương cậu ăn hết rau cho tôi! Đến nước này rồi mà! Ăn mày còn đòi xôi gấc! Coi chừng Tạ Mạnh không nuôi cậu nữa bây giờ!”

Quý Khâm Dương vẻ mặt đành phải ăn hết chỗ rau dưa trong hộp cơm. Tạ Mạnh uống rượu, vừa cười vừa vươn tay xoa gáy hẩn.

Hùng Bảo Bảo chăm chú nhìn máy quay: “Sau khi quyết định về Tô Châu, một khắc ấy có cảm giác gì?”

Quý Khâm Dương lặng im một lát, Tạ Mạnh quay đầu nhìn hẩn.

“Chim di cư mỗi cánh bay.” Quý Khâm Dương nhẹ nhàng mỉm cười, hẩn nói, “Lãng khách rồi cũng đợt này hồi hương.”

Lúc Mạc Tổ Viện biết con trai trở về, ngoài mặt cũng không tỏ vẻ gì. Tận đến khi Quý Khâm Dương xuống máy bay, đối phương mới gửi tin nhắn, bảo là đã đóng gói nhạc cụ gửi sang nhà Tạ Mạnh rồi.

Quý Khâm Dương cầm điện thoại dở khóc dở cười, Tạ Mạnh trông thấy ngược lại vui vẻ, nói đùa: “Kiểu này là muốn gả sang nhà em rồi.”

“Cho nên.” Quý Khâm Dương vừa trả lời tin nhắn vừa ôm vai Tạ Mạnh, “Anh hiện tại nghèo rất mừng tôi, không xe không nhà không bảo hiểm không người dưỡng lão, em không được bỏ rơi anh đó.”

Tạ Mạnh liếc hẩn: “Em lên phải thuyền giặc rồi ư?”

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Hối hận sao thuyền trưởng?”

“Hối hận gì chứ?” Tạ Mạnh cười nói, “Loại cảm xúc này rất phức tạp, có lẽ em phải dùng cả đời mới có thể hiểu được.”

Nhã cũ của Trương Tú Quyên vẫn luôn nép mình phía cuối phố Sơn Đường, chưa từng dùng đến, Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương tốn một ngày mới quét dọn sạch sẽ hết trong ngoài nhà. Hai người cùng đi mua thức ăn, lúc về còn dạo vòng quanh phố Sơn Đường, phát hiện đã có không ít cửa hàng mới mọc lên.

Vì sắp cuối năm nên hai bên bờ sông đã bắt đầu treo đèn lồng đỏ thắm, thuyền ô bông chậm rãi trôi dưới chân cầu, tiếng hát người lái thuyền réo rắt mà xa xăm.

Quý Khâm Dương ngồi trên tảng đá xanh, hẩn đeo tai nghe, ngón tay đánh nhịp trên đùi. Tạ Mạnh mua đậu phụ thối, ngồi cạnh hẩn từ từ ăn.

Trên đường về Tạ Mạnh hỏi Quý Khâm Dương: “Thế nào, có cảm hứng không?”

Quý Khâm Dương cầm tay cậu, vừa đi vừa vung vẩy, miệng ngâm nga đủ loại giai điệu, song không nói lời nào.

Tạ Mạnh cũng không hỏi nhiều, cậu nghe Quý Khâm Dương ngâm nga một lát, đột nhiên nói: “Anh viết cho em nhiều bài như vậy, thật ra có thể lấy một ít, đăng lên mạng, nhờ Hùng Bảo Bảo và Trịnh Minh giúp tuyên truyền mà.”

Quý Khâm Dương ngẩn người, hẩn bật cười: “Những bài ấy, anh dù có chết cũng không muốn đem ra kiếm danh tiếng.”

Tạ Mạnh nhú nhú mày: “?”

Quý Khâm Dương thần nhiên: “Đây là những bài hát viết cho em, chỉ viết cho một mình em thôi.”

Mấy ngày trước năm mới, Quý Khâm Dương liên lạc với Tề Phi Trác Tiểu Viễn. Trương Giang Giang và Hàn Đông còn phải ở lại Trung Đông hết dịp năm mới, có thể tụ tập chỉ còn bốn người.

Sáng giao thừa, nhà Tạ Mạnh nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Cố Mỹ Nghiên trong trời đông lạnh còn mặc váy ngắn, trên người mặc áo lông, dưới chân đi đôi boots cao cổ, dáng vẻ cực kì nữ vương đứng trước cửa.

Tạ Mạnh: “...”

Cố Mỹ Nghiên hất mái tóc dài: “Hi.”

Quý Khâm Dương nhìn đằng sau cô: “Tề Phi đâu?”

“Đi mua rượu.” Cố Mỹ Nghiên bắt đầu cho người mang đồ vào, Tạ Mạnh bấy giờ mới phát hiện theo sau cô còn có mấy người khác.

“Hai người đừng để ý.” Cô ngăn Tạ Mạnh đang định đến giúp lại, “Cứ để bọn họ mang vào, đầu bếp nhà em làm cơm tất niên, bay trên trời, chạy dưới đất, bơi trong nước, cái gì cần có đều có hết!”

Tạ Mạnh nhin không được bật cười: “Em đến là vui rồi, cần gì mang nhiều vậy chứ.”

Cố Mỹ Nghiên nhanh nhẹn buộc tóc lại: “Em là nhà mẹ đẻ, sao có thể không biểu hiện tốt cho được?” Cô đưa tay về phía Tạ Mạnh, “Cố Mỹ Nghiên, thật vui vì cuối cùng cũng có thể gặp anh.”

“Hân hạnh, Mỹ Nghiên” Tạ Mạnh bắt tay cô, cười nói, “Ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu.”

Lúc Tề Phi mua rượu về Cố Mỹ Nghiên đã dọn xong hết thức ăn, gã bị bà xã giục khui rượu, hai người nhao nhao ầm ĩ, đứng một cặp vợ chồng son điển hình.

Trác Tiểu Viễn đến vừa đúng lúc món canh cuối cùng được mang lên, Tạ Mạnh nghe thấy tiếng động, theo phản xạ nhìn ra cửa. Trác Tiểu Viễn đứng đó, tóc gã thật dài, thân người cao gầy, gương mặt vẫn mang vẻ anh tuấn xấu xa như trước, đôi mắt xéch đầy tràn ý cười.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ tưởng như quay lại tám năm về trước.

Qua đêm mà tuyết còn chưa dứt, rải rắc trên mái ngói đen kịt. Dưới hiên, thiếu niên anh tuấn đứng trước cửa chính, nhìn Tạ Mạnh cười nói.

“Cùng đón năm mới, tôi cũng không ăn không ngồi rồi đâu.”

Quý Khâm Dương cùng Trác Tiểu Viễn cùng nắm đấm, người nọ ngồi xuống bên cạnh Tạ Mạnh, ngoảnh nhìn đánh giá: “Cậu chẳng thay đổi gì nhì.”

Tạ Mạnh rót rượu cho gã: “Cậu cũng không thay đổi mấy, dạo này khoẻ không?”

“Làm trong viện.” Trác Tiểu Viễn lấy hộp thuốc lá ra, mượn Tề Phi chiếc bật lửa, “Có thể khoẻ được đến đâu chứ, sáng một ca tối một ca, cả ngày bận như chó ấy.”

Cố Mỹ Nghiên ai oán: “Đến nhà em ăn cơm đi, cứ bữa nay no, bữa mai đói, dạ dày có ngày hỏng cho xem, uống công anh còn là bác sĩ.”

Trác Tiểu Viễn hút thuốc, ngón cái day thái dương, lưu manh cười: “Sang chỗ hai người còn thăm hơn, xem show hàng thốn muốn chết, em tưởng anh ngu chắc?”

Tề Phi đá gã một cái, hai người cụng chén, một hơi nốc cạn.

Tửu lượng của Quý Khâm Dương vốn cao, lần này lại thoải mái uống, ba người chẳng biết từ bao giờ đã uống hết một chai rượu trắng, Trác Tiểu Viễn rất ngạc nhiên: “Không tệ, mặt cũng không đỏ sặc luôn, luyện được khi nào thế?”

Quý Khâm Dương cười không nói, bảo Tạ Mạnh khui rượu vang đỏ.

Cố Mỹ Nghiên cầm điện thoại chụp ảnh, lúc định đăng lên weibo đột nhiên “a” một tiếng.

“Sao thế?” Tề Phi lại gần sờ đầu vợ mình, “Thấy gì à?”

Cố Mỹ Nghiên kích động nói: “Giang Giang đăng weibo đó, các anh mau đến xem.”

Cô vừa dứt lời, mọi người lập tức hứng thú đi tới, cả đám tụm thành một vòng xem điện thoại của cô, trên tường weibo của Trương Giang Giang quả nhiên mới update trạng thái ít phút trước.

Trời cao xanh thăm ngàn dặm, không một gợn mây, Hàn Đông ngồi xồm trên đất, vẻ mặt thoảng hơi mắt kiên nhẫn nhìn vào ống kính, bên dưới còn có ghi chú của Trương Giang Giang.

“Chúc mừng năm mới! Hàn đại gia, cười một cái nào.”

48. Quyển 2 - Chương 48

Vì từng có kinh nghiệm làm việc ở Bắc Kinh nên khi về Tô Châu, công việc của Tạ Mạnh cũng không gặp quá nhiều khó khăn. Quý Khâm Dương bắt đầu trở lại weibo cá nhân của mình, bất ngờ phát hiện đã có hơn ba vạn fan, cũng không ít người để lại bình luận ở weibo được đăng gần đây, quan tâm hẳn tại sao chưa ra ca khúc mới.

“Vậy anh nói sao?” Giờ nghỉ trưa, Tạ Mạnh đứng trong hành lang gọi điện thoại.

Bên kia đầu dây, Quý Khâm Dương cười bảo: “Còn có thể nói sao nữa? Anh chỉ nói là rời ban nhạc, về Tô Châu phát triển, kết quả em biết thế nào không?”

Tạ Mạnh hỏi: “Thế nào?”

Quý Khâm Dương bất đắc dĩ đáp: “Fan bỏ đi luôn.”

“Không sao đâu.” Tạ Mạnh trông thấy đồng nghiệp quen biết đi ra hút thuốc, cậu gật đầu coi như chào hỏi, nói tiếp, “Chưa biết chừng fan bỏ đi chính là fan ảo, anh thử đăng ảnh tự sướng lên xem, thế nào fan chẳng tăng.”

Quý Khâm Dương nói đùa: “Đăng ảnh em hả?”

Tạ Mạnh: “Đăng của em làm gì, em đâu có đẹp trai bằng anh.”

Đồng nghiệp vừa hút thuốc vừa nhìn cậu một cái, Tạ Mạnh quay đi, nói khể với Quý Khâm Dương: “Tôi về em mua thức ăn, anh muốn ăn gì?”

Quý Khâm Dương bên kia trả lời gì không rõ, Tạ Mạnh còn nói thêm vài câu mới cúp máy, đồng nghiệp hút gần xong điếu thuốc, dùng giọng Tô Châu tò mò cười hỏi: “Bạn hả?”

Tạ Mạnh gật gật đầu, cũng không nhiều lời.

Về sau Sở Khang Lâm cố ý đến Tô Châu thăm Tạ Mạnh một lần, đối với người mà mình coi như thầy dạy việc này, Tạ Mạnh vẫn luôn cảm thấy biết ơn. Sở Khang Lâm ở lại bốn năm ngày, gã còn đưa bạn theo, người này đem lại cảm giác hoàn toàn trái ngược gã, là một người thật hiền lành.

Sở Khang Lâm gọi y là Dật Tường.

“Đây là Dật Tường.” Sở Khang Lâm giới thiệu với Tạ Mạnh, dứt lời mới phát hiện có gì không đúng lắm, “Nếu tôi nhớ không nhầm, cậu ấy họ Lục.”

Tạ Mạnh bật cười, cậu bắt tay Lục Dật Tường: “Lục tiên sinh.”

Lục Dật Tường vội khách sáo nói: “Gọi tôi Dật Tường là được rồi, tôi cùng lắm hơn kém cậu vài tuổi thôi.”

Tạ Mạnh giới thiệu Quý Khâm Dương cho bọn họ.

“Hoá ra cậu chính là Quý Khâm Dương?!” Lục Dật Tường phấn khích nói, “Tôi là fan của band OM đó.”

Quý Khâm Dương có chút ngạc nhiên, hần bông đùa: “Thế giới này nhỏ thật.”

Sở Khang Lâm: “Trong giới OM rất nổi tiếng, lúc tan rã mọi người đều rất buồn.”

Lục Dật Tường tiếc nuối: “Vocal chính sau khi solo có vẻ cũng không thuận lợi, ra ca khúc mới cũng không được hoan nghênh như khi còn trong ban nhạc... Mà chẳng biết những ca khúc hồi xưa rốt cuộc do ai viết nữa.”

Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh cùng liếc nhau một cái, Tạ Mạnh im lặng một lát mới chậm rãi bảo: “Những bài hát đó đều là Quý Khâm Dương viết.”

“...” Lục Dật Tường vẻ mặt không tin nổi, “Một mình cậu viết hết những bài đó?”

Quý Khâm Dương nhún vai, hần cười nhạt: “Dù sao ban nhạc cũng tan rã rồi, có muốn nhìn qua mấy bản nhạc gì đó không?”

Đối với hợp đồng đầu tiên Quý Khâm Dương kí với ban nhạc, Lục Dật Tường đọc kĩ cũng phát hiện được chỗ không ổn, không có pháp luật bảo hộ, quá mức qua loa, dù có kí thì tác dụng chứng minh bản quyền cũng không lớn. Chưa kể Tiền Mạch còn có Sâm Mậu chống lưng, đối phương hoàn toàn có khả năng thay đen đổi trắng.

“Quan trọng nhất cậu chỉ là một cá nhân, danh tiếng không thể so sánh với ban nhạc được.” Lục Dật Tường thở dài, “Lấy trứng chọi đá, chính là ý nghĩa này.”

Quý Khâm Dương thoải mái nói: “Coi như bỏ tiền mua bài học đi, một lần ngã là một lần bớt dại.”

Sở Khang Lâm cười nói: “Vây cái giá này cũng không rẻ đâu.”

Lục Dật Tường nhìn gã một cái: “Làm như anh chưa từng ném qua ấy.”

Sở Khang Lâm cười ha ha, gã hút thuốc, ném cho Lục Dật Tường một điếu, đối phương ghé vào đầu thuốc của gã châm lửa.

“Đàn ông, từng trải nhiều, mới biết đâu là quan trọng.” Sở Khang Lâm thở ra một vòng khói thuốc, “Lúc còn trẻ không biết trời cao đất rộng, chẳng biết sợ, cũng chẳng biết cười. Chờ đến khi bản thân thật sự biết mình muốn gì, mới ít làm mấy chuyện trời cao đất rộng kia đi.”

Tạ Mạnh cười cười, hỏi: “Vây thì phải làm gì?”

“Làm gì sao?” Sở Khang Lâm đột nhiên cười lớn, “Sống qua ngày thôi, đi làm này, về yêu bà xã này. Trừ mấy việc đó, còn có thể làm gì được nữa?”

Bốn người đàn ông trong thành phố nhỏ thật sự cũng chẳng có nhiều trò để chơi. Leo núi này nọ, ăn đồ ăn thôn dã cùng chèo thuyền, dạo qua vài công viên ở Tô Châu, qua ba bốn ngày chuyên môn chủ yếu vẫn là ăn.

Cuối cùng, Lục Dật Tường chụp ảnh chung với Tạ Mạnh và Quý Khâm Dương ở phố Sơn Đường, y còn xin Quý Khâm Dương kí tên vào mặt sau bức ảnh.

“Sau này cậu nổi, bức ảnh này sẽ có giá lắm cho xem.” Lục Dật Tường tủm tỉm cười nói.

Quý Khâm Dương nhướn mày: “Vậy bằng mọi giá tôi phải nổi mới được.”

Sở Khang Lâm đứng đằng xa gọi Lục Dật Tường: “Đi thôi!”

Tạ Mạnh bắt tay với y: “Khi nào rảnh lại ghé chơi.”

“Nhất định, nhất định rồi.” Lục Dật Tường vui vẻ đáp, “Tô Châu quả là một nơi tốt để sinh sống.”

Sang năm tiếp theo, Trương Giang Giang rút cuộc cũng từ chức về Tô Châu, Hàn Đông hiển nhiên theo sát phía sau. Lúc biết tin hai người xác nhận quan hệ, Tề Phi chẳng nể nang gì cười nhạo họ cả buổi.

Sáu người gặp lại nhau bèn đến một nhà hàng của gia đình Cố Mỹ Nghiên. Trương Giang Giang vốn dĩ da mịn thịt mềm đã sớm bay biến, Hàn Đông lại càng lồi thoi lếch thếch, hai má đều tua tủa râu ria, trông bụi bặm cực kì.

“Vừa về là bọn tớ đến đây luôn.” Mấy năm rồi Trương Giang Giang chưa được nếm đồ ăn quê nhà, bộ dáng hùng hổ chỉ hận không thể dốc cả bàn ăn vào bụng, “Là đàn ông, gai góc chút cũng có gì đâu, thế mà mẹ cứ nhìn thấy tớ là lại đánh lại khóc.”

Hàn Đông xin Trác Tiểu Viễn điều thuốc, vừa châm lửa vừa vô cảm lên tiếng: “Không nói lời nào đã chạy đến chiến địa, anh mà là mẹ em thì cũng sẽ đánh em.”

Trương Giang Giang không phục: “Anh cũng theo tới còn gì, người nhà anh chẳng lẽ không nói gì hết?”

“Anh là cháu đích tôn của Hàn gia.” Hàn Đông thở ra khói thuốc, “Là chủ nhân tương lai, anh muốn làm gì, không ai xen vào được.”

Trương Giang Giang bị câu nói sắc mùi “tổng tài bá đạo” này của đối phương làm đơ cả mặt, kết quả Hàn Đông còn chốt hạ thêm một câu: “Cho nên anh muốn cưới cái tên ngu ngốc nào đó về, cũng sẽ không ai dám ý kiến, hiểu chưa?”

“...” Trương Giang Giang khấp nép lấm bầm, “Anh còn phải chờ thời gian cho nhà em chấp nhận nữa kìa.”

Hàn Đông cười lạnh một tiếng.

Tề Phi liếc Trương Giang Giang: “Mẹ cậu không đồng ý sao?”

Trương Giang Giang thở dài: “Không phải bố mẹ ai cũng giống phụ huynh nhà đẹp trai hạng nhất.”

Trác Tiểu Viễn nheo đôi mắt xếch: “Hay cậu cũng học tôi, ra riêng tự lập đi?”

“Tình huống gia đình khác nhau mà.” Tạ Mạnh không đồng ý nói, “Loại chuyện này cũng không thể miễn cưỡng được.”

Hàn Đông buồn bực hút thuốc, Quý Khâm Dương đánh y một cái: “Tám năm kháng chiến người ta còn chờ được, thêm một chút thì có là gì?”

“Tính cả Nhu Nhu thì tôi đã chờ mười hai năm rồi!” Hàn Đông tức giận nói.

“Anh còn có mặt mũi nhắc đến Nhu Nhu sao!” Trương Giang Giang cau tiết tròng y, “Lừa đảo tình cảm của thiếu niên ngây thơ nhà người ta!”

Hàn Đông liếc xéo gã: “Tại em ngu thôi, thấy nữ sinh nào nói mấy câu yêu đương trôi chảy vậy không? Em lưu lại nhiều thế mà còn không phát hiện được hả?”

Trương Giang Giang: “...”

Tề Phi thông cảm vỗ vỗ đầu gã: “Đã nói thế giới bên ngoài rất đáng sợ rồi mà, tốt nhất cứ nghe lời ma ma đi.”

Chuyện come out cứ như vậy tạm gác sang một bên. Ngày qua ngày, thỉnh thoảng Trương Giang Giang bị Hàn Đông chọc tức sẽ đến chỗ Tạ Mạnh trốn.

Quý Khâm Dương viết nhạc, tốc độ so với trước kia chậm hơn rất nhiều. Tạ Mạnh nghe thử một lần, tuy không hiểu, nhưng vẫn có thể từ ca khúc cảm giác được tâm tình hân hoan khác.

“Tiền bộ hay là thụt lùi?” Quý Khâm Dương vòng tai nghe qua đầu Tạ Mạnh, hân ngồi ôm hai chân, ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Em không hiểu lắm.” Tạ Mạnh nghe hết một ca khúc hoàn chỉnh, mới kéo tai nghe xuống cổ, cậu ngẫm nghĩ, thành thật nói, “Nhưng mà, em thích hiện tại hơn đó.”

Quý Khâm Dương mỉm cười, hân bậm môi: “Vậy có phải em nên tặng anh một cái hôn khích lệ hay không?”

Đăng ca khúc đã hoàn thành lên weibo, Hùng Bảo Bảo gần như lần nào cũng sẽ chia sẻ. Dần dần, fan của Quý Khâm Dương nhiều hơn, cũng có hãng quảng cáo hoặc hãng game liên hệ tìm hắn làm nhạc, thậm chí thỉnh thoảng còn có đoàn phim nhỏ đặt bài hát với hắn.

Hiện tại, Quý Khâm Dương lựa chọn đối tác kỹ lưỡng vô cùng. Tạ Mạnh lương cao, Mạc Tổ Viện lại cho hắn tiền vốn nuôi vợ, Quý Khâm Dương ngược lại sáng tác càng thêm tùy hứng. Theo cách nói của Hàn Đông thì, hắn đã bắt đầu trở thành một hạt giống đủ tư cách rồi.

“Đừng có ở nhà mãi thế.” Hai ngày cuối tuần, Mạc Tổ Viện được nghỉ sẽ đến nấu canh cho hai người, bà mặc tạp dề bận bịu trong bếp, không cho Tạ Mạnh vào giúp, “Con làm việc cũng đừng gắng sức quá, kiếm đủ tiêu là được rồi, dù sao Quý Khâm Dương cũng không mua nhà, lại còn tiết kiệm giúp bố mẹ một khoản lớn tiền làm đám cưới... Đúng rồi, dạo này quận Shibuya gì đó ở Nhật Bản ấy nhỉ? Hình như cũng có thể kết hôn rồi đó, hai đứa có định đi đăng ký không?”

Tạ Mạnh cười nói: “Chỗ ấy cũng không phải cho phép kết hôn, chỉ là các cặp đồng tính ở đó có thể hưởng đãi ngộ như vợ chồng mà thôi.”

Mạc Tổ Viện: “Vậy cũng không tệ đâu, con quản lý tiền giúp Quý Khâm Dương mẹ rất là yên tâm.”

Tạ Mạnh cười không nói gì, cậu giúp Mạc Tổ Viện sửa lại tóc mai, lát sau mới lên tiếng: “Bộ ẩm trà con tặng đã dùng quen chưa? Phòng đọc sách mới con cũng thuê người làm rồi, mấy ngày nữa đưa bố mẹ đi xem, con và Quý Khâm Dương bàn nhau, tuần sau sẽ đi câu cá với bố.”

“Con đó.” Mạc Tổ Viện dịu dàng nhìn cậu, “Còn thân hơn con ruột mẹ nữa kìa.”

“Mẹ quên rồi ư?” Tạ Mạnh cầm tay Mạc Tổ Viện, cậu thấp giọng nói, “Bốn năm trước, con đã là con trai mẹ rồi.”

Trương Giang Giang và Hàn Đông về Tô Châu vào năm thứ ba, rốt cuộc được mẹ Giang Giang chấp nhận, trong đó không thể không kể đến công lao của Mạc Tổ Viện. Hai mẹ cũng trở nên thân thiết, hẹn nhau vào Đại học của người cao tuổi, đi nghe khóa học về tâm lý.

Mẹ Giang Giang ngoảnh lại còn quở trách Trương Giang Giang: “Con muốn tìm đàn ông thì cũng coi như xong đi, sao lại tìm Hàn Đông vậy, đàn ông có tiền rất dễ hư hỏng, mẹ chỉ sợ con ngốc nghếch không quản được thôi. Con xem Tạ Mạnh kìa, vậy có phải tốt hơn không, lớn lên vừa đẹp trai lại còn thành thật...”

“Mẹ Giang Giang.” Mạc Tổ Viện bên cạnh dịu dàng cười động lòng người, “Mạnh Mạnh là người nhà chúng tôi, cô đừng nghĩ nữa đi.”

“...” Đến lúc này, Trương Giang Giang mới cảm thấy sự cố chấp và bảo vệ cp trong lòng của phái nữ quả nhiên là trời sinh...

Sinh nhật ba mươi tuổi của Tề Phi, Cố Mỹ Nghiên tổ chức cho gã một party lớn, nói là lớn, đến cuối cùng cũng chỉ mời mấy người thân quen.

Trong bữa tiệc, Tề Phi đã quá chén ôm vai Quý Khâm Dương, lải nhải nói: “Đẹp trai hạng nhất lão đại à, chúng ta quen nhau hai mươi năm rồi nhỉ?” Gã ngẫm nghĩ, ngoảnh đầu hỏi bà xã mình, “Năm tư Tiểu học là bao nhiêu tuổi em?”

Cố Mỹ Nghiên chịu hết nổi kéo gã ra: “Anh bám người ta tâm sự làm gì chứ, Mạnh Mạnh với em ăn dầm đó!”

Tạ Mạnh nhìn Quý Khâm Dương bảo: “Em với anh cũng quen nhau mười lăm năm rồi.”

Quý Khâm Dương hôn chiếc nhẫn trên tay cậu: “Mới mười lăm năm mà thôi.”

Tạ Mạnh: “Đời người liệu có được mấy cái mười lăm năm?”

Quý Khâm Dương cầm tay cậu đặt lên tim mình, thoải mái nói: “Để anh nghĩ đã.”

Tạ Mạnh dở khóc dở cười: “Còn phải nghĩ sao?”

Quý Khâm Dương xấu xa nói: “Hết cách mà, anh dốt Toán, em cũng đâu phải không biết.”

Tạ Mạnh không nói gì, cậu nhìn gương mặt Quý Khâm Dương dưới ánh đèn, đường nét quen thuộc của đối phương, cho dù có nhắm lại hai mắt, tâm trí cũng có thể vẽ ra từng chi tiết cùng dáng hình.

Nhưng ngay cả như thế, mỗi ngày nhìn ngắm đều vẫn như không đủ, càng muốn nhìn ngắm thật dài lâu, để dấu vết dịu dàng ấy hằn in vào đáy lòng, không cách nào phai nhạt.

Sau sinh nhật lần thứ ba mươi mốt của Quý Khâm Dương, Tạ Mạnh chuyển sang làm một vị trí tương đối thoải mái. Hai người cùng đi du lịch, đi khắp hơn nửa đất nước, lúc về, Tạ Mạnh vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại của Hùng Bảo Bảo.

“Các cậu chết hết ở đâu rồi?!” Hùng Bảo Bảo bên kia lần nào cũng âm ỉ như đang ở phim trường, “Tôi đặt đẹo ở Tô Châu hơn nửa tháng chờ các cậu rồi đó! Mau bảo Quý Khâm Dương nghe máy đi!”

Tạ Mạnh cười bảo y: “Cậu đợi chút.” Cậu ghé điện thoại vào tai Quý Khâm Dương.

“A lô.” Quý Khâm Dương tùy tay gác lên vai Tạ Mạnh, “Sao tự nhiên lại đến Tô Châu thế?”

Hùng Bảo Bảo bên kia đầu dây hét lớn một tiếng: “Đến quay phim! Ông đây muốn tiến quân Grammy! Cậu mau rút về đây làm việc cho tôi coi!”

Quý Khâm Dương: “...”

49. Quyển 2 - Chương 49: Kết Thúc Câu Chuyện

Lần này Hùng Bảo Bảo đến Tô Châu để quay một bộ phim nghệ thuật kinh phí thấp. Lúc đưa kịch bản cho Quý Khâm Dương xem, y tỏ ra rất đặc ý: “Tôi đây là ‘mười năm mài một kiếm’^[1] đó.”

[1] Chỉ việc chuẩn bị khắc khổ.

Quý Khâm Dương tràn đầy ngờ vực, hần lạt vài trang, sau cùng cuộn tập kịch bản lại, gõ gõ trong lòng bàn tay.

“Tối nay sang nhà tôi uống rượu không?” Quý Khâm Dương đứng lên, “Đọc xong sẽ thảo luận phong cách âm nhạc với cậu.”

Hùng Bảo Bảo làm động tác OK, y còn bổ sung thêm: “Nam chính là Trịnh Minh đó.”

Quý Khâm Dương dùng một buổi chiều để đọc xong kịch bản, Tạ Mạnh không quấy rầy hần, một mình ngồi xỏm trong sân bốt đậu tằm. Lúc sắp bốt xong, vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy Quý Khâm Dương đang dựa vào mép cửa nhìn mình.

“?” Tạ Mạnh cười, “Đọc xong rồi à?”

Quý Khâm Dương “ừ” một tiếng, hần ngồi xỏm xuống, nhận lấy nhánh đậu đã bốt được một nửa trong tay Tạ Mạnh: “Là một câu chuyện hay.”

Tạ Mạnh quét sạch vỏ đậu, cậu bưng bát đi rửa tay, lúc trở lại nhìn Quý Khâm Dương hỏi: “Kể về cái gì?”

“Về hai chàng trai.” Quý Khâm Dương giúp cậu xắn tay áo, “Bắt đầu bên nhau từ thời học sinh, sau đó đến thành phố lớn gắng sức làm việc, gặp khó khăn và thất bại, cùng giúp đỡ nhau, cuối cùng áo gấm về nhà.”

Tạ Mạnh tỏ vẻ “...”

Quý Khâm Dương cười, hôn lên thái dương cậu: “Câu chuyện rất tuyệt, không phải sao?”

Buổi tối Hùng Bảo Bảo mang rượu đến thật, toàn là rượu trắng, Trịnh Minh đi cùng y. Ảnh đế cũng to gan, chẳng ngại trang gì hết, như thể hoàn toàn không lo có paparazzi chụp lén.

“Hai người thế này có an toàn không đây?” Quý Khâm Dương làm bộ ra ngoài ngó nghiêng vài lần, “Đừng có rước phiền phức cho tôi.”

Hùng Bảo Bảo khui rượu, bảo Trịnh Minh ngồi xuống, nói với Tạ Mạnh: “Cậu ấy dị ứng cồn, uống trà bình thường là được rồi.”

Tạ Mạnh: “Hôm qua vừa mua một thùng sữa bò, uống cái đó nhé.”

Vì thế hai người uống rượu, hai người uống sữa, ngồi trong sân ăn lạc chuyện phiếm với nhau.

“Đọc kịch bản chưa?” Hùng Bảo Bảo hỏi Quý Khâm Dương.

Quý Khâm Dương ném hạt lạc vào miệng: “Đọc rồi, mà nhắc đến cái này, có phải cậu nên trả tiền bản quyền cho bọn tôi không? Đây rõ là cải biên từ người thật việc thật mà.”

Hùng Bảo Bảo: “Ồ kìa, làm gì nóng thế, tôi chẳng để cậu lo phần nhạc đấy thôi. Tôi hướng đến Oscar, cậu hướng đến Grammy, thế nào, kế hoạch của tôi được đấy chứ.”

Quý Khâm Dương liếc xéo y.

Hùng Bảo Bảo ho khụ khụ: “Tôi nói thật nhé, cậu ấy, gia nhập đoàn phim luôn đi, bọn tôi quay đến đâu, cậu có cảm hứng thì viết đến đấy, thế nào?”

Quý Khâm Dương cầm chén rượu suy nghĩ một lát, hắn và Tạ Mạnh nhìn nhau, cậu cười gật đầu với hắn.

“Đi thì đi.” Quý Khâm Dương cười một cách biếng nhác, “Cái khác không cần, nhưng phải bao cơm hộp đó.”

Vì là phim nghệ thuật kinh phí thấp nên sau khi quay xong cảnh Bắc phiêu, cảnh quay chính đều ở Tô Châu. Những cảnh hồi trẻ quay hơn nửa năm, Hùng Bảo Bảo cố ý chờ tới hè mới đến Tô Châu quay. Vừa sớm ra, diễn viên diễn thời niên thiếu của Trịnh Minh đã bắt đầu hoá trang.

Vì vóc người Hùng Bảo Bảo thấp nên lúc nhìn màn hình máy quay đều quen ngồi xổm trên ghế. Y để chân trần, tỏ vẻ nghiêm túc. Trịnh Minh ngồi cạnh, nhìn y bảo diễn viên diễn đi diễn lại hết lần này đến lần khác.

“Cut.” Tuy Hùng Bảo Bảo không phải đạo diễn quá nghiêm khắc, nhưng cũng rất cố chấp, chỉ riêng cảnh

nhân vật chính gặp nhau lần đầu đã quay lại hơn hai mươi lần, “Làm lại.”

Nhóm diễn viên ngoan ngoãn diễn lại, Quý Khâm Dương thì lại có chút khâm phục y: “Cậu được đó.”

Hùng Bảo Bảo vẫn giữ tư thế ngồi xổm, chỉ chỉ Trịnh Minh: “Kỷ lục NG cao nhất của cậu ta là năm mươi lần, tôi cũng cho cậu ta diễn đi diễn lại, tấm gương ảnh để ở ngay đây đó thôi.”

Quý Khâm Dương nhếch mày: “Hoá ra là cáo mượn oai hùm?”

“Sai!” Hùng Bảo Bảo nghiêm túc nói, “Đây gọi là giết gà dọa khỉ!”

Ở chung lâu dài sẽ không khó để nhận ra, tính cách Trịnh Minh cùng bề ngoài và diễn xuất của hắn hoàn toàn là hai thái cực, thật thà thậm chí hiền lành, không giỏi ăn nói, hơn nữa còn dính người.

Quả thật Hùng Bảo Bảo y chang bảo mẫu bên người hắn. Hơn nửa đêm, thường xuyên có thể thấy hai người đắp mặt nạ với nhau, đi dạo loanh quanh phim trường.

Ban ngày Tạ Mạnh đi làm, tối đến sẽ tới phim trường với Quý Khâm Dương. Đối phương mang hết các loại nhạc cụ đến đây, Hùng Bảo Bảo càng cật lực đêm đêm phải sang nghe một lần mới có thể ngủ được, ngoài mặt thì hoa mỹ nói là – ru ngủ.

Ban đầu cảm hứng của Quý Khâm Dương cũng tuôn trào lắm, sáng tác rất thuận lợi. Nhưng từ khi nội dung bộ phim bước vào cảnh nhân vật chính đến tuổi trung niên áo gấm về nhà thì gặp phải bế tắc. Để phối hợp với hắn mà Hùng Bảo Bảo gắng sức giảm tốc độ quay phim, song liên tục vài ngày Quý Khâm Dương vẫn dậm chân tại chỗ.

Tạ Mạnh cũng không nói nhiều, chỉ xin nghỉ ở cạnh bên hắn.

Tô Châu giữa hè nóng bức không thôi, cả đoàn làm phim tụ tập ở công viên đầm sen Ánh Trăng trong nội thành quay phim. Dưới ánh dương chói chang, diễn viên vã mồ hôi như tắm. Quý Khâm Dương hỏi thuê chiếc thuyền nhỏ từ người quản lý công viên, chở Tạ Mạnh vào giữa hồ.

Sóng xanh dập dềnh, trong hồ lá sen xanh mơn vươn mình đón nắng, phóng mắt nhìn lại, tất thấy đều xanh biếc một màu cảnh đẹp ý vui.

Tạ Mạnh nằm trên sàn thuyền, cậu tiện tay hái phiến lá sen phủ lên đầu. Quý Khâm Dương ngồi khoanh chân đối diện cậu, hí hoáy cây sáo trúc trong tay.

Hắn thổi đút quãng mấy hơi, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Tạ Mạnh đang cười nhìn mình qua khe hở lá sen.

“Sao không thôi tiếp?” Tạ Mạnh nâng lá sen lên một chút để che nắng.

Quý Khâm Dương: “Vừa mới học thôi, biết chẳng ra đâu vào đâu, thôi trước mặt em ngại lắm.”

Tạ Mạnh bật cười: “Ồ chung lâu thế rồi, cần gì phải ngại chứ.”

“Lâu lắm rồi ư?” Quý Khâm Dương làm bộ dẫn đo ngắm nghĩ, “Sao anh cứ cảm giác như chỉ vừa quen em thế nhỉ.”

Tạ Mạnh tỏ vẻ buồn nôn, lẩm bẩm: “Lúc mới quen, anh là người thế nào ấy nhỉ?”

“Như bây giờ thôi.” Quý Khâm Dương nhìn chăm chú mày mắt cậu, “Anh còn nhớ lần đầu gặp em, anh đã nói, anh là Quý Khâm Dương.”

Tạ Mạnh im lặng nhìn hắn.

Quý Khâm Dương: “Em bảo, em là Tạ Mạnh.” Hắn ngừng một lát, lặp lại tên Tạ Mạnh lần nữa, “Tạ Mạnh.”

Tạ Mạnh phủ lá sen lên mặt hắn, sau đó rướn tới, cách lá sen đặt lên môi Quý Khâm Dương một nụ hôn.

Cả một buổi chiều, tiếng sáo du dương len đầy giữa muôn vàn lá sen. Xa xa, Hùng Bảo Bảo nghe đến gần hết mới nở nụ cười. Trịnh Minh ngồi trên cầu gỗ khum tay bên miệng gọi cả hai: “Xong việc rồi! Về thôi!”

Một lúc lâu sau Tạ Mạnh mới trả lời: “Được!”

Từ nhỏ đến lớn quay tới lập thu, phim nghệ thuật của Hùng Bảo Bảo mới coi như kết thúc hoàn toàn. Cuối cùng y chỉnh sửa lại vài cảnh, sau đấy đến nhà Quý Khâm Dương uống say như chết.

Quý Khâm Dương cũng uống khá nhiều, hắn ôm Tạ Mạnh từ phía sau, ngồi trên ghế, nghe Hùng Bảo Bảo nói rất hùng hồn.

Có lẽ đạo diễn Hùng cảm thấy mình không đủ cao, không có khí thế, đòi trèo lên bàn bằng được. Trịnh Minh bên cạnh căng thẳng dang hai tay ra đỡ, sợ y bất cẩn ngã nhào xuống đất.

“Tôi nói cậu nghe!” Hùng Bảo Bảo quơ tay chỉ lung tung, “Bộ phim này! Oscar! Grammy! Được hết! Nhạc của cậu! Cừ khôi!”

Quý Khâm Dương đặt cằm trong hõm vai Tạ Mạnh, nhắm mắt lại mông lung nói: “Cậu còn chưa thành

đạo diễn lớn mà... Nói không được, cũng không sao hết... Vui vẻ là được.”

Dường như Hùng Bảo Bảo cảm thấy cũng có lí, ngu ngốc cười đáp: “Ừ! Vui vẻ!”

Tạ Mạnh bị Quý Khâm Dương ôm chặt quá không ngọ nguậy được, cậu bảo Trịnh Minh kéo Hùng Bảo Bảo xuống dưới.

Ảnh đế đứng bên dưới cực kì khép nép dõ dảnh: “Bảo Bảo ngoan... Chúng ta xuống dưới nói chuyện, nào, cẩn thận, Bảo Bảo anh ôm em nhé?”

Tạ Mạnh bất đắc dĩ: “Cậu đỡ trẻ con đó hả?”

Trịnh Minh thành thật đáp: “Bình thường cậu ấy cũng đỡ tôi vậy đó.”

Tạ Mạnh: “...”

Lúc Hùng Bảo Bảo được Trịnh Minh ôm xuống thì vẫn còn lải nhải với Quý Khâm Dương: “Sang năm Grammy tháng hai cậu phải đi đó, cả Oscar tháng ba... Còn gì nữa nhỉ?” Ý quay đầu hỏi Trịnh Minh, có vẻ không nghe được đáp án mình muốn, “Mặc kệ, dù thế nào cũng đi hết!”

“Không đi.” Quý Khâm Dương mất kiên nhẫn phát tay, “Tháng hai đi Hoàng Sơn chơi với Tạ Mạnh, ai thèm quan tâm thưởng thức gì chứ.”

Hùng Bảo Bảo: “...”

Trong làn sóng phim cuối năm đổ bộ, rốt cuộc phim nghệ thuật của Hùng Bảo Bảo cũng công chiếu. Thể loại phim này vẫn luôn kén người xem, tuy nhiên vì có ảnh đế Trịnh Minh tham gia nên vẫn có thể làm nên cơn sốt phòng vé. Mà sốt tương tự vậy, chính là trên internet, gần như không có bình luận chê bai nào.

Những nhà phê bình điện ảnh có tiếng lại càng chẳng ngớt lời khen cho bộ phim nghệ thuật kinh phí thấp này, coi nó như một khúc nhạc lòng lấy mà tươi mát động lòng người vang lên dịp cuối năm.

Vậy mà weibo của Hùng Bảo Bảo và Trịnh Minh vẫn vô cùng bình lặng, không lộ ra bất cứ dấu hiệu tham gia tranh thưởng nào. Trong đó rất nhiều người có tiếng trong giới đều nhắc tới nhạc phối vào phim có thể coi là hoàn hảo, cũng có paparazzi tung lên bức ảnh buổi tối Trịnh Minh và Hùng Bảo Bảo đến nhà một nghệ sĩ bí ẩn nào đó, ở lại tới tận nửa đêm.

Mà đối với những điều này, Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh chẳng mấy may hay biết.

Đêm giao thừa hai người đi chúc tết Mạc Tổ Viện và Quý Sơn Dung, đêm đến tiếng pháo ầm ĩ ngủ không

ngon giấc, sáng dậy còn phải tới nhà Tề Phi. Hàn Đông và Trương Giang Giang đã đến. Trác Tiểu Viễn phải trực đêm giao thừa, chui thẳng vào trong nhà đối phương ngủ bù.

Cố Mỹ Nghiên vội vàng thu dọn hành lí, Trương Giang Giang cầm máy ảnh: “Tề ma ma, lại đây cười một cái nào.”

Tề Phi đang đánh răng rửa mặt, miệng đầy bọt kem sốt ruột nói: “Cười cái đầu cậu! Mau gọi Người Sắt dậy đi, chờ lên tàu lại ngủ tiếp!”

Trác Tiểu Viễn bò dậy với sắc mặt khó coi, vừa mặc quần áo vừa oán thán: “Năm mới còn không ở nhà nghỉ ngơi... Người thành phố các cậu ham chơi quá đấy, theo trào lưu du lịch năm mới nữa chứ.”

“Ban đầu định đi Nhật kìa.” Hàn Đông ăn bánh in của Cố Mỹ Nghiên, “Kết quả hộ chiếu của Tề ma ma hết hạn nên mới phải đổi lộ trình.”

Cố Mỹ Nghiên thở dài: “Mĩ phẩm của em coi như xong... Thôi bỏ đi, bây giờ đến Hoàng Sơn cũng có thể ngâm suối nước nóng, đi quây một trận nào.”

Tề Phi lau miệng đi ra, trông thấy Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh thì xúc động nói: “Lão đại! Cậu nổi rồi cậu có biết không?! Không ngờ cái vị kia, Bảo gì ấy nhỉ? Quay phim cũng tài ghê đó!”

Tạ Mạnh bật cười: “Dạo này bọn tôi đều bận đến mức không có thời gian đọc tin tức nữa, chưa biết chừng chỉ là sấm to mưa nhỏ thôi, sao mà nổi nhanh thế được.”

Quý Khâm Dương miễn bình luận: “Ra ngoài chơi, không nói chuyện công việc. Mọi người xong hết chưa, xe chờ lâu lắm rồi đây.”

Bảy người tự rủ nhau đi Hoàng Sơn, không đi theo tour. Trong cả đám chỉ có Trác Tiểu Viễn một mình FA, Người Sắt cười: “Pikachu tôi đây sẽ tiến hoá thành Raichu[2] cho xem.”

[2] Raichu là cấp tiến hoá của con Pikachu. Pikachu = phát ra điện = bóng đèn (kì đà cắn mũi). Raichu sẽ là “siêu cấp bóng đèn” =)).

Trương Giang Giang hướng ống kính về phía gã: “Người Sắt của chúng ta đẹp trai thế này, đến Hoàng Sơn điểm ngũ, bắt kể nam nữ đều vợ cả về tay.”

Trác Tiểu Viễn nheo đôi mắt xéch, bực dọc tặc lưỡi một tiếng.

Lái xe còn rất trẻ, cả đường giới thiệu rất nhiều thứ cần phải chú ý khi leo núi, gây gộc áo mưa, Cố Mỹ Nghiên còn cẩn thận ghi chép kĩ càng vào sổ.

Ít nhất cũng đi năm tiếng đường xe, lúc đến nơi cả đám đều nhất trí trước tiên đi ngủ bù, hôm sau phục hồi tinh thần sẽ đi chơi tiếp. Trương Giang Giang thì không chịu ngồi yên, kéo Hàn Đông cùng ra ngoài chụp ảnh.

Tạ Mạnh nằm trên giường trong phòng khách sạn, Quý Khâm Dương cách chăn ôm lấy cậu.

“Hùng Bảo Bảo có gọi cho anh không?” Tạ Mạnh ló đầu khỏi chăn hỏi.

Quý Khâm Dương: “Có, chỉ chúc tết, cũng không nhắc chuyện trao giải gì cả, có lẽ thất bại rồi.”

Tạ Mạnh im lặng một lúc, cậu vuốt ve gương mặt Quý Khâm Dương: “Không sao, sau này còn có cơ hội, chúng ta cứ từ từ thôi.”

“Em nghĩ anh để ý à?” Quý Khâm Dương nhếch mày cười, hấn cúi đầu, hôn lên môi Tạ Mạnh, “Không có gì cũng chẳng sao, anh còn có em mà.”

Hôm sau cả đám cùng đi Thiên Đô Phong. Trung tuần tháng hai tiết trời lạnh buốt, từ dưới nhìn lên, giữa sườn núi đã bắt đầu có tuyết. Cả đám nhanh chóng mặc thêm áo khoác, Cổ Mỹ Nghiên còn đội chiếc mũ len bự chẳng của Tề Phi, cả người từ đầu đến chân chỉ lộ ra mỗi đôi mắt.

“Biết thế mang ba lô theo!” Tề Phi vừa leo vừa gào, “Leo núi vác nặng còn được tí ấm áp!”

Hàn Đông ngoảnh đầu kéo Trương Giang Giang: “Thôi đi! Bây giờ mới leo tới đây, cậu mà vác ba lô thì đến đoạn “lưng cá diếc”^[3] thế nào cũng chết bẹp cho coi!”

[3] Lưng cá diếc: đoạn núi nổi tiếng hiểm trở ở Thiên Đô Phong.

Quý Khâm Dương là người đầu tiên leo tới, Tạ Mạnh đến sau hấn một chút, cả đám trèo lên thì xếp thành một hàng, người này kéo người kia đi qua “lưng cá diếc”. Trác Tiểu Viễn túm lấy hông Tạ Mạnh, cảm giác rung rung, gã cau mày gọi Tạ Mạnh: “Điện thoại cậu rung đấy à?”

Tạ Mạnh không ngoảnh đầu: “Hình như thế, chờ lên trên đỉnh gọi lại.”

Trác Tiểu Viễn: “Nhưng nó cứ rung mãi ấy!”

Quý Khâm Dương tới đỉnh núi đầu tiên. Hấn kéo Tạ Mạnh lên, điện thoại của đôi phương còn chưa ngừng rung, Tạ Mạnh vội cởi gang tay ra tiếp máy.

“Sao lâu thế mới nghe?” Thanh âm Hùng Bảo Bảo rất có tinh thần, hiếm khi phía bên kia đầu dây y lại yên tĩnh đến thế, cảm giác còn có tiếng vang vọng lại.

Tạ Mạnh thoải mái cười nói: “Bọn tôi đang ở Hoàng Sơn leo Thiên Đô Phong, sao tự dưng lại gọi vậy?”

Trương Giang Giang giơ máy ảnh bảo mọi người làm một pose: “Gọi điện gọi điếc gì, chụp ảnh đi!”

Hùng Bảo Bảo cười: “Tôi lên sân khấu nhận giải ở Grammy đó, ai bảo các cậu không đến.”

Tạ Mạnh: “...” Cậu đưa mắt nhìn điện thoại, nói đùa, “Thật hay giả đấy?”

“Thật mà.” Hùng Bảo Bảo càng vui vẻ hơn, “Tôi đang mở loa đó, cậu cũng đừng nói linh tinh nha.”

Tạ Mạnh chỉ nghĩ y đang đùa, phối hợp hỏi: “Được rồi, vậy cậu nhận giải gì?”

“Album nhạc phim hay nhất.” Hùng Bảo Bảo nói, “Còn nữa, không phải tôi, mà là Quý Khâm Dương giành được.”

Tạ Mạnh cười phóng khoáng đáp: “Vây tốt quá, cậu trước cứ giữ hộ bọn tôi đi, khi nào về bọn tôi qua lấy sau.”

Hùng Bảo Bảo đáp ứng liền một mạch: “Được, cậu đừng quên nói cho Quý Khâm Dương đó, mà tí nữa nhớ share weibo nhé.”

“...” Tạ Mạnh còn chưa kịp phản ứng share cái gì trên weibo, Hùng Bảo Bảo đã cúp máy. Cậu ngơ ngác nhìn điện thoại, mãi đến khi Quý Khâm Dương đi tới.

“Ai gọi thế?” Quý Khâm Dương đeo lại găng tay cho cậu, “Gấp vậy cơ à?”

Tạ Mạnh hé miệng, một lúc lâu mới nói nên lời: “Hùng Bảo Bảo... Cậu ấy nói, anh được giải Grammy, bảo chúng ta lát nữa xem weibo?”

Quý Khâm Dương cũng không tin nổi: “Bây giờ? Vừa lúc này?”

Tạ Mạnh gật gật đầu, hai người nhìn nhau một hồi đều im lặng.

Xa xa truyền đến tiếng hét của Cố Mỹ Nghiên, người đẹp vẫy tay, kích động vừa nhảy vừa cười: “Anh đẹp trai hạng nhất! Mau vào weibo đi! Anh lên top rồi đó!!”

Quý Khâm Dương không mang điện thoại, ném hết trong khách sạn, chỉ có thể đăng nhập weibo bằng điện thoại của Tạ Mạnh. Trước khi xuất phát hẳn còn mới đăng trạng thái, chụp cảnh núi non nhìn từ cửa khách sạn, viết status: “Du lịch năm mới, Hoàng Sơn.”

Bình luận bên dưới đã vượt quá mười nghìn, tất cả nội dung đều theo một kiểu: “Đại thần đẹp trai hạng nhất kiêu quá đi, được giải Grammy không đến nhận, lại còn đi leo núi...”

“Đại nhân đẹp trai hạng nhất, anh đúng là nam thần của em, nhạc sĩ tùy hứng nhất thế giới!”

“Đại thần anh khinh Grammy à... Không sao, còn có Oscar nữa!”

“Đại thần đẹp trai hạng nhất! Đè bẹp Grammy! Chinh phục Oscar!”

“Đại thần đẹp trai hạng nhất! Đè bẹp Grammy! Chinh phục Oscar! Bên dưới comment thành một chuỗi luôn đi!”

Ba hashtag hot nhất weibo chính là “Quý Khâm Dương”, “nhạc sĩ tùy hứng nhất Grammy”, “Đè bẹp Grammy! Chinh phục Oscar!”.

Hùng Bảo Bảo share đoạn video y lên nhận giải lúc gọi điện thoại cho Tạ Mạnh, Trịnh Minh là người đầu tiên share, thậm chí còn nghịch ngợm tag liền tù tì ba hashtag kia vào nữa.

Quý Khâm Dương thấy trang chủ weibo đâu đâu cũng là mình, vẻ mặt không dám nhìn thẳng luôn.

Tạ Mạnh đỡ trán “...Lần này chơi quá trốn rồi.”

Quý Khâm Dương thở hắt, hấn cắt điện thoại đi, việc đầu tiên là ôm lấy Tạ Mạnh xoay ba vòng tại chỗ.

“...” Tạ Mạnh đỏ khốc đỏ cười, “Anh làm cái gì đấy.”

Quý Khâm Dương ôm siết cậu không buông: “Không đi thật là đúng.”

Tạ Mạnh: “...”

Quý Khâm Dương: “Những lúc thế này, đứng trên sân khấu lĩnh thưởng cũng chẳng có ý nghĩa gì, chia sẻ cùng em mới là việc anh muốn làm nhất.”

Tạ Mạnh không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể ôm mặt Quý Khâm Dương, dùng sức hôn trán đối phương một cái.

Chủ đề Grammy được nhắc đi nhắc lại liên tục ba ngày. Ba ngày này giới âm nhạc rung chuyển lớn, có người bối ra một ít chuyện cũ lúc Quý Khâm Dương còn Bắc phiêu, cho rằng hắn là viên ngọc thất lạc rực rỡ nhất giới âm nhạc cả nước. Nhưng như vậy vẫn chưa hết.

Vào ngày thứ năm, weibo của một ban nhạc hơn một trăm nghìn fan bỗng nhiên loạn tin, năm ấy Quý Khâm Dương viết ca khúc cho họ, bao gồm cả chuyện Tiền Mạch trở mặt solo, Sâm Mậu bao che gà nhà, giấu đi danh tính tác giả thật sự của những ca khúc ấy.

Trong đó có một nickname còn liệt kê ra bản thảo tất cả những ca khúc ban đầu của Quý Khâm Dương, đau xót bình luận: “OM thời còn có Quý Khâm Dương mới là thời kì kinh điển không cách nào vượt qua nhất, vậy mà lại có người huỷ hoại họ, khiến tài năng thật sự vùi sau bụi rậm, quả là chuyện đau lòng nhất giới âm nhạc!”

Sau khi rời OM, Tiền Mạch phát triển cũng không thuận lợi, chẳng mấy chốc tiếng chữ mắng trên mạng đã thành một mảnh, uất hận mệnh mông như Trường Giang. Có người bôi móc mấy ca khúc của Tiền Mạch vài năm trở lại đây, đem so với OM thời đầu thì phát hiện đạo nhạc sao chép nhiều không kể xiết.

Cuối cùng Sâm Mậu thật sự không chịu nổi áp lực, chỉ có thể đóng băng Tiền Mạch, cũng đưa ra xin lỗi công khai, tuyên bố sẵn lòng bồi thường kéké xù cho tổn thất năm đó của Quý Khâm Dương.

Hùng Bảo Bảo thì không khách sáo phản bác lại trên weibo: “Bồi thường? Người ta đã có Grammy, sắp tới còn cả Oscar nữa, giá trị bây giờ của người ta các người bồi thường nổi chắc? Đem cả công ti bồi thường cho đại thần đẹp trai hạng nhất, người ta cũng không thèm đâu [thêm cái đầu mèo].”

Trịnh Minh share weibo của Hùng Bảo Bảo, đằng sau còn kèm theo bốn chữ [thêm cái đầu mèo]. Lúc Tạ Mạnh trông thấy thì không kìm được phì cười: “Họ thật biết đùa.”

Quý Khâm Dương thì lại không để ý lắm, hần và Tạ Mạnh đã về Tô Châu, chỉ trong vài ngày mà weibo của hần đã vượt quá năm triệu fan.

Quý Khâm Dương share weibo xin lỗi của Sâm Mậu, chỉ viết một câu: “Đi trên mặt đất, giày kiểu gì cũng dính bụi, ta khom lưng vỗ quần, dưới ánh Mặt Trời bước tiếp không lui.”

Tạ Mạnh đọc lại hai lần câu Quý Khâm Dương viết, cậu nhìn đối phương bật cười: “Chỉ đơn giản vậy thôi? Có khi nào dễ dãi quá với họ rồi không?”

“Họ vốn chỉ là loại người râu ria dễ dãi.” Quý Khâm Dương ôm ghi-ta, đem ghế ra sân, đẩy Tạ Mạnh ra ngoài.

“Làm gì vậy?” Tạ Mạnh cười nói, cậu ngồi xuống, nhìn Quý Khâm Dương đứng đối diện mình.

Trong sân nắng chan ấm lòng người, Quý Khâm Dương mỉm cười.

Bỗng nhiên Tạ Mạnh phát hiện, chẳng biết từ bao giờ, cánh hoa tuổi tác đã nhẹ nhàng bung nở bên khoé mắt đối phương.

Cậu không tìm được đưa tay vuốt ve.

Quý Khâm Dương nhắm mắt. Hắn nhẹ giọng nói: “Mấy năm nữa là anh bốn mươi rồi.”

“Không sao cả.” Tạ Mạnh nhìn hắn, “Có em ở bên anh.”

Khoé mắt Quý Khâm Dương ửng đỏ, hắn cúi đầu giấu đi, hắng giọng nghiêm túc nói: “Bây giờ là nhạc hội chúc mừng dành riêng cho Tạ tiên sinh. Anh mãi mãi yêu em, Tạ tiên sinh.”

Giai điệu quen thuộc động lòng người thong thả tuôn ra nơi đầu ngón tay Quý Khâm Dương. Tạ Mạnh nghe một lát, chợt cười, cùng hắn hát đồng thanh.

“Năm tháng trôi mãi không ngừng, thời gian chậm chậm quyến luyến, dần dần dần dần, tháng ngày sẽ hết luyến lưu.”

“Nụ cười em như hạt tuyết trắng, rơi vào lòng tôi, dần dần dần dần, che lấp những tháng năm qua.”

– Hết chính văn –

50. Quyển 3 - Chương 50: Ngoại Truyện 1: Chuyện Về Trác Tiểu Viễn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc tỉnh dậy, Trác Tiểu Viễn không sao biết được bây giờ là sáng hay tối. Gã quờ quạng điện thoại, nhắm mắt nhìn một lát.

Có một tin nhắn do Tạ Mạnh gửi, hỏi có muốn cùng ăn cơm tối không. Trác Tiểu Viễn nhướn mày, reply hỏi: “Ăn gì?”

Tạ Mạnh gọi lại rất nhanh: “Tỉnh rồi à?” Thanh âm đối phương mang theo ý cười, “Tề Phi bảo tối qua cậu trực, nhất định hôm nay sẽ ngủ bù.”

Trác Tiểu Viễn gác mu bàn tay lên trán. Gã mới tỉnh ngủ, cổ họng hơi rát, nhắm mắt miễn cưỡng đáp: “Tôi còn chưa tỉnh đâu... Bữa tối ăn gì?”

“Ăn tôm hùm nhé.” Tạ Mạnh nói, “Vừa lúc đến mùa, tôi mua nhiều lắm, đều tự mình làm cả.”

Khi Trác Tiểu Viễn đến, Quý Khâm Dương đang tưới hoa trong sân. Sau khi nổi tiếng, dường như Quý Khâm Dương vẫn chẳng hề đổi khác. Hắn và Tạ Mạnh mua một căn nhà trông ra hồ ở Đông Sơn. Bố mẹ Quý Khâm Dương cũng đã chuyển đi, thi thoảng hai người sẽ đến ở một thời gian.

“Đến đây.” Quý Khâm Dương mặc áo T-shirt đơn giản và đi dép tông, cười chào Trác Tiểu Viễn: “Lái xe không?”

Trác Tiểu Viễn nhếch đuôi mắt: “Không đâu, làm sao?”

Quý Khâm Dương: “Còn làm gì được nữa, uống rượu chứ sao.”

Trác Tiểu Viễn sa sầm: “...Lần trước cậu chuốc tôi nằm bẹp dí còn chưa đủ à?”

“Lần này đảm bảo không chuốc cậu nữa.” Quý Khâm Dương cười nói, “Với cả uống say cũng chẳng sao, ngủ lại nhà bọn tôi là được.”

Tháng trước Trương Giang Giang và Hàn Đông đã đi Lệ Giang, đến giờ vẫn chưa về. Ngu ngốc nói là đã đến Tây Tạng rồi, phải đi chụp ảnh đỉnh Everest. Tề Phi theo cô vợ Cố Mỹ Nghiên đến Nhật Bản mua sắm điên cuồng, hôm qua còn gọi điện cho mấy người họ, hỏi có muốn mua gì không.

“Tôi muốn họ mua mặt nạ về.” Lúc Quý Khâm Dương nói đến hai chữ “mặt nạ” thì hoàn toàn không cảm thấy ngại, “Tạ Mạnh nói mặt tôi đã có nếp nhăn rồi.”

Trác Tiểu Viễn nheo mắt, mặt đầy khinh bỉ: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi, còn muốn đẹp thế nào nữa.”

Quý Khâm Dương uống rượu, bắt đầu nói năng linh tinh: “Trai vì tình mà giả dung.”

“Trai vì tình mà giả chết.” Tạ Mạnh bắt đầu dĩ, “Gái vì tình mà giả dung. Đùng có nói bừa.”[1]

[1] Trai vì tình mà giả chết, gái vì tình mà giả dung: trích trong “Chiến quốc sách”. Gái vì tình mà giả dung có nghĩa là con gái vì người mình yêu mà thay đổi dung mạo của mình.

Quý Khâm Dương thờ ơ nhún vai một cái: “Đổi một tí cũng đâu có sao.”

Sau cùng Trác Tiểu Viễn vẫn uống say. Tạ Mạnh dịu gã vào ngủ trước. Lúc Trác Tiểu Viễn nằm xuống, ánh mắt có phần mông lung, hồi lâu mới bảo một câu: “Tôi và Cận Cận đã từng ngủ chung trong phòng này.”

Bàn tay Tạ Mạnh đang đắp chăn cho gã chợt ngừng lại, cậu ngồi xuống mép giường.

Lát sau, ánh mắt Trác Tiểu Viễn mới hướng về mặt cậu, vô cảm nói: “Cận Cận đã đi gần mười lăm năm rồi.”

Tạ Mạnh cúi đầu nhìn gã: “Thời gian trôi qua thật nhanh.”

Trác Tiểu Viễn “ừ” một tiếng. Gã nâng tay lên che khuất tầm mắt, mơ mơ hồ hồ lẩm bẩm: “Mọi người đều rất ổn...”

Tạ Mạnh im lặng. Cậu đợi một lát, mới phát hiện Trác Tiểu Viễn đã ngủ rồi.

Sáng hôm sau, không cần đồng hồ báo thức thì Trác Tiểu Viễn đã tỉnh. Gã ngồi dậy, bưng mặt một lúc rồi mới xuống giường. Trên bàn trong phòng khách bày bữa sáng nóng hổi, gã quen cửa quen nẻo tự múc cho mình bát cháo, gặm quẩy đứng ở cửa, nhìn Quý Khâm Dương và Tạ Mạnh đánh quyeen.

Quyền cước của Tạ Mạnh nhẹ nhàng kín đáo, Quý Khâm Dương lại mạnh mẽ phóng khoáng. Hai người đàn ông cộng tuổi vào cũng phải bảy mươi, nhìn khung cảnh cứ như còn niên thiếu. Tạ Mạnh bị đối phương bắt lấy cánh tay, Quý Khâm Dương hành động dứt khoát, trực tiếp ghì đối phương vào trong ngực. Tạ Mạnh đảo cổ tay một cái hòng tránh thoát thì bị khoá lại. Trác Tiểu Viễn nhú mày, đang định lên tiếng thì ngay giây tiếp theo, thấy Quý Khâm Dương cúi đầu hôn lên môi Tạ Mạnh.

“...” Trác Tiểu Viễn cắn nửa miếng quẩy nhai nhai, chỉ có thể làm như không thấy gì.

“Dậy sớm thế.” Quý Khâm Dương ôm Tạ Mạnh chào.

Trác Tiểu Viễn lặng lẽ khinh bỉ trong lòng, gặm quẩy mông lung hỏi: “Các cậu đúng là được lắm... Qua nhiều năm thế rồi mà còn ngược FA.”

Quý Khâm Dương cười nói: “Không muốn bị ngược thì mau kiếm một người đi, mấy người chúng ta còn có cậu một mình thôi.”

Trác Tiểu Viễn im lặng. Gã uống xong cháo, lau miệng mặc áo khoác: “Đi đây, chiều còn có ca phẫu thuật. Lần sau tôi mời, không uống rượu nữa, có đánh chết cũng không uống thắng cậu mà.”

Quý Khâm Dương đập tay một cái, Tạ Mạnh cười nhìn hai người họ, lúc Trác Tiểu Viễn đi ngang qua, bắt chợt đưa tay vuốt đuôi tóc Tạ Mạnh một cái.

“Tóc dài rồi.” Trác Tiểu Viễn nói, “Cắt được rồi đây.”

Hình của 1 trong 3 tấm postcard tặng kèm sách gốc do mình tự chụp ^-^)

Buổi chiều, thực hiện xong ca phẫu thuật, Trác Tiểu Viễn mới cảm thấy mệt. Gã ngồi một chốc trên ghế dài trong phòng thay đồ, lúc suýt nữa ngủ mất thì trông thấy ai đó đi vào.

“Cậu không biết mình mất đồ à?” Chu Văn Hạo ngậm thuốc lá trong miệng, anh ném cho Trác Tiểu Viễn một điều, khoanh tay dựa vào khung cửa.

Trác Tiểu Viễn cầm điều thuốc, ngồi trên ghế rít hai hơi, miễn cưỡng bảo: “Cái gì?”

Chu Văn Hạo lặng lẽ cười một cái, anh lấy trong túi áo ra chiếc ví đen, kẹp giữa hai ngón tay quơ quơ: “Cậu đoán xem tôi đã nhìn thấy gì?”

Trác Tiểu Viễn thôi cười, gã cau mày, dắt điều thuốc ra sau tai.

Chu Văn Hạo tắc lưỡi hai tiếng: “Đừng giận đừng giận, tôi chỉ mở ra xem là của ai thôi, nào ngờ thời buổi này rồi mà còn trông thấy có người nhét ảnh vào trong ví tiền.”

Trác Tiểu Viễn lấy thuốc xuống rít một hơi. Gã và Chu Văn Hạo vào làm cùng đợt, bất kể là chuyên môn hay ngoài đời cũng có thể nói là có mấy câu quen biết. Khác với Trác Tiểu Viễn, tính tình Chu Văn Hạo rất tùy hứng, gần như gặp cô gái nào cũng có thể trêu đùa đôi câu.

“Trong ví cậu đúng là nhiều ảnh thật.” Chu Văn Hạo ném ví cho Trác Tiểu Viễn, “Em gái cậu, ảnh chụp chung của cậu và em gái cậu, còn có ảnh chụp chung của bạn bè... Cơ mà cái hình một người kia là ai?”

Trác Tiểu Viễn rít một hơi thuốc, gã nhếch đuôi mắt nhìn Chu Văn Hạo: “Cậu xem nhiều quá rồi đấy.”

“Người ta tò mò mà.” Chu Văn Hạo tinh nghịch bảo, “Hầu như mấy bức khác đều là ảnh chụp chung, tự dưng có bức chụp riêng một người, sao mà không tò mò được chứ? Có thể khiến cậu nhớ đến tận bây giờ cơ đấy, chắc chắn, mối tình đầu à?”

Trác Tiểu Viễn im lặng. Gã lặng lẽ hút xong điều thuốc, mặc áo khoác vào rồi đi giày, hiển nhiên là Chu Văn Hạo không tha cho gã.

“Tối nay ăn chung đi, ăn thủy sản nhé?”

Trác Tiểu Viễn liếc anh một cái: “Tôi hẹn người khác rồi.”

Chu Văn Hạo một bộ diện không sợ sùng: “Tôi đi cùng với, tôi trả một nửa tiền cho cậu!”

Trác Tiểu Viễn: “...”

Chu Văn Hạo đẩy vai gã bước ra ngoài: “Đi cũng bằng xe tôi được chưa.”

Chu Văn Hạo lái chiếc Grand Cherokee kia của mình, lúc đến phố Sơn Đường cũng trợn tròn mắt: “Nhà bạn cậu ở chỗ được quá nhỉ...”

Trác Tiểu Viễn hời hợt nói: “Cậu tập trung lái xe đi, ngại nhiên cái gì.”

Xe lớn không vào được bên trong, Chu Văn Hạo chỉ có thể đỗ bữa xe vào ven đường, còn phải đề phòng bị dán giấy phạt. Trác Tiểu Viễn không đi xe nhìn quanh một hồi thì thấy Tạ Mạnh bước ra từ trong ngõ.

Trời rất lạnh, Tạ Mạnh không đội mũ, quàng khăn che kín gần nửa khuôn mặt. Mày mắt cậu đen nhánh, hoàn toàn không nhìn ra là người đã sắp qua tuổi ba lăm.

Chu Văn Hạo tựa trên cửa kính xe, huýt sáo một tiếng: “Các cậu là bạn học thật hả? Nhìn chả giống tí nào luôn.”

Trác Tiểu Viễn không để ý đến anh. Gã mở cửa xe chờ Tạ Mạnh đến gần, lúc đối phương cúi người lên xe mới lên tiếng hỏi: “Quý Khâm Dương đâu?”

Tạ Mạnh chào Chu Văn Hạo, mới cười bảo Trác Tiểu Viễn: “Anh ấy nghe nói cậu muốn ăn thủy sản nên cố ý đi lấy cua cà ra, đợi lát nữa anh ấy tự mình mang đến.”

Trác Tiểu Viễn nhướn mày: “Tôi mời khách, cậu ta đi mua cua cà ra, không định nể mặt tôi à?”

Tạ Mạnh nhìn gã một cái, không cảm xúc nhếch mày.

Trác Tiểu Viễn đỡ trán, làm động tác đầu hàng.

Chu Văn Hạo nhìn hành động của hai người cảm thấy thú vị, không kìm được hỏi: “Các cậu quen nhau bao lâu rồi?”

Tạ Mạnh đáp: “Chúng tôi quen nhau từ hồi cấp hai.”

Chu Văn Hạo hiểu ra, anh lại nhìn Tạ Mạnh chăm chăm một lát, ánh mắt không kìm được lại rời sang mặt Trác Tiểu Viễn. Người nọ chờ Tạ Mạnh ngồi xong, mới đột ngột bảo: “Cậu cắt tóc rồi à?”

Tạ Mạnh hơi bất ngờ, cậu vuốt vuốt đuôi tóc, cười nói: “Không phải lần trước cậu bảo dài lắm rồi à, hôm qua đi cắt một chút.”

Chọn một chỗ thủy sản Tây Sơn rất nổi danh, lúc Quý Khâm Dương đến thì Trác Tiểu Viễn đã gọi xong thức ăn, cứ như một đứa trẻ khoe với Tạ Mạnh, gọi đối phương đến xem chỗ cua mà tự tay mình bắt.

Trác Tiểu Viễn chấp tay sau lưng tựa vào lan can thuyền, Chu Văn Hạo đi tới đưa cho gã ít thuốc lá, đứng ở bên cạnh.

“Bức ảnh đơn kia là Tạ Mạnh đúng không?” Đột nhiên Chu Văn Hạo nói.

Trác Tiểu Viễn nhả ra một vòng khói, im lặng một lát, mới “ừ” một tiếng.

Chu Văn Hạo không kìm được quan sát nét mặt gã. Trác Tiểu Viễn vẫn là bộ dáng kia, lông mày xếch, ác liệt, kèm theo chút lưu manh mà ngậm thuốc lá.

Ánh mắt gã dừng trên người Tạ Mạnh đang ngồi dưới đất, đối phương cúi đầu nghiêm túc nhìn cua, đuôi tóc đen nhánh che đi một đoạn cổ đẹp đẽ trắng mịn.

Quý Khâm Dương nói gì đó, bỗng nhiên đưa tay ôm cổ Tạ Mạnh, hôn lên trán đối phương. Tạ Mạnh ngoảnh đầu lại, nở nụ cười ấm áp.

Từ đầu đến cuối, Trác Tiểu Viễn rốt cuộc cũng chỉ quan sát, không có cảm xúc gì. Trong mắt tưởng có gợn sóng chảy không ngừng.

Chu Văn Hạo: “Cậu với cậu ấy biết nhau lâu hơn đúng không?”

Trác Tiểu Viễn dụi tắt điếu thuốc, hơi hợt bảo: “Lâu hay ít không liên quan.”

Chu Văn Hạo: “Không theo đuổi? Không hối hận ư?”

Trác Tiểu Viễn nhìn anh một cái, nở nụ cười đều đặn.

“Tôi khác cậu.” Trác Tiểu Viễn nói, “Có một số chuyện, cả đời không nói ra chính là cái kết tốt nhất.”

Mùa đông Trung học cơ sở năm hai, Trác Tiểu Viễn gặp Tạ Mạnh lần đầu tiên trong tiết dạy kèm của Lâm Hằng Kính. Gã còn nhớ hôm đó Tạ Mạnh đến muộn. Trời rất lạnh, đối phương không đội mũ, quàng một chiếc khăn đen to sụ che kín nửa gương mặt.

Tuyết mới ngừng rơi, mày mắt Tạ Mạnh đen nhánh, gương mặt trông rất trẻ con.

Cậu nhìn Trác Tiểu Viễn mỉm cười, độ cong mày mắt vừa phải

Một khắc đó, Trác Tiểu Viễn tưởng như, tuyết đọng trên má hiên ngoài khung cửa sổ kia đã bắt đầu tan chảy cả rồi.

51. Quyển 3 - Chương 51: Ngoại Truyện 2: Chuyện Về Trương Giang Giang

Trương Giang Giang vẫn luôn cảm thấy, quan hệ giữa mình và Hàn Đông giống như một hình tròn, hai người rẽ sang hai hướng, nhưng cuối cùng vẫn về với nhau. Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ của gã, còn theo lời Hàn Đông thì, y theo đuổi Trương Giang Giang quả thật là tám năm kháng chiến, hai mươi lăm ngàn dặm trường chinh, tám ngàn dặm đến Tây Thiên thỉnh kinh.

Trương Giang Giang: “Gì mà phô trương đến mức đó?!”

Hàn Đông lại thay lớp xe. Tháng trước y và Trương Giang Giang đến thảo nguyên Hulunbuir, chiếc Raptor mới đổi lái gần hai tuần thì đã thùng một lớp xe.

Tầng không xa xăm mây giáng xuống vừa dày vừa thấp, giữa mênh mông cỏ dài vốn chẳng nhìn thấy đầu, trước không hàng quán sau không làng.

“Đứng xa một chút.” Hàn Đông lấy áo mưa ra, bảo Trương Giang Giang mặc, “Anh bẫy xe.”

Trương Giang Giang vừa mặc áo mưa vừa lẩm bẩm: “Làm gì chứ... Em cũng bẫy được mà.”

Hàn Đông nhìn gã một cái, Trương Giang Giang bèn ngậm miệng nín thinh.

Mưa đến còn nhanh hơn tưởng tượng, Hàn Đông thay lớp xe được một nửa thì mưa đã trút xối trút xả. Mưa trên thảo nguyên khác với miền Nam, nhiệt độ giảm nhanh, đồng thời còn kèm theo mưa đá, tát đau

mặt người.

Trong màn mưa, Trương Giang Giang gọi to: “Đừng thay nữa! Lên xe trước đã!”

Hàn Đông lắc đầu: “Em lên xe trước đi!”

Trương Giang Giang đoạt lấy dụng cụ trên tay Hàn Đông: “Anh cầu cái gì chứ Hàn đại gia! Không cho sửa nữa! Lên xe!”

Hàn Đông lau mặt, dụng cụ bị Trương Giang Giang đoạt đi đành hết cách, y không để ý đến đối phương, xoay người mở cửa chỗ ghế lái rồi ngồi lên.

Trương Giang Giang cất dụng cụ xong, lễ mễ một hồi cũng ngồi vào ghế phó lái. Còn chưa ngồi xuống, một chiếc khăn đã hạ cánh trên đầu gã.

Hàn Đông ngậm điều thuốc, y cũng không nhìn Trương Giang Giang, thản nhiên tì tay vào thái dương nhìn cơn mưa bên ngoài. Trương Giang Giang lau sạch nước trên mặt, đưa tay đung Hàn Đông.

“Cẩn thận khói thuốc.” Hàn Đông hít một hơi thuốc lá, “Mệt thì đi ngủ đi.”

Trương Giang Giang cau mày: “Giận đối cái gì không biết... Được rồi, em thừa nhận năm đó anh theo đuổi em còn gian khổ hơn đến Tây Thiên thỉnh kinh được chưa? Qua lâu như vậy rồi... Sao anh còn vương mắc cơ chứ.”

Hàn Đông dụi tắt nửa điều thuốc trong gạt tàn, y ngoảnh đầu, liếc nhìn Trương Giang Giang.

“Hàn Đại gia.” Trương Giang Giang bắt đầu dĩ, “Rốt cuộc anh đang giận đối cái gì?”

Hàn Đông không nói gì, y mân mê chiếc bật lửa, chợt nhiên hỏi: “Cô gái trao đổi wechat với em ở làng lúc trước thì sao?”

Trương Giang Giang: “??”

“Cô gái nào cơ?” Trương Giang Giang khó hiểu, “Anh lại nói ai thế?”

Hàn Đông cười lạnh: “Đừng giả ngu, em còn cho cô ta động vào máy ảnh của mình, còn ai được nữa?”

Rốt cuộc Trương Giang Giang cũng phản ứng được: “Anh nói Ông Linh Linh hả?”

Hàn Đông không trả lời.

Trương Giang Giang bắt đắ dĩ: “Em với cô ấy trao đổi kĩ thuật chụp ảnh... Anh ăn giấm gì chứ! Ngày nào em và anh cũng dính lấy nhau, bây giờ mông vẫn còn đau đây này.”

Với cách nói cái mông còn đau này, quả thật Hàn Đông hết cách đối đáp: “Câm miệng, em lại muốn đau nữa hả?!”

Tất nhiên Trương Giang Giang không muốn bị đau nữa, vì thể ngoan ngoãn im lặng.

Ngoài cửa mưa vẫn tuôn xối xả, không hề có dấu hiệu tạnh. Trương Giang Giang và Hàn Đông đều trầm lặng, như thể bị nghẹn, không ai muốn mở miệng trước.

Radio trong xe phát ra bài hát, lời ca: “Look at the stars, look how they shine for you...” (*Hãy nhìn những ngôi sao, nhìn chúng toả sáng với anh...*)

Ban đầu Hàn Đông không nghe ra đây là ca khúc nào, mãi đến khi chợt nhiên Trương Giang Giang cũng nhẹ giọng ngâm nga.

“I came along, I wrote a song for you, and all the things you do, and it was called yellow...” (*Em bước đến, viết tặng anh một khúc ca, và khúc ca ấy mang tên màu vàng...*)

Hàn Đông hơi nghiêng đầu nhìn gã.

Trương Giang Giang hơi căng thẳng, gã nhìn Hàn Đông bằng ánh mắt dè dặt nhưng cũng đầy nóng bỏng, hát ra lời ca theo trí nhớ trong đầu một cách tự nhiên.

Khi Hàn Đông nghe gã hát đến “I swam across, I jumped across for you, oh what a thing to do, cause you were all yellow” (*Em vượt núi băng đèo vì anh, ôi, đúng là việc đáng làm, bởi anh chính là màu vàng ấy*) thì rốt cuộc không kìm được mở mắt ra, y dụi tất đầu lọc sắp cháy đến ngón tay trong gạt tàn, vuốt tóc khó chịu: “Lời bài hát này rõ ràng phải để anh hát cho em nghe mới đúng.”

Trương Giang Giang mỉm cười, từ trên ghế phó lái gã nhào qua nửa người, ôm lấy bờ vai của Hàn Đông, ghé đầu vào trán của y.

“Em yêu anh.” Trương Giang Giang nói, “Em yêu anh.”

Hàn Đông không nói gì, y nghe Trương Giang Giang lặp đi lặp lại từng lần một câu “Em yêu anh”.

“Em nói nhiều hơn nữa cũng vô ích.” Hàn Đông nghiêng đầu chặn lại bờ môi Trương Giang Giang.

Trương Giang Giang: “??”

Hàn Đông cười: “Bởi vì em biết anh yêu em nhiều hơn mà.”

52. Quyển 3 - Chương 52: Ngoại Truyện 3: Chân Mệnh Thiên Tử Của Trác Tiểu Viễn

Trác Tiểu Viễn không biết rốt cuộc mình có phải là gay hay không, nhưng thói quen hình thành trong thời gian dài, dấu sao cũng khiến gã để ý đến nam giới nhiều hơn nữ giới. Trong bệnh viện người biết đặc điểm này của gã chỉ có Chu Văn Hạo. Lúc hai người lên hút thuốc, thỉnh thoảng Chu Văn Hạo sẽ hỏi gã: “Cậu thế nào? Có muốn tìm bạn đời không?”

Trác Tiểu Viễn ngậm điều thuốc trong miệng, nói lơ mơ không rõ: “Làm gì có thời gian...”

Chu Văn Hạo: “Thời gian toàn là tự mình chừa ra, có muốn hay không mới quan trọng, cậu đừng lừa mình dối người nữa.”

Trác Tiểu Viễn liếc anh một cái.

“Đến đi.” Chu Văn Hạo vỗ vai gã, “Tối nay anh đây đưa cậu đi sàn nhảy.”

Sàn nhảy trong lời Chu Văn Hạo thật ra chính là club hạng sang, anh không bao phòng riêng, cứng rắn kéo Trác Tiểu Viễn lên sàn nhảy trong tiếng nhạc rock inh tai nhức óc.

“Chơi thả ga đi!” Chu Văn Hạo lắc lư theo điệu nhạc, gào to bên tai Trác Tiểu Viễn, “Đụng phải ai mà thấy thích thì đừng ngại, cứ đề luôn nhá!”

Trác Tiểu Viễn: “...”

Gã vẫn còn mặc bộ thường phục đơn giản, quần jeans áo sơ mi cotton, chẳng ăn nhập gì với áo da quần da, khoe ngực hở đùi khắp sàn nhảy. Chu Văn Hạo cũng mặc kệ những thứ ấy, anh cứ như một tú bà từng trải, mục đích chính là tối nay “bán” Trác Tiểu Viễn đi.

Trên sân khấu DJ bật đĩa, nhạc càng lúc càng hot, Trác Tiểu Viễn bị điệu nhảy của dòng người đẩy vào giữa, mặt mày khảm không tả nổi. Chẳng biết Chu Văn Hạo đã chạy tốt đi đằng nào, trong lòng Trác Tiểu Viễn thầm nhúng cái tên trời đánh này xuống chảo dầu mười nghìn lần.

Ban đầu khi có người nhảy áp sát vào gã, Trác Tiểu Viễn cũng không để tâm, mãi đến khi gã đi đâu đối phương đi đâu thì mới phát hiện có gì đó không ổn.

Nhảy sát vào gã là một người đàn ông, hoặc nên nói là một chàng trai thì thích hợp hơn. Dù vẽ mặt khói dày cộp, cảm giác trẻ trung phơi phới của đối phương vẫn không thể che giấu được.

Trác Tiểu Viễn bị áp sát đến độ lúng túng, nhưng cũng không có cách nào đẩy đối phương ra. Tư thế nhảy của người kia rất đẹp, lúc xoay người bèn cười với Trác Tiểu Viễn.

“Lần đầu anh đến à?” Đối phương kéo Trác Tiểu Viễn ra khỏi sân nhảy, “Đến tìm vui?”

Trác Tiểu Viễn không biết nên trả lời sao, chỉ có thể lảng đi: “Cậu rất hay đến đây?”

Chàng trai mỉm cười, thần nhiên đáp: “Tôi thiếu tiền.”

Trác Tiểu Viễn nhìn cậu, bỗng nhiên nói: “Cậu vẫn cười như vậy suốt à?”

Chàng trai: “?”

Trác Tiểu Viễn giải thích: “Ừm... Cười rất mĩa mai?”

Đối phương không cười nữa, Trác Tiểu Viễn cảm thấy hình như mình nói sai rồi, ngẫm nghĩ sửa lại: “Cậu đói không? Tôi đưa cậu đi ăn gì nhé?”

Lúc hai người ngồi trong một quán ven đường thì vẻ mặt của Lăng Vân cũng không tốt lắm. Trác Tiểu Viễn giả vờ không thấy, gã lấy khăn giấy lau sạch bàn, vừa gọi hai suất spaghetti thịt bò vừa hỏi cậu: “Lăng Vân là hai chữ nào?”

Lăng Vân lạnh nhạt đáp: “Lăng Vân trong tráng chí lăng vân[1].”

[1] Tráng chí lăng vân: Có thể hiểu là chí khí ngút trời. Lăng Vân nghĩa là ngút trời, đến tận mây xanh.

“Được đấy.” Trác Tiểu Viễn tách hai đôi đũa ra, “Tên rất hay.”

Lăng Vân nhếch môi, gương mặt cậu lại hiện lên nụ cười mĩa mai, nhìn Trác Tiểu Viễn giúp lau đũa rồi đưa tới trước mặt mình: “Nè.”

Lăng Vân không nhận, cậu hơi mất kiên nhẫn: “Tôi đã bảo tôi thiếu tiền rồi, nếu anh không muốn, tôi sẽ đi tìm người khác ngay.”

Trác Tiểu Viễn đẩy spaghetti tới trước mặt cậu, đôi mắt xếch neho lại: “Một tối cậu bao nhiêu tiền?”

Lăng Vân báo một con số, Trác Tiểu Viễn vừa ăn vừa lấy ví ra, đếm một xấp tiền để trước mặt cậu: “Chỗ này gấp đôi số cậu cần, ăn với tôi xong rồi nói tiếp.”

Lăng Vân: “...”

Lăng Vân từng gặp vô số kẻ nhiều tiền ngu ngốc, mang cái điệu bộ muốn cảm hoá cậu, nhưng cuối cùng vẫn đòi lên giường. Lăng Vân cảm thấy điều này bình thường lắm, trao đổi tiền và hàng, một bên đồng ý bán một bên đồng ý mua, đôi bên cùng có lợi. Ban đầu cả nam nữ cậu đều không kiêng, dù sao đều làm top cả, trả tiền là được. Nhưng sau đó cậu phát hiện cậu càng thích làm đàn ông hơn, hơn nữa đàn ông đơn giản, sẽ không động lòng thật sự, chỉ cần thoả mãn là xong. Thế nên khi cậu để ý thấy Trác Tiểu Viễn, cảm thấy chắc hẳn kịch bản cũng giống trước đây, chứ không phải như bây giờ, cậu ngồi trong xe của Trác Tiểu Viễn, chờ và nhìn đối phương đi mua nước tẩy trang cho cậu.

Không chỉ mua nước tẩy trang mà Trác Tiểu Viễn còn mua cả bông phấn, vì trời nóng nên gã cởi áo sơ mi, bên trong là chiếc áo may ô bó sát người. Lăng Vân phát hiện bắp thịt của đối phương không hề kém cạnh mình, màu lúa mạch hết sức khoẻ khoắn, thứ thể lực được rèn luyện một cách tự nhiên từ cuộc sống.

“Không phải anh đang bê gạch đấy chứ?” Lăng Vân không kìm được mỉa gã.

Trác Tiểu Viễn nhìn cậu một cái, bàn tay nhanh nhẹn bóc túi đựng nước tẩy trang: “Lúc nào cậu cũng nói chuyện ác như này à?”

“Hầu hết khách hàng đều rất hèn.” Lăng Vân cười bảo, “Họ có tiền, hầu như toàn nghe nịnh nọt, nên rất thích tiêu tiền nghe cười khác nói ác với mình.”

Trác Tiểu Viễn cười: “Cậu không sợ ăn đánh hử.”

Lăng Vân nhún vai, tỏ ra thản nhiên, cậu nhìn Trác Tiểu Viễn rót nước tẩy trang lên bông phấn, nhưng không hề nhận lấy.

Trác Tiểu Viễn: “?”

Lăng Vân ghé mặt mình lên, biếng nhác bảo: “Anh giai làm giúp em đi.”

Trác Tiểu Viễn bất đắc dĩ: “Cậu bị chiều quen rồi.” Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng động tác lại không do dự nhiều, gã giữ mặt Lăng Vân, cầm bông phấn nhẹ nhàng lau sạch vòng màu quanh mắt đối phương. Da của Lăng Vân rất trắng, sau khi tẩy sạch lớp trang điểm Trác Tiểu Viễn mới phát hiện khoé mắt bên phải của đối phương có một nốt ruồi lệ nhỏ xíu.

Lăng Vân mở mắt, cậu chăm chú nhìn Trác Tiểu Viễn đang quan sát mình, cười nói: “Sao thế? Muốn hôn em à?”

Mặt cậu tỏ rõ “biết ngay anh sẽ như vậy mà”, tràn đầy tự tin nhắm mắt lần nữa, nhưng hồi lâu vẫn không đợi được động tác tiếp theo của Trác Tiểu Viễn.

“Cái đó...” Giọng Trác Tiểu Viễn hơi lúng túng, “Cậu có muốn tháo kính áp tròng xuống không? Mắt cậu toàn tia máu không à...”

Lăng Vân: “...”

Trác Tiểu Viễn hỏi rõ chỗ ở của Lăng Vân, đưa người về dưới lầu. Trên đường đi Lăng Vân ngồi trong xe tháo kính áp tròng, mặt khảm không tả nổi, kết quả tháo hồi lâu cũng chỉ tháo được một cái, lúc xuống xe một mắt to một mắt nhỏ.

“Anh không lên ngồi thật à?” Cậu trợn cặp mắt nổ mắt xẹt, chưa từ bỏ ý định hỏi Trác Tiểu Viễn.

Thấy cậu như thế Trác Tiểu Viễn buồn cười lắm, đành phải cứng rắn nhấn nhay: “Ngày mai tôi có ca trực, hôm nay không đi lên được, không phải cậu có wechat của tôi à, hẹn lần khác nhé.”

Lăng Vân “chặc” một tiếng: “Nhưng em không chủ động hẹn người.”

Trác Tiểu Viễn khởi động xe, nheo đôi mắt xéch đưa tay ra ngoài cửa xe xoa đầu Lăng Vân: “VẬY TÔI HẸN CẬU CŨNG ĐƯỢC.”

Hôm sau lúc Chu Văn Hạo tìm được Trác Tiểu Viễn thì hùng hổ hỏi gã: “Nghe nói hôm qua cậu bị báo nhỏ tha đi?”

“Báo nhỏ là ai?” Trác Tiểu Viễn thay bộ quần áo vấy máu trên người, một bên tai còn đeo khẩu trang.

“Chính là Lăng Vân đó.” Chu Văn Hạo ném cho gã điều thuốc, bảo gã ra ngoài hút, “Người ta gọi là báo nhỏ sexy đó nha. Tuy cậu ta có vẻ giống MB, nhưng tiêu chuẩn chọn khách rất cao, hơn nữa từ trước tới giờ chưa yêu ai, nghe nói cơ bụng sáu múi sức vừa dai vừa khỏe, hàng ngon có một không hai.”

Trác Tiểu Viễn thấy cái đánh giá này đúng là ba chấm, bỗng nhiên hỏi: “Thằng bé nằm giường bệnh 214 tìm được tuy thích hợp chưa?”

“Cậu quan tâm thằng nhóc đó ghê nhỉ.” Chu Văn Hạo nhớ lại bảo, “Nó vừa vào là cậu đã để ý liên tục, người lớn trong nhà còn không tích cực bằng cậu nữa kia, nếu không phải tôi quen biết cậu lâu, tôi còn tưởng nó là con trai cậu đó.”

Trác Tiểu Viễn cười không giải thích, lại hỏi: “Cậu nhắc đến người lớn, hình như thằng bé ấy không có bố mẹ?”

Chu Văn Hạo: “Nhà đây đúng chuẩn là một phim gia đình cầu huyết luân. Nghe nói bố mẹ li dị rồi, thằng bé ấy được xử cho bố nuôi, bị bệnh phải tiêu tiền mà, bố không đủ tiền nên không quan tâm nữa. Còn mẹ ấy à, cũng là người số khổ, sau khi tái hôn thì nhà bên ấy cũng là cái động không đáy, thiệt tình chả giúp đỡ được gì. Chắc anh ruột thằng bé là người có lương tâm nhất, vẫn luôn chăm sóc cho đứa em này. Nhưng cậu cũng biết đấy, dù có đủ tiền thì tủy ghép cũng là một vấn đề, đến giờ vẫn chưa tìm được. Anh thằng bé cũng thăm hỏi qua đủ loại đường dây rồi, kết quả thì chưa biết thế nào. Hơn nữa chuyện ghép tủy này, cậu muốn người trong cuộc đồng ý thì dù sao cũng phải cho người ta chỗ tốt, không thì tội gì người ta phải chịu khổ cơ chứ?”

Trác Tiểu Viễn im lặng một hồi, dụi tắt điều thuốc, đứng dậy mặc áo blouse vào: “Tôi đi xem xem.”

“Đi đi.” Chu Văn Hạo phát tay, bắt đắc dĩ nói, “Anh giai tốt của thế giới ạ.”

Học xong tiết buổi chiều, Lăng Vân vội vàng chạy đến tiệm trà sữa làm việc. Một tuần cậu có hai ca làm, buổi tối nếu không có ai mua thì cậu sẽ ở quán bar hát, dù sao cuộc sống mỗi ngày từ khi mở mắt thức dậy thì ngoài đi học ra cũng chỉ có nghĩ cách kiếm tiền.

Lúc bị người gọi lại Lăng Vân hơi mất kiên nhẫn, cậu nhét hai tay trong túi, nhẫn nại chờ đối phương chạy tới.

“Tớ có một bức thư mời tham gia buổi tuyển chọn.” Người đến là Cảnh Tiểu Hạc bạn cùng lớp Lăng Vân, “Cậu có muốn đi thử không?”

Lăng Vân cạ lời: “Bây giờ tớ làm gì có thời gian.”

Rõ ràng Cảnh Tiểu Hạc tích cực hơn cậu nhiều: “Nhưng lần này giám khảo là Quý Khâm Dương! Quý Khâm Dương đó! Có thể hát bài hát của anh ấy đó! Cậu không đi thật à?!”

Lăng Vân hơi băn khoăn, cậu gãi tóc, cuối cùng mới nghiêng răng bảo: “Cậu đưa thư mời cho tớ, tớ sẽ cân nhắc.”

Cảnh Tiểu Hạc mở cờ trong bụng: “Nhất định phải cân nhắc cẩn thận nhen! Tháng sau là hết hạn đăng kí rồi! Tớ coi trọng cậu đấy bảo bối!”

53. Quyển 3 - Chương 53: Hậu Ký

Ngày 6 tháng 9 năm 2015

“Tháng năm qua” đã kết thúc lâu như vậy mà tôi vẫn chưa tổng kết chính thức gì cả. Thật ra trước đây mỗi một câu chuyện kết thúc, dù có ngắn, thì tôi cũng đều tám dài dài dài luôn, bày tỏ tình cảm nè. Ở JJ

thì H quả thật là biển hiệu luôn rồi, về phần vì sao còn chưa viết, là vì tôi lười đó [xem lại mặt mũi bạn đi rồi hăng nói]. Còn các bạn đọc nữa, tôi không hi vọng suy nghĩ của mình sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của các độc giả đâu.

Tác phẩm hay, tựa như một nghìn người xem Hamlet, trong lòng cũng sẽ có một nghìn Hamlet vậy. Tất nhiên tôi không có lợi hại đến mức sáng tác ra Hamlet, nhưng trong lòng tôi thì có một tâm tư như vậy đấy.

Một tác giả, viết một tác phẩm ra, tôi tất nhiên phải chuẩn bị tâm lí thật tốt, nhận hết thấy những đánh giá tốt, không tốt, sùng bái, chửi bới, hoặc là nửa khen nửa chê.

Bởi vì tôi không phải nhân dân tệ, tác phẩm của tôi cũng không phải nhân dân tệ. Thế giới lớn đến vậy, dựa vào đâu mà đều phải thích tôi cơ chứ?

Mỗi độc giả đều như một con hồ ly chờ được yêu thương, hoàng tử mà các cô gái kiếm tìm, có suy nghĩ, yêu thích, trí tuệ, nguyên tắc kiên trì và trái tim đơn thuần. Vậy nên việc mà tôi phải làm không phải là phục tùng tất cả độc giả, mà là, khiến những người có chung sở thích, nguyên tắc và cách nhìn như các bạn, có thể có duyên, cùng tôi gặp nhau.

Mà nếu chúng ta đã gặp nhau, tôi cũng hi vọng bạn có thể giữ được suy nghĩ và trái tim đơn thuần của mình. Các bạn yêu thích “*Tháng năm qua*” của tôi, tất cả những tình cảm cùng khí thế thiếu niên trong đó, có thể không phải ai cũng đều thích hết. Có lúc đồng cảm, có lúc lại bất đồng. Nhưng yêu thích, rốt cuộc rồi cũng sẽ lớn hơn bất đồng, vậy nên mới khiến chúng ta có thể cùng nhau đi tới cuối cùng.

Tôi nghĩ, đây cũng là chỗ thành công của “*Tháng năm qua*”.

Tất nhiên nói về phương diện khác, weibo tảo văn, post bar lược văn, đều sẽ có những quan điểm bất đồng. Thích thì có thể ủng hộ, không thích cũng có thể ném đá, đây đều là quyền lợi của độc giả, không cần vì tôi hay vì câu chuyện này mà phải bỏ đi. Bởi nếu nó là thứ bạn yêu thích, bạn đi tranh luận với những người khác không thích, chẳng phải cũng giống như bạn trải qua cuộc tình với người không có duyên phận ư? Thật ra đôi bên đều không sai, chỉ là không có duyên mà thôi, cần gì phải cưỡng cầu?

Mà nếu bạn không thích câu chuyện này, vậy sao không thử đọc câu chuyện khác?

Tôi còn viết, bạn còn đọc, thì tôi tin rằng một ngày nào đó khi bạn gặp tôi trên đường, lên tiếng chào tôi, chỉ một tiếng thôi, tôi sẽ rất vui khi quen biết bạn.

Tôi vẫn luôn tin tưởng, tác giả chỉ nói chuyện qua tác phẩm. Tôi từng bước từng bước in dấu chân mà đi, chúng ta có duyên thì cuối cùng sẽ gặp nhau.

“*Tháng năm qua*” là tác phẩm đầu tiên tôi thử nghiệm viết về tình thân, tình bạn, tình yêu và lòng yêu quê hương, nó vẫn còn rất nhiều chỗ thiếu sót, bao gồm cả vấn đề về tình lực của tác giả nữa.

Có thể yêu thích nó, tôi vô cùng vinh hạnh. Cảm ơn các bạn đã làm bạn với tôi, làm bạn với “*Tháng năm qua*”.

Tĩnh Thủy Biên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-nam-qua>